

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

САЙМЪН ТОЙН
SANCTUS

Тайна, пазена в продължение на хилядолетия!

БАРД

САЙМЪН ТОЙН SANCTUS

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Експлозивен апокалиптичен трилър без паралели!
ОТКРОВЕНИЕ ИЛИ УНИЩОЖЕНИЕ?

Устоите на съвременния свят ще бъдат разбити на пух и прах от древна конспирация, подхранвана от три хилядолетия кръв и лъжи... Подобна на планина цитадела край историческия турски град Руин е туристическа забележителност и дом на Sanctus — древен орден, който пази Тайнството.

За първи път един монах, запознат с тайната, успява да избяга от крепостта. Той се изкачва до върха и се хвърля в пропастта пред очите на гълпа туристи. Малцина обаче разбират постъпката.

Братята от ордена се опасяват, че самоубийството може да доведе до разкриване на Тайнството. И са готови да убиват и да измъчват, но да не позволят това.

Те ще заличават всяка следа от истината, защото знанието е сила, а всички ние трябва да бъдем държани на тъмно...

*На К.
За приключението*

I

Човек е бог в руини.

Ралф Уолдо Емерсон

1.

Главата му се блъсна в каменния под и ослепителен проблясък изпълни черепа му. Обгърна го мрак.

Смътно долови как тежката врата се затваря с трясък, след което я залостиха с дебела греда, прокарана през железни скоби.

Остана да лежи, където бе паднал. Вслушваше се в собствения си пулс и печалния вой на вятъра, долитащ през тесния прозорец — гадеше му се и му се виеше свят, но нямаше опасност да изгуби съзнание — пронизващият студ щеше да се погрижи за това. Беше неподвижен и дървен студ, неизменен и суров като камъка, в който бе издълбана килята. Притискаше го и го обгръщаше като саван, замразяваше сълзите по бузите и брадата му, изстудяваше кръвта, която се процеждаше от пресните рани — беше си ги нанесъл сам по голото си от кръста нагоре тяло по време на церемонията. В ума му се блъскаха картини на отворотелните сцени и ужасната тайна, на които току-що бе станал свидетел.

Това бе кулминацията на търсенето, продължило през целия му съзнателен живот. Краят на пътя, който се беше надявал, че ще го отведе до някакво свещено древно познание, до божествено просветление, което ще го приближи до Бог. И ето че най-сетне се бе сдобил с познанието, но не откри никаква божественост, а само невъобразима горест.

Къде бе Бог във всичко това?

Сълзите щипеха кожата, студът се просмукваше все по-дълбоко в тялото му, ледените му пръсти стискаха костите му. Чу нещо от другата страна на тежката врата. Далечен звук, който някак бе успял да стигне дотук през лабиринта тунели, пронизващи цялата свещена планина.

„Скоро ще дойдат.

Церемонията ще приключи. После ще се разправят с мен...“

Знаеше историята на ордена, в който бе постъпил. Знаеше свирепите им правила — а сега знаеше и тайната им. Със сигурност щяха да го убият. Вероятно бавно, пред очите на доскорошните му

братя, като напомняне за сериозността на техните колективни и безкомпромисни клетви — предупреждение какво ще се случи, ако ги нарушат.

„Не!

Не тук. Не по този начин.“

Опря чело в студения каменен под и се надигна на четири крака. Бавно и мъчително придърпа зеленото расо върху раменете си; грубата вълна жулеше раните по ръцете и гърдите му. Сложи си качулката и отново се свлече на пода. Усещаше топлия си дъх през брадата си. Прибра колене под брадичката си и остана да лежи свит като зародиш, докато топлината не започна да се връща и в останалите части на тялото му.

Някъде от недрата на планината долетяха нови звуци.

Отвори очи и започна да се съсредоточава. Слабо сияние минаваше през тесния прозорец и смътно разбулваше очертанията на килията. Беше грубо изсечена, чисто функционална. От купчината боклук в единия ъгъл заключи, че се намира в едно от стотиците помещения, които вече не се използват редовно и не се поддържат от Цитаделата.

Погледна отново към прозореца — просто цепка в скалата, изсечена преди безброй поколения, та стрелците да наблюдават вражеските войски, приближаващи в равнината долу. Надигна се вдървено на крака и тръгна към него.

Зазоряването все още беше далеч. Нямаше луна, виждаха се само далечните звезди. Но светлината отдолу бе достатъчно силна, за да го накара да присвие очи. Сиянието идваше от десетките хиляди улични лампи, билбордове и фирмени надписи, простиращи се далеч под него към венеца далечни планини, които обкръжаваха равнината от всички страни. Свирепото и непрекъснато сияние на град Руин.

Погледна към светлините на света, на който бе обърнал гръб преди осем години в търсене на истината — търсене, което го бе довело в този древен затвор и до откритие, което беше разкъсало душата му.

Отново се чу приглушен звук. Този път по-близо.

Трябваше да побърза.

Изнизва въжения колан от кожените гайки на расото. С привична сръчност завърза краищата на примки, пристъпи към прозореца и се

подаде навън, опипваше ледената скала в търсене на цепнатина или издатина, която да удържи тежестта му. Откри я под отвора, надяна едната примка на нея и се дръпна назад с цялата си тежест, за да я стегне и да провери здравината ѝ.

Издържа.

Прибра дългата си сплъстена руса коса зад ушите си и пак погледна надолу към пулсиращия килим светлини. После, с натежало от древната тайна сърце, издиша целия въздух от дробовете си, измъкна се през тесния отвор и се хвърли в нощта.

2.

Девет етажа по-долу в стая, която бе толкова великолепна и пищно обзаведена, колкото килията бе гола и празна, друг мъж внимателно измиваше кръвта от своите току-що направени разрези.

Беше коленичил пред зейнала камина, сякаш се молеше. Дългата му коса и брада бяха посребрени от възрастта, а косата на темето му бе окапала и образуваше естествена тонзура. Зеленото му расо бе свалено до кръста.

Тялото му, макар и леко прегърбено от първите признаци на напредналата възраст, бе все още здраво и жилаво. Яките мускули играеха под кожата, докато мъжът потапяше муселиновата кърпа в медната купа пред себе си, внимателно изстискваше хладката вода и допираше плата до сълзящата си плът. Задържаше кърпата върху всяка рана за известно време, после повтаряше ритуала.

Когато разрезите по врата, ръцете и гърдите спряха да кървят, мъжът се изсуши с чисти меки кърпи, стана и полека нагласи расото на раменете си, доволен от успокояващото щипане на раните под грубия плат. Затвори светлосивите си очи, бледи почти като слюда, и пое дълбоко дъх. Винаги го обземаше спокойствие непосредствено след церемонията, чувство на задоволство, че е спазил най-великата традиция на древния си орден. Опита се да му се наслади колкото се може по-дълго, преди земните отговорности да го върнат отново към реалността на службата му.

Плахо почукване на вратата го изтръгна от унеса му.

Явно тази вечер блаженството му щеше да е недълговечно.

— Влез — каза той и посегна към въжения колан, праметнат върху облегалката на близкия стол.

Вратата се отвори и по резбованата ѝ лакирана повърхност заиграха отблясъци от огъня. Един монах мълчаливо влезе в стаята и я затвори внимателно. Той също носеше зеленото расо и дългата коса и брада на древния орден.

— Братко игумене... — Гласът му бе тих, почти съзаклятнически. — Прости, че се натрапвам в този късен час... но

сметнах, че трябва да научиш незабавно.

Сведе очи към пода, сякаш не беше сигурен как да продължи.

— Тогава незабавно ми кажи — изръмжа игуменът, докато препасваше колана и наместваше кръста — дървен, във формата на буквата Т — на гърдите си.

— Изгубихме брат Самюъл...

Игуменът замръзна.

— Какво искаш да кажеш? Умря ли?

— Не, братко игумене. Искам да кажа... не е в килията си.

Ръката на игумена стисна кръста толкова силно, че дървото се отпечата в дланта му. Логиката обаче бързо успокои страховете му и той отново се отпусна и каза:

— Сигурно е скочил. Претърсете района долу и приберете тялото, преди да го е открил някой.

— Прости ми, братко игумене — продължи монахът, все така взрян напрегнато в пода, — но вече претърсихме. Съобщихме на брат Атанасий веднага щом разбрахме, че Самюъл е изчезнал. Брат Атанасий се свърза с външните и те претърсиха подножието. Не откриха тялото му.

Спокойствието, на което се радваше игуменът допреди няколко минути, се изпари окончателно.

Тази нощ брат Самюъл бе посветен в sancti^[1], вътрешния кръг на техния орден — братство, което бе толкова тайно, че само живеещите в уединените коридори в планината знаеха, че все още съществува. Инициацията бе проведена по традиционния начин, като накрая разкриваше на подготвения монах древното Тайнство, свещената тайна, за чието пазене бе създаден орденът. По време на церемонията брат Самюъл се бе показал недостоеен за това познание. Не за първи път се случваше монах да се окаже неподходящ в момента на откровението. Тайната, която се бяха нагърбили да пазят, бе могъща и опасна и независимо колко усърдно се бе готвил новакът, в решителния момент можеше просто да не издържи. За съжаление онези, които притежаваха познанието, но не можеха да понесат тежестта му, бяха опасни почти колкото самата тайна. В такива случаи бе по-безопасно, а може би и по-милосърдно, страданията на такъв човек да бъдат прекратени колкото се може по-бързо.

Такъв случай се бе оказал и брат Самюъл.

А сега беше изчезнал.

Докато се намираше на свобода, Тайнството бе изложено на опасност.

— Намерете го — нареди игуменът. — Претърсете отново, копайте, ако се наложи, но го намерете.

— Да, братко игумене.

— Освен ако отгук не са минали ангели и не са се смилили над окаяната му душа, той трябва да е паднал и трябва да е някъде наблизко. А ако не е паднал, трябва да е някъде в Цитаделата. Завардете всеки изход и претърсете всяко помещение, всяка порутена бойница и всяка зазидана тъмница, докато не намерите или брат Самюъл, или трупа на брат Самюъл. Разбра ли ме?

Изрита медната купа в камината. От нея изригна облак пара и изпълни въздуха с неприятна, остра миризма на метал. Монахът продължаваше да се взира в пода. Отчаяно копнееше да бъде освободен, но умът на игумена беше другаде.

Настроението на възрастния мъж сякаш се уталожи заедно със съскането и пламъците.

— Сигурно е скочил — най-сетне каза той. — Значи тялото му *трябва* да е някъде долу. Може да се е заплело в клоните на някое дърво. Може вятърът да го е отвял от планината и сега да лежи някъде, където не сме се сетили да търсим. Трябва обаче да го намерим, преди утрото да доведе първата група досадници.

— Както заповядаш.

Монахът се поклони и понечи да си тръгне, но потропване по вратата го стресна. Друг монах влезе самоуверено в стаята, без да чака позволенията на игумена. Бе дребен и слаб, острите му черти и хлътналите му очи му придаваха измъчено интелигентен вид, сякаш разбираше повече, отколкото му се иска; в същото време, макар да носеше кафявото расо на *administrata*, най-нисшата гилдия в Цитаделата, от него лъхаше на спокоен авторитет. Това бе Атанасий, личният прислужник на игумена, който — за разлика от всички останали дългокоси и дългобради монаси — бе абсолютно плешив и гологлав от косопада, от който страдаше от седемгодишна възраст. Атанасий хвърли кос поглед към госта на игумена и бързо извърна очи. Според стриктните правила на Цитаделата зелените раса — *sancti* — бяха недосегаеми. Като иконом на игумена, на Атанасий понякога му

се случваше да се сблъска с някой от тях, но всякаква форма на общуване бе абсолютно забранена.

— Прости за натрапването, братко игумене — каза Атанасий и прокара длан по гладкия си череп, както правеше, когато е притеснен. — Позволявам си да ти съобщя, че брат Самюъл е открит.

Игуменът се усмихна и разпери ръце, сякаш да прегърне с топлота новината, и каза доволно:

— Чудесно. Всичко отново е наред. Тайната е в безопасност, орденът ни също. Къде намерихте тялото?

Ръката на Атанасий продължаваше бавно да се плъзга по бледото теме.

— Не тялото... — Атанасий замълча за момент. — Брат Самюъл не е скочил от планината. А е *излязъл*. Намира се на четиристотин стъпки нагоре, по източната стена.

Ръцете на игумена се отпуснаха и изражението му отново стана мрачно.

Представи си гранитната стена, която се издигаше отвесно от ледниковата долина и играеше ролята на една от страните на свещената крепост. После махна пренебрежително с ръка.

— Няма значение. Невъзможно е да се спусне по източната стена, а до зазоряване има още седем часа. Ще се умори много преди това и ще полети надолу към смъртта си. А дори ако по някакво чудо успее да стигне до подножието, нашите братя отвън ще го задържат. След такова спускане ще е изтощен и няма да може да окаже никаква съпротива.

— Да, братко игумене — каза Атанасий. — Но... — Продължаваше да приглажда несъществуващата си коса.

— Какво но? — рязко попита игуменът.

— Но брат Самюъл не се *спуска*. — Дланта на Атанасий найсетне се отлепи от главата му. — Той се *катери*.

[1] От sanctus (лат.) — светец. — Б.пр. ↑

3.

Черният вятър духаше в нощта, плъзгаше се между високите върхове и ледника източно от града, смесваше праисторическия си мраз с песъчинки от топенето на ледовете от огладените морени.

Набираше скорост, докато се втурваше надолу към равнината на Руин, сгушила се като огромна купа в шепата на назъбените планини. Шепнеше из старите лозя, маслинените горички и насажденията шамфъстък по ниските склонове, след което продължаваше към неоновото сияние на разпъзелия се град, където някога бе карал шатрите да плющят и беше развявал червеното знаме със златно слънце на Александър Велики, вексилиума на Четвърти римски легион и всички пряпорци на всяка обезсърчена армия, която бе подлагала на обсада високата тъмна планина, докато командирите ѝ се бяха взирали нагоре, копнеейки за тайната, която се криеше в нея.

Вятърът фучеше и сега виеше по широкия източен булевард, покрай построената от Сюлейман Великолепни джамия и по каменната тераса на хотел „Наполеон“, от която великият пълководец бе гледал как армията му плячкосва града долу — но беше гледал и нагоре към каменните бойници на тъмната, така и непокорена от него планина, останала да пронизва като кинжал ребрата на неизградената му империя и преследвала последните му сънища, докато е умирал в изгнание.

Вятърът продължаваше да стене нататък, прехвърляше високите стени на стария град, промъкваше се през улиците, направени нарочно тесни, за да спират атаката на враговете, плъзгаше се покрай стари къщи, пълни догоре с нови спомени, и клатеше туристическите знаци, които висяха там, където някога се бяха търкаляли трупове на изклани врагове.

Накрая прелетя над стената, зафуча през тревата, където някога бе имало ров, и се блъсна в планината, до чиито недра нямаше достъп дори той, продължи нагоре към небето и намери самотен мъж в тъмнозеленото расо на ордена, расо, неவிжданo от тринадесети век.

Мъжът бавно и упорито пълзеше нагоре по ледената скала.

4.

Хилядите години виелици и носещ киша вятър бяха изгладили скалата като стъкло и Самюъл не намираше почти никаква опора по дългия и мъчителен път до върха.

А към това се прибавяше и студът.

Освен че бе изгладил скалата, вятърът я беше и вледенил. Кожата на Самюъл замръзваше и залепваше за камъка, давайки му безценно сцепление за няколко мига, а после се отскубваше, откъсваше се от разранените му длани и колене. Вятърът го блъскаше, дърпаше расото му с невидими пръсти, опитваше се да го откъсне от скалата и да го запрати надолу към дебнещата в мрака смърт.

Стегнатото около дясната му китка въже жулеше кожата му непоносимо, но той продължаваше да го мята към малките издатини, до които иначе нямаше как да достигне. Всеки път дърпаше здраво, за да стегне примката около мижавата опора, като се молеше въжето да не се изхлузи или скъса, докато пропълзваше няколко сантиметра понагоре.

Килията, от която бе избягал, се намираше близо до залата, в която се бе провело Тайнството, в най-горната част на Цитаделата. Колкото по-високо успееше да стигне, толкова по-малък бе рискът да могат да го достигнат от другите килии.

Скалата, досега твърда и гладка, изведнъж стана назъбена и трошлива, нацепена от студа, който бе калил гранитния пласт по-долу. Дълбоките цепнатини правеха катеренето по-лесно, но и безкрайно по-коварно. Опорите за ръцете и краката му се разпадаха неочаквано; надолу към ледения мрак се сипеха камъни. В страха и отчаянието си Самюъл забиваше дълбоко пръсти, лакти и колене в пукнатините; крайниците му издържаха тежестта на тялото, но за сметка на това се сдобиваха с нови драскотини и рани.

Нагоре и нагоре. Вятърът се засили, а наклонът стана обратен. Гравитацията, която досега му помагаше, вече се мъчеше да го отскубне от скалната стена. Камъкът се разтрошаваше под пръстите му и единственото, което го задържаше да не полети на хиляда стъпки

надолу, бе възето на китката му и твърдото убеждение, че не е извървял житейския си път.

Накрая, след сякаш безкрайното катерене, се пресегна за поредната опора... но вместо скала имаше само въздух. Свали малко ръка и дланта му напипа равна площадка.

Вкопчи се в ръба и се прекатери през него. Легна по корем на студения като самата смърт камък, определи пипнешком размерите на площадката и изпълзя в средата ѝ. Вятърът го брулеше, искаше да го отнесе. Площадката не бе по-широка от килията, от която се бе измъкнал, но докато там бе безпомощен пленник, тук горе изпитваше онова чувство, което го спохождаше всеки път, когато покоряваше някой непристъпен връх — беше въодушевен, замаян и неизразимо свободен.

5.

По това време на годината, пролетта, слънцето изгряваше над върховете на Таурус^[1], точно по протежение на широкия булевард през сърцето на града, където пътят около Цитаделата срещаше три древни улици, всяка ориентирана точно по посоките на света.

Със слънцето се надигна и скръбният глас на мюезина от джамията в източната част на града — призоваваше всички на молитва, както бе правил, откакто през седми век християнският град бе завладян от арабските войски.

Утрото доведе и първата група туристи: събраха се пред входа със сънени очи, кисели от ранното ставане и бързата закуска.

Докато се прозяваха и чакаха началото на поредния екскурзионен ден, плачът на мюезина утихна и остана само един звук, някак зловец, звук, който сякаш излизаше иззад тежката дървена врата и се носеше по древните улици. Този звук пропълзя във всеки от туристите, събуди спотаените им страхове, накара очите им да запремигват и ръцете да започнат да придърпват палта и кожуси върху изнежените меки тела, които сякаш чак сега усетиха пронизващия студ на утрото. Звук като от рояк насекоми, събудили се в кухите недра на земята, или като стона на грамаден кораб, който се разцепва и потъва в мрачните води на бездънно море. Туристите се заспоглеждаха нервно, а звукът се понесе около тях — тътнежът на стотици дълбоки мъжки гласове, припвяващи святи думи на отдавна забравен език.

Вратите изскърцаха и огромната решетка внезапно се размърда в каменната си рамка. Мощни електромотори, скрити в каменните зидове, за да запазят древния изглед, задвижиха макарите и стоманените въжета. Бръмченето на машините заглуши песента на монасите, а когато решетката най-сетне се вдигна догоре и вратите се отвориха широко, пеенето беше замряло.

Тълпата туристи бавно нахлу в тесните улички, водещи към най-старата крепост на света.

Минаха през сложния лабиринт застлани с калдъръм улички и продължиха покрай бани и къпални, където чудодейните лечебни води

на Руин бяха оценени по достойнство много преди римляните да заимстват идеята за минералните бани; покрай оръжейници и ковачници, сега ресторанти и магазини за сувенири, продаващи граали, стъкленици с лечебна вода и свети разпятия, докато не стигнаха до централния площад, в единия край на който се издигаше огромната църква, единственият храм в целия комплекс, в който им бе позволено да влизат.

Някои от по-тъпите посетители спираха тук: гледаха високата фасада и се оплакваха на екскурзководите, че Цитаделата изобщо не приличала на онова, което били видели в справочниците. А после, когато минеха през голямата порта в другия край на площада и завиеха зад последния ъгъл, замръзваха на място.

Огромна сива скала-замък се издигаше величествено пред тях с непристъпните си бастиони и грубо изсечени бойници. Проблясващите тук-там разноцветни стъкла на прозорците, подобни на инкрустирани в скалата скъпоценни камъни, бяха единственият намек за свещения характер на планината.

[1] Тавър, планински масив в Югоизточна Анатолия. — Б.пр. ↑

6.

Слънцето, което осветяваше пътя на бавно напредващата армия туристи, сгряваше Самюъл, който лежеше неподвижно на повече от хиляда стъпки над тях.

С идването на топлината чувствителността в крайниците му бавно се върна — и се върна и дълбоката раздираща болка. Самюъл отвори очи, с мъка се надигна, опря се на разранените си длани и седна. Древният мраз на скалата донякъде успокояваше болката.

Започна да се моли, както правеше всеки път, когато успяваше да покори някой връх.

„Отче наш...“

Но щом устата му заизрича думите, в съзнанието му изникна образ и Самюъл се запъна. Осъзна, че след кошмара, който бе видял предишната нощ, след гнусотията, извършена в Негово име, вече не е сигурен на кого или на какво се моли. Усещаше студената скала под пръстите си — скалата, в която някъде под него бе издълбана залата, където се извършваше Тайнството. Представи си я, представи си онова, което се намираше в нея, и го изпълни почуда, ужас и срам.

Очите му се напълниха със сълзи и той затърси в ума си нещо — каквото и да е, стига да може да пропъди преследващото го видение. Топлият въздух се издигаше нагоре, носеше аромата на събудената от слънцето трева и събуждаше един стар спомен; в ума му започна да се оформя образ на момиче — отначало смътен и неясен, но с всеки момент все по-отчетлив. От мъглата на миналото се появяваше лице, едновременно непознато и близко, лице, изпълнено с любов.

Инстинктивно докосна най-стария си белег — отдавна заздравял, за разлика от най-новите, които все още кървяха. Усети под дланта си нещо друго, прибрано в джоба му. Извади го. Малка восъчножълта ябълка, останала от скромната вечеря в трапезарията. Не я беше изял, защото бе прекалено нервен — нали само след няколко часа му предстоеше да бъде представен пред най-древното и свято братство на света. А ето че сега бе тук, на върха на света, в своя малък личен ад. С неизядената ябълка.

Захапа я и усети как сладостта ѝ изпълва измъченото му тяло и сякаш го стопля отвътре, захранва изтощените мускули. Изяде я и изплю семките в изподраната си длан. Във възглавничката на палеца му се беше забила остра каменна люспа. Той я хвана със зъби и я издърпа, като трепна от острата болка.

Плю върху окървавената си длан — приличаше на мъничко копие на тясната площадка, на която седеше. Избърса кръвта с пръсти и се загледа в сивата скала под себе си. Беше същата на цвят и на пипане като страниците на еретичната книга, която му бяха показали в недрата на огромната библиотека по време на подготовката му. Да, страниците ѝ бяха изработени от подобен камък, дори може би същия, сбитите знаци бяха изсечени от ръка, отдавна превърнала се в прах. Думите, които бе прочел там, бяха пророчество, предупреждаващо за края на света, ако Тайнството стане известно извън стените на Цитаделата.

Погледна към града далече долу. Утринните лъчи се отразиха в зелените му очи, погалиха високите остри скули под тях. Помисли си за всички хора долу, които живееха живота си, стремяха се с мисъл и дела да вършат добро, да продължат напред, да се доближат до Бог. След трагедиите в собствения си живот бе дошъл тук, при извора на вярата, за да се посвети на същото. А сега бе сам тук, на самия връх на най-свещената планина...

... и никога не се бе чувствал по-далеч от Него.

В замъгленото му съзнание отново изплуваха образи — на онова, което беше изгубил, на онова, което бе научил. И докато думите на пророчеството, издълбано върху каменните страници на еретичната книга, бавно се връщаха в паметта му, той видя в тях нещо ново. И онова, което отначало бе възприел като предупреждение, сега засия като откровение.

Вече беше донесъл познанието за Тайнството дотук, извън Цитаделата. Какво му пречеше да го отнесе по-нататък? Може би тъкмо той щеше да стане средството за хвърляне на светлина в тази тъмна планина и да сложи край на онова, което бе видял с очите си. А дори и да грешеше и тази криза на вярата да бе слабост на човек, неспособен да проумее целта на онова, което е видял, то Бог със сигурност щеше да се намеси. Тайната щеше да си остане тайна, а кой щеше да скърби за живота на един объркан монах?

Погледна към небето. Слънцето вече се беше издигнало — носителят на светлина, носителят на живот. Стопляше го. Той отново погледна каменната люспа в шепата си. Умът му вече бе остър като назъбения й ръб.

Знаеше какво трябва да направи.

7.

На осем хиляди километра западно от Руин една стройна руса жена с фини нордически черти стоеше в Сентръл Парк. Едната ѝ ръка бе положена върху парапета на Боу Бридж, а другата държеше малък пощенски плик, адресиран до Лив Адамсен. Пликът беше измачкан от дългото стоене в чантата — и все още не бе отворен. Лив се взираше в трепкащото сиво отражение на Ню Йорк във водата и си спомняше последния път, когато бе стояла тук с него — тогава се правеха на туристи и слънцето светеше ярко. Сега не светеше.

Вятърът набразди полираната повърхност на езерото, двете унили лодки на кея се чукнаха леко една в друга. Лив прибра един рус кичур зад ухото си и погледна плика. Острите ѝ зелени очи бяха сухи от вирането срещу вятъра. Опита се да не се разплаче. Пликът се бе появил в пощата ѝ преди почти цяла седмица, спотаен като усойница сред обичайните брошури за кредитни карти и листовки от пицарии. Отначало го взе за поредната сметка, но после видя адреса на подателя в долния ъгъл. Непрекъснато получаваше подобни писма в „Инкуайърър“ — писмени копия на информация, която бе изисквала около поредната тема, върху която работеше. Това беше от Американското бюро за съхранение на архиви, супермаркета за публична информация относно Светата Троица в живота на повечето хора — раждане, бракосъчетание, смърт.

Вцепенена и стресната, беше напъхала писмото в чантата си и то бе останало заровено там, между разписките, бележниците и гримовеите на живота ѝ в очакване на подходящия момент да бъде отворено, макар че такъв може би никога нямаше да настъпи. Накрая, след като цяла седмица го бе виждала всеки път, когато бъркаше за ключовете или телефона си, нещо ѝ прошепна да го отвори и тя излезе на ранен обяд и взе влака от Джърси до сърцето на големия анонимен град, където никой не я познаваше, където спомените съответстваха на обстоятелството и където никой нямаше да обърне внимание, ако съвсем рухне.

Слезе от моста и тръгна към брега. Ръката ѝ се плъзна в чантата и извади смачкан пакет „Лъки Страйк“. Тя запали цигара и пак се загледа към езерото. Вдишваше дима и слушаше далечния шум на града. После отвори плика.

Вътре имаше писмо и сгънат документ. Канцеларският език и начинът на подреждане на абзаците ѝ бяха до болка познати, но думите ужасно се различаваха. Погледът ѝ се плъзна по тях: виждаше ги на групи вместо на цели изречения:

... в неизвестност от осем години...
... липса на нови сведения...
... официално приет за покойник...

Разгъна документа, прочете името му и усети как нещо в нея се скъса. Съдържаните през последните години емоции избухнаха и тя захлипа неудържимо. Сълзите ѝ бяха родени не само от странно желаната вълна на мъка, но и от абсолютната самота, която изпита при нейното връхлитане.

Спомни си последния ден с него. Как обикаляха града като последни селяндури; как наеха лодка, досуц като тези, които сега се полюшваха празни във водата. Опита се да извика спомена от този момент, но видя само откъслеци — движенията на жилавото му тяло, което се сгъваше и разгъваше, докато той дърпаше веслата; запретнатите до лактите ръкави на ризата, разкриващи светлорусите косъмчета по загорелите от слънцето ръце; цветът на очите му и как около тях се събираха бръчици, когато се усмихваше. Лицето му си оставаше смътно. Преди винаги се появяваше, призовано само от изричането на името му, сякаш бе заклинание; сега най-често се появяваше някой самозванец, приличащ на младежа, когото бе познавала някога — но никога не беше съвсем същият.

Помъчи се да го призове, вкопчи се в хлъзгавата субстанция на спомена, докато най-сетне не се появи истинският образ — той като момче, как се бори с големите гребла в езерото край къщата на баба Хансен в северната част на щата Ню Йорк. Баба Хансен ги беше избутала във водата и викаше след тях: „Прадедите ви са били викинги. Можете да се върнете само след като победите водата...“.

Прекараха в езерото целия следобед, редуваха се с гребането и управлението, докато дървената лодка не се превърна в част от тях. После баба Хансен ги нагости по случай победата на изсъхналата от слънцето трева, нарече ги Аск и Ембла на името на първите хора, извайвани от древните норвежци от паднали дървета по други, далечни брегове, после ги омагьоса с нови истории от прародината им, с разкази за вилнеещи ледени гиганти, летящи валкирии и викингски погребения в горящи дракари. По-късно, в тъмнината на тавана, докато чакаха сънят да ги споходи, той беше прошепнал, че когато умре в някоя бъдеща героична битка, иска да си отиде по същия начин — духът му да се смеси с дима на горящия кораб и да се понесе нагоре чак до Валхала.

Погледна отново удостоверението с неговото име и безстрастното заключение за официалната му смърт — не от копие, меч или при някакъв невероятно доблестен и саможертвен акт, а просто поради период на дълго отсъствие, преценен и сметнат за достатъчно достоверен от някакви чиновници. Сгъна твърдата хартия с привични движения, също запомнени още от детството, клекна на брега на езерото и пусна хартиената лодчица във водата. Направи завет с ръце около триъгълното платно и щракна със запалката. Когато сухата хартия започна да почернява и после пламна, бутна леко лодката навътре, към средата на празното езеро. Пламъците затрептяха за момент, докато търсеха какво да заръфат, после студеният ветрец ги угаси. Тя загледа как лодката се носи по тъмносивата вода, докато малките вълнички не я преобърнаха.

Запали нова цигара и зачака лодката да потъне, но тя остана да се носи върху отражението на града подобно на попаднал в преддверието на ада дух.

„Не точно викингско погребение...“

Обърна се и тръгна обратно към гарата и към влака, който щеше да я върне в Джърси.

8.

— Вслушайте се за само момент, дами и господа — каза екскурзоводът на групата туристи, които се взираха с изцъклени очи нагоре към Цитаделата. — Вслушайте се в ромона на езиците около вас. Италиански, френски, немски, испански, холандски — различни езици, разказващи историята на тази най-стара непрекъснато обитавана постройка в света. И същата тази бъркотия от езици, дами и господа, ни напомня за прочутата библейска история за Вавилонската кула от Битие, която била построена не в прослава на Бог, а на човека, поради което Бог се разгневил и „смесил езиците им“, след което те се пръснали по земята и оставили кулата незавършена. Много учени смятат, че тази история се отнася всъщност за Цитаделата в Руин. Забележете също, че историята разказва за постройка, издигната не за прослава на Бог. Ако погледнете нагоре към Цитаделата, дами и господа — екскурзоводът махна театрално към грамадата, изпълваща очите на всички, — ще забележите, че няма никакви външни признаци за религиозното ѝ предназначение. Няма да видите кръстове, изображения на ангели или друга иконография. Външният вид обаче може да заблуждава, защото въпреки липсата на религиозна украса Цитаделата на Руин е несъмнено дом на Бог. Първата Библия е била написана между нейните загадъчни стени и е послужила като духовна основа, върху която била изградена християнската вяра.

— Всъщност Цитаделата е била първоначалният център на християнската църква — продължи той. — Преместването във Ватикана в Рим станало през двадесет и шеста година след Христа, за да осигури по-голяма известност на бързо разрастващата се Църква. Колко от вас са били във Ватикана?

Повечето туристи вдигнаха колебливо ръце.

— Но не всички. И несъмнено сте се възхищавали на Сикстинската капела, обикаляли сте базиликата „Свети Петър“, посетили сте папските гробници, а може би дори сте се явявали на аудиенция при папата. За съжаление, макар че за тукашната Цитадела се говори, че пази чудеса, които не отстъпват по нищо на римските,

вие няма да можете да ги видите, тъй като единствените хора, които се допускат в това най-потайно и свято място, са монасите и свещениците, които живеят тук. Това правило е толкова стриктно, че дори бойниците, изрязани в монолитното тяло на планината, са дело не на каменоделци или строители, а на жителите на свещената планина. Тази практика не само е довела до уникално разнебитения външен вид на това място, но и е дала името на самия град.

— Но въпреки външния си вид това не е руина, а най-старата твърдина в света и единствената, която никога не е била превземана, макар най-прочутите и твърдо решени нашественици да са се опитвали да го направят. А защо са се опитвали? Заради легендарната реликва, която според легендата се пази тук — светата тайна на Руин, известна като Тайнството. — Екскурзоводът замълча и името се задържа за момент във въздуха, подобно на призован дух. — Най-старата и най-голямата загадка на света — продължи той, този път със заговорнически шепот. — Някои смятат, че Тайнството е истинският кръст на Христос. Според други става дума за Светия Граал, от който пил Христос и който може да изцери всяка рана и да даде вечен живот. Мнозина вярват, че някъде дълбоко в издълбаните недра на свещената планина се намира тялото на самия Христос, запазено по някакъв чудодееен начин. Има и такива, които смятат, че всичко това е просто легенда, история без никаква истина зад нея. Простата истина, дами и господа, е, че никой не знае. И тъй като потайността е камъкът, върху който е изградена легендата за Цитаделата, лично аз силно се съмнявам, че някой някога ще разбере истината.

— А сега, ако имате някакви въпроси, питайте — завърши екскурзоводът, като искрено се надяваше никой да не прояви любопитство.

Малките му неспокойни очи се взираха в празните лица на туристите. Всички бяха зяпнали огромната постройка и се мъчеха да измислят какво да попитат. Обикновено никой не успяваше, което означаваше, че ще имат цели двацет минути да се мотаят наоколо, да купуват сувенири и да си правят нескопосани снимки, преди да се върнат при автобуса и да поемат към следващата забележителност. Екскурзоводът тъкмо поемаше дъх да им съобщи това, когато нечия ръка посочи нагоре към небето.

— Какво е това там? — попита червендалест мъж към петдесетте. — Онова, което прилича на кръст?

— Както вече споменах, никъде по Цитаделата няма...

Екскурзоводът млъкна наред изречението. Присви очи към изсветляващото небе. Вгледа се отново.

Там горе, върху прочутия с голотата си връх на древната крепост, имаше мъничък кръст.

— Знаете ли, не съм... сигурен какво е това... — Гласът му заглъхна.

Така или иначе никой не го слушаше. Всички напрегаха очи, за да видят по-добре нещото, кацнало на върха на планината.

Екскурзоводът последва примера им. Нещото горе леко се олюляваше. Приличаше на буквата Т. Може би птица или просто игра на утринната светлина.

— Човек е! — извика някой от друга група недалеч, мъж на средна възраст (холандец, ако се съдеше по акцента му), който се взираше напрегнато в дисплея на видеокамерата си.

— Вижте! — Мъжът се дръпна, за да покаже откритието си на останалите.

Екскурзоводът успя да зърне екрана през блъсканицата. Камерата беше на максимално увеличение и на екрана се виждаше зърнест цифрово увеличен образ на мъж, облечен в нещо като зелено монашеско расо. Дългата тъмноруса коса се развяваше около брадатото лице под напора на вятъра, но човекът стоеше абсолютно неподвижен на ръба с разперени настрани ръце и наведена глава. Приличаше на същински човешки кръст — или на самотна, жива фигура на Христос.

9.

Катрин Ман водеше шестимата доброволци по склоновете западно от Руин, през една овощна градина, засадена за първи път сигурно още в края на Средновековието. Всички бяха с еднакви работни комбинезони от дебела бяла материя и с широкополи шапки с черни мрежи, спускащи се до раменете и скриващи лицата. В светлината на ранното утро приличаха на членове на древна друидска секта, тръгнаха да правят жертвоприношение.

Катрин спря до един изправен варел, покрит с насмолен брезент, и започна да маха затискащите брезента камъни, а групата мълчаливо се нареди зад нея. Приповдигнатото настроение в микробуса, докато пътуваха из пустите улици преди зазоряване, отдавна се бе изпарило. Катрин махна последните камъни. Някой ѝ подаде пушилката. Обикновено колкото по-топъл бе денят, толкова по-активни бяха пчелите и трябваше да се опушват. Въпреки засилващата се жегата Катрин вече виждаше, че и този кошер е като другите. Отвътре не се чуваше бръмчене, а прелката — в случая суха червена тухла, бе празна.

За всеки случай тя вдуха малко пушек в долната част на кошера, после вдигна покривалото. Осем летви, поставени на равни разстояния върху ръба на варела. Съвсем прост кошер, от онези, които можеха да се направят от почти всеки изхвърлен непотребен съд, както бе случаят с този. Експедицията до овощната градина беше замислена като практическа демонстрация на основите на пчеларството — нещо, което участниците можеха да приложат в различните краища на света, където щяха да бъдат изпратени за следващата година. Но тази сутрин, докато проверяваха кошерите един след друг, обучението се превърна в сблъсък с нещо наистина смущаващо.

Катрин внимателно вдигна една от летвите и се обърна към групата. От летвата висеше восъчна пита с неправилна форма, в която почти нямаше мед; а до съвсем неотдавна кошерът бе сред най-продуктивните. Сега, ако не се брояха малкото новоизлюпени пчели, които пълзяха безцелно по питата, кошерът бе изоставен.

— Вирус? — предположи мъжки глас иззад една от мрежите.

— Не — отвърна Катрин. — Вижте...

Шестимата се събраха в полукръг пред нея.

— Ако кошерт е заразен от хроничен или остър паралитичен вирус, пчелите не могат да летят и измират около него. Вижте обаче земята.

Шест шапки се наклониха и огледаха мократа от роса трева в сянката на най-близката ябълка.

— Няма нищо. Погледнете и вътре в кошера.

Шапките се надигнаха и широките им периферии се опряха една в друга.

— Ако причината беше вирус, дъното на кошера щеше да е покрито с мъртви пчели. Те са като нас — когато са зле, се прибират у дома и се свиват долу, докато не се почувстват по-добре. Тук обаче няма никакви пчели. Просто са изчезнали. А има и още нещо.

Вдигна летвата още малко и посочи долната част на питата, където шестоъгълните клетки бяха покрити с мънички восъчни капачета.

— Неизлюпени ларви. Пчелите обикновено не изоставят кошера си, ако има още неизлюпени личинки.

— Тогава какво е станало?

Катрин нагласи питата в смълчания кошер и въздъхна:

— Не зная. Но се случва навсякъде. — Тръгна обратно към дъсчената барака в края на градината. — За същото нещо се съобщава от Северна Америка, Европа, чак до Тайван на изток. Засега никой не е успял да разбере каква е причината. Всички обаче са съгласни в едно — че положението става все по-лошо.

Стигна микробуса, свали си ръкавиците и ги пушна в празната пластмасова кутия, предназначена специално за тази цел. Всички последваха примера ѝ.

— В Америка го наричат „разпадане на колониите“. Някои смятат, че това е краят на света. Айнщайн е казал, че ако пчелите изчезнат от лицето на земята, на нас ни остават само още четири години. Няма ли пчели, няма опрашване. Няма реколти. Няма храна. И няма човечество.

Дръпна ципа на защитната мрежа и свали шапката си. Лицето ѝ беше овално, с бледа чиста кожа и тъмни, много тъмни очи. Около нея

витаеше някаква неподвластна на времето, смътно аристократична атмосфера и Катрин редовно бе обект на фантазиите на младите доброволци, макар сигурно да беше по-възрастна от майките им. С другата си ръка разкопча шнолата си и остави гъстата коса с цвят на черен шоколад да падне свободно по раменете ѝ.

— И какво се прави по въпроса?

Питащият — високо светлорусо момче от Средния запад — също тъкмо бе свалил мрежата и шапката си. Беше като повечето новаци, дошли да работят в благотворителната организация на Катрин — ревностен, лишен от цинизъм, пращящ от здраве и надежда, озарен от доброто в този свят. Катрин се запита как ли ще изглежда след една година в Судан, след като е гледал как деца бавно измират от глад, или в Сиера Леоне, докато увещава гладуващите селяни да не орат обработвани още от пращящите им ниви, защото партизаните са заложили мини в тях.

— Правят се много проучвания и опити да се установи връзка между разпадането на колониите и генномодифицираните култури, новите видове пестициди на никотинова основа, глобалното затопляне, известните паразити и инфекции. Има дори теория, че сигналите на мобилните телефони объркват навигационните системи на пчелите и ги карат да губят ориентация.

Катрин дръпна ципа на комбинезона и го остави да се свлече на земята.

— А вие какво мислите?

Катрин погледна ревностния младеж и видя как лицето му започва да се смръщва — това момче май за пръв път разбираше, че не всичко на този свят е розово.

— О, не зная — каза и на него, и на всички. — Може да е комбинация от всички тези неща. Пчелите всъщност са доста просто устроени същества. Обществото им също е просто. И не е нужно много, за да обърка нещата. Те могат да се справят със стреса, но ако животът им стане прекалено сложен до точка, в която вече не могат да разпознаят обществото си, може би го напускат. Може би предпочитат да отлетят към сигурната смърт, отколкото да продължат да живеят в свят, който вече не са в състояние да разберат.

Огледа се. Всички бяха спрели да смъкват облеклата си, на младите им лица бе изписано безпокойство.

— О, изобщо не ме слушайте — каза Катрин, за да разведри атмосферата. — Просто прекарвам прекалено много време в Уикипедия. Освен това видяхте, че това не се случва с всички кошери. Повече от половината са пълни до пръсване. Хайде! — Плесна с ръце и моментално се почувства като възпитателка в детска градина, приканваща петгодишни хлапета да запеят песничка. — Имаме още много работа. Приберете облеклото и извадете инструментите. Трябва да сменим мъртвите кошери. — Вдигна капака на друга пластмасова кутия, оставена на тревата. — Тук има всичко необходимо. Инструменти, инструкции как да направите прост кошер, рамки и допълнителни летви. Не забравяйте обаче, че на терен ще трябва да правите кошери от онова, което успеете да съберете. И че няма да намерите кой знае какви материали. Хората, които нямат нищо, по принцип не изхвърлят нищо. А не можете да използвате материали от празните кошери. Ако някаква спора или паразит *наистина* е довел до смъртта на кошера, само ще пренесете бедствието на новото място.

Отвори вратата и седна зад волана. Трябваше да се държи на дистанция от доброволците. Повечето от тях идваха от добре образовани семейства от средната класа, което означаваше, че са добронамерени, но непрактични и склонни да изгубят часове в обсъждане как да направят нещо по най-добрия начин, вместо да се захванат за работа. Единственият начин да ги излекува от това бе да ги хвърли в дълбокото и да ги остави да се учат от собствените си грешки.

— След половин час ще проверя как сте се справили. Ако все пак ви потрябвам, потропайте по прозореца.

И затръшна вратата преди някой да успее да я попита нещо.

Чуваше глухото потракване на инструментите отвън и началото на многото предстоящи теоретични дискусии. Включи радиото. Ако ги слушаше за какво си говорят, рано или късно майката в нея щеше да я накара да им се притече на помощ, а това нямаше да е от полза за никого. Нямаше да е с тях, когато заминат.

Местната радиостанция заглуши доброволците с информация за пътната обстановка и последните новини. Катрин взе дебелия картонена папка от дясната седалка. На корицата имаше една-единствена дума — *Ортус*, изписана в центъра на четирилистна детелина. Папката представляваше сложен план за напояване и

облагородяване на ивица пустиня, появила се след безогледното изсичане на гори в делтата на Амазонка. Днес трябваше да реши дали организацията ѝ може да си позволи начинанието, или не. Сякаш всяка година все повече и повече части от света се нуждаеха от лечение, въпреки че събираните благотворителни средства непрекъснато набъбваха.

— И накрая — каза говорителят с леко развеселен тон, винаги запазван за свежа новина в края на сериозния материал, — ако днес се разходите до центъра на Руин, ви очаква голяма изненада, защото някакъв човек, облечен като монах, е успял да се изкатери на върха на Цитаделата.

Катрин погледна вграденото в таблото радио.

— В момента не сме сигурни дали това не е някаква реклама — продължи говорителят, — но мъжът бил забелязан тази сутрин малко след изгрев-слънце, а сега стои с разперени настрани ръце, подобно на... човешки кръст.

Инстинктите на Катрин се задействаха и тя завъртя ключа и превключи на скорост. Свали прозореца и подвижна:

— Трябва да ида до офиса. Ще се върна до един час.

Младежите я погледнаха и на лицата им се изписа леко безпокойство, че ги изоставя, но Катрин изобщо не го забеляза. Погледът ѝ вече бе насочен към пролуката в живия плет, откъдето започваше черният път, водещ към шосето за Руин.

10.

По средата между събиращата се долу тълпа и върха на Цитаделата игуменът седеше до червените въглени в камината, уморен от нощта, прекарана в очакване на новини, и гледаше човека, който току-що ги беше донесъл.

— Мислехме, че източната стена е непристъпна — завърши доклада Атанасий и ръката му поглади плешивото му теме.

— Е, поне научихме нещо тази нощ — въздъхна игуменът и погледна към големия прозорец. Слънцето започваше да осветява древните сини и зелени стъкла. Гледката не подобри настроението му. — И тъй — продължи той, — имаме си монах отстъпник, стоящ на самия връх на Цитаделата, разперил ръце в провокативен символ, който вече сигурно е видян от стотици туристи и Бог само знае от кой друг, а ние нито можем да го спрем, нито да го върнем.

— Да — каза Атанасий. — Но той не може да говори с никого, докато е там горе, а накрая ще му се наложи да се спусне. Къде другаде може да иде?

— В ада! — изръмжа игуменът. — И колкото по-скоро стане това, толкова по-добре за всички нас.

— Ситуацията, както я виждам, е следната... — упорито продължи Атанасий, който от дългия си опит знаеше, че най-добрият начин да се справи с раздразнението на игумена е просто да не му обръща внимание. — Той няма храна. Няма вода. Има само един начин да се спусне от върха и дори да изчака прикритието на нощта, инфрачервените камери ще го засекаат веднага щом се окаже под най-горните бойници. Долу имаме сензори, а охраната отвън ще е готова да го задържи. Все пак той се намира в единствената постройка на света, от която никой никога не е успял да се измъкне.

Игуменът го изгледа странно, после за негов потрес каза:

— Не е вярно. Измъквали са се. Не наскоро, но се е случвало. При дълга история като нашата това е... неизбежно. Естествено, винаги са били залавяни и принудени да млъкнат — в името на Бога — заедно с всеки, изкарал лошия късмет да контактува с тях, докато са

били извън тези стени. — Забеляза, че Атанасий пребледнява, и добави: — Тайнството трябва да бъде пазено.

Игуменът винаги бе съжалявал, че икономът му няма куража за по-сложните задължения на ордена. Именно затова Атанасий продължаваше да носи кафявото расо на нисшите гилдии вместо тъмнозеленото на ръкоположен *sanctus*. Но пък бе толкова ревностен и отдаден на службата си, че игуменът понякога забравяше, че така и не е научил тайната на планината и че голяма част от историята на Цитаделата му е неизвестна.

— За последно Тайнството е било изложено на опасност през Първата световна война — рече игуменът, взрян в изстиналите сиви въглени, сякаш върху тях бе записано миналото. — Един новоприет монах скочил през прозореца и преплувал рова. Оттогава ровът е източен. За щастие, не бил напълно посветен и все още не знаел тайната на нашия орден. Успял да стигне чак до окупираната Франция, преди да успеем да... да го настигнем. Бог е бил с нас. Когато сме се добрали до него, бойното поле вече ни било свършило работата.

Погледна Атанасий и добави:

— Но онези времена са били различни. Църквата е имала много съюзници, мълчанието се купувало лесно и пазенето на тайни не представлявало проблем; било преди интернет да даде възможност на всеки да изпраща за миг информация до милиарди хора. Днес няма начин да премълчим инцидент като този сега. Именно затова трябва да се погрижим той да не се случи.

Погледна отново към прозореца, който вече бе напълно осветен от утринното слънце. Изобразеният фазан сияеше в живи сини и зелени тонове — архаичен символ на Христос и на безсмъртието.

— Брат Самюъл знае нашата тайна — рече игуменът. — Следователно не бива да напуска тази планина.

11.

Лив натисна звънеца и зачака.

Къщата в Нюарк бе спретната и нова, само на няколко пресечки от Бейкър Парк и недалеч от щатския университет, където собственикът Майрън работеше като лаборант. Ниска ограда я отделяше от съседните дворове, а няколко крачки трева — от улицата. Миниатюрен вариант на американската мечта. Ако пишеше за други неща, Лив сигурно щеше да използва този образ и да скалъпи някаква трогателна сцена; не това обаче беше причината да е тук.

Отвътре се чуха малко тромави стъпки и Лив се опита да надене някаква физиономия, която да не издава абсолютната самота, която изпитваше след обедното си бдение в Сентръл Парк. Вратата се отвори и пред нея застана хубава млада жена в толкова напреднала бременност, че направо изпълваше тесния коридор.

— Вие трябва да сте Бони — каза Лив с жизнерадостен тон, принадлежащ на някой друг. — Аз съм Лив Адамсен от „Инкуайърър“.

Лицето на Бони грейна.

— От рубриката за бебетата! — Отвори широко вратата и ѝ направи знак да влезе в безупречно чистия бежов коридор.

Лив никога не бе писала за бебета, но премълча. Просто продължаваше да се усмихва чак до идеално подредения кухненски бокс, където един мъж с ведро лице правеше кафе.

— Майрън, скъпи, това е журналистката, която ще пише за раждането...

Лив се ръкува с него. Лицето започваше да я боли от пресилената усмивка. Искеше само да се прибере у дома, да се мушне под завивките и да се наплаче. Вместо това огледа помещението, като не пропусна да забележи кадифената му мекота и грижливо подредените дреболии — ароматните лампи, смесващи миризмата на рози с тази на кафето, плетените кошници, в които имаше само въздух — продаваха ги в комплект по три на касите на веригата за домашно обзавеждане ИКЕА.

— Хубав дом...

Знаеше, че този коментар се очаква. Помисли си за собствения си апартамент, задръстен с цветя и миризма на почва — цветарник с легло, както го бе нарекъл един бивш приятел. Защо не можеше да живее като обикновените хора и да е щастлива и доволна? Погледна към безупречно чистия им двор — зелен правоъгълник с малки кипариси, които за две лета щяха да скрият къщата, ако не ги кастреха драстично и често. Два вече леко пожълтяваха. Може би природата щеше да свърши работата на хората. Именно познаването на растенията и по-конкретно на целебните им свойства беше причината Лив да изнася това представление.

„Адамсен, ти разбираш от растения и такива глупости“ — бе прозаичното начало на разговора, когато собственикът и главен редактор на „Ню Джърси Инкуайърър“ Ролс Бейкър я сгащи в асансьора в началото на седмицата. В следващия момент я отрязва от криминалния отдел и обичайната ѝ територия в по-тъмните аспекти на журналистическото поприще и я натовари да напише материал от две хиляди думи под заглавието „Естествено раждане — както е предвидила Майката природа?“ за неделната здравна притурка. Беше писала градинарски статии от време на време, но не и медицински.

„Изобщо не е нужно да се впускаш подробно в медицината, ако питаш мен — каза ѝ Ролс, докато излизаше от асансьора. — Просто ми намери някое семейство, което да е горе-долу с всичкия си и да иска да роди бебето си в басейн или на горска полянка без никакви болкоуспокояващи освен билкови екстракти, и потърси чисто човешкото с няколко думи. И по-добре да са нормални граждани. Не искам да чета за никакви си проклети хипита.“

Лив ги откри чрез обичайните си канали. Бони беше пътно ченге от щатската полиция, което я поставяше възможно най-далеч от хипитата. Не можеш да практикуваш „Мир и Любов“, когато се занимаваш с ежедневния кошмар по магистралите на Ню Джърси. Но ето че сега Бони сияеше, седнала на Г-образното канапе, стиснала ръката на практичния си съпруг и научен работник, и говореше разпалено за естественото раждане, сякаш бе щатен служител на Майката земя.

Да, това щяло да е първото им дете. Всъщност деца — чакали близнаци.

Не, не знаела пола им; решили да е изненада.

Да, Майрън се бил свързал с родилното, защото бил учен и тъй нататък; да — била обмислила обичайното раждане в родилен дом, но тъй като жените поколения наред са раждали без помощта на модерната медицина, тя била твърдо убедена, че е по-добре за бебетата нещата да станат по естествен път.

Тя ще ражда все пак, добави Майрън със своя нежен, почти момчешки глас, докато я галеше по косата и ѝ се усмихваше влюбено. Не е моя работа да ѝ казвам кое е най-доброто.

Нещо в тази затрогваща интимност и безкористност проби бронята фалшиво добро настроение на Лив и тя потресено усети как сълзите се стичат по бузите ѝ. Чу се да се извинява, когато Бони и Майрън се втурнаха да я успокояват, и успя да се стегне достатъчно, за да завърши интервюто. Чувстваше се виновна, че е домъкнала черния облак на мъката си в светлото убежище на простия им живот.

Прибра се, просна се с дрехите в разхвърляното легло и заслуша капенето на напоителната система, грижеща се за растенията, които изпълваха апартамента и гарантираха в най-общия смисъл, че споделя живота си с други живи същества. Прехвърли в ума си събитията от деня и се пъкна под завивките. Трепереше от студ, сякаш твърдят лед на самотата ѝ никога нямаше да се стопи и тя никога нямаше да познае топлината на живот като този на Бони и Майрън.

12.

Катрин Ман вкара микробуса в малкия двор зад една голяма градска къща и паркира сред облак прах. Тази част в източния край на града все още се наричаше Районът на градините, макар че зелените площи, дали името му, отдавна бяха изчезнали. Все пак отзад около къщата имаше ореол на минало великолепие — изпод тъмните пластове мръсотия надничаше същият фин камък с меден цвят, от който бяха изградени църквата и по-голямата част от стария град.

Катрин слезе и мина покрай празната стойка за велосипеди до кладенеца, който някога бе осигурявал прясна вода. Сърцето ѝ още туптеше развълнувано от няколкото разминавания в последния момент, докато бе карала през засилващия се сутрешен трафик. Извади ключодържателя, намери необходимия ключ, пъкна го в ключалката на задната врата и отвори.

След ярката светлина на пролетното слънце къщата бе прохладна и тъмна. Докато въвеждаше кода за изключване на алармата, вратата се затръшна зад нея. Тя забърза по сумрачния коридор към светлата приемна в предната част.

Редицата часовници на стената зад рецепцията показваше времето в Рио, Ню Йорк, Лондон, Делхи, Джакарта — навсякъде, където организацията имаше представителства. В Руин беше осем без четвърт — все още твърде рано за начало на работния ден. Спускащата се от елегантното дървено стълбище тишина потвърждаваше, че е сама. Тя тръгна нагоре, като вземаше по две стъпала наведнъж.

Пететажната къща бе тясна, в стила на повечето еднотипни средновековни сгради, стъпалата скърцаха под краката ѝ, докато минаваше покрай офисите с врати от замъглено стъкло, които заемаха долните четири етажа. В края на стълбището имаше тежка бронирана врата. Катрин я отвори с мъка и влезе в квартирата си.

Прекрачването на прага бе като връщане в миналото. Стените бяха покрити с ламперия и боядисани в меко сиво, дневната бе обзаведена с изящни стари мебели. Единственият намек за сегашния

век бе малкият плоскоекранен телевизор, кацнал на ниска китайска масичка в ъгъла.

Катрин грабна дистанционното от миндера, включи телевизора и отиде до вградената в отсрещната стена библиотека. Лавиците стигаха от пода до тавана и бяха пълни с най-доброто, което можеше да предложи литературата на деветнадесети век. Тя натисна гръбчето на подвързаното в черна агнешка кожа издание на „Джейн Еър“, чу се тихо щракане и долната част на библиотеката се отвори. В дълбокия шкаф имаше сейф, факс апарат, принтер — всички джунджурии на модерния живот. Най-долу върху купчина списания за интериор лежеше бинокълът, подарен ѝ за тринадесетия ѝ рожден ден при първото ѝ посещение в Африка. Тя го взе и забърза обратно по подредения на шарки паркет към капандурата. Няколко гълъба се разлетяха, когато отвори и подаде глава навън. Червени керемиди и синьо небе прелетяха пред погледа ѝ, докато насочваше бинокъла към черния монолит на по-малко от километър на запад. Зад нея телевизорът оживя и започна да излъчва в празното помещение края на някакво предаване за глобалното затопляне. Катрин опря лакти на перваза и внимателно насочи бинокъла към върха на Цитаделата.

Видя го.

Разперени ръце. Наведена глава.

Образът ѝ бе познат открай време, само че изваян от камък и издигащ се на върха на друга планина на половин свят оттук. Още от дете знаеше какво означава. Сега, след поколения съвместни активни усилия да се даде старт на веригата събития, които щяха да променят съдбата на човечеството, всичко се случваше тук, пред очите ѝ — при това от действията на един-единствен човек. Докато се опитваше да спре треперенето на ръцете си, чу говорителят да изрежда основните новини.

— През следващия половин час ще имаме новини от световната среща по промените в климата, ще се запознаем с последните резюмета за движението на световните пазари и ще разкажем как древната крепост в град Руин най-сетне бе превзета тази сутрин — според сведенията на върха ѝ...

Катрин погледна още веднъж необичайната картина и седна пред телевизора, за да види как я кара останалата част от света.

13.

Течеше реклама за някакъв лъскав автомобил, а лентата в долната част на екрана показваше времето по света. Осем и двайсет и осем; четири и двайсет и осем сутринта в Рио. Катрин извади телефона си, натисна бутона за бързо набиране и заслуша бипканията на многото числа, загледана в рекламата. Накрая някой в тъмното в другия край на света вдигна.

— Ola? — чу се тих, но съвсем буден женски глас и Катрин изпита облекчение, че не е събудила никого.

— Мариела, Катрин съм. Извинявай, че се обаждам толкова рано. Но си помислих, че може да е буден.

Баща ѝ все по-често будуваше в най-невероятни часове.

— Да, сеньора — отговори Мариела. — Буден е от доста време. Запалих камината в кабинета. Тази нощ е студено. Четеше, когато го оставих.

— Мога ли да говоря с него?

— Разбира се, сеньора — каза Мариела.

По линията се чу шумолене на пола и меки стъпки. Катрин си представи как икономката на баща ѝ върви в тъмното по коридора към меката светлина на камината в дъното на скромната къща. Стъпките спряха, чу се кратък приглушен разговор, след което телефонът беше предаден от ръка на ръка.

— Катрин... — Топлият глас на баща ѝ се понесе през континенти и моментално я успокои. От тона му си личеше, че се усмихва.

— Татко... — Тя също се усмихна въпреки сериозната новина, която трябваше да му съобщи.

— Как е времето в Руин тази сутрин?

— Слънчево.

— А тук е студено — рече той. — Трябваше да палим камината.

— Знам, татко, Мариела ми каза. Слушай, тук става нещо. Пусни Си Ен Ен.

Чу го как казва на Мариела да включи малкия телевизор в ъгъла на кабинета и погледът ѝ се стрелна към нейния. Блестящото лого се завъртя на екрана, после отново се появи водещият. Катрин леко увеличи звука. От телефона за кратко се чуха звуците на някакво спортно предаване, сапунена опера и реклами — всички на португалски — последвани от сериозния тон на световния новинарски канал.

Катрин вдигна поглед, когато картината зад водещия показа зелена фигура, застанала на върха на планина.

Чу как баща ѝ ахна.

— Боже мой — прошепна той. — Sanctus.

— До този момент — продължи водещият — от Цитаделата нито потвърждават, нито отричат, че този човек има нещо общо с тях. За да хвърлим допълнителна светлина върху тази загадка, поканихме специалиста по Руин и автор на много книги за Цитаделата доктор Мириам Аната.

Водещият се завъртя в стола си към едра, застрашителна на вид жена около петдесетте, облечена в тъмносин костюм на тънки райета и проста тениска. Сребристосивата ѝ коса бе късо подстригана и грижливо сресана, с един асиметричен кичур.

— Доктор Аната, какво ще ни кажете за събитията от тази сутрин?

— Мисля, че сме свидетели на нещо необичайно — каза тя, наклони глава напред и изгледа със студените си сини очи водещия над очилата си за четене. — Този човек напълно се различава от монасите, които понякога могат да се видят да поправят бойниците или прозорците. Расото му не е кафяво, а зелено, което е много важно: само членовете на един орден носят този цвят, но те са изчезнали преди деветстотин години.

— За кои става въпрос?

— Живеели са в Цитаделата и затова знаем много малко за тях, но тъй като са били единствените, забелязвани високо горе, приемаме, че са били някакъв висш орден, вероятно натоварен със задачата да закриля Тайнството.

Водещият докосна слушалката в ухото си.

— Мисля, че можем да продължим с предаване на живо от Цитаделата.

Картината се смени с ново, по-ясно изображение на монаха. Расото му леко се развяваше на сутрешния ветрец, ръцете му продължаваха да са разперени настрани, без да помръднат.

— Да — каза водещият. — Ето го и него, на върха на Цитаделата, прави кръстен знак с тялото си.

— Не е кръст — прошепна Оскар по телефона, докато картината бавно се отдалечаваше, за да разкрие ужасяващата височина на планината. — Знакът, който прави, е *tau*.

Оскар де ла Круз седеше в кабинета си в западните хълмове на Рио де Жанейро, осветен от мекото сияние от камината, и не откъсваше поглед от телевизора. Косата му бе съвсем бяла и контрастиреше с тъмната му кожа, излъскана като стар каиш от над стотте лета, които бе живял. Но въпреки достолепната му възраст тъмните му очи все още бяха живи и будни, а набитото му тяло излъчваше неуморима енергия и устремност. Напомняше на действащ генерал, прикован насила зад бюрото поради липса на военни действия.

— Какво мислиш? — прошепна гласът на дъщеря му в слушалката.

Замисли се над въпроса ѝ. През по-голямата част от живота си бе очаквал да се случи подобно нещо, беше се опитвал години наред да го предизвика... а сега не знаеше какво да прави.

Надигна се сковано от стола и тръгна към остъклената врата за терасата, чиито плочки смътно отразяваха лунната светлина.

— Може да не означава нищо — каза най-сетне.

— Наистина ли го вярваш? — попита дъщеря му с прямота, която го накара да се усмихне. Сам я беше научил да се съмнява във всичко.

— Не — призна той. — Всъщност не го вярвам.

— Тогава?

Замълча, почти уплашен да предаде мислите и чувствата си в думи. Погледна над басейна към върха на Корковадо, където О Cristo Redentor, Христос Спасителят, беше разперил ръце и гледаше благосклонно към все още спящите жители на Рио. Самият той бе помогнал за издигането на статуята с надеждата, че това ще положи

началото на новата ера. И тя наистина бе станала прочута, както се беше надявал, но това бе всичко.

Замисли се за монаха, застанал на върха на Цитаделата. Жестът на човека, разнесен за миг из целия свят от медиите, беше почти идентичен с онзи на статуята, която самият той бе градил девет години от стомана, бетон и пясъчник. Ръката му мина по високата яка на полото — той винаги носеше поло.

— Мисля, че може би пророчеството се сбъдва — прошепна накрая. — Мисля, че трябва да се подготвим.

14.

Слънцето вече сияеше ярко над Руин. Самюъл гледаше как сенките по източния булевард, който продължаваше чак до червените планини в далечината, се скъсяват. Почти не усещаше изгарящата раменете му болка въпреки напрежението, натрупало се от държането на и без това изтощените му ръце вдигнати.

От известно време си даваше сметка за суматохата долу, за събралата се тълпа и пристигналите телевизионни екипи. Звуците, понесени от издигащия се топъл въздух, от време на време достигаха до него и тогава множеството му се струваше необичайно близко. Той обаче мислеше само за две неща. Първото бе Тайнството, а второто — лицето на момичето от миналото му. Когато умът му се освободи от всичко друго, двете сякаш се сляха в един могъщ образ, който го утешаваше и успокояваше.

Погледна през ръба, надолу покрай отвесната стена, която бе изкатерил сякаш преди дни. Към изпразнения ров на повече от хиляда стъпки под него.

Пъхна стъпала в процепите, които бе срязал малко над полите на расото си, после вкара палци през подобните дупки в края на ръкавите. Разкрачи се и усети как тъканта на дрехата се опъва по тялото му, почувства напрежението в ръцете и краката. Погледна за последен път надолу. Усети издигащия се въздух, затоплен от издигащото се слънце. Чу бърборещите гласове в засилващия се вятър. Съсредоточи се върху мястото, което бе избрал, непосредствено до стената, където група туристи стоеше до малка затревена площ.

Премести тежестта си.

Наклони се напред.

И се хвърли.

Нужни му бяха три секунди, за да прелети разстоянието, което бе изкатерил за няколко мъчителни часа през нощта. Болката разтърсваше изтощените му крака и ръце, докато се мъчеше да държи расото опънато срещу вятъра. Не откъсваше поглед от зеленото петно, стремеше се към него с цялото си същество.

Чуваше писъците през воя на вятъра. Замахна енергично с ръце, за да увеличи съпротивлението, опита се да наклони тялото си така, че да коригира траекторията си. Видя как хората се разбягват от мястото, което си беше избрал. Зеленото петно се носеше с бясна скорост към него. По-близо. И още по-близо.

Нещо рязко дръпна дясната му ръка — процепът се беше разкъсал. Внезапната загуба на съпротивление го завъртя като пумпал. Той хвана развяващия се ръкав и отново го опъна. Вятърът моментално го отскубна. Беше прекалено слаб. Беше твърде късно. Въртенето се засили. Земята бе твърде близо. Обърна се по гръб.

И се стовари на пет стъпки от стената на рова, непосредствено до затревената площ, с все още разперени ръце, взиращ се нагоре към ясното синьо небе. Писъците, надигнали се щом се бе хвърлил от върха, се усилиха. Намиращите се най-близо до него се извръщаха или гледаха с ужас как тъмната кръв изпълзява под тялото му, как тече на ручейчета по новите пукнатини на избелелите от слънцето плочи, как се просмуква в зелената тъкан на опърпаното расо и му придава зловещ тъмен оттенък.

15.

Катрин Ман ахна, докато гледаше случващото се на живо по телевизията — в един момент монахът стоеше неподвижно на върха на Цитаделата; в следващия беше изчезнал. Картината рязко се премести надолу, когато операторът се помъчи да проследи падането, после се прехвърли обратно в студиото, където изгубилият ума и дума водещ се мотаеше със слушалката си и се мъчеше да запълни внезапно възцарилото се втрещено мълчание. Катрин вече бе до капандурата и вдигаше бинокъла към очите си. Силно увеличеният образ на опустелия връх и далечният вой на сирени ѝ дадоха потвърждението, което ѝ трябваше.

Отиде до канапето, грабна телефона и натисна бутона за повторно набиране. Включи се телефонен секретар и дълбокият успокояващ глас на баща ѝ я помоли да остави съобщение. Тя набра мобилния му телефон. Къде ли се бе дянал така внезапно? Мариела явно беше с него, иначе щеше да вдигне. Свърза се с мобилния. Той я прехвърли направо на гласова поща.

— Монахът падна — каза само тя.

Докато затваряше, осъзна, че очите ѝ са пълни със сълзи. Беше гледала и чакала толкова дълго този знак, подобно на поколенията стражи преди нея. А сега изглеждаше, че и това е поредният фалшив сигнал. Погледна за последен път пустия връх, прибра бинокъла в тайния шкаф и набра петнайсетцифрения код на сейфа. След няколко секунди се чу глухо изщракване.

Зад бронираната врата от титан имаше кутия с размерите на лаптоп, но около три пъти по-дебела, поставена в гнездо от сива пяна. Катрин я взе и я отнесе на отоманката пред канапето.

Невероятно яката поликарбонатна повърхност на външен вид и на допир приличаше на камък. Катрин освободи скритите закопчалки и вдигна капака. Вътре имаше два фрагмента от плоча, поставени един над друг. Бяха покрити със знаци. Тя се вгледа в познатите парчета, грижливо отцепени от скалата от нечия отдавна превърнала се на прах ръка. Това бе всичко, останало от древната книга. Изрязаните символи

бяха по-ранни от Стария завет и само загатваха за цялото й съдържание. Езикът бе на древния народ мала — прародителите на Катрин Ман. Тя погледна познатата форма, образувана от редовете.

Итнкт крт яв змт
Всчк г вdt днвремен всчк двт
Крт пдп
Крт здгн
д ркр тнст
днс нв вк

Това бе свещеният знак Тау, възприет от гърците като тяхната буква Т, но по-стар от езика им, символ на слънцето и на най-древния от боговете. Шумерите го познавали като Тамуз; римляните го наричали Митра, а за гърците бил Атис. Знакът бил толкова свещен, че го поставяли върху устните на египетските владетели, когато ги посвещаваха в мистериите. Символизирал живота, възкресението и кръвното жертвоприношение. Точно тази фигура бе направил монахът с тялото си, докато стоеше на върха на Цитаделата пред очите на целия свят.

Зачете думите, като ги допълваше наум, сравняваше значението им с шеметния символизъм и събитията от последните няколко часа.

Истинският кръст ще се яви на земята
Всички ще го видят едновременно — всички ще се
дивят
Кръстът ще падне
Кръстът ще се издигне
За да разкрие Тайнството
И да донесе новия век

Под последния ред се виждаха върховете на други обезглавени знаци, но неравният ръб на счупената плоча минаваше през тях и не позволяваше да се разбере какво се е казвало по-нататък.

Първите два реда бяха сравнително лесни за тълкуване.

Истинският кръст бе знакът Тау, много по-древен от християнския кръст, появил се на земята в момента, когато монахът бе разперил ръцете си.

Всички го бяха видели едновременно благодарение на световните новинарски мрежи. Всички бяха удивени от необичайното и безпрецедентно събитие — и никой не знаеше какво означава то.

По-нататък се поколеба. Знаеше, че текстът е непълен, но не можеше да разгадае останалото.

Кръстът наистина бе паднал, както се казваше в пророчеството. Но този кръст бе човек.

Погледна през прозореца. Цитаделата бе висока триста и тридесет метра от основата до върха, а монахът бе паднал от отвесната източна стена.

Как бе възможно някой да стане след подобен удар в земята?

16.

Притиснал наръча документи към гърдите си, Атанасий почука на позлатената врата на покоите на игумена. Отговор не последва. Той се вмъкна вътре и за свое огромно облекчение откри, че стаята е празна. Това означаваше, че поне за момента няма да му се наложи да говори с игумена за това как е решен проблемът с брат Самюъл. Развързката не му бе донесла радост. Брат Самюъл бе един от най-близките му приятели, преди да избере пътя на sancti и да изчезне завинаги в строго пазените и недостъпни горни етажи на планината. А ето че сега беше мъртъв.

Отиде до бюрото, остави документите на него и ги раздели на две купчини. Първата съдържаше последни сведения за нещата в Цитаделата — списък на провизии и график на работата по постоянните ремонти. Втората, много по-голяма, се състоеше от доклади за огромните интереси на Църквата отвъд стените на Цитаделата — последните археологически открития по целия свят, преглед на новоизлезлите богословски статии, резюмета на предложени за публикуване книги, понякога дори предложения за телевизионни предавания или документални филми. Основната информация идваше от различни официални организации, финансирани или изцяло притежавани от Църквата, но част от нея се осигуряваше от огромната мрежа неофициални информатори, които работеха тихомълком във всяка област и бяха част от традицията на Цитаделата, подобно на молитвите и проповедите, които изпълваха дните на братята.

Атанасий погледна най-горния лист. Беше доклад, изпратен от агент на име Кафзиел, един от най-добрите шпиони на Църквата. При разкопки на останките от храм в Сирия били открити фрагменти от древен ръкопис и той препоръчваше незабавно „П и И“ — придобиване и изследване, за да се изучи и неутрализира евентуалната заплаха, която може да се съдържа в него. Атанасий поклати глава. Поредната безценна антика несъмнено щеше да се озове заключена в сумрака на голямата библиотека. Чувствата му относно тази неизменна

политика не бяха тайна в Цитаделата. В беседите си с брат Самюъл и отец Тома, човека, разработил и внедрил толкова много подобрения в библиотеката, той неведнъж беше посочвал, че събирането на познание и цензурирането на алтернативни идеи е знак за слабостта на Църквата в отворения съвременен свят. Тримата често бяха разговаряли за времето, когато огромните, трупани от векове знания на Цитаделата ще бъдат споделени с външния свят за доброто на Бог и на човечеството. После Самюъл избра да последва древния таен път на sancti и Атанасий неволно си помисли, че всичките им надежди са умрели с него. Всичко, с което бе свързан Самюъл през живота си в Цитаделата, щеше да бъде опетнено.

Сълзите опариха очите му, докато гледаше документите за деня и си представяше новините, които щяха да донесат те в близко бъдеще — безкрайни доклади относно падналия монах и как светът е възприел станалото. Обърна се и тръгна към позлатената врата, като бършеше очите си с ръка, излезе от покоите на игумена и отново се озова в лабиринта от коридори. Имаше нужда от някое уединено място, където да даде воля на чувствата си.

Макар и със сведена глава, той закрачи целенасочено по проветрените от климатичната инсталация тунели и скоро стигна до тясно, слабо осветено стълбище, което го изведе в тесен коридор под голямата катедрална пещера. От двете страни на коридора имаше врати, водещи към малки параклиси. В дъното, в нишата до една от вратите, гореше свещ — знак, че параклисът е зает. Атанасий отвори вратата, влезе и я затвори. Няколкото свещи, осветяващи помещението, трепнаха от въздушния полъх и светлината затанцува по ниския покрит със сажди таван и Т-образния кръст върху каменната лавица, изсечена в отсрещната страна. Пред кръста бе коленичил мъж в просто черно расо и се молеше.

Атанасий коленичи до него, после го сграбчи във внезапна отчаяна прегръдка и се разрида, притиснал лице в рамото му.

Останаха дълго така, без да кажат нито дума, отдадени на мъквата си. Накрая Атанасий се дръпна и погледна кръглото бяло лице и интеллигентните сини очи на отец Тома. Черната коса на оца вече оредяваше и бе прошарена на слепоочията, бузите му блестяха от сълзи.

— Чувствам се така, сякаш всичко е изгубено.

— Ние сме още тук, братко Атанасие. Също и онова, което обсъждахме точно тук. Нищо не е изгубено.

Атанасий успя да се усмихне, стоплен от думите на приятеля си.

— И можем поне да запомним Самюъл такъв, какъвто бе в действителност — добави отец Тома. — Дори другите да не го направят.

17.

Игуменът стоеше в центъра на Capelli Deus Specialis, параклиса на Светата Божия тайна, високо в планината. Помещението бе малко, с нисък таван, изсечено в монолитната скала още от основателите на Цитаделата и бе останало непроменено оттогава: по стените още се виждаха грубите следи от примитивните инструменти. Игуменът долавяше острата метална миризма на кръв от церемонията от предишната нощ, която се надигаше от браздите по пода, които блестяха влажно на слабата светлина на свещта. Проследи браздите към олтара, където силуетът на Тайнството едва се очертаваше в сумрака.

В подножието на олтара забеляза нов израстък, който се виеше от каменния под — тънкото пипало на кървавата лоза, странното червено растение, което растеше около Тайнството по-бързо, отколкото можеше да бъде изкоренено. В изумителната му плодовитост имаше нещо, което го отвращаваше. Понечи да тръгне към него, но чу зад себе си дълбокия грохот на отварящата се огромна каменна врата. Застоялият въздух в параклиса се раздвижи, пламъчетата потрепнаха в локвичките разтопена лой и светлината затанцува по острите инструменти, окачени по стените. Вратата се затвори и пламъчетата се успокоиха.

Влезлите бяха двама, с дългите бради и зелените раса на Ордена на Тайнството, но в държането им се долавяше разлика. По-ниският стоеше крачка назад, без да откъсва поглед от другия, а ръката му докосваше Т-образния кръст, затыкнат под възжения колан; онзи отпред стоеше със сведена глава, забит в пода поглед и отпуснати рамене, сякаш дори само тежестта на расото бе непосилна.

— Е, братя?

— Тялото падна извън нашата територия — каза по-дребният монах. — Нямаше начин да го приберем.

Игуменът затвори очи за момент и издиша. Беше се надявал новините да оправят настроението му, но те само го влошиха. Изглежда

другия брат, онзи отпред, по-високия, който все още не се беше обадил.

— И къде е сега той? — попита с мек, но същевременно заплашителен тон.

— В градската морга. — Погледът на по-едрия монах не се вдигна по-високо от гърдите на игумена. — Предполагаме, че му правят аутопсия.

— *Предполагаме*, че му правят аутопсия — озъби се игуменът. — Не *предполагайте* какво правят; *знайте* го, или си мълчете. Не идвайте на това място, за да споделяте предположенията си. Когато дойдете тук, искам да съобщавате само истината.

Монахът падна на колене.

— Прости ми, отче игумене — замоли се той. — Провалих те.

Игуменът го погледна с отвращение. Брат Грубер бе човекът, който бе хвърлил брат Самюъл в килията, от която той бе успял да избяга. Негова беше вината, че Тайнството е изложено на опасност.

— Провали всички ни — отвърна игуменът.

Обърна се и отново се загледа към тайната на техния орден. Почти усещаше как очите на целия свят се обръщат към Цитаделата, как прогарят скалата като рентгенови лъчи с неутолима жажда да разберат какво се крие в нея. Беше уморен и раздразнен от дългото нощно бдение, а и раните го боляха под расото. Напоследък беше забелязал, че макар церемониалните порязвания да заздравяват бързо както винаги, всеки път болят все по-дълго и по-дълго. Възрастта постепенно си казваше думата — може би бавно, но неумолимо.

Нямаше желание да се ядосва на уплашения монах. Просто искаше тази ситуация да отmine и непостоянното внимание на света да се насочи към нещо друго. Цитаделата трябваше да изтощи обсадата, както бе правила винаги.

— Стани — кротко рече той.

Грубер се подчини, но не вдигна очи и не видя как игуменът кимна на монаха зад него, нито как онзи извади кръста от колана си, как махна върха му и как лъсна острието на церемониалната кама, скрита вътре.

— Погледни ме — каза игуменът.

Докато Грубер вдигаше очи да срещне погледа му, niskият монах с едно движение преряза оголеното му гърло.

— Знанието е всичко — каза игуменът, докато отстъпваше назад, за да избегне бликналия фонтан артериална кръв.

Гледаше как изненаданото изражение на Грубер преминава в объркване, докато ръката му посягаше към прерязаното му гърло. Гледаше го как се свлича на колене, гледаше как животът изтича от него в браздите по пода.

— Разбери какво точно е станало с тялото — каза игуменът. — Свържи се с някой от градския съвет или полицейското управление. С някой, който има достъп до нужната ни информация и е готов да я сподели с нас. Трябва да знаем до какви заключения са стигнали относно смъртта на брат Самюъл. Трябва да знаем накъде биха могли да ни насочат събитията от тази сутрин. И най-вече трябва да си върнем тялото на брат Самюъл.

Монахът бе вперил поглед в Грубер, който немощно потръпваше на пода на параклиса. Фонтанът, бликащ на ритмични тласъци от гърлото му, отслабваше с всеки удар на умиращото му сърце.

— Да, братко игумене — каза дребният монах. — Атанасий вече се зае със запитванията на медиите чрез външния си посредник. И предполагам... тоест, *зная*, че е имало и връзка с полицията.

Игуменът стисна зъби. Отново усети очите на целия свят върху себе си.

— Дръж ме в течение — каза той. — И прати Атанасий при мен.

Монахът кимна.

— Разбира се, братко игумене. Ще предам, че желаш да се срещнеш с него в покоите си.

— Не. — Игуменът пристъпи към олтара и изкорени кървавата лоза. — Не там.

Погледна нагоре към Тайнството. Икономът му не бе sanctus и не знаеше какво представлява то, но за да е ефективен в овладяването на ситуацията, трябваше да е по-наясно с онова, с което си имаха работа.

— Кажи му да ме потърси в голямата библиотека. — Тръгна към изхода, като пусна лозата върху трупа на брат Грубер, докато го прекрачваше. — Ще ме намери в забранената зала.

Хвана вкарания във вратата дървен кол и го натисна. Грохотът на камък върху камък отекна в параклиса, прохладният свеж въздух от преддверието нахлу вътре. Игуменът погледна към лежащия Грубер.

Лицето му бе ужасно бледно на фона на локвата кръв, в която танцуваха отразените пламъчета на свещите.

— И се отърви от това нещо — нареди той.

След което се обърна и се отдалечи.

18.

Кабинетът на градския следовател се намираше в древна каменна сграда, в мазето, което през различните периоди бе използвано като барутен погреб, хранилище за лед, хладилник за риба, склад за месо, а за един кратък период през шестнадесети век — и като затвор. Добрата му сигурност и подземната му прохлада бяха идеални за новия отдел по патология, създаден от градския съвет в самия край на 50-те. Тук, в старомодно оборудваните подземия, върху една от трите керамични маси за аутопсия лежеше потрошеното тяло на брат Самюъл, ярко осветено от силните лампи. Двама мъже го оглеждаха внимателно.

Първият бе дежурният патолог д-р Бартоломю Рийс, наметнал бялата престилка на професията върху черния костюм на социалната си среда. Беше пристигнал от Англия преди четири години по международна полицейска програма за размяна на опит; турският произход на баща му и двойното гражданство бяха улеснили назначаването му. Трябваше да остане само половин година, но така и не успя да напусне. Дългата му коса също бе черна благодарение по-скоро на козметиката, отколкото на природата и висеше от двете страни на тънкото му бледо лице като частично дръпнати пердета. Въпреки сериозния си външен вид обаче, Рийс беше известен във всички отдели на градската полиция като най-жизнерадостния патолог на света. Често казваше, че е на трийсет и две, изкарва добри пари и докато повечето варвари само си мечтаели да живеят охолно сред мъртвите, той наистина го правел.

Вторият мъж се чувстваше далеч по-неудобно. Стоеше малко зад Рийс и дъвчеше десертно блокче от плодове и ядки, което бе намерил в джоба си. Беше по-висок от патолога, но изглеждаше някак смачкан, сивият му летен костюм бе провиснал унило от раменете му, отпуснати под тежестта на близо двадесетте години служба. Гъстата му тъмна коса, посребрена тук-там, бе сресана назад и разкриваше интелигентно лице, което успяваше да изглежда едновременно развеселено и тъжно; очилата за четене с рамки от черупка на костенурка, кацнали по средата на дългия му, подобен на клюн нос, завършваха образа на

човек, който приличаше повече на уморен професор по история, отколкото на следовател от отдел „Убийства“.

Инспектор Давуд Аркадиан беше малко странна птица в полицията на Руин. Несъмнените му способности би трябвало с лекота да го издигнат в този напреднал етап от кариерата му до поста главен инспектор, ако не и по-горе. Вместо това той бе прекарал по-голямата част от живота си като обикновен полицаи, наблюдаващ постоянната процесия от по-некадърни мъже, катерещи се по служебната стълбица, докато самият той си оставаше сред множеството анонимни детективи, които брояха дните до пенсия. Аркадиан имаше много повече качества от тях, но още в началото на кариерата си беше направил избор, който бе хвърлил много дълга сянка върху работата му.

А именно — бе срещнал жената на живота си, беше се влюбил в нея и се бяха оженили.

Да си щастливо женен детектив си е рядкост, но Аркадиан се бе запознал с жена си, докато работеше по заместванство като младши инспектор. Когато срещна бъдещата си съпруга, тя бе проститутка, готвеща се да свидетелства срещу мъжете, които я бяха домъкнали тук от Източна Европа и я бяха поробили. Първото му впечатление бе, че тя е най-храброто, най-красивото и най-уплашеното момиче, което е виждал. Беше натоварен да се грижи за нея, докато делото не влезе в съда. Често се шегуваше, че трябва да му плащат за извънреден труд, защото дванадесет години по-късно продължаваше да го прави. През това време ѝ помогна да се отърве от наркотиците, към които я бяха пристрастили, плати да завърши педагогическото си образование и ѝ върна живота, който ѝ бе предопределен поначало. В сърцето си знаеше, че това е най-доброто дело, което е правил, но разумът му беше наясно и с цената, която вървеше с него. Високопоставените полицейски служители не можеха да се женят за бивши проститутки, независимо колко са се променили. Затова той си остана инспектор от средното ниво, където общественият интерес бе по-малък, от време на време поемаше достоен за способностите му случай, но най-често се залавяше с трудните, с които никой от по-старшите не искаше да си има вземане-даване.

Сега гледаше към смачканите останки на монаха и преценяваше подробностите. Лещите на очилата увеличаваха топлите му кафяви очи. Лабораторният екип беше претърсил тялото за улики, но го бе

оставил с дрехите. Грубата зелена одежда бе потъмняла от студена съсирена кръв. Ръцете, които бяха стояли разперени толкова дълго, образувайки кръст, сега бяха прибрани, вързаното на двоен клуп около дясната му китка вече беше внимателно навито до обезобразената длан. Аркадиан се намръщи. Не че аутопсиите не му понасяха — определено беше присъствал на достатъчно; просто не бе сигурен защо бяха поискали да присъства тъкмо на тази.

Рийс прибра провисналата си коса под хирургическата шапка, пусна компютъра на подвижната стойка до масата, отвори ново досие и попита:

— Какво мислиш за примката?

Аркадиан сви рамене.

— Може да е искал да се обеси, но е решил, че е твърде банално.

Хвърли смачканата на топка обвивка на десертното блокче към кошчето до стената, но тя отскочи от ръба и се изтърколи под една скамейка. Явно му се очертаваше лош ден. Погледът му се спря за момент върху телевизора на срещната стена, включен на новинарския канал. Течеше предаване за монаха на върха.

— Това е нещо ново за мен — каза Аркадиан, докато вдигаше опаковката. — Първо гледаш телевизионното шоу, а после правиш дисекция на трупа...

Рийс се усмихна и обърна плоския монитор към него. Взе безжичните слушалки, закачени на монитора, сложи си ги и нагласи тънкия микрофон пред устата си, след което натисна червения квадрат в ъгъла на екрана. Той замига — MP3 файлът започна да се записва директно в досието.

19.

Оскар де ла Круз седеше в дъното на параклиса, облечен в обичайното си бяло поло под тъмнокафявия ленен костюм. Главата му бе леко сведена. Старецът се молеше безмълвно за монаха, без да знае, че той вече е мъртъв. Накрая отвори очи и огледа мястото, за чието изграждане беше помогнал преди повече от седемдесет години.

В параклиса нямаше украса, нямаше дори прозорци; меката светлина идваше от скритите лампи, които ставаха по-ярки, колкото по-нагоре гледаш — архитектурен трик, целящ да привлича погледа нагоре. Беше откраднал идеята от величествените готически катедрали в Европа. Смяташе, че строителите им са откраднали много повече неща от него и от народа му.

Имаше още двайсетина души, събрали се на бдение — други нощни птици като него, хора от тайната конгрегация, които бяха чули новините и бяха дошли тук да се помолят и да размишляват върху това какво ли означава знакът за тях и за другите като тях. Оскар познаваше повечето — някои доста добре, но пък и мястото не бе за всеки. Всъщност малцина знаеха за съществуването му.

Мариела седеше до него, потънала в своите мисли, и редеше молитва на език, по-древен от латинския. Когато свърши, Оскар се обърна към нея и попита:

— За какво се молеше?

Тя се усмихна и погледна към олтара, над който висеше голямо Тау. През всичките години, откакто идваха тук, никога не му бе отговаряла.

Спомни си как за първи път срещна срамежливото осемгодишно момиченце, което се изчерви, когато я заговори. Параклисът тогава бе нов и статуята, в която бе построен, носеше надеждите на племето им. А сега ги държеше един човек на другия край на света — държеше ги в разперените си ръце.

— Когато построи това — прошепна Мариела и кимна към смълчаното помещение, — наистина ли вярваше, че то ще промени нещата?

Оскар се замисли. Статуята на Христос Спасителя беше построена по негово предложение и с парите, за чието събиране беше помогнал. Бе продадена на Бразилия като величествен символ на католическата нация, но всъщност бе опит за осъществяването на древното пророчество на една много по-стара религия.

Истинският кръст ще се яви на земята
Всички ще го видят едновременно — всички ще се
дивят

Когато статуята най-сетне бе разкрита пред събралите се представители на медиите — след девет години строеж — снимките ѝ се появиха във вестници и списания по целия свят. Не стана точно едновременно, но всички видяха знака и бурните възхвали бяха свидетелство, че всички се чудят и възхищават.

Но нищо не се случи.

През следващите години славата на статуята стана още по-голяма, но въпреки това нищо не се случваше — поне нищо от онова, на което се беше надявал Оскар. Не беше успял да създаде нищо повече от забележителност за бразилската туристическа индустрия. Единствената му утеха бе, че бе изградил и тайния параклис в основата на огромната статуя, издълбан в скалата като поредното отражение на Цитаделата — църква в планина.

— Не — отговори той на въпроса на Мариела. — Надявах се, че ще промени нещата, но не мога да кажа, че съм вярвал.

— А монахът? Вярваш ли, че той ще го направи?

Оскар я погледна и каза:

— Да. Да, вярвам.

Мариела се наведе и го целуна по бузата.

— Точно за това се молех — каза тихо. — А сега се моля да си прав.

В предната част на параклиса настана внезапна суматоха.

Малка група богомолци се беше събрала до олтара и напрегнатият им шепот се носеше из помещението като засилващ се вятър. Един се отдели и тръгна по пътеката към тях. Беше Жан-Клод Ландовски, внукът на френския скулптор, създаде постройката, в която

се молеха. Спираше до всеки от присъстващите и му казваше нещо. Изражението му бе сериозно, дори строго.

Оскар наблюдаваше реакциите на богомолците на новината. Мариела стисна ръката му. Оскар нямаше нужда да чува думите — знаеше какви ще бъдат.

20.

— И така — започна Рийс с най-добронамерения си тон, — досие едно-осем-шест-девет-четири тире Е. Часът е десет и седемнадесет. Присъства моя милост, доктор Бартоломю Рийс от кабинета на градския следовател, и инспектор Давуд Аркадиан от градската полиция. Субектът е неидентифициран бял мъж на възраст около двадесет и пет години. Височина — хвана вградената в масата метална рулетка и я разви рязко — метър осемдесет и седем. Първоначалният оглед отговаря на сведенията на очевидците, записани в досието, на тяло с множество травми, получени при падане от голяма височина.

Намръщи се, чукна върху мигащия червен квадрат, за да спре записа, и каза в посока към машината за кафе:

— Хей, Аркадиан. Защо са те натоварили със случая? Този тип се е хвърлил от високо и е умрял на място. Доколкото мога да преценя, няма много работа за детективи.

Аркадиан бавно издиша и с рязко движение метна направената на топка обвивка в кошчето за боклук.

— Интересен въпрос — отвърна и наля две чаши кафе. — За съжаление, това не е от самоубийствата, дето се правят на тихо и закътано местенце. — Взе кутията мляко и доля едната чаша. — И нашият човек не се е хвърлил просто от *високо*, а от *Планината*. Знаеш колко мразят началниците, когато там се случи нещо „не особено приятно“, така да се каже. Мислят, че това може да откаже хората да посещават прекрасния ни град, което ще се отрази върху продажбите на тениски със Светия Граал и стикери с „Истинският кръст Христов“ — а това определено не им харесва. Затова трябва да се погрижат да направят всичко възможно, за да отговорят на подобен трагичен инцидент.

Подаде на Рийс много бяло кафе в много черна чаша.

Рийс кимна разбиращо, отпи и заключи:

— И затова пращат цял инспектор.

— Именно. По този начин могат да дадат пресконференция и да съобщят, че полицията си е свършила най-съвестно и експертно работата и е стигнала до заключение, че някакъв тип, облечен като монах, се е хвърлил от върха на Цитаделата и е умрял. Разбира се, освен ако ти не откриеш нещо друго...

Рийс отпи дълга глътка от хладкото мляко с кафе, подаде чашата на Аркадиан, натисна червения бутон, за да продължи записа, и отсече:

— Е, да видим тогава.

21.

Катрин Ман седеше в кабинета си на втория етаж на къщата наред купища документи на различни езици. Както обикновено, вратата към коридора беше отворена и тя чуваше стъпките по дървения под, звънящите телефони и откъслечни разговори — хората вече идваха на работа.

Беше пратила човек в овощната градина да прибере доброволците. Искаше да остане известно време насаме с мислите и чувствата си и точно в момента изобщо не ѝ бе до сериозни разговори за мъртви пчели. Помисли си за празните кошери в светлината на смъртта на монаха и потръпна. Древните хора отдавали огромно значение на знаменията, свързани с необичайното поведение на живите твари. Запита се как ли биха приели свръхестествените неща, които се случваха днес по света — топящи се полярни шапки, тропически климат в доскоро умерени зони, безпрецедентни урагани и наводнения, отровени от киселинни морета коралови рифове, изчезващи пчели. Сигурно щяха да сметнат, че настъпва краят на света.

На бюрото пред нея лежеше папката, която бе взела от седалката на микробуса. Докладът с нищо не бе разведрил настроението ѝ. Беше прочела само половината и вече знаеше, че проектът ще е твърде скъп. Може би това бе просто още една част от света, която щяха да оставят да залинее и загине. Беше вперила поглед в грижливо аотираните диаграми и графики, очертаващи първоначалните разходи по изграждането на напоителната система и прогнозите за развитието на дърветата, но виждаше издълбани върху фрагменти от плоча символи и фигурата, направена от монаха преди падането му.

— Гледа ли новините?

Сепната, Катрин погледна ведрото лице на стройното като върба момиче, грейнало срещу нея от прага. Опита се да си спомни името ѝ, но текучеството тук бе толкова голямо, че никога не беше сигурна, че няма да сбърка. Рейчъл може би... или Ребека? Беше дошла на тримесечен стаж от някакъв английски университет.

— Да — отвърна Катрин. — Гледах.

— Стана страхотно задръстване. Затова закъснях.

— Няма проблем — отвърна Катрин и пак се наведе над доклада.

Сутрешните новини, които така ѝ тежаха, явно бяха просто неудобство за повечето хора — нещо, за което щеше да се дърдори известно време, а после щеше да бъде забравено.

— Искаш ли кафе? — попита момичето.

Катрин отново погледна свежото ѝ спокойно лице и изведнъж си спомни името ѝ.

— Да, Беки, много ще съм ти благодарна.

Момичето грейна цялото.

— Супер. — Кестенявата опашка се метна енергично и Беки тръгна към кухнята.

Повечето работа се вършеше от доброволци като нея — хора на всякаква възраст, жертващи безвъзмездно времето си не поради религиозни задължения или национална гордост, а просто защото обичаха планетата и искаха да се погрижат по някакъв начин за нея. Точно това правеше благотворителната организация — докарваше вода в пресъхнали места, засаждаше зърнени култури и дървета в опустошени от война или отровени от промишлеността земи, макар че „Ортус“ не беше замислена с тази цел и невинаги се бе занимавала с това.

Телефонът на бюрото ѝ иззвъня.

— Ортус. Мога ли да ви помогна? — каза Катрин с най-ведрия тон, който успя да скалъпи.

— Катрин — прозвуча топлият глас на Оскар и тя моментално се почувства мъничко по-добре.

— Здравсти, татко. Къде се изгуби?

— Молах се.

— Чу ли? — Не знаеше как точно да формулира въпроса си. — Чу ли, че той... че монахът...

— Да — отвърна той. — Чух.

Катрин преглътна с мъка.

— Не се отчайвай — каза баща ѝ. — Не бива да губим надежда.

— Но как можем да я запазим? — Погледна към вратата и сниши глас. — Пророчеството вече не може да се изпълни. Как кръстът може да се издигне?

Пращането по трансатлантическата линия запълни дългата пауза, преди баща ѝ да заговори отново.

— Хора са се връщали от оня свят — рече той. — Потърси в Библията.

— Библията е пълна с лъжи. Ти си ме учил така.

— Не, не съм те учил на подобно нещо. Разказвах ти за отделните специфики и нарочно допуснатите неточности. В официалната Библия има много неща, които са верни.

Отново се възцари мълчание, нарушавано само от пращането.

Искаше да му вярва. Наистина искаше. В сърцето си обаче чувстваше, че да продължава да вярва сляпо, че всичко ще е наред, не се различава особено от това да затвориш очи и да стискаш палци.

— Наистина ли вярваш, че кръстът ще се издигне?

— Би могъл — рече той. — Трудно е да се повярва, признавам. Но ако вчера ми беше казала, че изневиделица ще се появи sanctus, ще се покатери върху Цитаделата и ще направи знака Тау, също едва ли бих ти повярвал. А ето че се случи.

Не можеше да възрази на думите му. Подобно нещо се случваше рядко. Именно затова ѝ се искаше баща ѝ да беше тук и да можеха да разговарят, когато се появи новината. Може би тогава нямаше да изпадне в такава меланхолия.

— И какво според теб трябва да правим? — попита тя.

— Да държим тялото под око. То е ключът. То е кръстът. И ако той наистина... стане, ще трябва да го защитим от онези, които биха искали да му навредят.

— Другите sancti.

— Смятам, че ще се опитат да си върнат тялото при първа възможност и да го унищожат, за да сложат край на пророчеството. Като sanctus той няма семейство, така че никой няма да предяви претенции към тялото.

Двамата отново се смълчаха. Размишляваха какво ли ще стане, ако се случи подобно нещо. Катрин си го представи как лежи в някаква тъмна стая без прозорци някъде в Цитаделата — и изведнъж натрошеното му тяло започва да се възстановява по някакъв чудодееен начин. А от сенките се появяват закачулени фигури, облечени в зелено мъже с кинжали и какви ли не инструменти за мъчение.

На другия край на света баща ѝ си представяше подобни картини, макар че неговите не бяха плод на въображението. Беше виждал със собствените си очи на какво са способни sancti.

22.

Атанасий изпитваше дълбока неприязън към библиотеката.

В затворената ѝ анонимна тъмнина и лабиринта от зали имаше нещо много зловещо и клаустрофобично. Игуменът обаче го беше извикал именно там, така че нямаше друг избор освен да се подчини.

Библиотеката заемаше система от пещери на около една трета от височината на планината, избрани от първите строители на Цитаделата, защото бяха достатъчно тъмни и добре проветрени, за да не позволят на слънчевата светлина и влагата да повредят древните свитъци и ръкописи. Когато пещерите започнали да се пълнят с все повече и повече безценни текстове, било решено, че запазването на подобни съкровища не може да се повери само на тъмнината и сухия въздух, така че започнали последователни подобрения. Сега библиотеката се помещаваше в четиридесет и две зали с различни размери и съдържаше най-ценната и уникална колекция от книги в света. В международната гилдия на учените богослови битуваше горчивата шега, че това е най-голямата колекция древни текстове, която никой не е виждал.

Атанасий приближи единствения ѝ вход, разяждан от обичайното безпокойство. Студена синя светлина пропълзя през дланта му, докато скенерът проверяваше и потвърждаваше самоличността му, преди вратата да се плъзне настрана и да го допусне до въздушния шлюз. Той пристъпи вътре и чу как вратата се затваря зад него. Чувството за клаустрофобия се засили. Знаеше, че няма да го остави, докато не излезе от библиотеката. Над втория скенер замига светлина, която показваше, че шлюзът прави онова, което е нужно, за да не допусне замърсеният въздух около него да попадне в херметически затворения свят от другата страна на вратата. Зачака. Усети как изсушеният въздух изсмуква влагата в гърлото му. Светлината спря да премигва. Втората врата се отвори и Атанасий се озова в библиотеката.

Веднага щом пристъпи в тъмното, около него се появи кръг светлина. Беше с диаметър само няколко стъпки и следваше точно движението му, като го държеше в центъра си, докато той вървеше през

рецепцията към арката, водеща към сърцевината на библиотеката. Подобно на грижливо поддържания климат (постоянна температура от 20 градуса по Целзий и 35% влажност), осветлението бе чудо на модерната технология. То също бе подновявано непрекъснато през поколенията — свещите бяха отстъпили пред газените фенери, които на свой ред бяха заменени от електричество. Сега системата за осветление бе не само най-напредналата в света, но и единствена по рода си. Подобно на повечето последни технологични подобрения, тя бе замислена и разработена от един човек — отец Тома, най-добрия приятел на Атанасий.

От момента, в който отец Тома бе попаднал в Цитаделата — преди повече от десетилетие — към него се отнасяха различно в сравнение с другите новодошли. Също като на повечето обитатели на планината, миналото му бе неизвестно, но с каквото и да се бе занимава във външния свят, веднага стана ясно, че е експерт в запазването на стари документи и гений в електрониката. През първата година самият прелат му даде специални правомощия да обнови напълно библиотеката. Изпълняването на задачата отне близо седем години, като първата бе прекарана само в експериментиране с различни честоти на светлината и изучаване на въздействието им върху различните мастила и носители. Разработеното след това осветление беше гениално в простотата си и вдъхновено от първите книжници, които идвали в библиотеката само с една свещ, осветяваща района непосредствено около тях, докато останалата колекция продължавала да тъне в пълен мрак.

Чрез система от сензори за движение, натиск и топлина отец Тома бе създал среда, в която всеки посетител на библиотеката се следеше от централен компютър, който осигуряваше тясна колона светлина, достатъчна да освети само района наоколо. Тази светлина следваше човека през библиотеката, като постоянно изтласкваше тъмнината, без да засяга останалите райони. Системата бе толкова чувствителна, че всеки монах можеше да бъде идентифициран по малките разлики в телесната температура и изместения обем въздух от уникалните му размери и тегло. Това означаваше, че компютърът можеше не само да следи движението на всеки посетител, но и да действа като допълнителна мярка за сигурност относно правата на достъп на монасите до различните части на библиотеката.

Атанасий излезе от коридора и тръгна по тънката нишка приглушени насочващи лампи, вградени в пода, които показваха пътя през мрака. От време на време виждаше други учени, подобни на светулки, уловени в собствените си ореоли от светлина, които ставаха все по-слаби с навлизането в дебрите на библиотеката.

Друго голямо нововъведение на отец Тома бе да раздели библиотеката на зони според възрастта, мастилото и вида хартия и да нагласи осветлението във всеки район така, че да съответства на характерните му особености. Затова докато Атанасий навлизаше все по-навътре, там, където се държаха все по-стари и по-деликатни текстове, кръгът светлина около него постепенно ставаше по-приглушен и оранжев. Сякаш вървеше назад през времето и се озоваваше в същите условия, в които са се намирали хората, създали документите.

Най-далеч от входа се намираше най-малката и най-тъмната зала. Тук се пазеха най-старите, най-крехките и най-скъпоценните текстове — парчета изтънял от времето велен и думи, надраскани върху трошлив камък. В редките случаи, когато светлината в забранената зала светеше, бе тъмночервена, подобна на светлината на угасващи въглени.

Само трима души имаха постоянно право да влизат в това помещение — прелатът, игуменът и главният библиотекар отец Малахия. Другите трябваше да получават специално разрешение от някой от тях, но това се случваше рядко. Ако някой волно или неволно влезеше тук без нужната оторизация, светлината си оставаше изключена, а безмълвната аларма уведомяваше постоянната охрана да се втурне през тъмните коридори и да се погрижи за натрапника.

По традиция наказанието за влизане в забранената зала беше сурово, винаги се налагаше публично и служеше като свиреп пример за всички, които биха дръзнали да сторят подобно нещо. В миналото нарушителите били изкарвани пред всички свещеници и монаси и им вадели очите, за да бъдат пречистени от онова, което са видели; езиците им били изтръгвани с нажежени клещи, за да не могат да повторят нещо, което са научили неволно; а в ушите им било сипвано разтопено олово, за да изгори забранените думи, прошепнати вътре.

После обезобразеното тяло на нарушителя било изхвърляно от Цитаделата като предупреждение към другите за опасностите от

неподчинението и търсенето на забранено знание. Именно от този зловещ ритуал се появила поговорката „Не виждай зло, не чувай зло и не говори зло“. Към нея имаше и четвърта, по-малко известна фраза, съветваща „Не прави зло на другите“, която изглеждаше донякъде неуместна предвид историята на появата ѝ.

Подобно на всички други в Цитаделата, Атанасий бе чувал истории за това какво се случва с онези, които се озоват в забранената зала, но доколкото знаеше, вече стотици години никой не бе подлаган на наказанието. Това отчасти се дължеше на променилия се свят, който вече не търпеше подобни прояви на варварщина, но най-вече на факта, че никой не смееше да влезе тук без нужното разрешение. Самият той досега бе стъпвал в залата само веднъж, когато бе назначен за иконом, и се беше надявал, че никога няма да му се наложи да я посети отново.

Докато вървеше прилежно в сумрака, без да откъсва поглед от светлинките в пода, се запита каква е причината да бъде повикан тук и дали не е било направено още някое ужасно откритие. Може би Самюъл някак беше успял да се вмъкне в библиотеката между бягството и фаталното си катерене. Или бе влязъл в забранената зала и беше откраднал или унищожил някои от свещените и незаменими текстове...

Нишката светлилки зави рязко надясно и изчезна под невидимата каменна стена. Тя бележеше мястото, където започваше последният коридор, водещ към най-далечната зала. Каквато и да бе причината игуменът да го извика тук, скоро щеше да я научи.

23.

— По тялото има следи от скорошни порязвания и травми по ръцете и краката — каза Рийс, продължавайки предварителния оглед. — Разрезите са много. Дълбоки. В някои случаи чак до костта. Освен това са с неравни и разкъсани краища. В някои случаи в раните се забелязва нещо като парченца скала. Махам ги и ги отделям за анализ.

Прикри с длан микрофона и се обърна към Аркадиан.

— Покатерил се е горе, преди да скочи, нали?

— Доколкото ми е известно, нямат нещо като древен асансьор.

Рийс отново погледна обезобразените длани и стъпала на монаха и си представи монументалната височина на Цитаделата.

— Мъчно катерене — отбеляза тихо, махна ръката си от микрофона и продължи: — Макар и скорошни, раните по дланите и краката показват признаци на значително съсирване на кръвта, което предполага, че са били нанесени няколко часа преди смъртта. Върху някои от по-малките разрези се е образувала съединителна тъкан, понякога покриваща парченцата скала. Въз основа само на степента на заздравяване бих казал, че е бил на върха няколко дни преди да скочи.

Постави дланта върху студената керамична маса и огледа голата ръка.

— Привързаното към дясната китка въже също е ожулило сериозно кожата и е свалило епидермиса. Въжето е грубо, вероятно конопено, много здраво.

— Това е коланът му — обади се Аркадиан. Рийс вдигна очи и се намръщи неразбиращо. — Виж расото при кръста.

Рийс погледна тъмната окървавена дреха и забеляза дебела кожена гайка, грубо пришита към тъканта от едната страна. Там, където би трябвало да се намира втората, платът беше разпран. Беше забелязал други скъсани места по расото — две над полите и две при китките, но не им бе обърнал внимание.

— Въжето вероятно е служело за колан на жертвата — каза Рийс за протокола. — В средната част на дрехата има гайки, макар че едната

като че ли липсва. Отново ще прибера всичко и ще го изпратя за анализ.

Аркадиан се пресегна зад Рийс и натисна мигащия червен бутон, за да спре записа.

— С други думи — рече той, — нашият човек се е покатерил на върха, използвайки колана си като алпинистко въже, нарязал е ръцете и краката си по пътя, висял е горе достатъчно дълго, за да започнат раните му да заздравяват, а после се е хвърлил веднага щом се е събрала достатъчно голяма тълпа, за да съсипе сутринта ми. Случаят е изяснен. Така че колкото и да ми харесва да вися тук, имам и други не чак толкова обаятелни, но все пак заслужаващи си случаи. Така че ако нямаш нищо против, ще използвам телефона до машината за кафе и ще се опитам да свърша малко истинска полицейска работа. — Обърна се и излезе от кръга ярка светлина над масата за аутопсии. — Викай, ако намериш нещо.

— О, не се и съмнявай. — Рийс взе грамадни ножици. — Сигурен ли си, че не искаш да гледаш? Смятам да му срежа расото. Не всеки ден се случва да видиш гол монах.

— Ти си побъркан, Рийс. — Аркадиан вдигна телефона и се зачуди с кой от шестте текущи случая да започне.

Рийс погледна към трупа, усмихна се и промърмори:

— Да бе, побъркан! Пробвай да правиш това всеки ден и да останеш нормален.

Пъхна ножицата под яката на расото и започна да реже.

24.

Атанасий последва водещата светлина зад ъгъла и продължи по дългия тъмен коридор, в края на който го очакваше забранената зала. Дори да имаше хора отпред, не можеше да ги види. Кървавочервената светлина в залата не беше предвидена да се вижда отдалеч. Спря в тъмното. Никак не му харесваше, че не може и да чуе нищо. Беше чул веднъж как Тома обясняваше на Самюъл, че било свързано с постоянния нискочестотен сигнал, който не се долавя от човешкото ухо, прекъсва всички звукови вълни и не им позволява да се разпространяват извън кръга светлина около теб. Това означаваше, че може да си на три метра от някого и пак да нямаш представа какво казва. Така всичките четиридесет и две зали си оставаха потънали в характерната за библиотеката тишина, дори да бяха пълни с учени глави, спорещи по богословски теми. Означаваше също, че въпреки бързия си и целенасочен марш по тъмните коридори Атанасий не можеше да намери утеха дори в звука на собствените си стъпки.

Беше преполовил коридора, когато го видя. Кратко, в самия край на светлината. Призрачен бял проблясък в тъмното.

Отскочи назад, като се взираше в мрака и се опитваше да зърне отново онова, което беше видял. Нещо го шляпна по гърба и той рязко се завъртя. Зад него имаше каменен шкаф за книги. Обърна се отново, опитваше се да различи нещо в зловецата тъмнина.

И отново го видя.

Отначало като съвсем смътно очертание, подобно на рееща се в мрака паяжина. С приближаването си нещото започна да се преобразява в мършава тътреща се фигура. Тялото бе кльоцаво и кокалесто и сякаш едва издържаше тежестта на расото, което висеше като частично обелена кожа; дългата рядка коса се спускаше пред невиждащите очи. Въпреки противния вид на бавно приближаващия монах Атанасий усети как цялото му тяло се отпуска.

— Братко Понти — изпъшка той. — Ама че ме стресна!

Беше уредникът, стар монах, специално избран да чисти и поддържа голямата библиотека, защото слепотата му означаваше, че не

се нуждае от осветление, за да си върши работата. Той завъртя глава по посока на гласа и се загледа право през Атанасий с млечнобелите си очи.

— Съжалявам. — Гласът му бе дрезгав: гърлото му беше пресъхнало от въздуха. — Опитвам се да се придържам близо до стените, за да не се блъскам в хората, но тази част е малко тесничка, нали, братко...?

— Атанасий.

— А, да. — Понти кимна. — Атанасий. Помня те. Идвал си тук и преди, нали? — И махна в посока на залата.

— Веднъж — отвърна Атанасий.

— Точно така. — Брат Понти пак бавно кимна, сякаш се съгласяваше с чутото. — Е, да не те бавя — каза и се обърна сковано към изхода. — Той вече е там. И ако бях на твое място, братко, не бих го карал да чака.

Обърна се и се стопи в мрака.

25.

На Рийс му потрябваха няколко минути да се справи с напоеното с кръв расо. Разреза го от яката до долния край, а после по дължината на ръцете, като внимаваше да не ги докосва. Леко обърна тялото, издърпа дрехата и я постави върху метален поднос за отделен анализ.

Този тип бе в доста добра форма.

Или поне щеше да бъде, ако не беше паднал от триста метра върху гола скала.

Рийс чукна с пръст червения квадрат на екрана и отново започна да записва.

— Първите впечатления от тялото на субекта отговарят на онова, което може да се очаква след падане от голяма височина — масивни травми по торса, натрошени ребра стърчат на няколко места от двете страни на гръдния кош, напълно в съответствие със счупванията, причинени от много бързо спиране на свободно падащо тяло при контакт със земята. Тялото е покрито с дебел тъмен слой съсирена кръв от многобройните прободни рани. Двете ключици са счупени на няколко места, дясната стърчи през кожата в основата на врата. Изглежда, че има... — вгледа се по-внимателно — някакво по-старо неравномерно порязване хоризонтално на врата от едното рамо до другото.

Хвана маркуча над масата, натисна дръжката и насочи струята вода към врата и гърдите на трупа. Лепкавото тъмно покритие започна да се отмива.

— Леле! — възкликна Рийс.

Прокара струята по цялото тяло — първо гърдите, после ръцете и накрая краката. Отново спря записа.

— Хей, Аркадиан — извика през рамо, без да може да откъсне поглед от посинялото тяло на масата. — Каза, че искаш улики. Това достойно ли е да ти грабне вниманието?

26.

Атанасий спря на прага — знаеше, че няма право да влиза в забраненото помещение, и бе доста уплашен от това какво би го сполетяло, ако го направи.

Надникна вътре.

Игуменът беше прав. Червената светлина струеше от него, сякаш бе някакъв сияещ в тъмното демон. Беше с гръб към входа и не можеше да види Атанасий. Погледът му бе прикован към петнайсетте издълбани в скалите ниши, в които имаше контейнери, изработени от същия материал като черните кутии на самолетите. Атанасий си припомни думите на отец Малахия, че били достатъчно здрави, за да защитят безценното си съдържание дори цялата планина да се срути отгоре им. Това не го успокои особено.

Погледна към невидимата линия на пода и се замисли дали да не я прекрачи дръзко, но фразата „Не виждай зло, не чувай зло“ изникна неканена в мислите му и го накара да остане на място, докато игуменът, може би усетил присъствието му или чудещ се защо закъснява, не се обърна и не погледна право към него. Атанасий с облекчение забеляза, че въпреки обезпокоителния ален цвят лицето на господаря му не изглежда гневно като лицето на човек, стъпил на бойната пътека, а е замислено, сякаш той се опитваше да разреши някакъв проблем.

— Влизай. — Игуменът извади една кутия от нишата ѝ и я отнесе до стойката за книги в центъра на помещението. Усети, че Атанасий все още се колебае да прекрачи прага, и добави: — Говорих с Малахия на идване. Можеш да влезеш в хранилището в близкия един час.

Атанасий се подчини и когато направи крачка напред, около него се появи втора червена светлина, потвърждаваща, че — поне засега — присъствието му тук е легитимно.

Стойката за книги се намираще в центъра на помещението и гледаше към входа, но поставката бе обърната срещу него. Всеки, който стоеше зад нея, щеше да бъде предупреден за приближаването

на друг човек от издайническото сияние, а книгата, поставена там, не можеше да се види отвън.

— Извиках те тук, защото искам да ти покажа нещо — каза игуменът.

Освободи закопчалките на кутията и внимателно я отвори.

— Имаш ли представа какво е това?

Атанасий се наведе напред и ореолът му се сля с този на игумена и освети подвързаната с шиста книга. Върху нея бе гравирани символът Тау.

Дъхът му секна. Веднага разбра каква е тази книга — достатъчни му бяха описанията, които бе чел, както и обстоятелствата, при които я виждаше.

— Някаква еретическа библия — каза Атанасий.

— Не — поправи го игуменът. — Не *някаква* еретическа библия, а *Еретическата* библия. Това е последното запазено копие.

Атанасий се взираше в каменната корица.

— Мислех си, че всички са били унищожени.

— Точно това искаме да си мислят всички. Какъв по-добър начин да им попречим да търсят нещо, от това да ги убедим, че то не съществува?

Решението наистина беше мъдро. Самият Атанасий години наред почти не се бе замислял за легендарната книга, защото смяташе, че тя е точно това — легенда. А ето че сега беше пред нея и можеше да я докосне с ръката си.

— Тази книга — каза през зъби игуменът — съдържа тринадесет страници отвратителни, отровни и изопачени лъжи. Лъжи, които се осмеляват да противоречат и да извращават самото Божие слово, записано и увековечено в нашата истинска Библия.

Атанасий впери поглед в безобидната на вид корица и попита:

— Тогава защо е било нужно да се пощади това копие? Щом книгата е толкова опасна, защо я пазим?

— Защото — отвърна игуменът, като тикаше пръст в кутията, — можеш да унищожис книгите, но съдържанието им има начин да оцелее. А за да внесем смут сред враговете си и да ги победим, не е зле на първо място да познаваме умовете им. Ще ти покажа нещо.

Докосна с пръст ръба на корицата и я отвори. Страниците вътре също бяха от плочи, скрепени с кожени ремъци. Докато игуменът

обръщаше страниците, Атанасий изпита непреодолимо желание да прочете надрасканото върху тях. За съжаление това бе на практика невъзможно заради бързото прелистване и мъглявата червена светлина. Виждаше, че всяка страница има две гъсто изписани колони, но му бе нужно известно време да установи, че текстът е на малански, езика на първите еретици. След като вече се беше настроил, успя да различи само два фрагмента, докато страницата не бе обърната. Два фрагмента, две фрази — които само засилиха и без това огромния му потрес.

— Ето — заяви игуменът, когато стигна до последната страница. — Тази част е тяхната версия на Битие. Предполагам, че си запознат с противния им език.

Атанасий се поколеба. Умът му все още трепереше от забранените думи, които бе прочел току-що.

— Да — успя да каже той, без гласът му да го издаде. — Аз... изучавал съм го.

— Чети тогава — каза игуменът.

За разлика от предишните страници, последната плоча съдържа само седем реда текст. Бяха подредени като калиграма, образуваща знака Тау — същия текстуален символ, който бе гледала Катрин Ман преди два часа. Този обаче беше цял.

Истинският кръст ще се яви на земята
Всички ще го видят едновременно — всички ще се
дивят
Кръстът ще падне
Кръстът ще се издигне
За да разкрие Тайнството
И да донесе новия век
Чрез милостивата си смърт

Атанасий вдигна поглед. Умът му работеше трескаво.

— Ето защо те извиках тук — каза игуменът. — Искях да видиш с очите си как може да бъде интерпретирана смъртта на брат Самюъл от враговете ни.

Атанасий отново се зачете в пророчеството. Първите три реда приличаха на описание на необичайните събития от сутринта.

Последните четири обаче бяха причината лицето му да пребледнее като платно. Онова, което загатваха, бе невероятно, неимоверно, изключително важно.

— Ето защо запазихме книгата — тържествено каза игуменът. — Знанието е сила, а познаването на онова, в което вярват враговете, ни дава предимство. Искам да не изпускаш от поглед тялото на брат Самюъл. Защото ако тези извратени думи съдържат някаква истина и той е кръстът, за който се говори тук, може тепърва да се издигне — и враговете ни да погледнат на него като на оръжие, което да използват срещу нас.

27.

Рийс и Аркадиан се взираха в тялото. Кожата беше нашарена от гъста и сложна мрежа от белези — някои стари, други по-скорошни, всички направени нарочно. В зловещата обстановка на стаята за аутопсии те създаваха впечатлението, че монахът е някакво готическо чудовище, съшито от частите на различни хора.

Рийс отново включи записа.

— Субектът има множество еднообразни белези по по-голямата част от тялото си, резултат от разрези, направени с остър, вероятно клиничен инструмент като скалпел или бръснач, най-вероятно по време на някакъв ритуал.

След което продължи със страховитото изброяване.

— Започвам от главата... Стар заздравял белег около цялата основа на врата, там, където се съединява с торса. Подобни белези обгръщат двете ръце при раменете и краката при слабините. Онзи в горната част на лявата ръка неотдавна е бил отворен отново, но вече показва признаци на заздравяване. Разрезът също е равен и много гладък, направен с хирургическа точност от много остър предмет. Върху лявата ръка при съединението на бицепса и трицепса има Т-образен белег, по-дебел от останалите, причинен от многократно изгаряне. — Погледна към Аркадиан. — Изглежда, това момче е било жигосвано като добиче.

Аркадиан се взираше в изпъкналото Т на ръката на монаха, напълно забравил за останалите си случаи. Взе фотоапарата на Рийс. На дисплея се виждаше миниатюрен образ на лежащия върху масата монах. С натискането на бутона изображението бе прехвърлено безжично в компютърното досие.

— Един белег минава през горната част на гръдния кош, а друг го пресича вертикално през гръдната кост и стига до пъпа. — Рийс замълча за момент. — По форма и размери прилича на Y-образния разрез, който се прави, за изваждането на основните органи при аутопсия. От ареолата на лявото зърно започват четири прави линии, образуващи формата на кръст. Белезите са стари, с дължина

приблизително... — Рийс отново използва рулетката — двадесет сантиметра всеки. — Вгледа се по-внимателно. — От дясната страна на торса има друг кръст на нивото на основата на гръдния кош. Различава се от останалите белези, с латерална дължина около петнадесет сантиметра. Налице е и по-къс вертикален белег с дължина около пет сантиметра, приличащ на полегнал на една страна християнски кръст, леко хлътнал; следи от опъване на кожата около него; най-вероятно белегът е много стар и не е бил подлаган на повторно ритуално отваряне. Вероятно не е толкова важен, колкото другите.

Аркадиан направи още една снимка и огледа внимателно белега. Не приличаше точно на полегнал кръст. Дръпна се назад, като си мислеше какво означават тези разрези.

— Виждал ли си подобно нещо?

Рийс поклати глава.

— Предполагам, че става въпрос за някаква инициация. Но повечето от белезите не са пресни, така че не зная доколко имат отношение към скачането му.

— Това не е просто скачане — отбеляза Аркадиан.

— Какво искаш да кажеш?

— При повечето самоубийства основната цел е смъртта. Това обаче не се отнася за този тип. Смъртта му беше някак си... второстепенна. Мисля, че основният му мотив е някакъв друг.

Веждите на Рийс изпълзяха почти до косата му.

— Ако се хвърлиш от върха на Цитаделата, смъртта е доста напред в дневния ти ред.

— Но защо му е било да се катери чак до върха? Падане и от много по-ниско би свършило същата работа.

— Може да се е страхувал да не оживее и да остане сакат. Доста от по-боязливите самоубийци завършват в болницата вместо в гроба.

— И така да е, не му е било нужно да се мъчи до самия връх. Не му е трябвало и да чака. Но го е направил. Стоял е бог знае колко на студа, напълно изтощен, с множество кървящи рани, и е чакал утрото. Защо му е било да прави това?

— Може да си е почивал. Подобно катерене сигурно е страшно изтощително. А и сигурно е кървял по целия път нагоре. И когато се е

добрал до върха, вероятно е припаднал от умора, а после слънцето го е съживило. И тогава го е направил.

Аркадиан се намръщи.

— Само че не стана така. Той не просто се е събудил и е скочил от планината. Стоя горе с разперени ръце поне два часа. — Имитира позата. — Защо му е да го прави, ако просто иска да сложи край на всичко? Сигурен съм, че публичността на смъртта му е от значение. Единствената причина да стоим тук и да водим този разговор е, че е чакал, докато си осигури зрители. Ако беше изиграл номера си посред нощ, едва ли щеше да се появи в новините. Знаел е точно какво прави.

— Добре — отстъпи Рийс. — Значи може би този тип е страдал от недостиг на внимание като дете. Каква е разликата? Така и така е мъртъв.

Аркадиан се замисли.

„Каква е разликата?“

Знаеше, че шефът му иска целият случай да се изясни бързо и безпроблемно. Умният ход бе да пренебрегне естественото любопитство, с което се беше родил, и да престане да задава мъчни въпроси. Но пък не можеше просто да хвърли значката си и да се заеме с предлагане на ваканционни квартири или да стане екскурзовод.

— Виж, поех този случай не по свое желание — каза той. — Твоята работа е да установиш каква е причината за смъртта. Моята — да разбере защо се е стигнало до нея, а за да го направя, трябва да се опитам да разбера нагласата на този тип. Скачащите отвисоко обикновено са жертви. Хора, които вече не могат да се справят, които поемат по пътя на най-малкото съпротивление към смъртта. Този обаче е имал кураж. Той не е класическа жертва и определено не е тръгнал по пътя на най-малкото съпротивление. Което ме кара да мисля, че действията му са означавали нещо за него. И че може би са означавали нещо и за някой друг.

28.

Атанасий забърза по коридора след игумена. Ореолите и на двамата с всяка крачка ставаха все по-ярки.

— И така — каза игуменът, без да забавя ход, — кой е поел разследването?

— Някой си инспектор Аркадиан — задъхано отвърна Атанасий. — Вече поиска да говори с някой, който евентуално разполага с някаква информация за покойния. Заръчах на братята отвън да кажат, че смъртта е била трагедия и че сме готови да помогнем по всякакъв начин за изясняването ѝ.

— Каза ли, че го познаваме?

— Казах, че в Цитаделата живеят и работят много хора и че ще се погрижим да открием дали някой от тях не е изчезнал. Не бях сигурен дали искаме да обявим, че е един от нас, или предпочитаме да останем настрана.

Игуменът кимна.

— Добре си постъпил. Кажи отвън да продължат със същото любезно сътрудничество — засега. Възможно е проблемът с тялото на брат Самюъл да се реши без наша намеса. След като властите завършат огледа и не се появят роднини, можем да излезем и да предложим да вземем тялото като израз на съчувствие. Така ще покажем на света каква любяща и грижовна църква сме и как сме готови да приемем клетата окаяна душа, решила да сложи край на живота си по такъв самотен и трагичен начин. Освен това ще си върнем брат Самюъл, без да ни се налага да признаваме, че сме били близки с него.

Спря, обърна се и прониза Атанасий с острите си сиви очи.

— Същевременно в светлината на онова, което току-що прочете, трябва да сме и бдителни. Не бива да оставяме нищо на случайността. Ако се съобщи нещо необичайно, каквото и да е, трябва да сме готови да приберем тялото на брат Самюъл незабавно, по какъвто и да било начин. — Изгледа Атанасий изпод гъстите си вежди. — Така че ако се случи някакво чудо и той възкръсне, поне ще бъде в ръцете ни.

Каквото и да става, не можем да позволим на враговете да се доберат до тялото.

— Както заповядаш — отвърна Атанасий. — Но ако онова, което ми показва току-що, наистина е единственото останало копие от книгата, кой друг би могъл да знае за... — Поколеба се. Не беше съвсем сигурен как да опише древните думи върху каменната плоча. Не искаше да използва „пророчество“, защото можеше да се изтълкува, че думите са Божията воля, а това само по себе си бе ерес. — Кой друг би могъл да знае за подробностите около... предричането...?

Игуменът кимна одобрително на предпазливостта му. Тя потвърждаваше, че Атанасий е подходящият човек, който да се заеме с официалната страна на ситуацията: притежаваше нужната политическа изтънченост и дискретност. Неофициалната страна бе грижа на самия него.

— Не можем просто да вярваме, че унищожаването на всички книги и разпространителите им е унищожило думите и мислите, които са се съдържали в тях — обясни той. — Лъжите са като бурените. Можеш да ги скубеш, да тровиш корените им, да ги гориш, но те винаги намират начин да се върнат. Затова трябва да приемем, че това „предричане“, както мъдро се изрази, е известно под някаква форма на враговете ни и че те се готвят да действат според него. Но не се безпокой, братко — каза той и положи тежката си като мечешка лапа ръка на рамото на Атанасий. — Устоявали сме на далеч по-опасни заплахи от тази в нашата дълга и сложна история. Сега трябва просто да правим онова, което сме правили винаги — да сме една крачка напред, да вдигнем подвижния мост и да изчакаме външната заплаха да се оттегли.

— А ако не се оттегли? — попита Атанасий.

Хватката върху рамото му се стегна.

— Тогава ще атакуваме с всичко, с което разполагаме.

29.

Рийс избра точка в горната част на гръдната кост, натисна силно скалпела и го прокара гладко през плътта чак до срамната кост, като внимателно следваше дължината на белега. Завърши Y-образния разрез с още две дълбоки линии от върха на първата до външните краища на счупените ключици на монаха. Накрая срязва кожата и мускулите на гърдите, издърпа ги и разкри потрошените ребра. Тук обикновено му трябваша хирургически ножици или трион, за да разреже гръдния кош, който защитаваше сърцето, белите дробове и другите вътрешни органи, но силният сблъсък със земята бе свършил по-голямата част от работата вместо него. Трябваше само да среже няколко сухожилия, за да стигне до гръдната кухина.

— Би ли чукал квадрата вместо мен? — Рийс кимна към монитора. — Ръцете ми са заети.

Аркадиан погледна окървавените ребра под ръцете на доктора и пусна на запис.

— Добре — започна Рийс с бодрия си тон. — Първото впечатление е, че вътрешните органи са изненадващо добре запазени предвид силата на удара. Ребрата определено са си свършили работата, макар да са почти напълно унищожени.

Направи няколко умели разреза в кухината, за да отдели ларинкса, хранопровода и сухожилията, свързващи основните органи с гръбначния стълб, преди да вдигне всичко това наведнъж и да го прехвърли в широк метален контейнер.

— По черния дроб има следи от кръв, но никой от главните органи не е изгубил цвета си, така че жертвата не е имала сериозен вътрешен кръвоизлив — каза той. — Смъртта вероятно е настъпила от системен срыв на органите след масивната травма, което ще потвърдя след привършването на тестовете за токсини в кръвта и тъканите.

Отнесе контейнера до тезгяха покрай стената и започна рутинно измерване на черния дроб, сърцето и белите дробове, като взе проби от тях.

Аркадиан погледна към телевизора в ъгъла и отново се озова пред зловещата картина на мъжа, който сега бе на парчета пред него, застанал гордо и съвсем жив на върха на Цитаделата. Всички новинарски канали използваха тези кадри. На тях се виждаше как монахът пристъпва към ръба. Как поглежда надолу. Как се накланя напред и после изведнъж изчезва. Камерата рязко се измества надолу и увеличава образа, за да проследи падането. Улавя го, губи фокус, улавя го отново и се мъчи да го държи в кадър. Беше все едно да гледаш записа на Запрудер на убийството на Кенеди или самолетите, врязващи се в Близнаците. В материала имаше нещо знаменателно и смразяващо кръвта. Аркадиан не можеше да откъсне очи от екрана. В последния момент камерата отново изгуби монаха и образът се дръпна назад точно навреме, за да покаже основата на Цитаделата и как тълпата се дръпва потресена от мястото, където бе паднало тялото.

Сведе очи към пода. Превъртя наум видяното отново и отново, свързваше отделните фрагменти от падането...

— Било е нарочно — прошепна.

Рийс вдигна поглед от цифровите везни, които в момента показваха тежестта на черния дроб.

— Разбира се, че е било нарочно.

— Не, имам предвид начина, по който е паднал. Самоубийците обикновено са доста праволинейни. Скачат или заднешком, или надолу с главата.

— Главата е най-тежката част от тялото — каза Рийс. — Притеглянето винаги я обръща надолу — стига падането да е достатъчно дълго.

— А падането от върха на Цитаделата определено е дълго. Повече от триста метра. Нашият човек обаче си остана в хоризонтално положение — чак до долу.

— И какво означава това?

— Означава, че падането е било контролирано.

Аркадиан отиде до подноса с расото, взе пинцети и разтвори втвърдената тъкан на единия ръкав.

— Виж тук. Разрезите при китките са били за ръцете. Това означава, че е можел да опъне расото като крило. — Пусна ръкава и продължи да претърсва гънките, докато не намери другите разрези малко над полите. — А тези са били за краката. — Пусна расото и се

обърна към Рийс. — Ето защо не е паднал надолу с главата. Той не е скочил от планината — а е полетял от нея.

Рийс погледна отвореното изкормено тяло.

— В такъв случай бих казал, че определено е трябвало да поработи върху приземяването.

Аркадиан подмина коментара му без коментар и продължи мисълта си:

— Може би е смятал, че може да намали скоростта на падането достатъчно, за да оцелее. Или може би...

Представи си отново монаха, разперените му ръце, наведеното напред тяло, главата още по-напред, сякаш се бе съсредоточил върху нещо, сякаш се е...

— Прицелвал.

— Какво?

— Мисля, че се е целел в конкретно място.

— И защо?

Добър въпрос. Защо да се целиш някъде, ако ще умреш където и да паднеш? Но пък смъртта явно не беше основната цел, тя не бе толкова важна, колкото... свидетелите.

— Прицелвал се е, защото е искал да падне на наша територия!

Рийс сбърчи чело.

— Цитаделата е държава в държавата — обясни Аркадиан. — Всичко от другата страна на рова и стената е тяхно; всичко от тази страна е наша отговорност. Искал е да е сигурен, че ще се озове от нашата страна на рова. Искал е да се случи всичко това. Искал е публично разследване. Искал е да видим тези разрези по тялото му.

— Но защо?

— Нямам абсолютно никаква представа. Но каквото и да е, според него си е заслужавало смъртта. Смъртното му желание, в буквалния смисъл, е било да се махне от онова място.

— И какво ще правиш, когато някоя голяма религиозна клечка се обади и си поиска монаха? Ще му изнесеш лекция за юрисдикцията ли?

Аркадиан сви рамене.

— Досега не са признали, че е от техните хора.

Погледна към разрязаното тяло на монаха и хирургически прецизните белези по врата, краката и ръцете. Може би белезите бяха

някакво послание и онези, които биха поискали тялото, знаеха какво означават.

Рийс взе една кутия изпод масата за аутопсии, пусна записа и започна да изстиска съдържанието на стомаха в нея.

— Добре — каза той. — Съдържанието в стомаха е съвсем малко, така че последната вечеря на нашия приятел трудно може да се нарече банкет. Изглежда, последното, което е изял, е ябълка, може би и хляб известно време преди смъртта си. Ще изпратя проба за анализ. Съдържанието на стомаха до голяма степен не е смляно, което предполага, че храносмилателната му система е била напълно или частично неработеща, а това говори за силен стрес преди смъртта. Момент — каза той, когато нещо помръдна в хлъзгавите мембрани между пръстите му. — Тук има и още нещо.

Аркадиан приближи масата. Нещо малко и тъмно цопна в супата от ябълкова каша и стомашен сок. Приличаше на навита ивица препечено телешко.

— Това пък какво е?

Рийс го взе, отнесе го до умивалника, бутна ръчката на крана с лакът и задържа нещото под водната струя.

— Прилича ми на ивица кожа — каза той, докато го оставяше върху поднос със салфетка. — Навито е, може би за да го глътне по-лесно.

Взе пинцети и започна да го развива.

— Една от гайките на расото му липсваше, нали? — прошепна Аркадиан.

— Май току-що я намерихме.

Рийс постави находката до мащаба, изписан на ръба на подноса. Аркадиан направи още една снимка и я включи в досието. Рийс обърна ивицата, за да фотографират и другата страна, и изведнъж сякаш нещо изсмука въздуха от помещението.

Двамата стояха като замръзнали.

Без да кажат нито дума.

Аркадиан вдигна фотоапарата.

Щракането на затвора извади Рийс от трансa му.

Той прочисти гърлото си и каза високо:

— След като развихме и почистихме кожения предмет, открихме нещо надраскано върху него.

Хвърли поглед към Аркадиан и продължи:

— Дванадесет числа, на пръв поглед произволни.

Аркадиан се взираше в числата. Комбинация за сейф? Някакъв шифър? Може би някаква глава и стих от Библията, съдържащ дума или изречение, което ще хвърли светлина върху нещата, а може би дори върху Тайнството? Погледна отново числата.

— Не са произволни — каза замислено. — Изобщо не са произволни.

Погледна Рийс и добави:

— Това е телефонен номер.

II

На жената рече: ще умножа и преумножа скръбта ти, кога си бременна; с болки ще раждаш деца; и към мъжа си ще тегнеш, и той ще господарува над тебе.

Битие 3:16

30.

Письците отекваха в яркото помещение — първобитни и животински, напълно несъответстващи на лъскавата модерна обстановка на болницата в Ню Джърси.

Лив стоеше в ъгъла и гледаше изкривеното от болка лице на Бони. Телефонът я беше събудил малко след два през нощта, беше я измъкнал навън в колата и я бе пратил на юг по шосе I-95 заедно с всички празни камиони, излизаци от Ню Йорк. Беше се обадил Майрън: водите на Бони изтекли.

Поредният писък раздра въздуха и Лив погледна към Бони, която клечеше гола в центъра на стаята и виеше толкова силно, че лицето ѝ бе станало пурпурно; жилите на врата ѝ бяха изпъкнали като опънати въжета, готови всеки момент да се скъсат. Майрън държеше едната ѝ ръка, акушерката бе хванала другата. Воят малко утихна и се чу шумът на вълни, съвсем чужд на това място. Нежният плисък идваше от преносимия високоговорител в ъгъла.

За страдащата от никотинен глад Лив уж успокояващите звуци се превръщаха в мъчително шумолене на разкъсан целофан на нова кутия „Лъки Страйк“. Жадуваше за цигара така, както не бе жадувала за нищо през живота си. Болниците винаги ѝ действаха по този начин. Самият факт, че ти е изрично забранено да правиш нещо, го правеше почти неустоймо. Същото беше и в църквите.

Писъкът се засили отново и премина в нещо средно между стон и ръмжене. Майрън галеше Бони по гърба и тихо шъткаше, сякаш се опитваше да успокои дете, събудило се от някакъв ужасен кошмар. Тя се обърна към него и с прегракнал от писъците глас изрече една-единствена дума:

— Арника.

Лив отвори с благодарност бележника си, за да запише името на билката и часа на поискването ѝ. Арниката се използваше от зората на времето. Лив често прибягваше до нея, за да премахне някоя синина; освен това се смяташе, че облекчава болките при тежко раждане. Откри, че истински се надява това да се окаже вярно, докато гледаше

как Майрън се бори с някакво шишенце с малки хапчета. Письците започнаха отново и станаха по-високи при поредната контракция.

„За бога, вземи истинско болкоуспокояващо“ — помисли Лив.

Може и да беше привърженичка на билките и лечебното им действие, но определено не беше мазохистка. Письците на Бони достигнаха невъобразими висоти, ръката ѝ се стрелна към Майрън, блъсна шишенцето и хапчетата се разпиляха по блестящия под.

Телефонът на Лив извъня в джоба ѝ.

Тя напипа бутона за изключване през дебелия тъкан на дочените си панталони и натисна с надеждата да го накара да млъкне, преди да е звъннал отново. Никой обаче с абсолютно нищо не показва, че си дава сметка за присъствието ѝ тук, така че тя извади телефона, погледна надраскания сив екран, увери се, че наистина е изключен, и отново насочи вниманието си към драмата в помещението — и точно навреме.

Очите на Бони се подбелиха и тежкото ѝ тяло се свлече на пода въпреки усилията на Майрън и акушерката да го задържат изправено. Лив инстинктивно се хвърли към шнура на алармата и задърпа с всички сили.

Само за секунди помещението се напълни с дежурни, които се засуетиха около Бони като пеперуди — краката им тъпчеха хомеопатичните хапчета. Отнякъде се появи носилка и я откараха навън, далеч от Лив и нежната музика на приборя, към друга зала, заредена с най-новите лекарства и болнично оборудване.

31.

Отдел „Убийства“ делеше място с отдел „Кражби“ на четвъртия етаж на нова стъклена сграда зад украсената каменна фасада на старото полицейско управление. Помещението бе голямо и шумно. Мъже по ризи седяха по бюрата и се люлееха в столовете си с риск да паднат по гръб, докато разговаряха на висок глас по телефони или помежду си.

Аркадиан седеше зад бюрото си, запушил едното си ухо, и се мъчеше да изслуша съобщението на телефонния секретар, с който се бе свързал. Женски глас. Американка. Говореше уверено. Директно. На двайсет и няколко, може би трийсет. Той затвори, без да остави съобщение. Човек никога не получава информация, като оставя съобщения. Най-добре е да продължиш да опитваш, докато онзи, на когото звъниш, не се поддаде на любопитството и не вдигне.

Сложи слушалката на вилката и натисна шпацията на клавиатурата, за да разкара скрийнсейвъра. На екрана се появиха снимките от масата за аутопсии. Той проследи с поглед белезите по тялото на мъртвия монах — странни линии и кръстове, образуващи в крайна сметка огромен въпросителен знак.

След аутопсията загадката около самоличността на монаха бе станала още по-голяма. Цитаделата все още не го признаваше за един от своите, а обичайните методи за идентифициране засега удряха на камък. Отпечатъците от пръстите не фигурираха в никакви бази данни. Същото се отнасяше за зъбната картина. ДНК профилът му още се изясняваше в лабораториите, но освен ако мъртвецът не бе задържан за сексуално престъпление, убийство или някаква терористична дейност, едва ли щеше да се появи нещо и по това направление. А шефът на Аркадиан започваше да го натиска за доклад за постигнатото; искаше случаят да приключи. Аркадиан споделяше желанията му, но нямаше намерението да замаже нещата. Този монах беше член на някаква организация. И работата бе да открие коя е тя.

Погледна часовника на стената. Минаваше един следобед. Жена му би трябвало току-що да се е върнала от училището, в което

помагаше три пъти седмично. Набра домашния си номер и докато чакаше, щракна иконата в долния ляв ъгъл на екрана, за да отвори браузъра.

Жена му отговори на третото позвъняване. Изглеждаше задъхана.

— Аз съм — каза Аркадиан, докато набираше в полето за търсене *Религия* и *Белези*.

— Хееей — отвърна тя, като провлачи средната част на думата по начина, по който го правеше и когато я беше срещнал за първи път преди дванадесет години. — Прибираш ли се?

Аркадиан се намръщи на върнатите резултати — цели четиристотин трийсет и една хиляди.

— Още не — каза той, докато превърташе първата страница.

— Тогава защо се обаждаш, да будиш празните надежди на момичето ли?

— Просто исках да чуя гласа ти. Как беше работата?

— Уморителна. Пробвай да преподаваш английски на цяла стая деветгодишни малчугани. Четох им едно стихче поне сто пъти. Макар че накрая едно хлапе май можеше да го прави по-добре от мен.

По гласа ѝ си личеше, че се усмихва. Винаги бе най-щастлива, когато прекарваше сутринта в пълна с деца стая. Тази мисъл малко го натъжи.

— Прилича ми на многознайко — отбеляза той. — Следващия път накарай него да чете на класа. Виж го как се справя под напрежение.

— Всъщност е момиче. Момичетата са по-умни от момчетата.

Аркадиан се усмихна.

— Може, но в крайна сметка се омъжвате за нас. Значи не сте чак толкова умни.

— Но пък после се развеждаме и прибираме всичките ви пари.

— Аз нямам никакви пари.

— О, ами... в такъв случай бих казала, че си в безопасност.

Той щракна върху един адрес и превъртя снимки на някакви чернокожи туземци с червени рани върху абаносовата плът. Нямаха паралели с белезите на монаха.

— Върху какво работиш? — попита тя. — Нещо отвратително ли?

— Да. Монахът.

— Откри ли вече кой е, или не можеш да говориш?

— Не мога да говоря, защото не знам. — Върна се на резултатите и отвори друга страница, посветена на стигмата — необяснения феномен, при който у съвсем обикновени хора се появяват рани, подобни на кръстните рани на Христос.

— Значи ще закъснееш?

— Още е много рано да се каже. Искат да приключат с този случай колкото се може по-скоро.

— Което означава „да“.

— Което означава „вероятно“.

— Ами... не се преуморявай.

— Няма. Седя си на бюрото и ровя из Гугъл.

— И после се прибири веднага.

— Винаги се прибирам веднага.

— Обичам те.

— И аз теб — прошепна той.

Огледа бръмчащото от разговори помещение. Повечето хора в него бяха или разведени, или на път да се разведат, но той знаеше, че подобно нещо никога няма да му се случи. Беше женен за жена си, не за работата. И дори този избор да означаваше, че никога не получаваше онези съблазнителни случаи, с които се изграждаше кариера и репутация, той нямаше нищо против. Не би разменил живота си нито за едното, нито за другото. Но пък в това самоубийство имаше нещо, което го караше да мисли, че е попаднал на нещо важно. Щракна напосоки върху един от сайтовете за стигмата и се зачете.

Сайтът бе доста академичен и съдържаше гъсто изписан сух текст, от време на време разнообразяван от някоя пикантна снимка на кървяща длан или стъпало, но никоя от тях не съответстваше на белезите върху тялото на монаха.

Аркадиан свали очилата и разтри отпечатъците, които оставяха върху носа му, когато ги носеше прекалено дълго — или иначе казано, всеки ден. Знаеше, че трябва да продължи с другите случаи, докато чака вест от Цитаделата или докато американката не вдигне телефона си, но случаят вече беше успял да му влезе под кожата — публичното мъченичество, ритуалните белези, фактът, че монахът сякаш не съществуваше официално.

Затвори брауъра и прекара следващите двадесет минути в описване на малобройните събрани факти, първоначалните си мисли и наблюдения в досието по случая. Когато приключи, прочете бележките си, после прерови снимките от аутопсията, докато не намери онази, която му трябваше.

Погледна отново тънката ивица кожа върху подноса. Светкавицата на апарата ясно открояваше дванайсетте грубо надраскани числа. Копира ги в мобилния си телефон, затвори досието, грабна сакото си от облегалката на стола и тръгна към вратата. Имаше нужда от малко въздух и нещо за хапване. Винаги мислеше по-добре в движение.

Два етажа по-долу, в един задръстен със стари досиета кабинет, нечия бледа ръка с лунички въведе хакната парола в компютъра на администратора, който работеше на смени и чието работно време започваше след два часа.

След кратка пауза мониторът оживя и окъпа тъмното помещение със студената си светлина. Стрелката се плъзна по екрана, намери иконата на сървъра и я отвори. Един пръст задвижи колелцето на мишката и превъртя папката с файловете, докато собственикът му не намери онова, което търсеше. Той бръкна под бюрото и включи флашка в компютъра. На работната площ се появи нова икона. Стрелката завлече досието на монаха върху нея и съдържанието му започна да се копира — докладът от аутопсията, снимките, записаните коментари, бележките на Аркадиан.

Всичко.

32.

Лив Адамсен се облегна на грубия ствол на единствения кипарис, който стърчеше на поляната до болницата, отметна глава и с наслада издиша цигарения дим към надвисналите над нея клони. През зеления балдахин се виждаше големият осветен кръст на покрива на сградата, подобно на някаква изкривена луна в бавно изсветляващото небе. Когато една дефектна луминесцентна лампа в него примигна, нещо проблесна върху кората на две-три педи над главата ѝ. Тя се пресегна и го докосна предпазливо. Пръстите ѝ се изцапаха с нещо лепкаво и миришещо на гора. Смола, при това много — прекалено много за едно здраво дърво.

Повдигна се на пръсти да огледа източника на сълзенето. Откри редица пукнатини и цепки в кората. Приличаше на често срещано заболяване на този тип дървета, несъмнено причинено от дългата суха и леденостудена зима. Беше забелязала същите признаци при кипарисите в градината на Бони и Майрън. Все по-топлите лета изсушаваха земята и отслабваха корените. Суровите студени периоди позволяваха на този и на други гниещи процеси да засегнат смъртоносно дори най-силните дървета. В началния стадий можеш да изрежеш засегнатите места, но доколкото можеше да прецени, за това дърво вече бе твърде късно.

Постави нежно длан върху кората и дръпна дълбоко от цигарата. Миризмата на смола се смеси с тютюневия дим. Представи си кипариса горящ наред поляната, клоните му се сгърчваха и почерняваха, гладните пламъци близваха червената смола, а тя кипеше и съскаше. Погледна смълчания паркинг, за да се увери, че все още е сама; видението я беше стреснало. Приписа го на разклатените си емоции и умората от наблюдаването на „естественото“ раждане, завършило с облечени в бели престилки хора, откарващи Бони към чакащата родилна зала. Поне двете бебета, момче и момиче, бяха живи и здрави. Не беше очаквала да пише точно такъв материал, но предполагаше, че ще свърши работа. Драмата определено си я имаше, при това в изобилие. Спомни си момента, когато би тревога.

После си спомни обаждането.

Караше с този телефон от години. Беше толкова стар, че едва можеше да прати текстово съобщение, та какво остава да прави снимки или да сърфира в интернет. Малцина знаеха, че го има. Още по-малко знаеха номера ѝ. Превъртя наум съвсем краткия списък на онези, които го имаха.

След като започна работа в криминалния отдел, Лив беше възприела така наречената „вкъщи ли съм — няма ме“ система. Първата история, която трябваше да отрази, изискваше да преследва и да интервюира един особено безскрупулен адвокат, представляващ още по-безскрупулен местен строителен предприемач, съден от щата за няколко случая на подкупи за получаване на разрешителни за строеж. Беше оставила номера си на адвоката, за да ѝ звънне. За съжаление, онзи, който ѝ се обади, беше клиентът му. Когато телефонът извънтя, тя се беше покатерила на една череша с ножица за подкастриране. Ругатните, с които я засипа онзи, едва не я накараха да падне от дървото, но Лив все пак успя да слезе, отиде в кухнята, взе писалка и хартия и записа всичко, което ѝ бе казал предприемачът, дума по дума. Този инцидент и дословните цитати станаха крайъгълният камък на изпепеляващата статия, която написа за случая.

Та от този случай научи два ценни урока. Първият бе никога да не се страхува да участва пряко в историята, ако това е най-добрият начин да я разкаже; вторият — да е по-внимателна при подбора на хората, на които дава телефонния си номер. Купи си нов телефон и започна да го използва само за работа. Старият, с нова симкарта и номер, беше запазен изключително за приятели и близки. Сега Лив го извади, включи го и погледна екрана. Беше пропуснала само едно повикване. Нямахте оставени съобщения.

Отвори менюто и избра пропуснатото повикване. Онзи, който я търсеше, беше скрил номера си. Лив се намръщи. Доколкото помнеше, всеки, който знаеше този номер, фигурираше в телефонния ѝ указател, за да го разпознае моментално. Дръпна за последен път от цигарата, стъпка я в мокрите иглички на земята и тръгна към болницата, за да се сбoguва с човешката част от историята, която трябваше да събуди чисто човешки интерес.

33.

Църквата, която заемаше едната страна на големия площад в стария град, следобед бе винаги оживена. Сякаш събираше тълпите, които се бяха мотали сутринта из тесните калдъръмени улички и бяха зяпали Цитаделата. Умореният посетител можеше да влезе в прохладната зала и моментално да намери отговор на неизречените си молби — дълги редици полирани дъбови пейки, предлагащи абсолютно безплатно място да седнеш и да размишляваш върху живота, вселената и колко неразумен може да е изборът на обувки. Църквата бе работеща, имаше служба веднъж дневно и два пъти в неделя, предлагаше причастие за онези, които го искаха, и изповед за нуждаещите се.

Именно в такова множество влезе един мъж, като забави за момент крачка, колкото да свали бейзболната си шапка в смътно припомнен жест на почит и да позволи на очите си да се настроят към сумрака след яркото слънце навън. Мразеше църквите — от тях го полазваха тръпки — но работата си беше работа.

Мина през групите туристи, взиращи се в извисяващи се колони, стъклописи и сводове — всички обърнали очи към небето, точно както го бяха замислили архитектите. Никой не си направи труда да го удостои с поглед.

Стигна отсрещния край на църквата и настроението му моментално се подобри. На пейката до спуснатите завеси седяха само няколко души. Той седна до последния грешник на опашката и зачака. Дойдоха и други хора и след малко някакъв чужденец го потупа по рамото и му посочи, че поредната кабинка се е освободила.

— Благодаря — отговори мъжът и посочи към ъгъла, като избягваше да погледне непознатия в очите. — Искам да използвам онази в края.

Туристът го погледна объркано.

— Влезте вие. Имам си свещеник, пред когото се изповядам.

Чужденецът кимна и стана да влезе в кабинката, а мъжът се присви на пейката. Обикновено свободната му практика го отвеждаше

в тъмните ъгълчета на някой бар или паркинг. Беше му шантаво да влиза в църква.

Още двама грешници излязоха, преди нужната му кабинка да се освободи. Той припряно стана и се вмъкна вътре, дръпна плътно завесата зад себе си и седна.

Беше тясно и тъмно, миришеше на тамян, пот и страх. Отдясно в дървения панел имаше малка квадратна решетка, малко по-ниско от нивото на главата.

— Какво си съгрешил, синко? — попита приглушен глас.

— Не знам точно — каза мъжът. — Вие ли сте брат Пийкок?

— Не — отвърна гласът. — Моля, изчакайте.

Мъжът зачака, заслушан в шепота на туристите и щракането на фотоапаратите. Звучите му приличаха на драскащите крака на бягащи насекоми. Нещо от другата страна на решетката се раздвижи и един тих глас каза:

— Аз съм пратеникът на брат Пийкок.

Мъжът се наведе напред.

— Прости ми, отче, защото съгреших.

— Какво имаш да изповядаш?

— Взех нещо от мястото, където работя. Нещо, което не е мое и което тревожи един брат от твоята църква.

— Това нещо у теб ли е?

Бледа ръка с лунички извади малък плик от вътрешен джоб.

— Да — каза мъжът.

— Добре. Нали разбираш, че целта на изповедта е да позволи на грешниците, влезли в Божия храм натоварени с греховете си, да излязат освободени от бремето?

Мъжът се усмихна и каза:

— Разбирам.

— Грехът ти не е тежък. Убеден съм, че ще получиш опрощението, което търсиш, ако сведеш глава пред Бог.

Решетката се вдигна, съвсем мъничко. Мъжът пхна плика в процепа и усети леко подръпване, докато онзи от другата страна го вземаше. Последва кратка пауза. Мъжът чу как онзи отваря плика и проверява съдържанието му.

— Това ли е всичко, което взе?

— Всичко, което имаше за взимане преди час.

— Добре. Както вече казах, грехът ти не е тежък. Благославям те в името на Отца, Сина и Светия Дух. Можеш да смяташ греховете си за опростени, стига да останеш приятел на Църквата. А сега сведи отново глава пред Бог и Той ще награди верния си слуга.

В процепа се появи друг плик. Мъжът посегна и го взе. Процепът се затвори и онзи от другата страна стана и си тръгна толкова бързо, колкото бе дошъл.

В плика имаше дебела пачка неподписани пътнически чекове за по сто долара. Винаги му плащаха по този начин. Мъжът се усмихна доволно. Ако го бяха проследили (а знаеше, че не са), можеше да заяви, че са били забравени от някой турист. Освен това чековете не можеха да се проследят и вероятно бяха купени от някой с фалшиви документи от някое от многобройните обменни бюра по старите улици.

Прибра плика в джоба си, измъкна се от кабинката и мина покрай търпеливата опашка. Избягваше погледите на околните чак докато църквата не остана далеч зад него.

34.

Пет минути след като пратеникът на брат Пийкок опрости греховете на мъжа с луничавите ръце, пликът беше пъхнат в една кошница при дванадесет заклани пилета и четири килограма шунка. След секунди кошницата потегли нагоре по люлеещото се въже покрай потъналата в сянка северна стена на планината и скоро изчезна от поглед.

Докато гледаше как монасите от кухнята издърпват кошницата, Атанасий избърса потта от голото си теме. Прибра плика, преди останалите стоки да бъдат разтоварени. Беше вървял близо километър по коридори и стълбища, за да стигне дотук. Сега, след като се бе сдобил с плика, въздъхна уморено и тръгна обратно нагоре към пищното великолепие на личните покои на игумена.

Щом влезе задъхан през позлатената врата, игуменът грабна плика от ръцете му и го разкъса, жаден за съдържанието му. Извади флашката, отиде до писалището до стената с витража, дръпна предната му част и измъкна лъскав модерен лаптоп.

Сложи флашката и с няколко щраквания на мишката отвори досието, затворено от инспектор Аркадиан преди по-малко от час. На екрана се появи лицето на брат Самюъл, бледо и противно под ярката светлина в залата за аутопсии.

— Боя се, че тялото изглежда забележително цяло след падането — отбеляза игуменът, докато бързо преглеждаше първите няколко снимки.

Атанасий трепна, взрян в щръкналите от тялото на мъртвия му приятел счупени ребра. Игуменът спокойно отвори някакъв текстов документ, който скри зловещите образи, и се зачете. Стисна зъби, когато стигна до заключението.

Който и да е бил този човек, скочил е нарочно. Изчакал е да се съберат очевидци, после се е погрижил да падне на територия под юрисдикцията на града. Дали предсмъртното му бдение е било някакъв сигнал? Ако да,

към кого е насочен той — и какво послание се е опитвал да предаде мъртвият?

Игуменът проследи нишката мисли на инспектора, която приближаваше опасно близо до забранената територия, и каза:

— Искам източникът, който ни е дал това досие, да ни държи постоянно в течение. — Затвори бележките и отвори нова папка, озаглавена „Помощни улики“. — Искам незабавно да научавам за всяко ново откритие и развитие на нещата.

Щракна върху един файл и на екрана се заредиха последователни изображения от близък план на други свързани с делото сведения — навитото въже, пропитото с кръв расо, камъчетата, извадени от изподраните ръце и крака на монаха, ивица кожа върху поднос...

— И се обади на прелата — навъсено добави игуменът. — Кажу ми, че искам среща на четири очи с него веднага щом Негово Светейшество бъде благословен с достатъчно сила да приема посетители.

Атанасий не можеше да види какво е обезпокоило толкова игумена, но от тона му бе ясно, че го отправят.

— Както заповядаш — каза той, сведе глава и мълчаливо излезе.

Игуменът продължаваше да се взира в снимката, докато не чу как вратата се затваря. Увери се, че е сам, бръкна в пазвата си и напипа кайшката около врата си. На нея имаше два ключа — голям и малък. Наведе се към най-долното чекмедже на бюрото и пхна малкия ключ в ключалката. Вътре имаше мобилен телефон. Игуменът го включи и отново погледна замръзналото на екрана изображение.

Набра цифрите, провери дали ги е въвел правилно и натисна бутона за свързване.

35.

Лив едва се влачеше по I-95 заедно с поне десет хиляди други отегчени шофьори.

Телефонът ѝ започна да вибрира и тя го извади и погледна екрана. Номерът на обаждания се беше скрит. Пусна апарата на седалката и отново се загледа в бавно мъкнещия се трафик. Телефонът избръмча още няколко пъти и млъкна. Беше будна сякаш цяла седмица и единственият ѝ приоритет сега беше да се добере до леглото си.

Сигналът се поднови почти незабавно — твърде бързо, за да е сигнал за гласова поща. Явно търсецията я беше набрал номера веднага след като бе чул записаното съобщение. Лив погледна реката червени стопове, виеща се пред нея. Явно нямаше за къде да бърза, така че отби колата в сервизното платно, изключи двигателя и пусна сигналните светлини.

Взе телефона и натисна копчето за отговор.

— Ало?

— Здравейте. — Гласът беше мъжки, непознат и поръбен с някакъв намек за акцент. — Бихте ли ми казали с кого говоря?

Лив настръхна.

— А вие кого търсите?

Последва кратка пауза.

— Не съм съвсем сигурен — отвърна мъжът. — Казвам се Аркадиан. Полицейски инспектор съм и се опитвам да идентифицирам мъж, у когото бе открит този телефонен номер.

Журналистическият ум на Лив обработи отговора, като претегляше всяка дума.

— От кой отдел сте?

— Убийства.

— В такъв случай си имате или извършител, който не иска да говори, или жертва, която не може.

— Точно така.

— Кое от двете?

Отново последва кратко мълчание.

— Разполагам с неидентифицирано тяло. Явно самоубийство.

Сърцето ѝ подскочи. Тя отново прелисти списъка на мъжете, които знаеха този номер.

Майкъл, бившият ѝ приятел, макар че не би го описала като потенциален самоубиец. Старият ѝ професор от колежа, но той беше заминал на ваканция с новата си приятелка, която бе с двайсетина години по-млада — е, той определено не беше самоубиец.

— Колко годишен е... е бил този човек?

— На двайсет и няколко, може би трийсет.

Със сигурност не беше професорът ѝ.

— По тялото има някои особени белези — добави гласът.

— Какви белези?

— Ами... — Гласът се поколеба, сякаш Аркадиан преценяваше дали е разумно да разкрива допълнителни подробности.

Лив знаеше от опит с каква неохота ченгетата снасят информация.

— Казахте, че е самоубийство, нали?

— Да.

— В такъв случай не става дума за убийство, че да е нужно да спестявате информация, за да отсеете неверните показания, нали така?

Отново пауза. После:

— Да. Права сте.

— Тогава защо просто не ми кажете какви особени белези сте открили, а аз ще ви кажа дали зная за кого става дума?

— Изглеждате много добре осведомена как стават тези неща, госпожице...?

Сега беше ред на Лив да се поколебае. Дотук бе успяла да не каже нищо за себе си, докато търсецният я бе разкрил името си, професията си и целта на обаждането. Пращането по линията подчертаваше тишината.

— Откъде се обаждате, инспекторе?

— От град Руин, в южната част на Турция. — Това обясняваше пращането и акцента. — Вие сте в Съединените щати, нали? В Ню Джърси. Или поне телефонният номер е регистриран там.

— Явно не са ви направили инспектор току-така.

— Наричат Ню Джърси щата градина, нали?

— Същият.

Отново се чу прашене. Опитът на Аркадиан да я предразположи с празни приказки явно не действаше.

— Добре — каза той и опита нова тактика. — Предлагам ви сделка. Кажете ми коя сте, а аз ще ви кажа за особените белези по тялото.

Лив задъвка долната си устна. Преценяваше възможностите си. Не ѝ се искаше да издава името си, но бе заинтригувана и наистина искаше да знае кой се е мотал с личния ѝ номер, а сега лежи в моргата. В ухото ѝ прозвуча кратък сигнал и тя погледна сивия дисплей. Триъгълник с удивителен знак мигаше над думите ИЗТОЩЕНА БАТЕРИЯ. Обикновено това означаваше, че има около минута разговор, ако не и по-малко.

— Кажвам се Лив Адамсен — бързо каза тя. — А сега ми кажете за тялото.

Чу тихото и вбесяващо бавно тракане на клавиатура — вкарваха името ѝ в компютър.

— Следи от заздравели рани — каза най-сетне гласът.

Лив се канеше да зададе нов въпрос, когато сякаш подът под нея пропадна.

„На двайсет и няколко, може би трийсет...“

Ръката ѝ се плъзна неволно по гръдния ѝ кош.

— Тялото... има ли белег от дясната страна, около петнайсет сантиметра... подобно на полегнал кръст?

— Да — отвърна гласът с тона на заучено съчувствие. — Да, има.

Лив впери поглед напред. Магистралата и натовареният сутрешен трафик към Нюарк бяха изчезнали. Вместо тях виждаше лицето на мърляво хубаво момче с дълга мръсна руса коса, застанало на Боу Бридж в Сентръл Парк.

— Сам — тихо каза тя. — Името му е Сам. Самюъл Нютън. Брат ми.

В ума ѝ изникна друга картина — Сам, осветен от ниското пролетно слънце, хвърлящо дълги сенки върху настилката на международното летище „Нюарк“. Беше спрял на върха на стълбичката на самолета, който щеше да го откара до планините на Европа. Преметна на рамо торбата, в която бяха всичките му неща, и се обърна да помахва. Тогава го видя за последен път.

— Как е умрял? — попита тя.

— Падане.

Тя кимна замислено, докато образът на златното момче изчезваше, за да се смени с мъждукащата червена река на щатската магистрала. Всъщност отдавна бе сигурна, че никога повече няма да го види. После си спомни нещо друго, което бе споменал инспекторът.

— Казахте, че е самоубийство?

— Да.

Изникнаха още спомени. Тревожни спомени, които натежаха върху душата ѝ и напълниха очите ѝ със сълзи.

— И кога... кога е станало?

Последва кратко мълчание.

— Тази сутрин... местно време.

„Тази сутрин? Бил е жив през цялото това време...“

— Ако искате, мога да се обадя във вашето полицейско управление — каза Аркадиан. — Ще пратя снимки и ще помоля да ви се обадят, за да идентифицирате официално смъртта.

— Не! — рязко отвърна Лив.

— Вижте, някой трябва да го идентифицира, нали разбирате.

— Не е нужно да пращате снимки. Мога да дойда след... може би дванадесет часа...

— Не е нужно да идвате лично, за да го идентифицирате.

— В момента шофирам. Мога да продължа направо към летището.

— Наистина не е необходимо.

— Напротив — каза тя. — Трябва. Брат ми изчезна преди осем години. А вие ми казвате, че само преди няколко часа е бил все още жив. Просто *трябва* да дойда... *Трябва* да разбера какво е правил през всичките тези...

Телефонът ѝ се изключи.

36.

Мъжът с луничавите ръце седеше в кафенето и се преструваше, че чете спортните страници. Заведението бе пълно и току-що бе успял да се добере до една малка масичка точно на границата на прохладната сянка, хвърляна от навеса върху уличката. Погледна как слънцето бавно пълзи по бялата ленена покривка към него и се дръпна назад в стола.

От мястото си виждаше извисяващата се Цитадела, която сякаш го наблюдаваше. Това го изнервяше. Параноята му всъщност не бе съвсем безпочвена. Почти веднага след като прехвърли парите от чековете в една сметка на Първа руинска банка, сметка, за която знаеше само той, беше получил две нови съобщения. Първото беше от човек, с когото работеше от време на време. Искаше същата информация, която той току-що беше продал. Второто бе от свързката му в Цитаделата и предлагаше щедро възнаграждение за по-нататъшната му лоялност и редовно предоставяне на нови сведения. Сутринта определено се очертаваше доста доходоносна. Въпреки това той се чувстваше малко притеснен да взема пари за „по-нататъшна лоялност“, след като се канеше да предаде същата информация на друг, при това пред самата Цитадела.

Вдигна очи от вестника и махна на сервитьора да му донесе сметката. Странно, че точно този случай бе събудил интереса на толкова много хора. Не беше убийство или сексуално престъпление, които традиционно бяха най-доходоносните.

Сервитьорът профуча покрай него, като остави малък поднос със сметката, затисната с ментов бонбон в средата. Мъжът с луничавите ръце си беше поръчал само кафе, но извади портфейла си, избра една кредитна карта и я размени с бонбона, който разви и лапна. Остави вестника на бялата покривка и го приглади: дланта му усети леката подутина вътре. Облегна се в стола си и се зазяпа като обикновен турист, наслаждаващ се на хубавото време. Келнерът се върна и прибра вестника и подноса, без изобщо да забавя крачка.

Слънцето продължаваше да пълзи в небето и мъжът дръпна стола си назад. Явно беше свързано със секс. Беше прегледал досието при източването и ако можеше да съди от всички онези белези, явно ставаше нещо смахнато. Подозираше, че е свързано с някаква щуротия, която светите отчета се опитваха да потулят.

Знаеше също, че другата страна, на която бе предал сведенията току-що, не изпитва особена любов към Цитаделата и хората в нея. Това го доказваше информацията, която бе осигурявал преди. Преди няколко години им бе продал досие относно скандал със свещеници педофили, а в друг случай бе набавил имената и телефонните номера на ключови свидетели, когато служители на една благотворителна организация, свързана с Църквата, бе разследвана за измами. Предполагаше, че и тук има нещо подобно. Явно клиентите му се опитваха да научат колкото се може повече, за да раздухvat пламъците на поредния скандал и да вгорчат живота на пресветите типове там горе. А всичко това бе чудесна новина за него. Таблоидите веднага щяха да налапат един пикантен сексскандал с религиозна жилка — а те винаги плащаха най-добре от всички.

Погледна към планината и се подсмихна подигравателно. Щом искаха да му дават бонус за лоялността му, това си беше за тяхна сметка. Може би подобен начин на мислене работеше там горе, където хората вярваха във великото отвъдно, но в реалния свят единственото, което имаше значение, бе тук и сега. Пък и без това нямаше да им дава нова информация в скоро време. Осигуряването на големи файлове бе неприятна работа. Нямаше нищо против да им праща кратки съобщения на номера, който му бяха дали: поне това беше стъпка в правилната посока. Но днес вече се бе катерил веднъж по свещения хълм с флашка в ръка — допълнителните новини можеха да почакаат до утре. Така или иначе вече му бяха платили.

Сервитърът отново мина покрай него и остави подноса с кредитната карта под касовата бележка. Мъжът я взе и я прибра в портфейла си. Не беше нужно да се подписва или да вкарва ПИН кода си — кафето му вече беше платено, а по сметката му току-що бяха постъпили повече от хиляда долара. Закопча се, хвърли последен леко нервен поглед към безоблачното небе, сложи си шапката, измъкна се от кафенето и се смеси с тълпата.

Катрин Ман седеше на четири маси зад него в дълбоката сянка на навеса. Гледаше как информаторът се отдалечава сред пешеходците по широкия източен булевард. Бейзболната му шапка и шлиферът изглеждаха неуместно на ярката слънчева светлина. Сервитьорът се появи до нея и остави сметката заедно с вестника. Докато го прибираше в чантата си, тя опипа дебелия плик между страниците. Плати в брой, като се погрижи да остави щедър бакшиш, и тръгна в обратната на мъжа посока.

37.

Лив седеше в голямата кутия от стомана и стъкло на терминал на летище „Нюарк“ и отпиваше от грамадната си чаша кафе. Погледна таблото за заминаващи. Полетът ѝ още не бе обявен.

Веднага след като телефонът ѝ се изключи, тя продължи към дома си с цялата скорост, която ѝ позволяваше така нареченият „час пик“, и си запази билет за първия възможен полет до Европа. Първият етап от пътуването трябваше да започне в десет и двацет, което ѝ даваше достатъчно време да напъха няколко неща в една мешка, да грабне зарядното и телефона, който използваше за работа, и да скочи в първото изпредило ѝ се такси.

По пътя прехвърли картата от стария телефон в другия и откри, че Аркадиан ѝ е оставил дълго съобщение, с което отново се опитваше да я разубеди да заминава. Беше оставил дори прекия си служебен номер и мобилния си телефон с молба да му се обади. Лив запази съобщението и през целия път до летището зяпаше през прозореца. Щеше да му се обади. Докато зяпа през прозореца на турско такси на път за службата му.

Едва когато си взе билета, притокът на адреналин мина и се смени с изтощение. Знаеше, че ще заспи веднага щом се качи на самолета или ще дремне толкова, колкото ѝ позволи икономичната класа, но първо трябваше да остане будна достатъчно дълго, за да не изпусне полета. Точно затова се наливаше с кафе в промишлени количества.

Телефонът в джоба ѝ завибрира. Тя го извади и погледна екрана. Номерът беше скрит. Ох, трябваше да го изключи този телефон. Сега инспекторът щеше да ѝ задава още въпроси или да се опитва да я убеди да си остане у дома. Въздъхна уморено, помисли си с копнеж за цигара и натисна бутон за отговор, за да спре вбесяващото бръмчене.

— Ало.

— Здравейте — каза дълбок глас.

Не беше инспекторът.

— Кой се обажда?

Последва кратка пауза, която я накара да застане нащрек въпреки умората — а и кафето си казваше думата. Според опита ѝ единствените хора, които се колебаеха, когато се поинтересуваш от името им, са онези, които не искат да ти го кажат.

— Аз съм колега на инспектор Аркадиан — избоботи гласът. Акцентът му беше като на Аркадиан, но този човек изглеждаше по-стар и властен.

— Да не би да сте шефът му? — попита тя.

— Колега. Той свърза ли се с вас?

Лив се намръщи. Защо едно ченге ще проверява друго чрез свидетел? Нещата не се правеха по този начин. Ченгетата говореха помежду си, не с външни хора.

— Защо сам не го попитате?

— От няколко часа не се е появявал в службата — отвърна гласът. — Затова реших да се опитам да се свържа с вас. Значи да приема, че сте разговаряли?

— Разговаряхме.

— За какво?

Лив настръхна още повече. Този нов тип просто не говореше като ченге — поне не като ченгетата, които познаваше. Но пък може би там ги възпитаваха по различен начин.

Висок глас отекна из терминала — обявяваха полета ѝ. Лив присви очи към табло. Пътниците се приемаха на изход 78 — един от възможно най-далечните.

— Вижте какво — каза тя, докато се надигаше уморено и вдигаше мешката си, — буквално не съм мигнала, изпих близо три литра кафе и току-що получих наистина лоши новини, така че не съм в най-доброто си настроение за любезности. Ако искате да научите за разговора, питайте Аркадиан. Сигурна съм, че паметта му по нищо не отстъпва на моята, а най-вероятно е доста по-добра точно в момента.

Прекъсна и изключи телефона, преди онзи да е успял да я набере отново.

38.

Веднага след като Лив затвори, игуменът нареди на Атанасий да му донесе личното досие на брат Самюъл от библиотеката. Поръча му също да вземе досиетата на всеки сегашен член на carmina — в главата му започна да се оформя план.

„Лоши новини“ — беше казала тя. Дори „Наистина лоши новини“... А Аркадиан си беше направил труда да ѝ се обади...

Невъзможно беше. Никой не можеше да влезе в Цитаделата, ако има живи роднини. Липсата на семейни връзки означаваше, че няма да има емоционално отвличане от работата им в недрата на свещената планина, нито желание да общуваш с външния свят. Сигурността на Цитаделата и запазването на тайните ѝ изрично изискваха това правило никога да не бъде нарушавано и проверките на новите кандидати бяха строги и изключително подробни. Ако семейните му документи бяха унищожени например при пожар, кандидатът се отхвърляше. Ако имаше дори само някакъв далечен братовчед, с когото никога не се бе срещал, резултатът бе отказ.

Папките пристигнаха след пет минути. Атанасий ги остави безмълвно върху бюрото на игумена и излезе.

Подобно на досиетата на всички обитатели на Цитаделата, това на брат Самюъл бе подробно и изчерпателно, с копия и дори някои оригинали от всеки по-важен документ, проследяващ историята на живота му — училищни отчети, история на месторабота според номера му за социално осигуряване, дори полицейски формуляри за задържане — всичко.

Игуменът прегледа документите, свързани със семейството му. Намери смъртните актове: майка му бе умряла само няколко дни след раждането му, а баща му бе загинал в автомобилна катастрофа, когато Самюъл бил на осемнайсет. Дядовците и бабите по двете линии отдавна бяха покойници. Баща му бил единствено дете, а братът на майка му умрял от левкемия на единадесетгодишна възраст. Нямахше чичовци, лели, братовчеди, братя или сестри. Всичко бе така, както би трябвало да е.

Леко почукване отвлече вниманието му от досието. Вратата се откряна и Атанасий подаде глава през процепа, после влезе.

— Прости за натрапничеството, братко игумене — каза той, — но прелатът току-що прати вест, че се чувства достатъчно добре, за да се срещне с теб. Трябва да се явиш в покоите му половин час преди вечерня.

Игуменът погледна часовника. До вечерня имаше още два часа. Забавянето вероятно целеше да даде на вампирите, които поддържаха прелата жив, достатъчно време да му вкарат малко свежа кръв. Беше се надявал да получи по-успокояващи новини преди часа на аудиенцията. Погледна голямата купчина червени папки, съдържащи личните данни на членовете на *carmina*. Може би все пак щеше да ги получи.

— Добре — каза той, затвори досието на брат Самюъл и го остави настрана. — Преди това обаче имам една задача за теб. Искам да се свържеш с източника, който ни осигури полицейското досие. Смятам, че разследващият инспектор е разговарял с една жена. Искам да знам коя е тя, какво е казала и най-важното — искам да знам къде е.

— Разбира се — отвърна Атанасий. — Ще направя всичко възможно и ще докладвам преди срещата.

Игуменът кимна и го загледа как се покланя и излиза. После отново се зае с кулата папки пред себе си.

Бяха общо шейсет и две и съдържаха подробната история на *carmina*, червените наметала, гилдията на охраната, която пазеше проходите на забранените части на планината; мъже, които се бяха доказали годни за тези бойни задачи както в предишния си живот, така и с по-късната си всеотдайност към Цитаделата. Като членове на *carmina* те бяха потенциални бъдещи *sancti*, макар засега да не знаеха нищо за истинското естество на Тайнството, поради което при необходимост можеха да бъдат пратени по широкия свят, без да го изложат на опасност.

Игуменът взе най-горната папка от купчината и я отвори, прескочи обичайните медицински записи и училищни отчети и затърси други документи — история на военната служба, справки за арести, доклади от затвори, — които можеха да му кажат дали даденият човек е онзи, който му трябва.

39.

Катрин Ман седеше пред лаптопа си и изучаваше съдържанието на откраднатото досие. Беше го получила повече от час след като Цитаделата се бе сдобила със своето копие, поради което то беше допълнено и съдържащо кратко описание на разговора на Аркадиан с Лив. Имаше също и връзка към страницата на американския вестник, за който тя работеше. Прочете набързо бележките, след което грабна телефона и натисна бутона за повторно набиране.

— Имам го — съобщи веднага след като баща ѝ вдигна.

— И?

— Определено е sanctus — каза Катрин, докато разглеждаше снимките от аутопсията, на които се виждаше познатата мрежа от церемониални белези по тялото на монаха.

— Интересно — рече Оскар. — И въпреки това Цитаделата не е поискала официално тялото. Уплашени са от нещо.

— Може би. Но в досието има и нещо друго. Нещо... невероятно. — Погледна снимката на хубавата млада журналистка, която я гледаше от прозореца на брауъра. — Той има сестра.

Чу как баща ѝ затаи дъх, после чу и гласа му.

— Не може да бъде — каза той. — Ако има сестра, не може да е бил sanctus. Не би могъл дори да влезе в Цитаделата.

— Но белезите са налице — посочи тя. — Няма съмнение, че е бил напълно посветен. Бил е жигосан с Тау. Значи трябва да е дошъл от Цитаделата и трябва да е виждал Тайнството.

— В такъв случай намери сестрата — каза Оскар. — Намери я и я защитавай с всичко, с което разполагаме. Имам предвид наистина *всичко*.

Настъпи мълчание. И двамата знаеха какво има предвид.

— Разбирам — най-сетне каза Катрин.

— Зная, че е опасно — рече Оскар, — но това момиче няма представа какво ѝ се гласи. Трябва да я пазим. Това е наш дълг.

— Зная.

— И още нещо...

— Да?

— Пригответи свободната стая и я зареди с добър скоч. —
Топлотата се бе върнала в гласа му. — Мисля, че е време да се върна у
дома.

40.

Игуменът вървеше по тъмните каменни коридори на планината към покоите на прелата, разтревожен от липсата на успокояващи новини. Достатъчно лошо бе, че за първи път от близо деветдесет години някой почти бе успял да избяга от Цитаделата. Това, че беше загинал, бе единственият светъл лъч на хоризонта. Това, че явно има жив роднина, беше може би най-сериозният пробив в сигурността на Цитаделата през последните двеста години, ако не и повече. И нямаше начин да се измъкне от факта, че в крайна сметка всичко това беше негова отговорност.

От него се очакваше бързо и успешно овладяване на ситуацията, а за целта трябваше да получи пълномощия да действа толкова решително, колкото сметне за нужно не само вътре в Цитаделата, но и навън, а за това му бе нужна благословията на прелата.

Кимна на мъжа от постоянната охрана пред личните покои на прелата. Традиционно стражите на Цитаделата бяха опитни с арбалета, меча и камата, но времената се бяха променили и сега на коланите на тъмночервените им раса висяха полуавтоматични берети 92. Стражът отвори вратата, пусна го да влезе и я затвори. Не беше от мъжете, които игуменът бе подбрал от купчината папки.

Игуменът закрачи към елегантното стълбище, водещо към приемната на прелата. Чу някъде в мрака отпред съскането на апарат, ритмично вкарващ кислород в древните дробове на обитателя на това място.

Помещението бе по-тъмно и от коридора и игуменът трябваше да забави крачка на входа, тъй като не бе сигурен какво има на пътя му. В камината пукаше слаб огън, който изсмукваше въздуха от стаята в замяна на малко осветление и суха топлина. Единствената друга светлина идваше от редицата електронни уреди, които работеха денонощно, вкарваха кислород в кръвта на прелата, премахваха телесните му отпадъци и го поддържаха жив.

Игуменът тръгна предпазливо към огромното легло с балдахин и след няколко крачки започна да различава мършавата фигура, която

лежеше в средата му — бяла и сякаш нематериална. В приглушената светлина се създаваше впечатлението, че прелатът е в центъра на паяжина от тръби и жици, подобно на някакъв пещерен паяк. Само в очите му сякаш имаше живот. Бяха тъмни, будни и гледаха приближаващия посетител.

Игуменът се пресегна през декарите ленени завивки да поеме подобната на щипка ръка на прелата. Въпреки задушавачата жегла в стаята тя бе студена като планината. Той сведе глава и целуна пръстена, закрепен хлабаво на средния му пръст. Върху пръстена се намираше печатът на високия пост.

— Оставете ни — с пресекнат измъчен глас заповяда прелатът.

Двама аптекари в бели раса се надигнаха от местата си като привидения. Игуменът дори не ги бе забелязал в сенките. Провериха и нагласиха нещо по апаратите, увеличиха силата на алармите, за да могат да ги чуят от стълбището, след което безмълвно се плъзнаха към изхода. Игуменът се обърна отново към господаря си и видя, че светналите очи са се впили в него.

— Кажи ми... всичко... — прошепна прелатът.

Игуменът разказа накратко събитията от сутринта, без да спестява нищо. Прелатът продължаваше да го пронизва с очите си. Всичко звучеше още по-лошо, когато се казваше на глас, отколкото когато го бе репетирал наум по пътя насам. Знаеше от опит, че прелатът не е склонен към снизходителност. Самият той бил игумен последния път, когато един новопостъпил ги беше предал по време на Първата световна война, и безжалостният начин, по който бе оправил кашата, в крайна сметка му бе гарантирал сегашния пост. Игуменът тайно се надяваше, че успешното овладяване на положението може да изстреля и него нагоре по стълбищата.

Завърши доклада си и очите на стареца го пуснаха и се спряха върху нещо в мрака над леглото. Дългата му коса и брада бяха рехави и по-бели от чаршафите, които го обгръщаха като погребален саван. Единствените му движения бяха ритмичното повдигане и отпускане на гръдния кош и слабото пулсиране на артериите под тънката като хартия кожа.

— Сестра? — най-сетне каза прелатът.

— Все още не е потвърдено, Ваше Светейшество, но въпреки това е повод за сериозна и основателна тревога.

— Сериозна и основателна тревога... за нея...

Речта на прелата бе накъсана, а и самите думи и изречения се накъсваха допълнително на всеки няколко секунди от респиратора, който вкарваше въздух в уморените дробове.

— Радвам се, че Ваше Светейшество е съгласен — отвърна игуменът.

Острият поглед отново се обърна към него.

— С нищо не съм се съгласявал — каза прелатът. — От това посещение... носещо единствено... лоши новини... и въпросителни... приемам, че искаш от мен... разрешение... да накараш момичето да млъкне.

— Изглежда благоразумно.

Прелатът въздъхна и отново се загледа в балдахина от мрак над главата си.

— Още смърт — каза сякаш на себе си. — Толкова много кръв.

Вдиша дълбоко няколко пъти и съскането на респиратора се засили, за да запълни мълчанието.

— Вече хиляди години... — продължи отново на пресекулки той — ние сме пазителите... на Тайнството... тайна, предавана... непрекъснато... от основателите... на нашата църква. Предано... пазихме тайната... но тя също пазеше нас... Тя ни държи и сега... откъснати от света... изисква толкова много жертви... толкова много кръв... само за да остане скрита. Питал ли си се някога... братко игумене... каква е целта ни тук?

— Не — отвърна игуменът, несигурен накъде води въпросът. — Работата ни тук е очевидна. Това е Божия работа.

— Не ми пробутвай семинаристски баналности — изненадващо енергично го сръза прелатът. — Не съм някой новак. Имам предвид *специфичната* ни цел. Наистина ли вярваш, че вършим праведното дело Господне тук?

— Разбира се. — Игуменът се намръщи. — Нашето дело е праведно. Ние носим теглото на миналото на човечеството в името на неговото бъдеще.

Прелатът се усмихна.

— Наистина си благословен, за да си така уверен в отговора си. — Погледът му отново се зарея нагоре. — Трябва да призная... че с приближаването на смъртта... нещата изглеждат много по-различно за

мен... Животът блести... по странен начин... след като го освети тъмната светлина на смъртта... Но ще бъде изцелен от живота... съвсем скоро...

Игуменът понечи да възрази, но прелатът вдигна почти прозрачната си ръка, за да го накара да млъкне.

— Стар съм, братко игумене... твърде стар... С приближаването на второто... столетие... чувствам... тежестта на годините... Навремето мислех... че дългият живот и крепкото... здраве, на което се радва човек... от живота... в тази планина... е благословия... Вярвах, че то е доказателство... че Бог се усмихва на всички ни... и на делото ни... Сега не съм... толкова сигурен... Във всяка култура... и в цялата литература... дългият живот винаги се представя... като не друго... а ужасно наказание... за прокълнатите...

— Или за благословените — добави игуменът.

— Дано да си прав... братко игумене... Напоследък... много мислих върху това... Питам се... когато времето ми най-сетне настъпи... дали Бог ще бъде доволен... от нещата, които извърших... в Неговото свято име?... Или ще се срамува?... Дали усилията на целия ми живот... ще се окажат просто... един кървав опит... да запазя репутацията... на хора, отдавна... превърнали се в прах?...

Гласът му замря със сухо хъхрене и тъмните очи се насочиха към гарафата с вода до леглото.

Игуменът наля една чаша, повдигна главата на прелата и му помогна да отпие няколко малки глътки между неуморната работа на респиратора. После го положи внимателно върху възглавницата и остави чашата на масичката. Когато се обърна, погледът на прелата отново беше спрял върху нищото над главата му.

— Гледам смъртта в очите... всеки ден... — каза той, изучавайки мрака. — Гледам я... и тя ме гледа... Чудя се защо... стои настрана... После идваш ти... говориш любезни думи... които не могат да скрият... жаждата ти за кръв... и си мисля... може би смъртта е коварна... Може би ме държи жив... за да мога да ти дам... правомощията, които искаш... Така действията ти ще й осигурят... много по-млади души... от моята...

— Не изпитвам жажда за кръв — каза игуменът. — Но понякога задълженията ни го изискват. Мъртвите пазят тайните по-добре от живите.

Прелатът отново се обърна и впи погледа си в него.

— Брат Самюъл... може и да не се съгласи...

Игуменът премълча.

— Смятам да... изпълня желанието ти... — неочаквано каза прелатът и погледът му запълзя по лицето на игумена, попивайки реакцията му. — Намери я и я наблюдавай... с всички средства... но не ѝ причинявай зло... изрично забранявам...

Игуменът беше потресен.

— Но, Ваше Светейшество, как можем да я оставим жива, ако има дори най-малка възможност тя да знае за естеството на Тайнството?

— Съмнявам се... да знае каквото и да било... — отвърна прелатът. — Да имаш телефонен номер... е едно... Да имаш телефон... е съвсем друго... Наистина ли мислиш... че брат Самюъл... е имал време... да ѝ се обади... между научаването на нашата велика тайна... и трагичната си смърт?... Наистина ли така ревностно искаш... да отнемеш живот... въз основа на такава... съмнителна вероятност?...

— Мисля, че не бива да поемаме абсолютно никакви рискове, когато орденът ни е изложен на опасност. Църквата е слаба. Хората вече не вярват в нищо. Всяко разкритие относно произхода на вярата им може да унищожи всичко. Виждали сте как реагират някои дори между тези стени, когато им бъде разкрито Тайнството, дори след като са били внимателно проучени и подготвени. А представяте ли си какво ще стане, ако целият свят научи? Ще настъпи пълен хаос. Моите уважения, Ваше Светейшество, но ние трябва да защитаваме Тайнството повече от всеки друг път. Бъдещето на вярата ни може да зависи от това. Момичето е твърде опасно, за да остане живо.

— Всички неща трябва да свършат... — каза прелатът. — Нищо не е вечно... Ако Църквата е слаба... то може би всичко това... се случва неслучайно... Може би е време... да се предадем... в ръцете на съдбата... Нека жребият падне... както му е писано... Взех решението си... Кажи на прислужниците... че искам да почивам... и затвори вратата... на излизане...

Игуменът остана замръзнал на мястото си. Не можеше да повярва, че срещата е приключила и че молбата му е отхвърлена. Гледаше как прелатът се визира нагоре, подобно на изображение върху гробница.

„Де да беше вече вътре в нея“ — помисли си той, докато се покланяше и бавно се отдалечаваше заднешком от леглото, преди да се измъкне от задушаващата стая.

Аптекарите чакаха в сумрачния коридор като призраци.

— Оставете го — каза игуменът, докато минаваше гневно покрай тях. — Иска да е насаме с мислите за наследството си.

Белите раса се спогледаха объркано, несигурни какво има предвид. Когато понечиха да го попитат, той вече беше слязъл по стълбището.

„Дърт глупак — помисли си игуменът, докато рязко отваряше вратата и минаваше покрай пазача. — Нищо чудно, че любимата ни Църква е станала така слаба, щом човек като него е начело.“

Посрещна със задоволство прохладата отвън и избърса с ръкав потта от челото си, докато вървеше към голямата катедрална зала, където обитателите на планината скоро щяха да се съберат за вечерня.

„Намери я и я наблюдавай.“

Думите на прелата отекнаха подигравателно в ума му. Имаше обаче една информация, която беше спестил. Когато беше разговарял с момичето, бе чул глас на заден план. Тя се намираше в летище. На път за Руин.

Щеше да я намери, разбира се. И да я постави някъде, където да може да я наблюдава много внимателно. И когато смъртта най-сетне престанеше да си играе с господаря му, щеше да се справи с нея по своя си начин.

41.

Минаваше шест и в отдела вече беше по-спокойно. Тишината се нарушаваше само от равномерно трокане на клавиатури, измъчвани от пишещи с два пръста полицаи. Хората по принцип не си падаха да извършват кражби или убийства през късния следобед, така че времето бе подходящо за наваксване с бумащината. Аркадиан седеше на бюрото си и се мръщеше на компютъра. Телефонът му почти не млъкваше. Пресата се бе добрала по някакъв начин до прекия му номер и на всеки две-три минути му звъняха с въпроси около случая, който в момента изпълваше екрана. Шефът на полицията също му се беше обадил лично. Искаше да знае дали не могат да излязат с официално изявление. Аркадиан го увери, че ще го направи веднага щом е готов с проверката на свидетелите. И именно затова се мръщеше.

След разговора с момичето беше пуснал името през различните бази данни и успя да започне да оформя досие на Самюъл Нютън. Най-малкото откри акта му за раждане, макар че дори той изглеждаше непълнен. Документът потвърждаваше, че е роден в населено място на име Парадайз в Западна Вирджиния, в семейството на градинар и ботаничка, но името на новороденото бе просто Сам, а не Самюъл. Няколко други данни бяха оставени непопълнени, в това число полът, но търсенето извади на бял свят и свързан с него смъртен акт, записал тъжния факт, че майката е умряла осем дни след раждането.

Първите няколко години бяха неясни и много от обичайните документи, които беше очаквал да открие, липсваха. Колекция изрезки от вестници продължаваха историята му от деветгодишна възраст и описваха изпреварващите годините му алпинистки възможности. Попадна на черно-бяла фотография на младия Сам, кацнал на върха на отвесна скала, която несъмнено току-що бе покорил. Аркадиан сравни образа на кльощавото ухилено момче със снимките, които бе направил в залата за аутопсии. Определено имаше прилика.

Според изрезката от след девет години излизаше, че катераческите умения на младия Сам непряко са довели до смъртта на

баща му. Една пролет, докато се връщали от състезание в италианските Алпи, колата им поднесла в някаква внезапна виелица и паднала в клисура. При самата катастрофа бащата и синът оцелели, макар че получили доста сериозни наранявания. Сам дошъл на себе си, без да помни къде се намира и как се е озовал в клисурата, а от счупеното странично стъкло навявал сняг. Ръката го боляла ужасно, но като се изключи това и премръзването, бил добре. Открил, че баща му също е в съзнание, но едва се държи и има голяма кървяща рана на главата. Бил заклещен под смачканото табло и се оплаквал, че не чувства нищо от кръста надолу.

Сам завил колкото се може по-добре баща си с дрехите, които успял да открие в колата, после се изкатерил по стената на клисурата да търси помощ. Нужно му било много време да се справи със заледената скала, защото трябвало да се бори с виелицата, а ръката, която „адски го боляла“, била всъщност счупена на две места. Накрая успял да стигне до пътя и спрял един минаващ камион.

Когато пристигнала линейката, баща му вече бил изгубил твърде много кръв, бил изложен на студа прекалено дълго и изпаднал в кома, от която така и не се събудил. Умрял три дни по-късно. Сам бил само на осемнайсет. Върнал се в САЩ с наградата за катерене в ръка и с баща си в ковчег в товарното отделение.

Наред с това Аркадиан бе успял да се добере до заявлението за паспорт, подадено от Сам за алпинистките му експедиции из цял свят. В раздела „Особени белези“ беше записан латерален белег в основата на гръдния кош отдясно, с формата на кръст. Аркадиан имаше чувството, че е открил своя човек; в същото време обаче доста неща не се връзваха.

Стандартната процедура при идентифицирането на тяло изискваше да се направи проверка на всеки, който се яви на разпознаването — необходима мярка за елиминиране на лъжливи свидетели. Когато провери Лив Адамсен от Нюарк, Ню Джърси, Аркадиан откри цялата обичайна информация — къде е живяла, кредитната ѝ история и тъй нататък — все неща, които не му бяха особено интересни. Но колкото по-внимателно се вглеждаше, толкова повече растеше объркването му.

Две неща включваха алармата в по принцип подозрителния му ум. Първото беше професията ѝ. Лив Адамсен бе разследващ

журналист, работещ за криминалния отдел на голям щатски вестник. Това бе лоша новина, особено в радващ се на голям обществен интерес случай. Второто бе не толкова проблем, колкото загадка. Въпреки факта, че Лив бе идентифицирала правилно жертвата и бе реагирала като истинска сестра, при проверките той не откри нито един запис за някаква роднинска връзка със Сам. Доколкото можеше да определи от заплетената следа от документи, виеща се през живота на Самюъл Нютън, нямаше абсолютно никакви сведения, че той е имал сестра.

42.

„Локхийд Трай Стар“ на кипърските турски авиолинии се тресеше, докато се засилваше по пистата на лондонското летище „Станстед“, за да полети към най-далечния край на Европа. В мига, в който колесниците се отделиха от настилката, вятърът го сграбчи и самолетът се замая, сякаш невидими ръце се опитваха да го разкъсат и да го запратят обратно на земята.

Беше голяма машина, което бе успокояващо, но също така бе стара, което тревожеше. В облегалките за ръцете все още имаше алуминиеви пепелници с капачета, които тракаха, докато самолетът се бореше да набере височина. Лив ги поглеждаше и си представяше времето, когато би могла да успокои нервите си по старомодния начин. Вместо това отвори кутията на пакета маринован джинджифил — останки от сушито с надута цена, което бе купила по време на престоя — и метна едно парченце под езика си. Джинджифилът бе добро средство против стрес и помагаше за намаляване на въздушната болест. Затвори пакета и го прибра за по-нататък. Имаше чувството, че този полет ще се окаже истинско изпитание дори за репутацията на джинджифила.

Огледа малцината пътници. Салонът бе пълен едва наполовина, а нощният час не предразполагаше към разговори с непознати. Старият самолет се раздрусва отново, когато поредният порив го блъсна отстрани. От прозореца си тя виждаше лявото крило. Като че ли се клатеше. Насили се да извърне поглед.

Беше се надявала да подремне през последния етап от пътуването, но нямаше абсолютно никакъв шанс за това, докато опасенията за неминуема катастрофа продължаваха да опъват нервите ѝ. Извади другата покупка, която бе направила по време на престоя — туристически пътеводител за Турция.

Отвори на индекса. Имаше цяла глава, посветена на Руин, както и карта. Най-напред прегледа картата. Подобно на повечето хора, имаше само смътна представа къде се намира Руин. Древният град и по-точно Цитаделата бяха като пирамидите в Египет — всички знаеха

как изглеждат, но малцина можеха да покажат на атласа точното им местоположение.

Тройно сгънатата карта показваше Турция, опънала се като мост между Европа и Арабия, притисната отгоре и отдолу от Черно и Средиземно море. Препратката от индекса я насочи към дясната част на картата, недалеч от границата, където Европа търкаше рамене с библейските земи на Близкия изток.

Забеляза два символа за летище северно и южно от град Газиантеп, където трябваше да кацне след около четири часа, но не успя да открие Руин. Погледна легендата и затърси отново. Трябваша й няколко минути внимателно изучаване в сумрачния салон, за да го открие — западно от горното летище, където започваше да се издига Източен Таурус, точно на сгъвката на страницата и почти напълно скрит от правата черна линия на меридиана. Помисли си, че е горчиво подходящо брат й да избере да се скрие на подобно място — толкова известно и същевременно така затънтено, сгущено загадъчно в гънките на картата.

Прелисти страниците, намери главата за Руин и зачете: поглъщаше фактите за мястото, където отиваше, подреждаше ги в журналистическия си ум, докато в него не започна да се оформя картина на града, където бе живял и умрял брат й. Руин бе важен религиозен център и това изглеждаше уместно, като се имаше предвид какво й бе казал Самюъл последния път, когато се видяха. Освен това Руин бе най-старото място за поклонение благодарение на целебните свойства на многобройните минерални извори, охранявани от топящия се лед по околните планини. Това също беше уместно. Можеше да си го представи как работи като планински водач, скрит под фалшиво име далеч от отъпканите пътища, докато търси покоя, който търсеше.

„Искам да съм по-близо до Бог.“ Това й бе казал.

Често се бе чудила на тези думи в тишината, настъпила след изчезването му, беше се измъчвала с най-мрачните начини, по които можеха да се тълкуват те. Но някак си знаеше, че е жив, въпреки че мълчанието му продължи с години. Вярваше го дори след като получи официалното писмо, което я уверяваше в обратното. И сега вървеше по пътя, по който бе вървял той, за да научи що за живот е водил на това място. Надяваше се инспекторът да може да й посочи къде е

живял, а може би и някои от познатите му. Може би те щяха да ѝ дадат част от отговорите и да запълнят белите петна.

Обърна страницата и се загледа в снимката на стария град, скупчен в основата на шеметно висока планина. Текстът под фотографията я описваше като „Най-посещаваната старина на света и вероятно местонахождение на могъща древна реликва, известна като Тайнството“.

На срещуположната страница имаше кратка история на Цитаделата, разказваща за невероятната ѝ възраст и очертаваща постоянното ѝ присъствие в човешката история. Лив бе смятала, че Цитаделата е християнски храм, но текстът разкриваше, че е застанала на страната на християнството едва през четвърти век, след като то било наложено като официална държавна религия по времето на император Константин. Преди това била независима от всяка организирана религия, макар да оказвала огромно влияние върху почти всяка древна система от вярвания — вавилонците я смятали за първия и най-велик зикурат; древните гърци я почитали като дом на боговете и я прекръстили на Олимп; дори египтяните я смятали за свещена и фараоните пътували по море до империята на хетите, за да я посетят. Някои смятали, че големите пирамиди в Гиза били опит да се пресъздаде планината с надеждата магическите свойства на Цитаделата да се възпроизведат в долината на Нил.

След като Цитаделата направила политическия ход да подкрепи християнството, управлението на Църквата се преместило в Рим, за да се радва на пълната закрила на новосъздадената Свещена римска империя. Цитаделата обаче си останала реалната власт зад трона, като налагала своите едикти и догми чрез Рим, както и нова версия на всичко чрез издаването на одобрен вариант на Библията. Всички различаващи се от официалното ѝ становище мнения били смятани за ереси и били смазвани първо със силата на римската войска, а после от всеки крал и император, опитващ се да си спечели благоволенieto на Църквата и по съвместителство — на Бог.

Лив прегледа пропитите с кръв подробности съвсем бегло. Не ѝ пукаше за бруталната история на това място, нито за тайните, които може би се криеха там; единствената ѝ мисъл бе за брат ѝ и как този древен град го е подтикнал към смъртта.

Самолетът се разтресе и тих мелодичен звън я накара да вдигне поглед. Отново се беше включил сигналът да затегнат коланите. Сигналът, забраняващ пушенето, си светеше все така решително. Продължи да я тормози през останалата част от полета, докато нощта ставаше все по-тъмна, а бурята набираше сили.

43.

Молитвеният ден в Цитаделата беше разделен на дванадесет служби, най-важните от които бяха четирите нощници. Те се изпълняваха всяка нощ, понеже се вярваше, че отсъствието на Божията светлина разбужда силите на злото. Всеки полицейски служител във всеки голям град по света би се съгласил с тази теория — че тъмните дела почти винаги се извършват под прикритието на нощта.

Първата от нощниците беше вечернята, официална служба, изпълнявана в единственото място, което бе достатъчно голямо, за да побере всички обитатели на Цитаделата, посрещащи края на поредния ден — голямата катедрална пещера в източната част на планината. Първите осем реда бяха заети от черните раса на духовните гилдии — свещениците и библиотекарите, прекарващи живота си в тъмнината на голямата библиотека. Зад тях бе тънката бяла линия на аптекарите, следвани от двадесет реда кафяви раса на работните гилдии — строители, дърводелци и други майстори, чиято работа бе постоянно да наблюдават и поддържат доброто състояние на Цитаделата.

Тъмночервените раса на охраната разсичаха тялото на конгрегацията, отделяйки висшите гилдии отпред от многобройните сиви раса отзад — монасите от прислугата, които правеха всичко, от готвене и почистване до осигуряване на работна ръка за другите гилдии.

Над многоцветното събрание, събрани в отделна висока галерия, седяха облечените в зелено братя *sancti* — общо тринадесет, в това число и игуменът, макар че днес бяха само единадесет. Игуменът не беше сред тях. Брат Грубер — също.

Когато слънцето се спусна под трите грамадни прозореца зад олтара — два триъгълника и между тях роза, символизираща всевиждащото око на Бог — всички отидоха за последното ястие в трапезарията, преди да се оттеглят в спалните помещения.

Всички с изключение на трима мъже, облечени в червените раса на *carmina*.

Монах с пясъчноруса коса, плоско безизразно лице и с телосложението на боксьор средна категория прекоси празното пространство към една врата точно под балкона на sanctus. Другите двама го последваха. Никой не каза нито дума.

Досието на Корнилиъс като офицер от британската армия бе причина игуменът да го избере като естествен лидер на групата, поради което на път за вечернята му бе предадена бележка, съдържаща други две имена, инструкции и карта. Корнилиъс погледна картата, докато излизаше от катедралната пещера, зави наляво според инструкциите и продължи по тесните, не така често посещавани тунели към изоставената част на планината.

Здрачът се сгъстяваше в криволиचेщите улици на стария град. Последните туристи бяха изведени от любезни разпоредители и решетките се спуснаха с дрънчене, за да го затворят за през нощта. На запад, в района, известен като Изгубения квартал, сенките започнаха да приемат човешки форми — нощното предлагане на плът започваше потайната си търговия.

На изток Катрин Ман седеше в дневната си и чакаше принтера да изпълни задачата си. Вече съжеляваше, че го е настроила да печата с най-високо качество, и гледаше ядосано как страницата пълзи ред по ред. По новините даваха големи групи хора, събрали се да отдадат мълчалива почит на мъжа, когото все още не познаваха като брат Самюъл; в Америка, Европа, Африка, Австралия и дори в Китай, където публичните демонстрации, особено онези с религиозен оттенък, не се приемаха така леко. Репортер попита някаква жена пред катедралата „Сейнт Джон“ в Ню Йорк защо приема така присърце смъртта на монаха.

— Защото се нуждаем от вяра, нали разбирате? — Гласът ѝ бе напрегнат от напиралните емоции. — Защото имаме нужда да знаем, че Църквата се грижи за нас и че ни търси. Щом някой от нейните хора е доведен до такава постъпка, а Църквата не казва нито думичка по въпроса... къде тогава сме ние...?

Хора от всички континенти казваха в общи линии същото. Самотната смърт на монаха явно ги беше развълнувала. Бдението му на върха на планината сякаш символизираше собственото им чувство

за изолираност, а последвалото мълчание бе доказателство за църква, която не я беше грижа за тях; за църква, която бе изгубила съчувствието си.

„Може би настъпва промяна — помисли Катрин, след като найсетне извади листа от принтера и се загледа във fotografia на Лив Адамсен, взета от полицейското досие. — Може би пророчеството все пак ще се сбъдне.“

Изключи телевизора и грабна две ябълки на излизане. Летището бе на половин час път с кола. Нямаше представа колко време ще ѝ се наложи да чака там.

44.

Тежката врата се завъртя с писък на ръждясалите панти. Корнилиъс мина през нея и взе горящата факла, която им беше оставена. Държеше я пред себе си, докато вървяха из забравените дълбини на Цитаделата. Брат Йохан беше до него; тъмната коса изобщо не съответстваше на скандинавския му произход, но сините му очи бяха като леда на родината му. Брат Родригес вървеше отзад и се издигаше цяла глава над тях, тънкото му високо тяло нямаше нищо общо с испанските му корени, а златистите му очи гледаха зорко и безизразно, докато вървеше с големи крачки през ниските тунели.

Хрущенето под краката им и пращането на факлата отекваха около тях, докато историята на планината се надигаше в тъмното да ги посрещне. Тук-там зееха проходи, подобни на замръзнали в скръб уста. Зад тях се виждаха останките от живота, който някога бе царял тук — легла, увиснали под тежестта на влажна слама, разбити пейки, които едва ли можеха да понесат тежестта на духовете, седящи по тях. От време на време се натъкваха на натрошени камъни и бели варовикови жилки проблясваха в мрака подобно на привиденията на онези, които някога бяха вървели тук.

След десетина минути видяха слаба оранжева светлина, примигваща от някакъв вход и блъваща пушек към таван, издълбан по времето, когато хората са били по-дребни. С приближаването си усетиха миризмата на горяща вълна, а студеният въздух мъничко отстъпи пред слабата топлина. Корнилиъс пристъпи в помещение, което някога може би бе играло ролята на кухня. В отсрещния му край до стара кухненска печка клечеше някаква фигура и ръчкаше немощния огън с маша.

— Поздрави, братя — каза игуменът досущ като ханджия, посрещаш дългоочаквани пътници в разгара на виелица. — Моите извинения, това едва ли може да се нарече огън. Боя се, че май съм забравил изкуството как се пали огън. Моля... — И им посочи масата, на която имаше два големи хляба и плодове. — Седнете. Яжте.

Седна при тях и загледа как разчупват мълчаливо хляба, без да вземе за себе си. Наблюдаваше ги внимателно, докато се хранеха, свързваше имената с лицата, които бе видял в досиетата им. Високият — Гилермо Родригес, на двадесет и две. Роден в Бронкс. Някогашно хулиганче и член на банда. В досието имаше поредица арести за палежи, всеки път с все по-сурови наказания. Прекарал половината си живот с наркозависимата си майка, а останалата част в затвори за малолетни. Открил Бог, след като СПИН го направил сирак.

Срещу него седеше Йохан Ларсон. На двадесет и четири. Тъмнокос, синеок и поразително хубав. Роден в горите на Абиско в Северна Швеция в сепаратистка религиозна комуна. След като някакъв шофьор на камион подал сигнал за тревога, полицията открила Йохан да спи до трупа на брат си. Шофьорът случайно забелязал вълк, влачещ човешки крак през пътя. Комуната сложила край на съществуването си чрез самоубийство. Йохан казал на полицаите, че баща му му дал някакви хапчета, които щели да му помогнат „да види Бог“, но той бил ядосан, защото преди това се скарал с брат си, и ги изхвърлил. Изредилите се приемни семейства не успели да вкарат красивото измъчено момче в правия път и Йохан несъмнено вървял към самоунищожението си. Тогава Църквата се заела с него, изпратила го на един от семинарите за рехабилитация в Америка и му дала нова надежда.

Третият беше Корнилиъс Уебстър. На тридесет и четири. Израснал като сирак и постъпил в британската армия веднага щом навършил подходящата възраст. Пенсioniран, след като взводът му изгорял жив пред очите му, когато бронетранспортърът им бил улучен от гранатомет. Белезите по лицето му, подобни на капчици восък и каращи брадата му да расте на кичури, бяха знак за тази трагедия. В деня, в който напуснал армията, сменил институционализирания живот на войник с институционализирания живот на монах. Сега неговото семейство бе Цитаделата, както и за всички останали.

Игуменът си помисли и за различните им умения във връзка с мисията, която щеше да им възложи — Корнилиъс със своята възраст и авторитет; Йохан с разсейващия си външен вид и безупречния английски, същинска стръв за женска рибка; Родригес с американския си паспорт и познаване на улиците. В миналото и на тримата имаше

насилие и пламенен копнеж да се докажат пред Бог. Изчака ги да свършат с храната, преди да заговори отново.

— Моля да ме извините за нетрадиционното естество на тази мисия — каза той. Огънят го очертаваше с мъглявото си червено сияние. — Но когато ви обясня причината за нея, ще разберете нуждата от подобни предпазни мерки и потайност.

Потупа с пръст свитите си устни.

— Тази част от планината навремето е приютявала гарнизон монаси воители, *carmina*, червените рицари на Цитаделата, славните предшественици на гилдията, в която служите. Те препускали да изкоренят фалшивите религии, да смажат лъжовните богове, да унищожат еретическите църкви и да освободят заблудените вярващи от греховете им в пречистващите огънове на Инквизицията. Тези кръстоносници били известни като *tabula rasa*, чистата дъска, защото след тях не оставала нито следа от ерес.

Сниши глас и се наведе напред над масата, при което тя изскърца като гредите на стар кораб.

— *Carmina* не били подчинени на обичайните закони за хората. — Изгледа ги последователно, спираше поглед върху всеки. — Нито на законите на страната, в която се намирали. Защото това били законите на крале и императори, а *carmina* отговаряли единствено пред Бог. Събрах ви тук, за да подновим святото им дело. Може вече да не ни обсаждат вражески войски, но продължаваме да имаме врагове. И все още се нуждаем от воители.

Плъзна един плик към Корнилиъс.

— Тук вътре са подробностите за това какво трябва да направите и инструкции как можете да излезете от планината. Избрах вас, защото сте силни духом и имате опит да свършите Божията работа. Нека Той ви води, а не земните закони. Подобно на предшествениците ви, трябва да сте целеустремени в изпълнението на дълга си. Заплахата е истинска. Трябва да я елиминирате.

Посочи отсрещната стена, на която бяха подпрени три еднакви платнени торби.

— Вътре ще намерите пари, документи за самоличност и цивилно облекло. Два часа след полунощ ще бъдете посрещнати извън стените на стария град от двама души, които ще ви осигурят транспорт, оръжие и всичко, от което се нуждаете. Както

предшествениците ви са използвали наемници, които да им помагат в мисиите, вие трябва да използвате тези хора, за да ви помогнат във вашето поръчение. Но никога не забравяйте, че онова, което вие вършите от любов към Бог, те го вършат от любов към парите. Така че ги използвайте, но не им се доверявайте.

Замълча за момент.

— Не ми е лесно да ви изпратя на подобна мисия. Ако на някой от вас му се случи да падне при изпълнение на дълга си, той ще бъде приет от Бог като благословен воин, подобно на падналите преди вас. Онези, които се върнат, ще бъдат посрещнати с отворени обятия не като членове на гилдията на охраната, каквито сте в момента, а като най-висшите от нас — зелено наметало, sanctus. Може би знаете — добави той, — че вече има две свободни места. Аз обаче бих увеличил бройката, за да има място за всеки от вас, който се покаже достоен. И с издигането до най-висшето ниво на нашето братство вие, разбира се, ще бъдете благословени със свещеното знание за онова, което сега искам от вас да защитите.

Надигна се от мястото си и свали кръста от колана си.

— Имате няколко часа да се преоблечете и да се подготвите за връщане в света. Сега ще ви благословя според традицията на ордена, който съживяваме тази нощ.

Вдигна Тау над главата си и започна да изрича древната бойна благословия, чиито думи бяха древни като планината, в която се молеха. Зад него огънят пращеше, съскаше и хвърляше огромни сенки върху тавана на помещението.

Няколко часа по-късно стената на стария град леко потрепери — ехо от бурята, минаваща над планинските върхове на север. Между два многоетажни паркинга в края на една алея с грохот се вдигна тежък метален капак и разкри тесен отвор, колкото да мине човек. Три сенки се отделиха от мрака подобно на разпилени от вятъра парчета нощ. Тръгнаха по алеята към паркиран микробус с отключена задна врата.

Първите едри дъждовни капки забарабаниха върху тънкия метален покрив на колата и заплющяха по настилката с цвят на кост, докато фигурите се вмъкнаха вътре. Вратата се затвори, двигателят

изръмжа и се събуди за живот. Фаровете се включиха и осветиха прашния път, а в следващия момент дъждът се изсипа отгоре му.

Микробусът потегли към вътрешния околоръстен път и широкия източен булевард, който щеше да ги отведе чак до летището. Докато обикаляха стария град, дъждът се засили, небето лееше черни сълзи за всичко случило се и за онова, което щеше да се случи. Те се лееха по стените на Цитаделата надолу към белезникавия ров, някога пълен с вода и преплуван от човек, плющяха по тесните калдъръмени улички, където бяха яздели червени рицари, отнасяше цветята и картичките, бележещи мястото, където съвсем неотдавна бе паднал монахът.

45.

Старият „Локхийд Трай Стар“ се люшкеше и тресеше, докато се плъзгаше през буреносните облаци, охраняващи спускането към летището на Газиантеп. Мълния освети полутъмния салон и двигателите застанаха, мъчейки се да намерят опора в хлъзгавия въздух. Лив стискаше пътеводителя като Библия и се озърташе към останалите четиридесетина пътници. Никой от тях не спеше. Някои май се молеха.

„Проклет да си, Сам — помисли си тя, когато самолетът отново се разтресе. — Осем години без нито вест, а сега ме караш да преживявам това.“

Погледна през шибания от дъжда прозорец точно навреме, за да види как поредната мълния буквално облизва крилото. Двигателите зареваха от болка. Лив за пореден път хвърли поглед към пепелника в облегалката и се запита каква ли е глобата за пушене в пътнически самолет. Сериозно се замисляше дали да не я плати, каквато и да е.

Надникна още веднъж в бурната нощ с надежда за малко покой. Сякаш по божествена заповед облаци се дръпнаха и разкриха тъмен назъбен пейзаж, който танцуваше неуморно под почти непрекъснатите проблясъци на мълниите. В далечината се виждаше сиянието на голям град, сгушил се в естествена чаша сред хребетите, подобно на плитък басейн, пълен с разтопено злато. От стичащия се по прозореца дъжд градът трептеше, сякаш не беше съвсем материален. В центъра му имаше тъмно петно с четири прави линии светлина, ориентирани по посоката на света. Това беше Руин, а тъмнината в центъра му — Цитаделата. Отвисоко приличаше на черен скъпоценен камък, инкрустиран в центъра на ярък кръст. Лив прикова поглед в него. Спомни си всичко, което бе прочела за това място, и за всичката кръв, пролята заради тайната, която се пазеше вътре.

Самолетът зави несигурно по пътя си към летището и Цитаделата изчезна в нощта.

Катрин Ман наблюдаваше потока хора, изливащ се в залата за пристигащи. Според сведенията в откратнатото полицейско досие момичето би трябвало да дойде в Руин при първа възможност, за да прибере тялото на брат си. Самата тя се бе чувствала по същия начин преди дванадесет години, когато бе убит съпругът ѝ. Все още помнеше настоящата нужда да е с него, макар да знаеше, че е мъртъв.

Предвид часа на телефонния разговор, отбелязан в досието, според уебсайта на една пътническа агенция това бе първият полет, който би могло да вземе момичето.

Освободените от митницата пътници се втурнаха към такситата, към чакащите ги близки или към опашката да си платят паркинга. Два полета бяха пристигнали едновременно и бе трудно да разгледа добре излизащите. Катрин бе запомнила лицето на момичето от разпечатката, но за всеки случай бе приготвила и табела. Тъкмо се канеше да я вдигне, когато видя някакъв мъж зад отсрещните перила, който държеше почти същата табела. Върху нея с дебел флумастер бе написано ЛИВ АДАМСЕН.

Катрин настръхна.

Бръкна в джоба на палтото си и хвана дръжката на пистолета, като следеше мъжа с крайчеца на окото си. Можеше да е полицай. Можеше да е някой друг човек за контакт, за когото не знаеше.

Беше доста висок, широкоплещест. Светлоруса брада като че ли прикриваше някакви белези по бузите му. Имаше нещо обезпокоително в начина, по който изучаваше тълпата, подобно на мечка, ядяща съомга в планински поток. Около него витаеше атмосфера на авторитет и тъкмо това най-вече събуждаше страховете на Катрин. Нямаше да пратят високопоставен служител да посрещне някаква свидетелка, особено в този късен час. Този тип определено не бе полицай.

От митницата излезе някаква жена и тръгна сред блъскащата се тълпа. Мръснорусата ѝ коса падаше пред лицето ѝ. Гледаше надолу в торбата си и търсеше нещо. Изглеждаше с подходящ ръст и на подходящата възраст.

Катрин хвърли поглед към мъжа с табелата. Той също я беше видял. Младата жена извади мобилен телефон от чантата си и вдигна глава. Не беше тя. Пръстите на Катрин се отпуснаха и тя извади ръката си от джоба си. Мъжът продължаваше да се взира напрегнато в

младата жена и когато тя се озова само на няколко крачки от него, вдигна табелата и се усмихна въпросително. Тя погледна право през него и продължи нататък.

Усмивката изчезна и мъжът отново започна да следи тълпата. Катрин направи същото. Когато и последният пътник излезе от залата, беше ясно, че сестрата на монаха не е дошла с този полет, а Катрин беше научила нови две неща. Инстинктът не я беше подвел — sancti наистина бяха пратили хора да пресрещнат момичето. И поради някаква причина нямаха представа как изглежда то.

46.

Малко преди два след полунощ Лив излезе от митническата проверка и се озова в просторната зала за пристигачи. Експресионистични стенописи и висящи скулптури изпълваха ехтящото като пещерна зала помещение. Тя разпозна някои от по-драматичните моменти от дългата и кървава история на Руин от прочетеното по време на полета.

Ярките исторически фигури бяха в рязък контраст с истинските хора, които се тътреха под тях. Имаше неколцина добре облечени бизнесмени, забили носове в лаптопи и смартфони, но те бяха по-скоро изключение. Малки групички посетители с безизразни погледи се мотаеха безцелно по мраморния под, а две отегчени ченгета с автомати на рамо държаха всички под око.

Повечето от тръгналите за Руин туристи пристигаха на по-голямото летище северно от Газиантеп, което бе по-близо до древната твърдина. Лив изобщо не бе помислила за това, когато резервираше билета си — просто се спря на първия полет, който можеше да хване. Според пътеводителя от старото летище до древния град имаше предостатъчно автобуси, но по това време май беше по-добре да вземе такси веднага щом се сдобие с малко местна валута.

Докато се оглеждаше за обменно бюро, видя високия добре изглеждащ мъж, който гледаше право към нея. Отначало извърна очи, смутена от откровеното зяпане, но после пак го погледна. Мъжът ѝ се усмихваше. Тя отвърна на усмивката му, а мъжът вдигна табела с името ѝ, написано с дебел флумастер.

— Госпожица Адамсен? — попита и пристъпи към нея.

Тя кимна, без да е съвсем сигурна как да приема това посрещане.

— Аркадиан ме изпрати — обясни мъжът.

Гласът му беше дълбок, сякаш принадлежеше на по-възрастен човек. Нямаше и следа от акцент.

— Американец ли сте? — попита Лив.

— Учих в Америка — отвърна той. Усмивката му си оставаше спокойна и неизменна. — Не се впечатлявайте. Руин е туристически

град и всички говорят английски.

Тя кимна на разрешената загадка, после отново се намръщи пред следващата.

— Откъде знаехте с кой самолет...?

— Не знаех — прекъсна я той. — Посрещнах последните няколко международни полета с надеждата, че ще бъдете на някой от тях.

Звучеше доста радушно за човек, който е прекарал половината нощ на летище.

— Това бе първият, до който успях да се добера — каза тя. Почувства се неудобно, че са го натоварили с такава гадна задача.

— Няма проблем. — Мъжът посочи омачканата мешка в ръката ѝ. — Това ли е багажът ви?

— Да. Не се безпокойте, аз ще си го нося. — Лив метна мешката на рамо и тръгна след посрещача си по бляскавия мраморен под.

„В Джърси Сити определено няма такова обслужване“ — помисли си тя, докато гледаше широкия гръб, проправящ път през туристите, скупчили се на групи като добитък. Дългият черен шлифер на мъжа се издуваше зад него и му придаваше излъчването на устремен рицар, досущ като онези от стенописите.

Минаха през бавно въртящата се врата. В тясното пространство тя се озова съвсем близо до него и усети аромата му. Чист, стипчив, с намек за кожа, цитрус и нещо древно и успокояващо — вероятно тамян. Повечето от познатите ѝ ченгета по принцип смятаха „Олд Спайс“ за върха на козметиката. Погледна нагоре. Той бе по-висок, отколкото ѝ се бе сторило първоначално. И красив като в традиционните момичешки мечти — очите му бяха сини като лед, а косата, която отначало бе взела за черна, се оказа много тъмнокестенява. Беше точно от онези мъже, за които майките предупреждаваха дъщерите си, а врачките откриваха да се спотайват в кристални кълбета, стига да им платиш достатъчно.

Въртящата се врата нежно ги избути в нощта и миризмата на дъжд върху бетон прониза затъпелите ѝ от пътуването сетива. Това бе най-свежото нещо, с което се бе сблъсквала през последните повече от дванадесет часа, но в извращения свят на заклетия пушач то бе само напомняне колко дълго е копняла за цигара. Спря до самия изход и отвори мешката си.

— Къде сте паркирали?

Мъжът се обърна и я загледа как рови в мешката.

— Ето там. — Той кимна към почасовия паркинг от другата страна на улицата.

Лив погледна към дъжда и нощта и каза:

— Тръгнах доста набързо. Май... май не съм си взела връхна дреха.

Той ѝ предложи чадър, но Лив все едно не го чу. Цялото ѝ внимание беше насочено към смачкания пакет „Лъки Страйк“. Чукна дъното му и издърпа една цигара с уста.

— Малко е ветровито — каза тя и раменете ѝ потръпнаха от студа. — А и защо да мокрите чадъра. Вижте какво... защо не докарате колата? Аз ще остана тук и ще изпуша една цигара. Така хем няма да стана вир-вода, хем на вас няма да ви се налага да ме съдите, че съм ви направила пасивен пушач.

Мъжът се поколеба и погледна към пороя, който се сипеше от небето.

— Добре. Стойте тук. Веднага се връщам.

Лив го гледаше как се отдалечава и как вятърът развява шлифера му. Щракна запалката в шепи, запали цигарата и напълни дробовете си с никотин и нощен въздух. Издиша и усети как напрежението от полета започва да се топи и изчезва заедно с дима. Прибра пакета в мешката, порови да намери телефона си и го включи.

Един микробус премина в дъжда. Някакъв човек, вероятно от охраната, като че ли гонеше трима младежи от навеса на спирката, където те може би бяха решили да пренощуват. А може би просто бяха студенти след здрав купон.

„Добре дошла в Руин...“

Телефонът избръмча в ръката ѝ. Имаше три пропуснати обаждания и две нови съобщения. Палецът ѝ тъкмо се канеше да натисне бутона за гласовата поща, когато пред нея спря едно рено. Прозорецът се спусна и добре облеченото ченге зад волана ѝ се усмихна, пресегна се и отвори задната врата.

Лив дръпна жадно от цигарата, забучи я в пълния с пясък пепелник до въртящата се врата и се втурна по мокрия тротоар към топлия и сух комфорт на автомобила.

— Как се казвате? — попита тя, докато затваряше и закопчаваше предпазния колан.

Мъжът превключи на скорост и се нареди зад другите коли и таксите, които бавно пълзяха към изхода.

— Гейбриъл — каза той и се усмихна — тя видя усмивката в огледалото и как около очите му се събраха ситни бръчици.

Лив се облегна на вратата и почувства как умората я обгръща като одеяло. Понечи да затвори очи, но си спомни съобщенията. Набра гласовата си поща и долепи телефона до ухото си.

— На кого се обаждате? — попита Гейбриъл.

— Просто си проверявам съобщенията. — Потисна прозявката си. — Къде всъщност отиваме?

— В Руин — отвърна той, излезе от колоната и продължи по сервизното платно. — Къде другаде?

Първото съобщение зазвуча през пращането на бурята.

47.

— Здравейте... ъ-ъ-ъ... госпожице Адамсен. Обажда се инспектор Аркадиан. Просто исках отново да изразя съболезнованията си... за вашата загуба... изпратих някои снимки на детектив Беринджър... от полицейското управление на Нюарк...

Лив притисна телефона до ухото си. Пращенето се засилваше и заглушаваше съобщението.

— Той ще ви се обади в... официално да идентифицирате... Може да свърши всичко необходимо... винаги можете... обадите, ако имате...

Съобщението свърши и очите ѝ се стрелнаха към мъжа зад волана. Щом Аркадиан бе изпратил снимки, по които да идентифицира тялото, значи не знаеше, че е тръгнала насам. Защо тогава да изпраща човек да я посрещне? Започна второто съобщение.

— Здравейте, обажда се детектив Беринджър от полицейското управление на Нюарк...

Не беше нужно да изслушва останалото.

Мъжът беше казал, че името му е Гейбриъл. И че е ченге.

Не!

Изобщо не бе казал, че е ченге. Не ѝ беше показал значката си, когато се представи. Просто каза, че го е изпратил Аркадиан, а тя бе приела всичко останало. „Глупачка!“ Беше подлъгана от умората и от факта, че мъжът изглежда добре и се държи любезно. Кой беше той, по дяволите?

— Всичко наред ли е?

Погледите им се срещнаха в огледалото.

— Да — каза тя. Изведнъж си даде сметка, че физиономията ѝ сигурно е разтревожена. — Работа. Скорих в самолета доста набързо. Нямах време да приключа някои неща, преди да тръгна. Шефът ми сигурно здравата се е ядосал.

Очите му се стрелнаха към пътя, защото някакъв микробус профуча покрай тях, вдигайки облак пръски. Чу се писък на гуми и

купето се озари в червено. Микробусът ги засече и рязко наби спирачки. Прекалено рязко.

Гейбриъл направи същото. Гумите засвириха по мократа настилка. Реното подскочи, когато бронята му се натресе в бронята на микробуса. Лив полетя напред и коланът се впи в тялото ѝ. Чу се рязък пукот и в мига преди да се отворят въздушните възглавници тя си помисли, че са я простреляли.

После всичко тръгна на забавен кадър.

48.

Гейбриъл разкопчаваше предпазния си колан и посягаше към вратата. Изрита я с все сили и се изтъркаля навън в дъжда. Всичко се случи толкова бързо, че Лив продължаваше да зяпа празната предна седалка, когато вратата ѝ се отвори.

Обърна се и се озова пред дулото на пистолет.

— Слизай! — изкрещя нечий глас някъде зад дулото.

Тя погледна покрай черната дупка към младия мъж, който държеше оръжието. Беше почти момче. През русия мъх на лицето му надничаха младежки пъпки, а дъждът се изливаше от козирката на шапката, нахлупена ниско над светлосините му очи.

— Слизай! — отново изкрещя той.

Наведе се и я сграбчи с лявата си ръка. В същия миг стъклото зад нея се пръсна и изпълни купето с малки проблясващи парчета. Момчето рязко отлетя назад и направи пирует, сякаш някой беше дръпнал въже, завързано за лявото му рамо. Лив се извърна назад и видя Гейбриъл в назъбената рамка на прозореца.

— Бягай! — извика той и тутакси изчезна.

Лив завъртя глава и се загледа през отворената врата към светлоокото момче, което лежеше на земята, взряно в плющия дъжд. Стъклени диаманти се посипаха по пода, докато тя се мъчеше да натисне копчето и коланът се плъзгаше по тялото ѝ. Втурна се приведена покрай трупа към сенките отатък банкета. Очакваше всеки момент да чуе трясъка на изстрел зад себе си и куршумът да я повали.

Пресече локалното платно и се метна към ниските храсти. След две-три години при добро време и грижи сигурно щяха да ѝ предложат някакво прикритие, но в сегашното си състояние рехавите им клони бяха по-скоро препятствие. Лив мина на зигзаг между тях, като залиташе по тревата — беше толкова мокра, че бе станала хлъзгава като лед. Продължи с по-малки крачки и рискува да погледне през рамо.

Пороят бе толкова силен, че видимостта бе практически нулева. Едва успя да различи очертанията на колата и микробуса пред нея — и

нищо друго. След няколко крачки нещо я блъсна и я отхвърли грубо назад. Лив се просна по гръб и остана да лежи няколко секунди, примигваше към дъжда и усещаше как студът от земята се просмуква в тялото ѝ. За втори път през последните — секунди? минути? — си помисли, че е простреляна, после различи нещо пред себе си, разперило се през тъмнината като някаква огромна паяжина. Проследи смътните ѝ очертания, докато не видя нещо тънко и здраво, щръкнало от земята. Стълб. Беше се блъснала в мрежата на ограда.

Отново погледна към двете коли и видя телефона си да свети на земята до главата ѝ. Беше го изпуснала при падането. Грабна го ужасена, че мижавата му светлина може да изиграе ролята на фар за онези, които се опитваха да я хванат. Прикри екрана с длан и натисна копчето за изключване. Оттук вече не можеше да види колата и микробуса. Това я накара да се почувства по-добре — но само за момент.

Проехтя изстрел, последван от рева на двигател и измъчен писък на гума върху асфалт. Чу още изстрели, последвани от трясък на стъкло. Ревът на автомобила се отдалечи и заглъхна.

Тя погледна към пътя, но не видя нищо освен замъглената жълта светлина на уличните лампи. Стори ѝ се, че някой стои до ниския насип с пистолет в ръка и се взира в мрака. Търсеше я. Но кой беше? Гейбриъл или някой от типовете, които им бяха устроили засада? Искаше единствено да остане напълно неподвижна, да не бяга, да не привлича вниманието към себе си. Но когато беше побягнала от колата, се бе насочила право към първото изпречило ѝ се прикритие. Дори не се беше преместила. Лежеше там, където преследвачите ѝ щяха да потърсят най-напред. Трябваше да се махне оттук.

Погледна надясно, към посоката, в която пътуваха. Редица сервизни постройки бележеха някакъв кръстопът. Най-вероятно складове. Пълни с багажи или товари, а може би и с хора, работещи нощна смяна. Намираха се само на няколко крачки. В другата посока сиянието на терминала осветяваше долната част на пълзящ ниско над земята облак. Нямаше представа колко далеч се намира, но разстоянието изглеждаше много по-голямо от това до постройките. Заслуша се за приближаващи стъпки. Чу съскането на дъжда. Собственото си учестено дишане. И нищо друго.

Вдиша бързо три пъти, скочи на крака и се затича. Логичната постъпка бе да се насочи към най-близкото убежище и да се опита да вдигне тревога, затова тръгна в другата посока. Обратно към топлата, ярко осветена зала с тълпите туристи, зяпащи безизразно към таблата, и към двете ченгета с автоматите.

Тичаше приведена покрай оградата и се надяваше онзи с пистолета да гледа към кръстопътя. Внезапна мълния раздра ноцта и запечата в ретината ѝ всичко, което беше пред нея — портала в оградата на двайсетина метра напред, редиците паркирани коли зад нея. Ако можеше да се свре сред спиращите куршумите автомобили, може би щеше да е в безопасност.

Над главата ѝ изтрещя гръм. Порталът вече беше само на десетина метра, насипът от лявата ѝ страна започна да се снишава с приближаването на отбивката за паркинга. Губеше оскъдното си прикритие, но нямаше какво да направи.

Жълтите и черни ивици на автоматичната бариера препречваха отвора в оградата. Тя се застави да се съсредоточи върху тях и да не мисли за онзи с пистолета отзад.

Пет метра.

Два.

Десният ѝ крак стъпи на твърдия асфалт и Лив се втурна към кутията със задвижващия механизъм на бариерата, шмугна се под нея, опря с благодарност гръб в студения мокър метал и за съвсем кратък миг се почувства в безопасност.

И тогава дъждът спря.

Толкова внезапно, че бе почти свръхестествено. В един момент отгоре ѝ се изсипваше същински тропически потоп, а в следващия водната завеса бе изчезнала. Чу гъргоренето на канализацията покрай основния път и тихото мляскане на мокра земя. В изведнъж настъпилата тишина собственото ѝ дишане приличаше на стърженето на моторна резачка. Напрегна слух за други звуци. В трескавото ѝ въображение тишината загатваше за притаил се наблизо враг, ослушващ се за най-малкото движение, насочил пистолета си към студената земя, докато не намери по-топла мишена.

Терминалът все още бе твърде далеч, но тя вече го виждаше ясно — което означаваше, че същото се отнася и за онзи, който я търсеше.

Изпита непреодолимо желание да спринтира към прикритието на паркираните коли, но успя да се овладее.

До тях имаше само четири-пет метра асфалт. Освен това забеляза, че мястото, където бе клекнала, е по-ярко осветено от останалия паркинг. Виждаше примамливите сенки, където светлините на лампите не се припокриваха. Много по-трудно можеха да я забележат, ако изтича дотам. Най-близката сянка бе на шест метра от нея. Плюс още четири до колите. Или пък можеше да рискува и да изтича направо оттук.

Затвори очи и се облегна на стоманения стълб. После се втурна през тясната ивица на пътя, като държеше главата си ниско, на нивото на бариерата.

Гейбриъл чу далечните ѝ стъпки върху мокрия асфалт и я видя как пресече тичешком пътя, промени посоката си, когато стигна до сенките, и изчезна сред океана от метал.

Обърна се и огледа мястото на засадата за евентуални свидетели. По очертанията на паркинга имаше няколко охранителни камери, но всички гледаха навътре към автомобилите. Същото се отнасяше и за сервизните постройките. Никоя камера не следеше пътя. Най-вероятно нищо от случилото се през последните няколко минути не беше записано.

Събра месинговите гилзи на седемте патрона, които бе изстрелял по бягачия микробус. Повечето куршуми бяха достигнали целта си, но така и не бяха спрели шофьора. Пусна гилзите в джоба си и се наведе над трупа.

49.

Докато влизаше с препъване през въртящата се врата в ярко осветения терминал, Лив едва не плачеше от облекчение. Закуцука напред, като остави следа от кал и вода, а стреснатите туристи се дърпаха от пътя ѝ. Сепнато от настъпилата суматоха, едно от ченгетата при паспортния контрол вдигна глава, побутна партньора си и кимна към нея. На лицето на втория се изписа отвращение и той натисна бутона на радиостанцията си и заговори в нея. Ръцете и на двамата се приближиха към предпазителите на автоматите.

„Страхотно... Да стигна чак дотук и да бъда застреляна от тези двама малоумници.“

Събра последните остатъци от силите си и вдигна ръце в познатия по цял свят знак, че се предава.

— Моля ви — промълви и се свлече на колене пред тях. — Обадете се на инспектор Аркадиан от отдел „Убийства“ в Руин. Трябва да говоря с него.

Родригес стоеше до гишето за проверка на багажа и гледаше как служителят изпразва раницата му върху стоманената маса и проверява съдържанието ѝ. Радиостанцията на колана му изпраця, но той не ѝ обърна внимание. Някаква жена се нуждаела от помощ и искаха подкрепления. Родригес се обърна и погледна над опашката към другата страна на детектора за метал. Благодарение на високия си ръст виждаше ясно залата, но не забеляза източника на суматоха.

— Благодаря, господине, приятен полет. — Служителят избута раницата му настрани и посегна към следващата чанта, подаде се от рентгеновия апарат.

Родригес отстъпи настрани и бързо прибра паспорта, който не вярваше, че ще му потрябва отново, Библията, с която бе умряла майка му, бельо и две ризи, които стояха малко провиснали на слабата му висока фигура. Последната вещ сгъна внимателно, сякаш бе флаг, който щеше да бъде положен върху ковчега на войник — червен

найлонов анорак, който не означаваше нищо за другите, но бе особено важен за него.

Не прибра единствено малкото томче с кожена подвързия, дадено му от игумена и описващо историята на *tabula rasa*. Него го сложи в джоба си. От вътрешната страна на корицата имаше написано женско име и два адреса. Първият бе на редакцията на вестник в Ню Джърси. Вторият беше домашен.

Стегна връвта на раницата, метна я на рамо и тръгна към изхода. Не погледна назад. Случващото се в терминала не го засягаше. Мисията му бе другаде.

III

Понеже няма нищо тайно, което да не стане явно; и нищо не е станало, за да бъде скрито, но за да излезе наяве.

Марк 4:22

50.

Лив се взираше в гладките звукоизолиращи стени и малкото огледало, зад което несъмнено се криеше стая за наблюдение. Запита се дали сега там не седи някой и не я гледа. Загледа се в отражението си — мръсни дрехи, полепнала по черепа коса. Вдигна ръка да оправи прическата си, но се отказа — беше губене на време.

Отначало реши, че са я довели на това място само защото помещенията за разпит са единственото място в полицейското управление, където пушенето е позволено. Сега, докато гледаше отражението си, не бе съвсем сигурна дали това е причината. Може би просто я държаха настрана, тъй като приличаше на луда. Наистина се бе чувствала донякъде така, докато даваше показания и описваше събитията от пристигането си на терминала до момента, когато се върна с препъване в него след опита за отвличане.

Сякаш всичко се бе случило на друг човек. Чувството се засили, когато полицаят, който снимаше показанията ѝ, излезе да ѝ донесе поредната цигара; когато се върна, в поведението му се долавяше смътна промяна. Тихото му съчувствие бе заменено от хладна дистанцираност. Завърши ритуала почти мълчаливо, накара я да прочете и да подпише документа, след което изчезна без нито дума; щорите от външната страна на прозореца не ѝ позволиха да види накъде отива.

От вътрешната страна на вратата нямаше дръжка. Промяната в поведението на ченгето и мълчаливото чакане в ярко осветената стая със завинтените за пода маса и столове я караха да се чувства като арестувана.

Лив бавно вдигна догарящия фас от пепелника и дръпна. Вкусът бе чужд и неприятен, но това не я отказа. Собственият ѝ смачкан пакет беше останал в мешката на задната седалка на колата на Гейбриъл заедно с паспорта ѝ, кредитните карти и всичко друго, ако не се брои телефонът. Аркадиан явно пътуваше насам. Надяваше се, че той ще прояви повече съчувствие от колегите си. Помисли си за собственото си пътуване по криволичещия път между тъмните грамади на

планините, после по ярко осветените улици на града, който успяваше да изглежда едновременно невероятно стар и много модерен. Спомни си как гледаше уморено от задната седалка на полицейската кола прелитащите покрай тях знаци — от познатата емблема на „Старбъкс“ и фасадите от хром и стъкло на банките до малки дюкянчета от камък, предлагащи медни изделия, килими и сувенири, както бяха правили още в библейските времена.

Дръпна отново от вонящия фас, сбърчи нос и го изгаси в пепелника, на чието дъно бе изобразена Цитаделата. Бутна го настрани и подпря глава на ръцете си. Климатичната инсталация бръмчеше едва доловимо. Затвори уморените си очи, за да се отърве от ярката светлина, и въпреки всичко, през което бе минала, заспа за секунди.

51.

„Клиника за котки, кучета и домашни любимци“ се намираше на ъгъла на „Благодат“ и „Опрощение“ в сърцето на Изгубения квартал. Само по себе си наличието на ветеринарно заведение в такава пропаднала и съмнителна част на града беше необичайно, но фактът, че зад матираните стъкла на фасадата светеше, бе още по-странен.

В кръговете, в които се движеше Кутлар, обикновено я наричаха „Клиниката за кучки“ — свидетелство за работата, която се вършеше там през малките часове. Повечето от тези процедури, за които не се изискваше медицинско досие и се плащаха в брой, се извършваха върху жени. В града нямаше сводник, който да не е използвал клиниката в един или друг момент за всевъзможни услуги, от набързо уреден нелегален аборт до подбиващи цените стерилизации, извършвани под маската на слагане на контрацептиви. Спиралите и хапчетата бавно усвоявани хормони бяха сравнително скъпи, затова стерилизацията беше по-изгодна. Повечето момичета научаваха за направеното им чак след години.

Клиниката предлагаше и други, по-специализирани услуги, тарифите за които бяха доста по-високи поради по-дългите срокове зад решетките, с които се санкционираха.

Кутлар никога досега не бе използвал това място. Нямаше домашни любимци и до неотдавна беше достатъчен късметлия предвид областта, в която работеше, да не прибегва до сделките под масата. Всичко това се бе променило на шибания от дъжда път за летището, когато деветмилиметровият куршум се бе сплескал при преминаването през вратата на микробуса и се бе разцепил на две, когато се заби в десния му крак. Едната половинка сега лежеше в металния поднос. Кутлар я погледна, усети как стомахът му се преобръща и се извърна. Видя отражението си във вратата на кабинета. Бръснатата му глава бе плувнала в пот и лъщеше на светлината на операционните лампи, хлътналите му очи приличаха на пусти сенки. Осъзна, че прилича на мъртвешка глава, потръпна и отмести поглед.

Лежеше на лявата си страна, подпрян на вдигнатата подпора на масата, докато един тлъст тип с бяла престилка и сивкава кожа продължаваше деликатното търсене на втората половина от куршума. От време на време Кутлар усещаше подръпване, чуваше звука на раздирана влажна плът и стомахът му се бунтуваше, но се бореше с гаденето, като се стараеше да диша равномерно — вдишване през носа, издишване през устата — и да се съсредоточи върху черния лабрадор, който се лигавеше щастливо от големия плакат на срещнатата стена.

Беше чул за клиниката от един познат, специализирал се във внос и износ на различни стоки, които по принцип трудно можеш да срещнеш в обявите. Той му бе казал, че докторът не икономисва болкоуспокояващите, стига да не му е паднало пердето и да не ги е изгълтал самият той. Дрънченето на метал върху метал оповести събирането на второто парче от куршума с първото.

— Това като че ли е по-голямата част от железарията — каза дебелакът с глас, който нямаше да изглежда не на място, ако беше излязъл от устата на някакъв продавач. — Сега трябва да дренирам раната и да я промия, за да махна евентуални по-дребни фрагменти. После мога да запечатам вените и да започна кърпенето.

Кутлар кимна и стисна зъби. Докторът взе пластмасова бутилка с тънка тръбичка на гърлото, стисна я с месестата си ръка и насочи струята студен физиологичен разтвор в червената бездна в горната част на бедрото му. Кутлар потръпна. Още беше вир-вода от дъжда. Заради мокрите дрехи и загубата на кръв започваше да трепери; може би за това донякъде допринасяше и посттравматичният стрес. Погледна отново плаката с щастливото псе, осъзна, че това е реклама за лечение на някакви глисти, и стомахът му отново се преобърна.

Помисли си за засадата на пътя и се опита да проумее къде се бяха оплескали нещата. Беше оставил първите двама при бюрото за наемане на коли до основното летище, след което бе продължил към другото с братовчед си Серко да остави кльощавия испанец, за да може да хване полета до Щатите.

Забелязаха тъмнокосия играч с шлифера малко след като го оставиха — до вратата за пристигащи, държеше табела с името на момичето. Приличаше на полицай, но беше сам. Останаха да го следят, докато момичето изведнъж не цъфна с някакъв полупразен полет от

Лондон. Кутлар прецени положението и реши, че ще получат добър бонус, ако двамата със Серко скочат на онзи тип и приберат момичето, така че ги последваха навън. Почти им се отвори възможност да я отмъкнат още тогава, докато оня с шлифера отиде да вземе колата, а тя остана да пуши. Само че от другата страна на пътя имаше някакви типове от охраната — разкарваха скитници от автобусната спирка. Наложиха се да изчакат. Последваха ги с микробуса. И решиха да ги засекат на пътя.

Планът бе прост. Той трябваше да се погрижи за тъмнокосия, докато Серко прехвърли момичето в микробуса. Лесно и приятно. Само дето шофьорът му се нахвърли толкова бързо, че го повали на земята и той изпусна пистолета. Докато успее да се изправи, проехтя изстрел. Кутлар се хвърли срещу мъжа, изрита пистолета от ръката му, след което се метна в микробуса и потегли. Само че момичето не беше вътре. Нито пък Серко. Докато се отдалечаваше, погледна в огледалото и видя нещо да лежи на пътя. Тъкмо понечи да се върне, когато куршумите започнаха да се забиват в колата и направиха стъклото на сол. Разбра, че е прострелян, чак когато се опита да натисне спирачките и кракът му не помръдна. Връщането бе равносилно на самоубийство. Нямаше избор. Мъртвите не можеха да си уреждат сметките, били те братовчеди или не.

Някъде в чакалнята зазвъня телефон. Кутлар знаеше кой е. Запита се с колко ли време разполага, преди да се доберат до него. Беше изпълнявал странни поръчки за Църквата и в миналото, предимно сплашване и предаване на съобщения със закани. Но не и нещо такова. Не и отвличане. Не и работа, изискваща пистолет. Сумата обаче бе прекалено добра, за да откаже. Въпреки това смяташе да излезе от играта веднага след като докторът приключи, без значение какви са парите. Не искаше да свърши в ковчег. Слушаше звънящия телефон и му се искаше да не им беше казал за клиниката. Не че бе имал кой знае какъв избор. По-възрастният тип изрично му беше казал къде да отидат, в случай че се стигне до жертви. Точно тази дума беше използвал — *жертви*. Трябваше да се откажат още тогава. Вече бе твърде късно. Най-малкото за Серко.

— Ще ви дам антибиотик за треската — каза дебелия. — Ще свърши работа и като профилактика срещу евентуална инфекция.

Кутлар кимна. По скалпа му отново изби пот и потече по врата и гърба му. Носеше се слух, че докторът навремето практикувал съвсем почтено медицина, преди слабата воля и свободният достъп до морфин да си кажат тежката дума.

— Трябва да почивате — каза докторът. — Не се напрягайте, докато това не зарасне.

— Колко време? — изграчи Кутлар. Устата и езикът му бяха пресъхнали от новокаина или с каквото там го бяха напомили.

Докторът отново погледна разръфаната червена дупка и започна да я изучава, сякаш бе някакъв рядък вид орхидея.

— Може би месец. Най-малко две седмици, преди изобщо да се опитвате да вървите с този крак.

Глас от прага стресна и двамата.

— Трябва да може да върви веднага, защото тръгва с нас.

Беше Корнилиъс. Подобните на восък петна по лицето му блестяха под лампите на операционната. Йохан влезе след него. Червените им мушамени анораци бяха лъскави от дъжда. Изглеждаха така, сякаш ги бяха потопили в кръв.

— Добре. — Дебелакът беше достатъчно благоразумен да не спори с клиентите си. — Ще го стегна здраво и ще му дам силни болкоуспокояващи.

Корнилиъс спря до масата и се наведе да огледа раната като истински познавач, преди докторът да започне да я превързва. Погледна Кутлар и му намигна, очите му се усмигнаха и в краищата им се събраха бръчици. Кутлар усети как нещо се размърда в студената безчувственост на крака му. Приятелят му бе прав — докторът наистина не пестеше хапчетата, но стените на новокаина започваха да се рушат и армията на болката се канеше да атакува.

Докторът приключи с превързването и взе спринцовка.

— Сега ще ви сложа малко морфин, а за по-късно ще ви дам хапчета.

Размазано червено петно профуча през операционната. В следващия миг Йохан бе сграбчил доктора и бе запушил устата му. Кървясалите очи се разшириха от ужас зад мръсните очила и един сопол направи мехур, когато докторът задиша тежко през носа. Корнилиъс измъкна спринцовката от месестите пръсти и я заби в ръката му през бялата престилка. Натисна буталото и ужасът в

облежените очи се смени с изцъклена примиреност, когато опиятът попадна в кръвоносната система. Йохан замъкна доктора до един стол и го пусна да седне, а Корнилиъс намери нова ампула и отново напълни спринцовката. Заби я на същото място като преди и натисна буталото, докато не я изпразни.

— *Tabula rasa* — прошепна той на Кутлар. — Никакви свидетели.

Извади спринцовката от ръката на дебелака и пристъпи напред.

Кутлар щеше да побегне, ако кракът му ставаше за нещо, но знаеше, че е безполезно. Не би могъл да стигне и до вратата. Помисли си за лежащия на мокрия път Серко. Надяваше се тези безмилостни кучи синове, които и да са, поне да спипат убиеца и да му върнат услугата. Гледаше как спринцовката се приближава, лъскавата игла сочеше право към него. Върхът ѝ бе розов от кръвта на доктора.

„Защо не смени иглата“ — помисли си Кутлар, преди да си даде сметка, че всъщност няма никакво значение.

— Трябва да се махаме оттук — каза Корнилиъс, взе салфетка от кутията на помощната маса и уви спринцовката в нея. — Можеш ли да вървиш?

Кутлар кимна. Отново пое дъх. Корнилиъс прибра спринцовката в джоба си, подхвана го и му помогна да стане. Кутлар усети как подутият му крак намира под стегнатата превръзка. Стаята се завъртя пред очите му. Опита се да направи крачка, но краката не му се подчиняваха. Последното, което видя, преди да изгуби съзнание, бе кучето от плаката — с блеснали очи, здраво и без никакви глисти.

52.

Зазоряваше се.

Гейбриъл спря колата на шест метра от ръба на кариерата и изключи двигателя. Старата кариера беше издълбана в планинския хребет северно от града, в края на някогашен път, свързващ се с централния северен булевард на Руин. Над сто теглени от волове каруци минавали навремето по него дневно, натоварени с камък за града.

По-голямата част от строителния материал за църквата в центъра на Руин бе добита тук; същото се отнасяше и за северната и западната стени на града. Сега пътят беше погребан под гъста гора и натрупаната през вековете шума, от която тук-там подобно на счупена кост стърчеше по някоя разбита плоча — единственото напомняне, че някога е бил оживен. Кариерата се намираше на два и половина километра от най-близкия използван път и липсваше на съвременните карти; бе почти невъзможна за откриване дори посред бял ден, освен ако не знаеш къде да я търсиш.

Гейбриъл отиде до ръба и вдиша плътните първобитни миризми от потопа през нощта. На двадесет метра под него се стелеше килим от зелен жабуняк, покриващ повърхността на езеро, чиято дълбочина не можеше да се измери. Несъмнено беше доста дълбоко. Каменните кариери събираха вода като гигантски дъждовни резервоари. Ослуша се за рев на двигатели, кучешки лай, ръмжене на моторни резачки или нещо друго, което да издава присъствието на хора в района. Нищо.

След като се увери, че е сам, се върна при колата и отвори багажника. От него го погледнаха светлите невидящи очи на мъртвеца. На гърдите му бе цъфнал голям розов цвят, в чийто център зееше черна дупка. Гейбриъл взе пистолета на мъртвия — „Глок“ калибър 22, любимото оръжие на наркодильри, отрепки и на половината полиция на западния свят. В пълнителя имаше петнайсет патрона и още един в цевта. Гейбриъл претърси трупа и извади втори пистолет — къс „Смит и Уесън“ 40-и калибър с лек заряд. Наричаха модела „ситен и бавен“, тъй като по-малкото количество барут в

гилзата означаваше, че куршумът лети сравнително бавно. Но пък нямаше и свръхзвуков гърмеж, така че шумът бе много по-малко — а това не беше зле, ако не искаш да привличаш прекалено много внимание към себе си. Убитият обаче не беше успял да стреля нито веднъж, а вече никога нямаше да му се отвори нова възможност.

Пресегна се през трупа и извади от багажника два черни сака. Остави ги на земята и отвори първия. Вътре имаше две големи бутилки белина. Изсипа цялото съдържание на едната върху тялото, като се погрижи да не пропусне местата, които бе докосвал, за да заличи собствените си следи. Втората бутилка бе предназначена за купето. Гейбриъл отвори задната врата.

На пода, отчасти скрита под седалката на шофьора, бе мешката на Лив. Гейбриъл я взе и я остави на земята, след което заля с белина всичко, до което се бе докосвал. После завъртя ключа на запалването и натисна бутоните на прозорците. Три от тях се спуснаха до долу. Четвъртият вече беше разбит. Той изля остатъка от белината върху волана, скоростния лост и седалката на шофьора и хвърли празната бутилка в купето. Извади оборудвания със заглушител SIG P228 от кобура под мишницата си и стреля в пода, после затвори багажника и стреля през капака му.

Взе един паднал клон, счупи го на две и го занесе при колата. Превключи на скорост, след което натисна с пръчката газта, докато двигателят не заръмжа. Заби другия край в облегалката, увери се, че воланът е в централно положение, после с едно плавно движение освободи ръчната спирачка и отстъпи назад.

След пускането на амбреажа предните колела се завъртяха по меката земя. За момент автомобилът остана на място, после гумите зацепиха в камъка под гнилата шума и колата потегли напред. Гейбриъл я гледаше как набира скорост. След секунди колелата се озоваха във въздуха и реното изчезна. Гейбриъл го чу как се блъска в стената на кариерата, последва плясък и двигателят замлъкна завинаги.

Той отиде до ръба и погледна надолу. Колата беше преобърната, носеше се към центъра на езерото и потъваше — въздухът излизаше от пробития под. Гейбриъл продължи да я наблюдава, наклонил глава настрани като хищна птица, докато автомобилът не се скри под повърхността, оставяйки след себе си отслабващ поток от мехурчета и малко петно масло.

В тишината се чуваше пляскането на вълните в каменните стени — ставаше все по-слабо с избледняването на спомена за онова, което ги бе причинило. Накрая стана толкова тихо, че иззвъняването на телефона в джоба му прозвуча като сирена. Той го извади и го отвори, преди да иззвъни втори път, погледна дисплея и каза:

— Здравей, майко.

— Гейбриъл — каза Катрин Ман. — Вече започвах да се чудя къде си.

— Имаше проблем на летището. — Гейбриъл погледна към зелената вода. — След пристигането на момичето се появиха едни типове. Наложих се да поразчистя.

Последва пауза, докато майка му осмисляше чутото.

— Тя с теб ли е?

— Не. Но и с тях не е.

— Къде е тогава?

— На сигурно място. Вече сигурно е в полицията. След двамайсет минути ще бъда в Руин. Ще я намеря.

— Добре ли си? — попита тя.

— Нищо ми няма — отвърна той. — Не се безпокой за мен.

Затвори и прибра телефона в джоба си.

Изравни шумата там, където колелата я бяха разбъркали, после отиде до втория сак. Отвори го и извади две колела, няколко черни тръбни елемента и двигателя на преносимия мотоциклет, който бе използвал през по-голямата част от лятото по време на проекта в Судан. Рамката и двигателят с обем 100 кубически сантиметра бяха от алуминий, което правеше машината много лека, и всичко се съгваше така, че човек можеше да натовари четири такива на кон и да ги откара до най-недостъпните райони на света. Нужни му бяха пет минути да сглоби мотоциклета.

Извади от сака черен шлем и прибра мешката на Лив и другия празен сак. Затвори ципа, праметна багажа през рамо и яхна машината. Натисна няколко пъти педала да вкара гориво в двигателя и той оживя. Всеки, който го чуеше, щеше да го вземе за някаква малка резачка. Гейбриъл обърна мотора, превключи на скорост и пое обратно по следите, оставени от автомобила.

53.

Лив се събуди със стряскане и сърцето ѝ се разтуптя диво, сякаш се мъчеше да изскочи. Току-що бе сънувала един от ония сънища, в които се навеждаш напред, политаш и се събуждаш точно преди да тупнеш на пода. Навремето ѝ бяха казали, че ако паднеш чак до земята, значи си мъртъв. Винаги се бе чудила откъде го знаят.

Вдигна глава от ръцете си и примижа на ярката светлина в стаята за разпити.

На стола срещу нея седеше мъж.

Лив инстинктивно се дръпна назад. Столът изскърца жално, но болтовете го задържаха прикован за пода.

— Добро утро — каза мъжът. — Добре ли спяхте?

Тя позна гласа.

— Аркадиан?

— Същият. — Погледът му се спря върху папката на масата помежду им, после отново се вдигна към нея. — Въпросът е вие коя сте?

Лив също погледна папката. Имаше чувството, че се е събудила в някакъв свят от роман на Кафка. До папката имаше торбичка с гевреци, чаша кафе и нещо, което приличаше на пакет мокри кърпички.

— Най-близкото до душ и закуска, което успях да намеря в последния момент — каза Аркадиан. — Заповядайте.

Лив посегна към гевреците, видя в какво състояние са ръцете ѝ и взе кърпичките.

— Добре, по принцип съм доверчив човек — каза Аркадиан, докато я гледаше как маха засъхналата кал и мръсотия от пръстите си. — И когато някой ми каже нещо, по принцип съм склонен да му повярвам, докато не се появи някой друг, който да ме разубеди. Дадохте ми името на мъжа по телефона и това име излезе наяве.

Отново погледна папката.

Гърлото на Лив се стегна, когато осъзна какво се намира между кориците.

— Но също така казахте, че въпросният мъж е ваш брат — и точно тук е моят проблем. — Сбърчи чело като търпелив и снизходителен баща, разочарован от детето си. — Освен това се появявате на летището посред нощ и говорите за някакви засади и за простреляни хора, а това също подлага вярата ми на изпитание, госпожице Адамсен. — Погледна я с тъжните си очи. — Не са постъпили никакви съобщения за инциденти с автомобили в района на летището. Нито пък за стрелба. И досега никой не е намерил търкалящи се по пътищата трупове. Всъщност засега единственото лице, което твърди, че всичко това е станало, сте вие...

Лив наведе глава и зачеса енергично калната си коса с две ръце, подобно на пощуряло от бълхи куче. По масата се посипа нещо като малки диаманти. Дивото чесане спря толкова внезапно, колкото бе започнало, а зелените очи заблестяха на омазаното с мръсотия лице.

— Да не мислите, че непрекъснато мъкна в косата си натрошено автомобилно стъкло? Просто за всеки случай, ако ми се наложи да скалъпя нещо?

Аркадиан впери поглед в мъничките кристали, проблясващи върху надрасканата повърхност на масата.

Лив разтърка очи с почистените си ръце, които вече миришеха на бебешки лосион.

— Щом не вярвате, че едва не ме отвлякоха, хубаво. Не ми пука. Искам само да видя брат си, да се наплача хубаво и да се заема с несъмнено досадното уреждане на подробностите по връщането му у дома.

— А аз с най-голямо удоволствие бих ви позволил да го направите. Но все още не съм убеден, че той наистина е ваш брат, а вие не сте просто журналистка, опитваща се да направи удар с голямата история.

Лив го погледна объркано.

— Каква голяма история?

Аркадиан примигна, сякаш току-що нещо беше застанало на мястото си.

— Кажете ми, да сте чели вестници или да сте гледали новини след като разговарях с вас?

Лив поклати глава.

— Чакайте тук. — Аркадиан почука по прозореца. Вратата се отвори и той изчезна.

Лив грабна един геврек. Още беше топъл. Излапа го, докато гледаше през полуотворената врата към занемарения офис, слушаше бръмченето на разговорите и зърваше ръбовете на бюра, покрити с листа. Испита странното чувство, че си е у дома.

Аркадиан се върна точно когато тя прокараваше първия геврек с кафето и посягаше към втория и плъзна вчерашния вечерен вестник по масата.

Лив видя снимката на предната страница. Усети как нещо в нея се пречупва, също както на брега на езерото в Сентръл Парк. Картината се размаза пред очите ѝ. Понечи да погали изображението на брадатия мъж, застанал на върха на Цитаделата. Стонът най-сетне успя да се изтръгне някъде от дълбините на душата ѝ и сълзите потекоха.

54.

Зазоряването събра всички в голямата катедрална зала за утрения, последната от четирите нощни служби, за да станат свидетели на умирането на нощта и раждането на новия ден. Тъй като тя символизираше изкуплението, прераждането, спасението от злото и триумфа на светлината над мрака, присъствието на всички обитатели на Цитаделата бе задължително.

Само че днес нещо се различаваше.

Атанасий го забеляза, докато отец Малахия бе в разгара на риторическите си излияния от амвона. Погледна разсеяно към редиците червени стражи пред него. Въпреки стриктното правило всички да присъстват на утрения, един от тях липсваше. С високия си ръст Гилермо Родригес обикновено стърчеше — в съвсем буквалния смисъл на думата — сред останалите. Днес обаче го нямаше.

Атанасий си спомни шейсет и двете досиета, които бе занесъл в покоите на игумена предишния ден. Шейсет и две червени папки за шейсет и двамата от *carmina*. Обърна се леко, сякаш слушаше внимателно проповедта, и започна да брои наум.

Неподвижният въздух в катедралата потрепна, когато дълбоките гласове запяха последното славословие на истинския език на тяхната църква. „Всеки ден ще те благославям и ще възхвалявам името ти вовеки веков. Благословен да си, Господи; научи ме на твоите божествени закони.“

Атанасий едва успя да приключи, преди събралите се да започнат да се разотиват. Стражите бяха петдесет и девет. Трима липсваха.

Слънцето изгряваше и грамадните прозорци над олтара светнаха — Бог бе отворил великото си око и гледаше вярното си паство. Светлината отново бе победила мрака. Беше започнал новият ден.

Атанасий излезе от катедралата с тълпата кафяви раса, умислен върху откритието си. Не знаеше почти нищо за миналото на брат Гилермо и предположи, че игуменът може да го е избрал за някаква задача. Тази мисъл дълбоко го смути. Винаги се беше гордял със способността си да обуздава импулсивността на игумена. Фактът, че

трима от стражите липсваха, го караше да се безпокои — не само защото се страхуваше от реакцията на игумена на смъртта на брат Самюъл, но и защото той сам щеше да я изпита.

Беше си помислил, че чрез разкриването на пророчеството, което като че ли предричаше края на Тайнството и едно ново начало, игуменът демонстрира разтопяването на сковаващата секретност, която държеше Църквата замразена в миналото. Сега подозренията му нашепваха тъкмо обратното. Боеше се, че игуменът изобщо не очаква с нетърпение светлото бъдеще, а най-вероятно се връща към поведението от тъмното и изпълнено с насилие минало.

55.

Лив седеше мълчаливо в ярко осветената стая за разпити. Продължаваше да се взира в снимката във вестника, докато Аркадиан внимателно разказваше подробностите. Когато приключи, той постави ръка върху синята папка и каза:

— Бих искал да ви покажа още снимки. Направихме ги преди аутопсията. Разбирам, че ви е трудно, и напълно ще ви разбере, ако не искате да ги виждате, но те могат да ни помогнат да разберем повече за причините за смъртта на Самюъл.

Лив кимна и избърса сълзите по бузите си.

— Първо обаче искам да изясним нещо.

Тя го погледна.

— Трябва да ме убедите, че наистина сте негова сестра.

Изтощението отново се стовари върху Лив. Точно сега изобщо не ѝ се искаше да разправя цялата история на живота си, но трябваше да разбере какво се е случило с брат ѝ.

— Научих истината едва след като баща ми почина.

Нещата, които бе открила преди осем години, започнаха да се връщат. Неща, които обикновено държеше заключени дълбоко в себе си.

— Като малка имах доста сериозни проблеми със самоличността. Никога не бях сигурна къде точно ми е мястото. Знам, че повечето хлапета минават през етап, когато си мислят, че всъщност не са част от семейството, но аз имах съвсем различна фамилия от тази на татко и на брат ми. Изобщо не познавах майка си. Веднъж попитах баща ми за нея, но това само го направи още по-мълчалив и дръпнат. През нощта го чух да плаче. С развинтеното си тийнейджърско въображение си помислих, че съм разровила някаква срамна семейна тайна. Никога повече не го питах за нея. Когато умря, мъката ми, чувството за загуба, наричайте го както искате, сякаш се спря върху този въпрос без отговор. Той се превърна в идея фикс за мен. Имах чувството, че не само съм изгубила баща си, но и възможността да открия коя съм в действителност.

— Но все пак сте открили — обади се Аркадиан.

— Да — отвърна Лив. — Да, открих.

Пое дълбоко дъх и се върна в миналото.

— Тъкмо бях започнала да уча в Колумбийския университет. Следвах журналистика. Първата ми голяма задача беше разследващ материал от три хиляди думи на тема по мой избор. Реших да ударя с един куршум два заека. Зарових се в голямата семейна тайна. Хванах автобуса за Западна Вирджиния до мястото, където се бяхме родили с брат ми. Едно от онези градчета, които могат да минат под знака „типично американски“. Една дълга главна улица. Магазили с навеси, наредени покрай тротоара, повечето затворени. Нарича се Парадайз^[1]. Парадайз, Западна Вирджиния. Основателите на това място явно са имали големи надежди.

— Лятото, когато сме се родили, майка и татко пътували и се хващали на работа, където я намирали. Били специалисти по органично градинарство, в много отношения изпреварили времето си. Най-често се принуждавали да вършат обикновена градинарска работа, поемали общински поръчки или се хващали в някоя ферма, колкото да могат да свържат двата края, докато не се родим. Посещаваха всяко медицинско заведение, покрай което минавали, но си мисля, че по онова време нещата са се ограничавали горе-долу с измерване на кръвното и слушането на двете малки сърчица. Не правели прегледи с ултразвук. Мама и татко нямали представа, че нещо не е наред. Докато не станало твърде късно... „Болницата“, в която съм се появила на бял свят, беше медицински център в края на града. Намираше се в сянката на огромен „Уолмарт“, който несъмнено бе виновник за всички празни магазини по главната улица. Беше едно от онези провинциални заведения, чиято основна работа е или да закърпят хората и да ги изпишат с шише аспирина, или да ги препратят към истински болници. Пълна мизерия. Дори не ми се мисли какво ли е било навремето.

— Разприказвах се със сестрата на рецепцията, обясних върху какво работя и какво търся — продължи Лив. — Тя ме заведе в един склад, пълен до тавана с кутии със стари архиви. Беше пълна каша. Отне ми цял час само да намеря кутията от интересуващата ме година. Документите вътре бяха още по-объркани. Изрових записите на ражданията и ги прочетох. Моето го нямаше, затова си записах имената на всички служители от онова време и убедих

рецепционистката да ме свърже с един от тях — сестра, която работела в центъра през осемдесетте, някоя си госпожа Кинтнър. Беше се пенсионирала преди няколко години. Отидох да я видя. Седнахме на верандата и пихме лимонада. Помнеше майка ми. Каза, че била прекрасна. Че се борила два дни, за да ни роди. Не можели да разберат какъв е проблемът, докато не ни извадили от „капака“, както го нарече — спешно Цезарово сечение.

Лив бавно стана от стола.

— Родила съм се като Сам Нютън — шепнешком промълви тя. — Името на брат ми бе Сам Нютън. Родили сме се в един и същи час, в един и същи ден, от едни и същи родители. Близнаци сме. — Обърна се надясно и издърпа блузата от джинсите си. — Но не обикновени близнаци.

Вдигна блузата.

Аркадиан видя белег — по-бял от бледата ѝ кожа. Полегнал на една страна кръст. Абсолютно същият като онзи, който бе видял върху тялото на монаха.

— За много братя и сестри се говори, че са като вързани — рече Лив. — Ние наистина сме били. Трите ни долни ребра били общи. Жълтите вестници по супермаркетите описват това като сиамски близнаци. В медицинските среди нашият случай е известен като омфалопагия, при която новородените са свързани при гърдите. Понякога могат да имат общи органи, например черен дроб. При нас е имало само обща кост.

Лив пусна блузата си и отново седна.

— Сестра Кинтнър каза, че сме направили голям фурор. Дотогава не било имало случаи свързаните близнаци да са от различен пол и затова докторите били много развълнувани. После, когато състоянието на майка ми и нашето се влошило, изпаднали в паника. Тя изгубила твърде много кръв, получила много вътрешни наранявания при опита да роди двойното бебе и така и не дошла в съзнание. Предполагам, че лекарите осъзнали, че вината е тяхна или най-малкото на болницата, затова потулили всичко. Майка ми умряла осем дни след раждането ни — в същия ден, в който двамата със Самюъл сме били разделени хирургически. Едва тогава открили, че е издаден само един акт за раждане. Бързо издали втори за мен, като вместо датата на раждането вписали датата на разделянето ни. Може би от техническа

гледна точка съм станала индивид точно тогава. На баща ми му хрумнало да ме кръсти на майка ми. Лив Адамсен било моминското ѝ име, името на момичето, в което се влюбил и за което се оженил.

Аркадиан попиваше новата информация. Сравни я с онова, което вече знаеше, и затърси въпроси, които още не бяха намерили отговора си.

— А как така фамилията на баба ви е различна от тази на майка ви?

— Норвежка традиция. Децата приемат името на бащата. Бащата на баба бил Ханс, така че тя става Хансен, което буквално означава син или дете на Ханс. Дядо ми бил Адам, така че тя била Адамсен. Проследяването на родословни дървета е същински ад, ако си скандинавец.

Лив погледна вестника. Лицето на Самюъл се взираше в нея.

— Казахте, че искате да ми покажете нещо, което би могло да обясни смъртта на брат ми — каза тя. — Какво е то?

Ръката на Аркадиан потупа неуверено синята папка. Беше омекнал, но все още си оставаше малко дръпнат.

— Вижте — каза тя. — Искам да разбера какво се е случило с него не по-малко от вас. Затова можете да ми се доверите или не, от вас зависи. Но ако все още се тревожите заради онова, с което си изкарвам хляба, ще подпиша всяка декларация за мълчание, която ми пробутате.

Пръстите на Аркадиан престанаха да барабанят. Той стана и излезе. Папката остана на масата.

Лив впери поглед в нея, мъчеше се да потисне желанието да я грабне и да надникне вътре, докато инспектора го няма. След секунди той се върна с химикалка и стандартна декларация за конфиденциалност. Лив подписа и той сравни подписа ѝ с подписа в изпратеното по факса копие на паспорта ѝ. После отвори папката и плъзна по масата една снимка.

На нея се виждаше измитото тяло на Самюъл върху масата за аутопсии. От ярката светлина тъмните белези изпъкваха ясно и гротескно върху бледата му кожа.

Лив гледаше, изгубила дар слово.

— Кой му е направил това?

— Не знаем.

— Но трябва да сте говорили с хората, които са го познавали. Нима никой не знае нищо? Дали не се е държал странно напоследък, или е изглеждал потиснат?

Аркадиан поклати глава.

— Единственият човек, с когото успяхме да разговаряме, сте вие. Брат ви падна от върха на Цитаделата. Предполагаме, че е пребивавал в нея няколко години, тъй като няма сведения да е живял другаде в града. От колко време казахте, че е бил в неизвестност?

— Осем години.

— И през цялото това време изобщо не се е обаждал?

— Нито веднъж.

— Значи ако през цялото време е бил вътре, последните, които са го видели жив, трябва да са останалите обитатели на Цитаделата, но се боя, че няма да можем да разговаряме с някой от тях. Изпратих запитване, но това е само заради процедурата. Никой няма да се съгласи да разговаря с мен.

— Не можете ли да ги заставите?

— Цитаделата следва собствените си закони — в буквалния смисъл на думата. Тя е държава в държавата, със свои правила и правосъдна система. Не мога да ги заставя да направят нищо.

— Значи могат да си мълчат дори когато някой е умрял? И нищо не може да се направи?

— В общи линии — отвърна Аркадиан. — Макар да съм сигурен, че в крайна сметка ще кажат нещо. Разбират от реклама като всички останали. Междувременно можем да разследваме в други посоки.

Извади от папката още три снимки и плъзна първата към нея.

Лив видя телефонния си номер, надраскан на някаква тънка кожена ивица.

— Намерихме това в стомаха на брат ви. Ето как успяхме да се свържем толкова бързо с вас. — Плъзна втората снимка. — Но това не е всичко.

[1] Рай. — Б.пр. ↑

56.

Пътищата в Изгубения квартал били очертани както падне в земята от ръчни колички и конски каруци в началото на шести век и вече изобщо не съответстваха на съвременния трафик и скоростта му. Всяко разширяване на пътните артерии изисква събаряне на сгради, но в случая това бе немислимо и затова градските власти бяха въвели толкова сложна система от еднопосочни улици, че колите се лутаха из тях като мухи в паяжина.

Карането на линейката по средновековните улици беше същински кошмар за Ердем. Наръчникът на парамедика изискваше от него да реагира на всеки сигнал в града в рамките на петнайсет минути. Освен това трябваше да върне превозното средство в същото състояние, в което е било при излизане. Което означаваше, че едно пътуване из каменния лабиринт с необходимата скорост за изпълняване на първото изискване водеше до драстично неспазване на второто — сто на сто все някъде щеше да ожули колата.

Успя да промуши линейката през една тясна каменна арка, натисна газта и насочи вниманието си напред с надеждата да навакса, докато следващото препятствие не го принуди отново да запълзи.

— Как се движим? — попита той.

— Вече сме на четиринайсетата минута — отвърна Кемал. — Не си мисли, че ще бием рекордите тук.

Пациентът, към когото отиваха, беше мъж, намерен в безсъзнание на една от страничките улички в края на Изгубения квартал. Предвид часа и местоположението Ердем предполагаше, че човекът или е друсан, или е бил прострелян или наръган. Онзи, който се беше обадил, не бе дал много подробности — само колкото да е сигурен, че ще пратят линейка. Иначе казано, чудесно начало на чудесен ден.

— Има ли новини от полицията? — попита Ердем.

Кемал погледна екрана на радиоскенера за патрулна кола.

— Не. Сигурно още си пият кафенцето.

Патрулката явно не смяташе случая за спешен. За разлика от парамедиците, от ченгетата не се искаше да реагират в рамките на петнайсет минути. Особено рано сутрин.

— Стигнахме. — Ердем взе един остър завой и видя проснатата фигура в другия край на уличката. Нямахме и помен от полицейска кола. Нямахме помен от никого.

— Седемнайсет минути — каза Кемал и натисна копчето на радиото, което щеше да регистрира времето на пристигането в централата. — Не е чак толкова зле.

— И без нито една драскотина — добави Ердем, спря линейката, свали ключовете от запалването и се измъкна от мястото си с добре заучено движение.

Мъжът на улицата беше мъртвешки блед и Ердем откри причината веднага щом го обърна. Цялото му дясно бедро бе подгизнало от кръв. Ердем повдигна разкъсания панталон да види колко сериозно е поражението — и спря. Вместо в зейнала рана се виждаше в окървавена превръзка, стегната и направена сравнително скоро. Канеше се да се обърне и да извика Кемал, когато студеното дуло се опря във врата му.

Кемал не бе успял дори да стане от мястото си, когато брадатият се появи на отворения прозорец и насочи пистолет към лицето му.

— Обади се — каза с акцент, който приличаше на английски. — Няма нужда от помощ. Кажи им, че мъжът, когото сте намерили, е просто пиан.

Кемал посегна към микрофона и слушалките; погледът му се стрелкаше между черната дупка на дулото и спокойните сини очи на мъжа. Това бе едва вторият път за близо шест години, откакто попадеше в засада. Знаеше, че в такава ситуация трябва да запази спокойствие и надежда, но този тип наистина изглеждаше опасен. Първия път нападателите носеха скиорски маски и бяха толкова изнервени, че с еднакъв успех можеха да хвърлят оръжията или да стрелят. Този обаче беше спокоен и не криеше лицето си. Единствената му маска беше гъстата брада, която растеше на кичури около стари белези от изгаряне, и червената качулка на мушамен анорак над дългата светлоруса коса.

Ръката на Кемал намери микрофона, той го вдигна и направи каквото му беше наредено.

57.

Лив се взираше в снимката.

Метален поднос с бяла салфетка, върху която имаше пет малки кафяви семки. Върху блестящата повърхност на всяка беше надраскано нещо.

Аркадиан плъзна трета снимка и каза:

— Символите са нанесени от двете страни. Пет семки, десет символа. Предимно букви, малки и главни.

Разположи снимките така, че да се застъпват. Буквите се наредиха в двойки.

<u>I</u>	a	M	+	k
<u>?</u>	s	A	a	l

— Подредени са в същия ред на двете снимки, така че можете да видите кои знаци на коя семка са — в случай че двойките са подбрани нарочно. Аз лично не мога да открия нищо смислено в тях, но може би точно това е смисълът. Вероятно целта е била посланието да не е очевидно за всеки. Може да е било предназначено само за вас.

Лив погледна бърканицата букви.

— Означават ли нещо?

— Не на пръв поглед — отвърна тя. — Мога ли да ползвам отново химикалката?

Аркадиан бръкна в джоба си и ѝ я подаде.

Лив взе вестника, приглади го и преписа символите в пустото поле около фигурата на брат си. Видя името му да се появява от буквите и го изписа по букви, после добави останалите символи отдолу, за да запази оригиналните двойки.

s	a	M	l	<u>?</u>
---	---	---	---	----------

Дали не беше съкратено послание, че САМЮЪЛ е бил АТАКУВАН? Изглеждаше малко пресилено. Пък и семките бяха открити по време на аутопсията, което определено правеше предупреждението някак излишно.

— Нямате ли експерти по разбиване на кодове?

— Има един професор по криптология в университета в Газиантеп, който ни помага от време на време, но не съм му се обаждал. Струва ми се, че брат ви е положил необичайни грижи това съобщение да не бъде открито от неподходящите хора, така че най-малкото, което мога да сторя, е да уважа това желание. Наистина мисля, че то е било предназначено за вас и че вие сте единствената, която ще може да намери някакъв смисъл в него. — Аркадиан сниши глас. — Никой друг не знае за тези семки. Само патологът, който ги намери, аз, а сега и вие. Не включих снимките в досието. Ако се разчуе за тях, всеки специалист по Руин и запаянко на тема Тайнството ще се втурне да ми предлага разчитането си. Опитвам се да разреша случая, а не да разбере какво представлява Тайнството — макар че... — Отново погледна семките.

— Макар че? — подкани го Лив.

— Макар че подозирам, че двете неща спокойно биха могли да се окажат едно и също.

58.

Два етажа по-долу една луничава ръка въведе потребителско име и парола, които даваха достъп до полицейската база данни. Екранът премигна и се стартира клиентът за електронна поща. Имаше седем нови съобщения. Шест бяха паметни бележки от отдела, а седмото — от някой си GARGOILE. Графата ОТНОСНО: беше празна. Човекът надникна нервно над монитора и отвори съобщението. То се състоеше от една-единствена дума: Зелено.

Унищожил съобщението, премахнал всяка следа от него в мрежата и отвори командна конзола. На екрана се появи черен екран и го подкани отново да въведе име и парола. Той го направи, зарови се още по-дълбоко в Мрежата и започна да преглежда наскоро променените файлове.

GARGOILE беше сравнително проста програма, написана от самия него. Тя правеше задачата да следи състоянието на всяко досие, до което по принцип не би трябвало да има достъп, много, много полесна. Вместо да минава през досадния процес да прониква в централната база данни и ръчно да проверява за промени, можеше просто да прикачи програмата към архитектурата на всеки файл и при осъвременяването му GARGOILE автоматично го уведомяваше по електронната поща.

Намери досието на мъртвия монах, отвори го и започна да го прелиства. На двадесет и трета страница забеляза малък блок текст, подчертан от програмата с жълто-зелено. В него се говореше за задържането на някоя си Лив Адамсен след несвързаните ѝ твърдения за опит за отвличане на летището. В момента се намираше горе, в стаята за разпити на четвъртия етаж. Там се намираха отделите „Кражби“ и „Убийства“. Човекът се намръщи. Не беше съвсем сигурен какво общо има всичко това с мъртвия монах.

Но пък...

Проблемът не беше негов.

И двете групи бяха поискали да им се докладва пряко за всяко ново развитие по делото. От къде на къде да играе ролята на

контрольор?

Включи флашка в компютъра, копира детайлите и затвори досието, след което внимателно се върна през лабиринта на базата данни, затваряйки след себе си всички невидими врати, които беше използвал.

Когато се върна на работната площ, отвори някаква невинна електронна таблица за онези, които биха проявили любопитство да надзърнат към екрана, грабна палтото и телефона си и тръгна към вратата. Никога не изпращаше нищо от собствения си терминал, дори да е криптирано. Беше твърде рисковано, а той бе твърде предпазлив. Пък и зад ъгъла имаше интернет кафе, където сервитьорките си ги биваше, а кафето бе по-добро.

59.

Лив прекара следващите няколко минути в търсене на думи в плетеницата букви и записването им. Откри такива като SALT, LAST, TASK, MASK^[1] — нищо разтърсващо, нищо като GRAIL, CROSS^[2] или някое от другите неща, за които се предполагаше, че са свързани с Тайнството. Определено нищо, за което си заслужаваше да умреш.

Опита се да открие дума от главните букви — MAT и се замисли върху останалото — s a l a k. Погледна към Аркадиан.

— На какъв език говорят в Цитаделата?

Той сви рамене.

— Гръцки, латински, арамейски, английски, иврит — всички съвременни езици и много от мъртвите. Говори се, че имат огромна библиотека с древни текстове. Ако брат ви е имал нещо общо с този вид неща, съобщението по принцип би могло да е написано на който и да било език.

— Страхотно.

— Но не мисля, че би направил подобно нещо. Защо да ви праща съобщение, което не бихте разбрали?

Лив изпуктя и взе снимката на тялото на брат си. Погледът ѝ проследи линиите около раменете, бедрата и врата, Т-образния кръст, изгорен дълбоко в плътта на лявото рамо.

— Може би в белезите има нещо — предположи тя. — Карта или нещо подобно.

— Съгласен съм, че са важни, но мисля, че символите са по-важни. Направил си е труда да ги издраска върху пет малки семки, а после ги е погълнал заедно с телефонния ви номер и е скочил в наша юрисдикция, така че съдържанието на стомаха му да бъде открито при аутопсията.

Лив отново насочи вниманието си към вестника. Фигурата на Самюъл сега беше заобиколена от буквите, които така се бе постарал да скрие.

— Искам да го видя — каза тя.

— Не мисля, че е разумно — меко рече Аркадиан. — Брат ви падна от огромна височина. Нараняванията му бяха големи, а ние извършихме подробна аутопсия. По-добре би било да изчакате.

— Какво да изчаквам? Докато го закърпят ли?

— Госпожице Адамсен, май не разбирате какво се случва с един труп по време на аутопсия.

Лив пое дълбоко дъх и го прикова с ярките си зелени очи.

— След подробен външен оглед съдебният лекар прави Y-образен разрез на торса, разбива гръдната кост и вади сърцето, белите дробове и черния дроб за допълнително изследване. Горната част на черепа се отделя с трион и тъканите на лицето се обелват, за да се получи достъп до мозъка, който също се вади за изследване. Някога да сте били в Ню Джърси, инспекторе?

Аркадиан примигна.

— Не.

— Миналата година в Нюарк имахме сто и седем убийства — повече от две на седмица. През последните четири години съм писала статии върху всеки аспект на престъпленията и съм разследвала всеки елемент от полицейската процедура, в това число и аутопсиите. Лично съм присъствала на повече аутопсии от повечето новопостъпили ченгета. Затова знам, че няма да е приятно, знам, че става дума за брат ми, но знам също, че не съм долетяла чак дотук с надхвърлила лимита си кредитна карта — която, между другото, беше открадната — само за да гледам купчина снимки. Така че бъдете така добър и ме заведете да видя брат си — каза тя, като обърна снимката и я плъзна обратно към него.

Погледът на Аркадиан се местеше между лицето на Лив и снимката. Цветът на косата беше един и същ, имаха еднакви скули и широко поставени очи. Очите на Самюъл бяха затворени, но той знаеше, че те също са яркозелени.

Бръмченето на телефона му наруши мълчанието.

— Извинете — каза той, стана и отиде в ъгъла на стаята.

— Няма да повярваш — забърбори възбуденият глас на Рийс в ухото му. — Точно когато си мислехме, че случаят не може да стане по-странен, излязоха резултатите от лабораторията!

— С какво разполагаш?

— Клетките на монаха са...

Острият писък на сирената накара Аркадиан рязко да дръпне телефона от ухото си.

— Какво става, по дяволите? — изкрещя той: държеше апарата на достатъчно безопасно разстояние, за да не му се спуска тъпанчето.

— Сигнал за пожар! — извика Рийс в отговор през воя на банши.
— Мисля, че ни евакуират. Не съм сигурен дали не е някаква тренировка. Ще ти се обадя, когато всичко приключи.

Аркадиан хвърли поглед към Лив. Погледите им се срещнаха и той взе решение.

— Не се безпокой — извика в телефона. — Идвам. — Усмихна се и добави колкото заради Лив, толкова и заради Рийс: — И ще ти доведе посетител.

[1] Сол, последен, задача, маска. — Б.пр. ↑

[2] Граал, кръст. — Б.пр. ↑

60.

Оглушителният рев на перките се засили: двете хиляди конски сили захраниха двигателя на дясното крило и обърнаха самолета така, че задният товарен отвор се озова срещу вратата на склада.

Катрин гледаше как мъже с червени комбинезони тичешком напъхаха дървени клинове под големите колела на товарния С-123. Бяха го купили за щедрата сума от един долар от Бразилските авиолинии с уговорката, че организацията трябва да го направи годен за полет и да го изведе от военната база за тридесет дни, ако не искат да бъде използван като мишена. Машината беше в такова окаяно състояние, че едва успяха да спазят условията, но оттогава бе навъртяла над двадесет хиляди часа във въздуха.

Ревът на двигателите замря, водните пръски се разсеяха и задният люк се отвори. Катрин закрачи по мократа настилка, следвана от Беки и митническият служител, който придържаше фуражката си с едната си ръка и стискаше папка в другата. Беше взела Беки да провери дали всичко в натъпкания товарен отсек отговаря на описа и да разсее митничаря и наземния персонал с жизнената си младост и красота, докато дискретно не разтоварят най-ценната и нерегистрирана част от товара.

През последните няколко години Катрин беше виждала баща си много пъти, но никога в Руин. Беше твърде опасно, дори след толкова време. Вместо това тя летеше до Рио или се срещаша някъде другаде, за да прекарат няколко дни заедно, да обсъдят последните проекти на благотворителната организация, да сипят огън и жупел върху поредната стоварила се върху планетата злина и да пият добро уиски.

Изкачи рампата и впери поглед в големия фирмен знак върху тънката алуминиева кожа на първата палета. По-голямата част от товара бе азотен тор, дар от една голяма нефтохимическа компания, която искаше да успокои съвестта си за всички поразии, които бе направила на света. Катрин винаги се терзаше при приемането на подобни дарения, но пък беше наясно, че хората, които в крайна сметка се облагодетелстват от тях, не се интересуват от подобни

морални въпроси; единственото, което имаше значение за тях, бе земята, от която изкарваха прехраната си.

След няколко дни азотният тор щеше да се смесва със стерилния прах около едно село в Судан — ако суданското правителство им дадеше разрешение да отлетят там и ако Гейбриъл успееше да убеди местните водачи на въоръжени групировки да не го откраднат и да го превърнат в бомби. Беше постигнал добър напредък, преди Катрин да го повика тук. Сега трябваше да започне всичко отначало.

Беки и митничарят вече проверяваха серийните номера на сандъците. Зад тях тримата членове на екипажа заобиколиха крилото и се насочиха към опашката на самолета. Нужно бе усилие на волята да не ги зяпа. Изчака ги да излязат от периферното ѝ зрение, след което се обърна и докато слизаше по товарната рампа, подхвърли през рамо:

— Ще кажа на водача на електрокара, че може да започва.

— Благодаря — отвърна митничарят, без да поглежда към нея.

Катрин тръгна към склада. Илкер преподреждаше някакви сандъци с комплекти за пречистване на вода. Катрин посочи към самолета и той вдигна палец, обърна електрокара и потегли към изхода. Катрин продължи между палетите към офиса в дъното.

Един от екипажа тъкмо си сипваше кафе от каната под телевизора до отсрещната стена. Обърна се и я погледна с огромна усмивка, от която силно загорялото му лице се покри с бръчки.

— Пилот Мигел Рамирес, на вашите услуги — каза той и потупа идентификационната карта на костюма си.

Катрин се хвърли през стаята, като едва не го събори в желанието си да го сграбчи в обятията си. Умората, грижите, травмите на току-що отминалия ден, тежестта на историята, която надвисваше над идващите дни — в момента всичко това бе забравено.

След деветдесет години изгнание Оскар де ла Круз най-сетне се бе върнал у дома.

Останаха прегърнати, докато телефонът на Катрин не пропя в джоба ѝ и не развали магията. Тя се дръпна, целуна баща си по двете бузи и извади апарата. Оскар гледаше как лицето ѝ се мръщи, докато чете току-що препратения имейл.

— Гейбриъл ли?

Катрин поклати глава.

— Момичето. В полицията е.

— Кой е източникът?

— Човек от сградата на централното управление.

— Достоверен ли е?

— Точен.

Оскар поклати глава.

— Не е същото.

Катрин сви рамене.

— Доставя ни информация при поискване и тя винаги е добра.

— И каква информация е доставял този източник в миналото?

— Полицейски досиета на всяко свързано с Църквата разследване през последните три години. Научихме за него от наш човек в журналистическите среди.

— Значи да приема, че не ни дава информацията от любов към каузата ни, така ли?

— Не. Дава ни я за пари.

Катрин отново погледна телефона, препрочете съобщението и си отбеляза времето на пристигането му. Ядоса се, че не го е видяла по-рано. Изчисти екрана и натисна бутон за бързо набиране. Запита се кога източникът ѝ е изпратил информацията — преди или след като я е съобщил на Цитаделата. Нямаше кой знае какво значение. Хората, които се бяха опитали да отвлекат момичето, вече несъмнено бяха в течение и сигурно вече се прегрупираха.

Набирането на номера завърши.

Някъде в Руин зазвъня телефон.

61.

Basilica Ferrumvia бе най-голямата сграда в Руин, която не принадлежеше на Църквата. Беше издигната камък по камък в средата на деветнадесети век като фар на надежда и прогрес от средновековните коптори южно от Изгубения квартал. Въпреки църковно звучащото ѝ име обаче единственото нещо, което беше на почит в нея, бе търговията. Наричаната от всички Църква на железния път бе главната гара на града.

Гейбриъл отби пред готическата ѝ фасада в разгара на часа пик. Спря олекотения мотоциклет под огромния навес от стъкло и желязо над главния вход до редицата скутери, изключи двигателя и закрачи енергично към гарата като обикновен служител, бързащ да хване влака.

Мина бързо през шумната централна зала и се спусна в приглушената тишина на багажната служба, издълбана дълбоко в скалите под перон 16.

Шкаф 68 се намираще в най-далечния ъгъл на помещението, точно под една от шестте наблюдателни камери. Камерата бе разположена така, че макар лицето на Гейбриъл да бе видимо за дежурните, съдържанието на шкафа оставаше скрито. Той набра петцифрения код и отвори вратата.

Вътре имаше друг черен сак, идентичен по размери и изработка с онзи на рамото му. Гейбриъл го отвори и извади черно ватирано яке и два пълнителя. Остави пълнителите на пода на шкафа, извади пистолета си, внимателно свали заглушителя и го пусна в сака. Тишината бе необходима през нощта. Стрелбата през деня трябваше да е достатъчно шумна, за да подплаши онези, които не би трябвало да са на мястото на престрелката. Не искаше да пострадат невинни минавачи. Военните наричаха това косвени жертви. В града пък — убийство.

Огледа се, смъкна сака от рамото си, свали якето и облече ватираното. Пълнителите отидоха в джоба. Пистолетът отново се озова в кобура под мишницата му; без заглушителя не изпъкваше толкова

много. Взе сака, прибра го в шкафа, отвори го и извади мешката на Лив. Поколеба се за момент — вроденото чувство за такт не му позволяваше да наднича в личните вещи на жена, но въпреки това го направи.

Намери дрехи, тоалетни принадлежности, зарядно за телефон — всичко, което би взел човек, ако заминава по спешност. Имаше и малък лаптоп в куфарче, портфейл, кредитни карти, журналистическа карта за самоличност и карта за „Старбъкс“, почти пълна. В страничния джоб откри паспорт, връзка ключове и малък албум. В него имаше десетина снимки на Лив и някакъв младеж на разходка из Ню Йорк. На тях Лив беше с няколко години по-млада. Младежът несъмнено бе неин брат. Имаше същата руса коса, същото леко заоблено привлекателно лице — хубаво при него, красиво при нея — същите яркозелени очи, светещи от радостта на споделения смях.

Последната снимка показваше, че разходката е била преди 2001 година: младежът стоеше между кулите близнаци на Световния търговски център и буташе с ръце настрани, а лицето му бе изкривена карикатура на ужасно усилие. С дългата си коса и наченки на брада приличаше на Самсон в храма на филистимците. Картината бе зловеща, натоварена с трагедия не само заради случилото се с кулите, но и защото младежът с разперените ръце подигравателно имитираше позата, която щеше да заеме през последните часове преди да полети от върха на Цитаделата.

Гейбриъл прибра снимките в портфейла. Инстинктът му подсказваше да остави мешката в шкафа, но той я преметна през рамо, затвори вратата на камерата и тръгна към изхода. Мешката щеше да му е талисман, магия за късмет, леща, през която да фокусира решимостта си. Когато намереше Лив и я заведеше на безопасно място, щеше да ѝ я върне.

Сигурността ѝ вече се бе превърнала за него в лична мисия. Не можеше да каже точно защо или кога бе решил така. Може би когато я гледаше как тича през хлъзгавия от дъжда паркинг, обхваната от ужас, който отчасти се дължеше на него. А може би и по-рано — когато бе видял изумителните ѝ зелени очи, търсеци истината в неговите. Можеше най-малкото да я освободи от страха, стига да му се удадеше възможност.

Излезе от сумрака на багажната служба в ярката светлина на основната зала. Стъкленият таван, издигащ се на тридесет метра в най-високата си точка, сякаш улавяше и отразяваше всеки звук. Беше толкова шумно, че той по-скоро усети, отколкото чу звъна на телефона в джоба си.

— Момичето е отведено в централното полицейско управление — каза Катрин. — Намира се в стаята за разпити на четвъртия етаж и дава показания за случилото се през нощта.

— Откога е информацията?

— Току-що я получих. Но мислим, че източникът, който ни я даде, я е дал и на sancti.

В това имаше резон. И освен това означаваше, че хората, които се бяха опитали да отмъкнат Лив, ще се навъртат наоколо и ще чакат следващия удобен момент.

— Ще ти се обадя — каза той и прекъсна връзката.

Надяна шлема, докато приближаваше към мотоциклета и обмисляше следващия си ход. Реши, че Лив ще е в безопасност, докато е в стаята за разпити; нямаше обаче да остане там завинаги, а сградата на полицейското управление беше огромна. Щеше да е почти невъзможно да я открие, без да привлече внимание към себе си. Запали двигателя и погледна към вестникарската сергия, на която се продаваше сутрешното издание на местния вестник. На първа страница отново имаше снимка на монаха — този път от по-близък план, явно направена с много добър обектив. Заглавието отгоре гласеше ПАДЕНИЕТО НА ЧОВЕКА.

Гейбриъл превключи на скорост и се сля с мудния сутрешен трафик.

Знаеше много добре къде щеше да отиде Лив.

62.

Аркадиан бутна голямата стъклена врата на управлението и я задържа отворена. Лив излезе и примижа на ярката светлина на слънцето. Няколко униформени ченгета и цивилни служители от администрацията се бяха събрали около един пепелник, светилище на общата им зависимост. Лив тръгна да се присъедини към службата.

— Мога ли да ви откъсна една цигара? — попита един мъж с бяла риза и синя вратовръзка. Цивилните обикновено бяха поотстъпчиви от униформените. Той я погледна и леко се дръпна, стреснат от външния ѝ вид.

— Тя е с мен — каза Аркадиан.

Служителят извади пакет „Марлборо Лайт“.

— Благодаря — каза Лив и си взе цигара. — Наистина ви благодаря.

Мъжът ѝ поднесе огънче и Лив се наведе и запали. Дръпна жадно и вдиша сухия дим. Вкусът беше отвратителен като на цигарите, които бе пушила в стаята за разпити. Въпреки това се усмихна на мъжа и тръгна след Аркадиан по улицата.

— Кога за последен път видяхте брат си? — попита той, когато го настигна.

Лив отново дръпна от цигарата с надежда, че познатото блаженство скоро ще я изпълни.

— Преди осем години. Точно преди да изчезне.

— Някаква идея защо е заминал?

Лив се намръщи на гадния вкус. Какво им беше на тези чуждоземни цигари? До една приличаха на горящи гуми.

— Дълга история.

— Е, тогава да вървим по-бавно. Моргата е само на две пресечки.

Лив отново дръпна предпазливо и пусна цигарата възможно най-дискретно в канавката с надеждата, че приятният мъж, който я беше почерпил, не гледа след нея.

— Мисля, че всичко започна със смъртта на татко. Не зная какво от това знаете...

Аркадиан си помисли за досието, което бе съставил за миналото на мъртвия монах, и статията за трагичната автомобилна катастрофа в ледената клисура.

— Запознат съм в общи черти.

— Брат ми смяташе, че вината е изцяло негова! „Синдром на оцелелия“, така го наричат докторите. Не можеше да се отърси от чувството, че той е бил причината за всичко и че не заслужава да живее. Премина през дълга терапия, опитваше се да се примири. Накрая се обърна към религията. Предполагам, че често се случва. Започваш да търсиш отговори. И ако не можеш да ги намериш тук и сега, започваш да търсиш другаде.

Припомни си събитията отпреди осем години — пътуването до Западна Вирджиния; пеенето на щурците на верандата, докато сестра Кинтнър ѝ разказваше какво знае; как всичко се бе изяснило и бе застанало на мястото си; после мракът бързо го скри отново, след като сподели откритието си със Самюъл.

— Изобщо не трябваше да му казвам.

— Не бъдете толкова сурова към себе си — каза Аркадиан. — Когато Самюъл се обвиняваше за смъртта на баща ви, вие също ли мислехте така?

— Не.

— А казвахте ли му, че вината не е негова?

— Разбира се.

— Е, а сега аз ще ви кажа — смъртта на Самюъл не е по ваша вина. Каквото и да сте му казали, каквото и да си мислите, че сте направили, за да го пропъдите, той вече е бил тръгнал по своя път. Нищо не сте можели да направите, за да промените това.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Ако е хранил някакви лоши чувства към вас или ако е смятал, че имате вина за нещо, защо му е трябвало да се погрижи да ви открием?

Лив сви рамене.

— Може би за да ме накаже.

Аркадиан поклати глава.

— Нещата не стават така. Сигурно сте писали за случаи на отвличане и за изчезнали хора.

— Случвало ми се е.

— И какво е най-лошото при тях? Имам предвид, за близките.

Лив си помисли за хората, които бе интервюирала — измъчените погледи, постоянните умувания за всичко, което би могло да се случи, непрекъснатата тревога и несигурност. Помисли си за демоните, с които бе живяла самата тя, откакто Самюъл бе изчезнал.

— Най-лошото е да не знаеш какво става.

— Именно. Но вие *знаете* какво се е случило със Самюъл, защото той се е погрижил да научите. Значи не ви е наказвал. А ви е освободил.

Стресна я вой на сирена. Голяма противопожарна кола се понесе през трафика и зави на следващата пресечка. Аркадиан я изгледа как изчезва, после хукна натам.

63.

Хора в бели лабораторни престилки и по ризи изпълваха улицата с пъхнати в джобовете ръце и прегърбени рамене, за да се предпазят от студа. Пожарната спря до друга, която вече беше паркирала пред нещо като огромен мавзолей. Пожарникари в ярки дрехи проверяваха имена по списък.

Аркадиан тръгна към най-близкия, като оглеждаше лицата на околните, вадеше телефона си и натискаше копчетата.

— Да сте виждали доктор Рийс?

Пожарникарят погледна списъка.

— Не. Още не е излязъл.

Записаният глас на Рийс подкани Аркадиан да остави съобщение. Той затвори и забърза към двама пожарникари, които тъкмо излизаха от сградата.

— Какво става? — попита ги и показа значката си. Двамата миришеха на пушек.

— Нищо — каза единият, свали шлема си и избърса потта от челото си. — Задействала се е алармата в един коридор. Някой запалил кошче за боклук в тоалетната.

— Нарочно?

— Че как иначе?

Аркадиан се намръщи.

— Може ли да вляза?

Пожарникарят го погледна, после заговори в микрофона на ревера си:

— Чарли четири, намерихте ли нещо друго?

Чу се прашене, последвано от металически глас:

— Не. Излизаме.

— Заповядайте — каза пожарникарят.

Аркадиан тръгна нагоре по стълбите. Лив го следваше по петите, загледана решително напред и леко намръщена с надеждата, че това прави физиономията ѝ сериозна и пожарникарят ще я вземе за партньор на Аркадиан. Вместо това огнеборецът зяпаше мърлявите ѝ

дрехи и сплъстената ѝ коса. Дори отвори уста да каже нещо, може би да я спре, но радиото отново оживя и отвлече вниманието му, което позволи на Лив да вземе на скок последните няколко стъпала и да изчезне вътре.

Озова се в голямо преддверие с няколко врати, пуста рецепция и два асансьора отляво. Пред нея Аркадиан натисна копчетата, изчака няколко секунди, после рязко се обърна и мина през двойната врата. Лив го последва по стълбището, като се стараше да стъпва в синхрон с него чак до сутерена, за да не я чуе и да не ѝ нареди да остане отвън.

Аркадиан нахлу в коридора и спря, поразен от царящата тишина. На пода лежеше престилка, съборена от закачалката от някой бързащ да излезе. По-нататък се виждаше вратата на кабинета на Рийс. Беше полуотворена. Той натисна бутона за повторно набиране и предпазливо тръгна напред.

Надникна вътре и видя телефона на Рийс да вибрира върху празното бюро. Апаратът се чукна в черна чаша, наполовина пълна с кафе с мляко. От бледата напитка все още се вдигаше пара. Аркадиан затвори телефона си и тишината отново изпълни всичко. Зад него в коридора се чу някакъв шум и той рязко се извъртя и посегна към пистолета си.

Лив видя как ръката на Аркадиан се стрелна към сакото му. Видя и че я позна и на лицето му се изписва раздразнение. Погледна над рамото му към празния кабинет. Отчаяно ѝ се искаше да разбере какво става, но знаеше, че не е време да задава въпроси.

Аркадиан бутна вратата, като я докосваше само с ръкава си, и сърцето на Лив се разтупка. Беше в бранша достатъчно време, за да разбере какво означава това движение. Ченгето разглеждаше това място като местопрестъпление.

Аркадиан отново се обърна към нея и нареди:

— Стойте тук. — И тръгна към друга двойна врата в дъното на коридора. — Не пипайте нищо.

Бутна вратата с рамо. Лив забърза след него и се мушна в процепа, преди вратата да се затвори. Озова се в тясна безлична стая.

Температурата бе само няколко градуса над нулата и във въздуха се носеше миризма на дезинфектанти и нещо сладникаво, което предизвикваше леко гадене. Едната стена беше заета от големи шкафове, поне тридесет. Лив внезапно потръпна, когато си даде сметка какво има в тях.

В центъра на стаята стоеше изоставена количка. Върху долната ѝ половина имаше найлон, отметнат настрани като чаршаф. Сякаш лежащият беше станал при включването на тревогата и беше излязъл заедно с всички останали. Аркадиан я заобиколи и спря пред един шкаф на отсрещната стена, трети във втория ред, означен с номер 8. В залепената за прозореца прозрачна папка имаше написана на ръка бележка. Лив не можеше да я прочете от мястото си, но се досещаше какво пише на нея.

Аркадиан хвана дръжката с ръкав да отвори шкафа — и в същия миг Лив чу звук зад себе си и рязко се обърна. Блед кльощав мъж стоеше неуверено на прага. В едната си ръка държеше недояден геврек, с другата отмяташе косата си назад.

— Къде беше, по дяволите? — викна му Аркадиан.

Рийс се облегна на касата и погледна покрай Лив.

— Пропуснах да закуся — каза и посочи геврека. После на лицето му се изписа смущение.

Лив проследи погледа му.

Шкафът бе празен. Тялото на брат ѝ го нямаше.

64.

Лив, Аркадиан и Рийс стояха като хипнотизирани. После Аркадиан развали магията. Погледна към ъгъла и заповяда:

— Вън! — И ги подкара към относителната топлина на коридора и стълбището. — Никой да не влиза — извика на Рийс. — Провери кабинета си за липсващи неща, но не докосвай нищо.

Рийс и Лив се спогледаха. По погледа му пролича, че му се струва позната, после на лицето му се изписа безпокойство, когато разбра коя най-вероятно е тя. Лив се извърна, преди на лицето му да се изпише съчувствие. Видя Аркадиан да изчезва през вратата към стълбището и тръгна след него, отчасти да разбере какво става и отчасти да не ѝ се налага да слуша съболезнованията на патолога за загубата ѝ.

Аркадиан се втурна в приемната, която вече бе пълна с хора, които се връщаха в сградата, проби си път към офиса на охраната и каза на страховитата дама зад бюрото:

— Обадете се в централата. В моргата е станала кражба. Да изпратят екип следователи.

Тя го изгледа свирепо и възмутено над очилата си за четене.

— Веднага! — извика той и всички се обърнаха към него. — И никой да не слиза в сутерена.

Нервният център на охраната на моргата бе голям колкото да побере стол, бюро и няколко компютъра, записващи сигналите от камерите. На бюрото имаше два екрана, разделени на по три части, предаващи изображения от различни камери. Униформен мъж около петдесетте погледна влизания Аркадиан. Светлината на екраните се отразяваше от фотосоларните стъкла на очилата му, които все още бяха тъмни от ярката слънчева светлина навън.

Аркадиан размаха значката си.

— Можете ли да включите записа от хладилното помещение в сутерена?

Вратата зад него се отвори и в тъмната стая нахлу светлина. Аркадиан се обърна и видя Лив да се намъква в помещението. Гледаше решително към мониторите, за да избегне погледа му. Аркадиан понечи да ѝ каже да излезе, но реши, че е по-добре да я държи до себе си.

Измъкна телефона и намери записа на обаждането на Рийс, когато се бе задействала алармата. Девет и четиринадесет. Един от екраните показваше записа от камерата, която бе забелязал в ъгъла на помещението.

— Можете ли да върнете на девет и четиринадесет и да пуснете записа?

Мъжът отвори менюто и въведе часа. Образът подскочи и в празната допреди миг стая се появи мъж. Буташе количка към един от шкафовете.

— Кой е този? — попита Аркадиан.

Човекът от охраната се взря в екрана. Мъжът с количката спря и се огледа — беше чул писъка на сирената.

— Не му знам името, но работи тук — каза дежурният. — Мисля, че е от лаборантите.

Записът продължи на подскоци през три секунди, докато мъжът не изчезна: движеше се като лошо водена марионетка.

— Вижте покривалото — каза Лив и посочи екрана. — Прилежно сгънато върху количката. Когато влязохме, беше отметнато.

— Можете ли да увеличите скоростта? — попита Аркадиан.

Дежурният натисна един клавиш няколко пъти и образът започна да прескача през пет секунди, после през десет. Когато часовникът показваше девет и седемнадесет, в кадър влезе друга фигура.

— Задръжте — каза Аркадиан.

Записът отново тръгна през три секунди.

Новодошлият бе висок, чернокос, с тъмни дрехи. Не можеха да видят лицето му. През цялото време стоеше с гръб към камерата. Мина покрай количката и спря пред шкафа, който беше отворил Аркадиан. Облечена в ръкавица ръка хвана дръжката и дръпна. Сърцето на Лив заблъска в гърдите ѝ. Видя очертанията на чувал за трупове.

Мъжът отвори чувала. Въпреки лошото качество на картината Лив веднага позна брадатото лице и сълзи опариха очите ѝ. В следващия момент натрапникът се премести и скри лицето на Самюъл

с тялото си. Като че ли търсеше нещо в джоба на якето си. Свали си ръкавицата, намери каквото търсеше и се наведе към отворения шкаф. После рязко се извъртя към вратата, стреснат от нещо. Държеше главата си наведена заради камерата, но Лив все пак го позна.

— Гейбриъл... — ахна тя. — Той ме взе от летището снощи.

Аркадиан грабна телефона на бюрото, без да изпуска от поглед екрана: гледаше как мъжът закопчава чувала, затваря шкафа, качва се на количката и дърпа найлоновото покривало върху себе си.

— Обажда се инспектор Давуд Аркадиан. Има проникване в моргата. Всички екипи да започнат да търсят заподозрения. Млад мъж. Слабо телосложение. Височина около метър осемдесет и пет. Черни дрехи...

Появиха се двама души, облечени като парамедици. Бутаха количка. По-високият хвърли поглед към камерата, но бе невъзможно да различат лицето му. И двамата бяха с хирургически маски, шапки, престилки и латексови ръкавици. Аркадиан ги гледаше как отиват право към шкафа на Сам. Провериха съдържанието на чувала, качиха го на количката и изкараха тленните останки на Самюъл Нютън извън кадър. Цялата операция отне по-малко от петнайсет секунди.

Гейбриъл се надигна като някакво създание от филм на ужасите и ги последва, като остави покривалото така, както го бяха заварили.

Аркадиан сложи ръка на микрофона и попита:

— Има ли камера в приемното отделение?

Хладилното помещение изчезна и се смени с издигната бетонна платформа с линейка от едната страна и летящи врати от другата. Лив си помисли, че прилича на склад на месарница.

След няколко секунди вратите се отвориха и количката мина през тях. Двамата парамедици направо я запратиха в линейката.

Аркадиан свали ръка от микрофона и нареди:

— Смяна на приоритета. Искане незабавно издирване на линейка, тръгнала от градската морга в посока към колелото „Алилуя“. Номер неизвестен. Заподозрените са двама мъже, единият около метър и деветдесет, другият към метър и седемдесет и пет, и двамата облечени като парамедици. Заподозрените се търсят за проникване и противозаконно отнемане и в момента бягат от местопрестъплението. Снимка на другия заподозрян ще бъде разпратена след малко.

Затвори телефона и каза на дежурния:

— Свалете снимките на заподозрените от записа и ги пратете в централата по имейла.

И излезе. Трябваше да говори с Рийс.

65.

Гейбриъл се вмъкна в празната разпределителна стая и клекна зад централния тезгях, върху който все още лежеше сутрешната поща и колети, зарязани след включването на алармата. Докато вадеше сака и шлема от скривалището им, чу гласове от коридора и грабна някакъв обемист плик.

— Добре ли сте? — На прага се появи жена на средна възраст и го загледа остро и подозрително през очилата си с дебели дизайнерски рамки.

— Да... имам пратка за... — Гейбриъл погледна етикета. — Доктор... Макин? — И пусна петстотинватова усмивка.

Горе-долу на втората секунда от сиянието ѝ ръката на жената се вдигна колебливо към гърдите ѝ и погледът ѝ омекна.

— Имате предвид доктор *Меахин* — каза тя. — Трябва ли да подписвам някъде?

— Не, всичко е наред — отвърна Гейбриъл. — Човекът, който ме упъти насам, вече подписа.

Кимна на жената и се измъкна обратно в коридора. Беше пълно с хора. Чу някой да вика от рецепцията зад него. Продължи към рампата. Задната част на сградата бе пуста. В отсрещния край на алеята видя линейка да излиза на колелото „Алилуя“.

Скочи от платформата и спринтира към мотоциклета, който бе скрил зад един контейнер за отпадъци. С две резки натискания на педала запали двигателя и полетя напред, после рязко натисна спирачки. Колелото „Алилуя“ беше еднопосочно и движението по това време винаги беше натоварено. Погледна наляво. Не видя линейката. Започна да се провира между колите, като се оглеждаше напред. След мъчително маневриране стигна до пресечката с южния булевард, откъдето можеше да продължи в две посоки — надясно към покрайнините и наляво към Цитаделата. Заложил на втората възможност, но засега продължил право напред, готов да завие в която и да било посока в мига, в който види целта си.

Рязко натисна спирачка и задното колело закова. Чу се клаксон и един микробус го заобиколи в последния момент. Шофьорът изкрещя гневно от безопасността на кабината си. Гейбриъл изобщо не го чу. Гледаше булеварда в двете посоки. Линейката я нямаше. Просто беше изчезнала някъде между алеята и този кръстопът.

— Липсва ли нещо? — попита Аркадиан още от вратата.

— Не. — Рийс седеше зад бюрото си и държеше някакъв лист. — Мислех, че може да са взели това — доклада от лабораторията, за който ти споменах. Явно не са знаели какво представлява. Това е... невероятно.

Погледна над рамото на инспектора и на лицето му се изписа изненада. Лив стоеше на прага.

Аркадиан въздъхна.

— Рийс, това е Лив Адамсен. Тя е роднина на... Сестра е на монаха.

— Да, аз... ъ-ъ-ъ... Здравейте... — Рийс се усмихна нервно. — Съжалявам за ъ-ъ-ъ... — Млъкна и затърси път през минното поле от неподходящи обяснения за случилото се.

— Съжалявате, че изгубихте тялото на брат ми? — предложи Лив.

— Да, всъщност... — каза той. — За първи път ми се случва.

— Е, винаги има първи път, нали?

Рийс се изчерви, с което съсипа добре поддържаната бледност на лицето си, и сведе поглед.

— Госпожице Адамсен — намеси се Аркадиан и я погледна авторитетно, или поне така се надяваше. — Зная, че сте ядосана, и имате пълното право да бъдете ядосана, но пратих всички служители на разположение да търсят онази линейка. Ще върнем брат ви. Изобщо не биваше да ви позволявам да идвате тук, а сега това е местопрестъпление и просто не можете да сте тук. Върнете се на рецепцията и изчакайте, докато не осигурим района.

Лив отвърна твърдо на погледа му и каза:

— Не.

— Това не е молба.

Лив с подчертана категоричност влезе в кабинета и седна срещу Рийс.

— Нека ви обясня защо ще остана. През последните двайсет и четири часа открих, че брат ми, когото смятах вече за мъртъв, *наистина* е умрял. Прелетях хиляди километри в неудобни самолети, за да дойда да го идентифицирам. Бях отвлечена, по мен стреляха, а после, точно когато си мислех, че най-сетне ще го видя, *вие* го изгубихте.

Замълча, за да осмислят думите ѝ, после продължи:

— Зная как да се държа на местопрестъпление. Не мога да замърся това повече, защото вече съм била тук. Така че нищо не ви пречи да ме оставите тук и да се погрижите да остана доволна. Защото — тя вдигна смачкания вестник, — ако се опитате да ме разкарате, първата ми работа ще е да се обадя на редактора си. Мислите ли, че няма да ми запази първата страница?

Погледът на Рийс се стрелкаше от Аркадиан към Лив и обратно. Двамата се гледаха като дебнещи се котки, докато Аркадиан най-сетне не примигна.

— Добре — каза той. — Останете. Но ако нещо стигне до пресата, каквото и да било, ще приема, че е дошло от вас, и ще ви преследвам за възпрепятстване на разследване. Разбрахме ли се?

— Напълно. — Тя се обърна и ледът в очите ѝ моментално се стопи. — И тъй... Рийс, нали?

Патологът кимна. Опърничавите жени го плашеха доста. Освен това ги намираше за невероятно привлекателни. А тази направо биеше всички рекорди.

— Говорехте нещо за лабораторни резултати?

Рийс погледна Аркадиан, който само сви рамене.

— Добре. Ъ-ъ-ъ... лабораторните доклади са нормална част от клиничната процедура... както вероятно знаете. Винаги правим стандартен набор тестове на тъканите, за да установим едни неща и да изключим други, като например дали жертвата е взела, или са ѝ дали нещо, което може да е допринесло за смъртта. Един от тези тестове измерва степента на некроза на черния дроб, което помага за установяване на времето на смъртта. В случая той всъщност не ни трябваше, тъй като имаше много свидетели, но процедурата си е процедура. Ето и резултатите... — Той посочи червената бележка, прикрепена към горния лист. — Дойде със запитване за замърсяване. От лабораторията мислят, че пробата е била надписана неправилно.

Няма абсолютно никакъв признак за некроза. Всъщност точно обратното. Клетките като че ли... регенерират. Клетките на черния дроб наистина се възстановяват, разбира се, но само ако организъмът е жив...

Аркадиан се запита — със закъснение — дали е било умно да позволява Лив да чуе това.

— Проверих всичко много внимателно. Пробата определено е от монаха. Така че ако се съди само по тези резултати и игнорираме факта, че аз лично направих аутопсията... — Рийс се поколеба. — Бих казал, че той се... възстановява.

67.

На една трета по обиколката на колелото „Алилуя“ имаше висока елегантна сграда, която бе изтърбушена, подсилена и превърната в нелепо скъп паркинг. Металният ѝ параван се вдигна и един бял микробус излезе навън и се включи в натоварения трафик.

Гейбриъл наблюдаваше от другата страна на улицата със скрито от визьора на шлема лице. Погледна джобния си компютър като куриер, който проверява адреса на доставката. В горната част на екрана пулсираше малка бяла точка, а около нея пълзеше карта на улиците. Движението на точката съвпадаше точно с това на микробуса — или по-точно с движението на тялото на Самюъл: преподавателят, който Гейбриъл беше поставил в гърлото му, показваше местоположението.

Той прибра компютъра в джоба на якето си и запали мотоциклета. Микробусът стигна до края на полукръга и зави наляво към центъра на стария град. Гейбриъл го последва, като остави няколко коли между него и себе си.

Малко преди северния булевард микробусът отби по една хлъзгава уличка покрай голям знак, приветстващ посетителите с добре дошли в квартал Умбра.

Откакто съществуваше Руин, Умбра или Кварталът на сенките, бе най-непопулярната и съответно най-малко заселената част на града. Сврени под северната страна на Цитаделата, улиците му постоянно се намираха в сянката на планината, дори в разгара на лятото. Напоследък ниските цени на земята го правеха чудесно място за огромните автопаркове, обслужващи армиите туристи, които нахлуваха в града. Сега микробусът пътуваше именно в тази долина на студен сив бетон.

След като напуснаха анонимността на колелото, Гейбриъл изостана още и се скри зад един градски автобус. Микробусът рязко зави надясно по тясна алея между две огромни многоетажни чудовища.

Гейбриъл продължи напред, направи бърз обратен завой, качи се на тротоара, изключи двигателя и пусна стъпката. Свали страничното огледало и изтича до ъгъла, като по пътя вдигна визъора на шлема си. Приклепна до стената, подаде огледалото през ръба, като го държеше ниско до земята, и загледа алеята, която свършваше при отвесната скала, издигаща се към стената на стария град. Микробусът спря пред ниска бариера. Един мъж с дълга тъмна коса и брада се подаде от левия преден прозорец, пхна карта в процепа на електронния четец, след което хвърли поглед назад.

Гейбриъл замръзна.

При липсата на слънчева светлина, която да се отрази от огледалото, единственото, което можеше да го издаде, бе движението.

Успя да разгледа внимателно шофьора. Приличаше повече на рок звезда или филмов актьор, отколкото на наемник. След секунди микробусът продължи напред и изчезна в сградата.

Гейбриъл извади компютъра от джоба си. Пулсиращата бяла светлина се движеше в горната част на екрана, където задната част на гаража опираше в планината. Той пхна огледалото в джоба си и стана. Стотици автомобилни фарове надничаха над ниската стена от лявата му страна подобно на копнеещи за свобода затворници. Гейбриъл прескочи стената и забърза навътре.

Бе студено и влажно, миришеше на масло, бензинови пари и урина. Понеже си даваше сметка, че вероятно се намира в обхвата на някоя камера, Гейбриъл тръгна към едно паркирано по-нататък „Ауди“, престори се, че се кани да се качи, после коленичи уж да търси изпуснат ключ и отново погледна екрана на джобния компютър.

Бялата точка вече не се намираще в пределите на паркинга, а преминаваше през скалата отвъд него. Гейбриъл я загледа как пресича улиците и сградите на стария град в посока право към Цитаделата. Когато измина две трети от разстоянието, точката спря на място, примигна и изчезна.

Гейбриъл отиде до старата бетонна стена в дъното и опря компютъра в нея, за да усили сигнала. Точката се появи и отново примигна. Беше още по-близо до Цитаделата.

Някъде почти до стария ров угасна напълно.

68.

Кутлар седеше отпред и се взираше в мрака на тунела пред подскачащите светлини на фаровете. Трополенето на гумите по неравния под и тътенът на дизеловия двигател се сливаха в общ скръбен звук. Друсането опъваше шевовете по крака му. Радваше се на болката — тя го поддържаше съсредоточен и доказваше, че все още е жив.

Главата му бе замаяна от взетите хапчета. Осъзна, че трябва да има предвид това. Трябваше да е нащрек, ако искаше да се измъкне от тази ситуация. Тя бе станала съвсем ясна, когато Корнилиъс и Йохан му помогнаха да се махне от клиниката и да се качи в микробуса.

— Трябва да ни кажеш какво стана — беше казал Корнилиъс, сякаш му предлагаше приятелски съвет. — Трябва да ни кажеш как момичето е успяло да избяга. И най-важното — бе добавил и се бе приближил толкова, че косъмчетата на брадата му погъделичкаха ухото на Кутлар, — трябва да ни кажеш как изглежда тя.

Именно затова все още дишаше. Те разполагаха само с името ѝ, а той бе виждал лицето ѝ. Докато продължаваха да я търсят, той им беше по-полезен жив, отколкото мъртъв.

Тунелът внезапно тръгна нагоре и свърши в просторна зала. Йохан завъртя волана и фаровете осветиха стоманена врата. Микробусът спря. Йохан изключи двигателя и двамата с Корнилиъс слязоха и минаха отзад. Кутлар не помръдна. Купето леко се наклони, когато задната врата се отвори, и Кутлар чу шумоленето на найлон — вдигаха първия чувал.

Беше се смаял, когато убиха двамата парамедици. Смъртта на доктора беше някак си по-приемлива — никой нямаше да се изненада особено, когато намерят тялото му отпуснато в стола, както го бяха оставили. Беше прекрачил границата, откакто се бе пристрастил към наркотиците. Медиците обаче бяха обикновени цивилни. Съвсем свестни хора.

Сияещи в червено от светлините на стоповете, монасите се появиха иззад микробуса с първия чувал и го сложиха до стоманената

врата. След като повториха процедурата още два пъти, Йохан извади карта, сложи я в четеца и вратата се отвори навътре. Секунди по-късно се затвори. Трупове не някак си бяха изчезнали зад нея.

Корнилиъс и Йохан отново се качиха в микробуса.

— Мога да ви помогна да я откриете — каза Кутлар.

Корнилиъс се обърна към него и устните му се свиха.

— Как?

— Да се разкараме оттук и ще ви покажа. — Кутлар се опита да скалъпи усмивка, но успя само да направи гримаса. — Трябва да се обадя. — Сви театрално рамене. — Тук обаче няма обхват.

За момент Корнилиъс не каза нищо. Само гледаше избилата по кожата на Кутлар пот.

— Разбира се — каза най-сетне.

Двигателят оживя и звукът внезапно изпълни затвореното пространство. Кутлар загледа през страничния прозорец как червеното сияние в пещерата помръква, докато се отдалечаваха.

Трите чувала останаха да лежат в черната тишина на планината, докато в лабиринта тунели отгоре палеха факли и се приготвяха да ги приберат. Брат Самюъл се бе завърнал малко повече от двадесет и четири часа след бягството си от Цитаделата.

IV

*В началото бе Светът, и Светът беше
Бог, и Светът бе добро.*

Откъс от
Еретическата библия

69.

Хладилното помещение на градската морга беше доста добро място за събиране на улики — ако изобщо можеше да има такова. Ограниченият достъп беше попречил на натрупването на обичайните допълнителни отпечатащи, косми и други следи, които пречат на повечето разследвания. Всички повърхности бяха клинично чисти. Имаше и пълен запис от камерите, показващи къде са били заподозрените и до какво са се докосвали.

— Ето там. — Аркадиан посочи края на найлона върху количката. — Първият заподозрян го докосна, докато се качваше.

Петерсен се усмихна. Отпечатащи се снемаха по-лесно единствено от стъкло.

— Докосна също и онзи шкаф — каза Аркадиан и посочи шкаф номер 8. — Уведоми ме веднага щом откриеш нещо — добави той и остави Петерсен да подрежда четчиците си и да отваря тубата фина алуминиева прах.

До вратата стоеше полицай, който се грижеше никой да не влиза и излиза от помещението.

Рийс крачеше напред-назад в коридора пред кабинета си. Когато Аркадиан се приближи, му подаде стъкленица за проби.

Аркадиан я взе, без да забавя крачка, и попита:

— Къде е тя?

— В помещението за персонала на първия етаж — отвърна Рийс зад гърба му.

* * *

В показанията се описваше всичко, което ѝ се бе случило от влизането в моргата до идентифицирането на загадъчния мъж от видеозаписа. Лив тъкмо се канеше да подпише, когато се появи Аркадиан. Тя все още се чудеше каква е играта на Гейбриъл и защо я играе. Не го беше описала като „мъжа, който се опита да ме отвлече“.

Най-лошото, което бе направил, бе да се представи за полицаи и да ѝ предложи да я откара до града. Не той беше човекът, насочил пистолет към лицето ѝ. Не беше откраднал и тялото на брат ѝ, макар все още да не бе сигурна какво точно правеше в хладилното помещение. Накрая се спря на „мъжа, който ме посрещна на летището и се представи като придружаващ ме полицаи“. Не кой знае колко елегантно, но поне точно. Написа датата и се подписа.

Униформеният служител провери подписа ѝ и излезе. Аркадиан затвори вратата след него.

Лив дръпна към себе си едно потиснато на вид мушкато от ъгъла на масата и започна да го чисти: махаше изсъхналите цветове от задушните стебла, натрошаваше ги и ги пускаше в саксията.

— Намерихте ли го?

Аркадиан погледна към улицата. Щеше да е чудесно точно сега пред сградата да спре полицейски микробус и да измъкнат от него и тримата заподозрени, закопчани. Уви, това не се случи.

— Още не — отвърна той. На мокрия път, където бяха спрели пожарните, се виждаше петно дизел, преливаше във всички цветове на дъгата. — Работим по въпроса. — Обърна се към смачкания вестник на масата. Първата страница бе превърната в калейдоскоп от букви и драсканици. — Някакъв напредък с това?

— Нямах много време да се съсредоточа, ако трябва да съм честна. Бях малко разсеяна, така да се каже.

Аркадиан премълча с надеждата, че тишината ще смекчи настроението ѝ.

— Наистина ли мислите, че затова са го отмъкнали? — Тя отново огледа надрасканите букви и символи.

— Може би. Пипнем ли ги, ще ги питаме. А дотогава бих искал да ви помоля нещо. — И сложи на масата пакета, който му бе дал Рийс.

Лив присви очи.

— Това е комплект за вземане на ДНК проба, нали?

— Да. Предвид лабораторните резултати, които е получил Рийс, ще е много полезно да сравним вашата ДНК с тази на брат ви. А и с това ще установим без капка съмнение родството ви. — И плъзна комплекта към нея.

Лив откъсна последното мъртво цветче от мушкатото, смачка го и го пусна при другите. Изтръска ръце, отвори комплекта и отърка с

кличката с памук вътрешната страна на бузата си. Пусна я в бурканчето, затвори го и му го подаде.

Цитаделата се издигаше зад сградите от другата страна на улицата, сурова и безпристрастна на фона на небето. От гледката я побиха тръпки.

Аркадиан проследи погледа ѝ, забеляза някакво движение на улицата и възкликна:

— Господи!

Пред сградата бе спрял микробус на телевизионен екип.

— Не съм ги викала аз — каза Лив. — Занимавам се единствено с преса. Не обичаме тези типове.

На вратата се почука.

— Извинявай, шефе, но снеш почти пълен набор отпечатъци от найлона — каза Петерсен. — Как искаш да ги пратя, за нормална или ускорена обработка?

— Задръж за момент, ще дойда с теб. — Аркадиан се обърна към Лив. — Знам, че не сте се обаждали на журналистите, така че не тълкувайте погрешно онова, което ще кажа... Мисля, че трябва да ви измъкнем от сградата.

Лив се намръщи.

— Това не е опит да се отърва от вас — продължи Аркадиан. — Просто мисля, че ще сте в по-голяма безопасност, ако не се мотаете наоколо. Ако журналистите научат за случилото се, ще обсадят моргата. Не искам хората, които откраднаха брат ви, да ви гледат в новините в шест вечерта. Ще уредя някой да ви откара до управлението, за да можете да вземете душ и да се преоблечете. Ще ви намеря там по-късно. Става ли?

Лив погледна калните си дрехи.

— Става. Но ако използвате това като повод да ме отсвирите, незабавно ще дам пресконференция.

— Както желаете — отвърна той. — Само стойте далеч от прозорците. Не искам да виждам лицето ви по новините.

„И аз“ — помисли си Лив, докато оглеждаше мърлявата си блуза.

70.

Атанасий бе извикан в кабинета на господаря си малко след утрень, за да го придружи на една задача. „В името на братството — беше казал игуменът и бе добавил: — Задача, за която не бива да споменаваш пред никого.“

И ето че сега се спускаха по тясното стълбище, като си осветяваха пътя с една-единствена факла. От време на време минаваха покрай други тесни и загадъчни коридори.

След пет-шест минути непрекъснато спускане Атанасий видя слабо мъждукане отпред. Идваше от някаква арка, която изглеждаше по-нова. Влязоха в малка пещера, където мълчаливо стояха двама монаси с факли. И двамата носеха зелените раса на sancti.

Зад тях имаше вездана в стената врата, изработена от тежка стомана. В единия ѝ край имаше тънък жлеб, подобен на високотехнологичните ключалки, охраняващи входа към голямата библиотека. Игуменът кимна мълчаливо на sancti, бръкна в ръкава си и извади магнитна карта. Чу се приглушено прещракване. Игуменът отвори широко вратата и тримата минаха през нея. Атанасий се поколеба за момент, но ги последва.

Помещението бе малко, а въздухът изглеждаше по-топъл и в него се носеше фин прах, който сияеше в оранжево на светлината на факлите. В отсрещната страна също имаше стоманена врата, пред която лежаха какавиди от дебел найлон. Атанасий веднага се сети какво има в тях.

Единият sancti отвори най-близкия чувал достатъчно, за да се види главата. Тънка струйка кръв се стичаше от малката дупка в слепоочието към врата. Атанасий не познаваше мъжа. Не познаваше и онзи във втория чувал. Познаваше обаче третия. Погледът му спря върху лицето на мъртвия му приятел и той потръпна.

— Кръстът се завърна в Цитаделата — тихо каза игуменът, който също гледаше обезобразеното лице на брат Самюъл.

За момент четиримата гледаха трупа, след което, сякаш в отговор на някаква нечута команда, чувалът бе затворен и sancti го отнесоха.

Атанасий очакваше, че ще се върнат за другите две тела. Това обаче не стана.

— Трябва да се отървем от тези нещастници — каза игуменът. — Съжалявам, че трябва да оставя тази задача на теб. Зная, че е неприятна, но трябва да се погрижа за някои изключително важни въпроси, събратята ти не могат да слизат в долните части на Цитаделата, а ти си единственият, на когото мога да се доверя...

Изобщо не обясни кои са тези хора, нито защо са донесени тук.

— Отнеси ги в изоставената част в източните покои — каза игуменът. — Пусни ги в някоя от старите тъмници. Телата им ще бъдат забравени, но душите им ще намерят покой. — Спря на прага, разтърка ръце, сякаш ги измиваше, и добави: — Вратата ще се затвори автоматично след пет минути. Гледай да си излязъл дотогава.

Атанасий се заслуша как стъпките му се отдалечават в мрака.

„Кръстът се завърна в Цитаделата...“

Спомни си думите от Еретическата библия:

Кръстът ще падне
Кръстът ще се издигне

Запита се какво ли са намислили да правят с осквернените останки на приятеля му. Несъмнено щяха да ги занесат в параклиса на Тайнството — защо иначе бяха прибрани не от друг, а от sancti?

Но мисълта, че Самюъл може да се съживи...

Подобно нещо можеше да хрумне само на безумец.

Погледна двата чувала с двата анонимни трупа в смълчаната крипта и се запита какъв е бил животът им до тази сутрин и кой ли ще се тревожи от изчезването им. Съпруги? Любими? Деца?

Падна на колене и се помоли безмълвно за тях, докато внимателно затваряше найлоновите им савани. После ги замъкна в преддверието, опасявайки се, че вратата може да се затвори всеки момент и да превърне прашната зала в негова гробница.

71.

Лив седеше в стаята на персонала в градската морга, гледаше снимката на брат си и съживяваше образи от миналото. Споделянето на семейната история с Аркадиан бе като да насочи лъч светлина към нея. Сега си спомни как беше завела Самюъл в спалнята си и развълнувано му бе разказала всичко, което бе научила при пътуването си до Парадайз, Западна Вирджиния.

Видя го все едно с очите си как седи на ръба на тясното легло, как лицето му, и без това забулено от болка и мъка, пребледня като тебешир, когато му разкри как точно са се появили на бял свят. Лично за нея това бе обяснило всички въпроси за самоличността ѝ, които я измъчваха през детството и тийнейджърските години. Беше се надявала, че това споделяне ще донесе мир и на него. Но опитът ѝ да охлади тлеещата му омраза към самия себе си само беше налял масло в огъня. Той вече се обвиняваше за смъртта на баща им. А сега тя му бе дала причина да се обвинява и заради майка им.

Беше излязъл от стаята като призрак.

След това не разговаря с нея месеци наред. Не отговори на нито едно от обажданията ѝ. Лив оставяше съобщения дори в кабинета на психотерапевта му, докато не откри, че Самюъл е спрял да го посещава и вместо това се е обърнал към църквата.

Последния път, когато го видя, беше в Ню Йорк. Обади ѝ се най-неочаквано и изглеждаше щастлив и жизнерадостен, точно какъвто беше навремето. Каза ѝ, че тръгва на пътешествия и иска да я види, преди да замине.

Срещнаха се на Централна гара и прекараха времето в мотаене като типични туристи. Той сподели, че бил осъзнал някои неща, които са му дали нова насока. Каза ѝ, че щом някой умира, за да може да живее някой друг, то този друг е бил спасен ненапрасно. Тези хора имали висше предназначение; пътешествието, на което се отправял, било неговият начин да открие какво е неговото.

Тя предположи, че въпросното пътешествие ще включва катеренето на разни страшни планини, но той ѝ каза, че това не е

начинът да се доближиш до Бог. Не се впусна в подробности и тя не настоя. Просто се радваше, че брат ѝ, изглежда, е намерил нова и вълнуваща посока. Докато му махаше на летището, нито за миг не ѝ хрумна, че никога вече няма да го види жив.

Премигна, за да махне сълзите, и погледна към Цитаделата, издигаща се като резенче нощ на фона на пролетното небе. Испита болката, която сигурно бе изпитвал брат ѝ, докато е бил там. Никога не бе обвинявала себе си за смъртта на баща си или майка си, но се обвиняваше за смъртта на Самюъл. Каквото и да си мислеше Аркадиан, именно желанието ѝ за себепознание я беше накарало да потърси истината за раждането им и необмисленото разкриване на тази истина пред Самюъл го бе довела до скока от върха на тази проклета планина.

Вратата се отвори и я върна в настоящето. Лив избърса сълзите си и се обърна. На прага стоеше едро цивилно ченге с кръгло сивкаво лице и коса с цвят на тухла. Очите му сезираха в нея, а поставените на кръста ръце разтваряха леко сакото му и разкриваха мъничко кобура под мишницата и белезниците на колана. Ризата му се бе опънала по шкембето, значката бе окачена на шнурче на врата.

Беше виждала безброй като него — колебливото дете, което трябва да ти покаже, че е от полицията, макар и да не носи униформа. Винаги ги четкаше, когато работеше по някой материал — те обичаха да говорят.

Челото му се набръчка.

— Добре ли сте?

— Да. Просто... за момент...

Той кимна несигурно. Опита се да се усмихне. Отказа се и показа с палец през рамо.

— Отзад чака дежурна кола. Трябва да ви измъкна оттук и да ви откарам до управлението. Там имаме фитнес зала, където ще можете да вземете душ и да се преоблечете.

Лив избърса очите си с ръкав.

— Благодаря. — И пусна усмивка, която бе по-колеблива и от неговата. — Как се казвате?

— Сюлейман — отвърна той и вдигна картата си. — Сюли, ако искате да звучи по-приятелски.

Пистолетът в кобура му леко проблесна, докато Лив разглеждаше картата. Светкавицата беше обезцветила малко лицето му и на снимката изглеждаше по-сериозен, отколкото на живо, но несъмнено беше той — помощник-инспектор Сюлейман Мантус от ПУР.

— Добре — каза тя, след като се увери, че няма да я отвличат отново. — Да вървим, Сюли.

Взе вестника от масата и тръгна след него.

Минаха през оживената рецепция. Двама униформени полицаи стояха на пост при входа и проверяваха всеки влизащ и излизащ. Отвън Лив видя новинарски екип с пуснати прожектори и работеща камера. Репортерката стоеше с гръб към сградата и записваше материала си или предаваше на живо. Лив тръгна след помощник-инспектора по смълчания коридор, водещ към задния изход. Друг униформен полицай стоеше на пост до летящите пластмасови врати. Кимна им, когато приближиха.

— След вас... — каза Сюли и я пусна да мине първа.

Вратата леко се запъна, след което Лив се озова под ослепително ярката светлина на слънцето — или така ѝ се стори.

После някаква жена извика:

— Имате ли връзка с изчезването на монаха?

Лив се обърна да потърси убежище в сградата, но помощник-инспекторът я сграбчи за ръката и я поведе към една полицейска кола наблизко. Лив наведе глава, за да скрие лицето си с косата.

— Арестувана ли сте? — извика репортерката.

От дясната ѝ страна проблесна светкавица и към разпита се присъедини мъжки глас:

— Каква е връзката ви с изчезналия?

— Кражбата дело на вътрешни хора ли е?

Помощник-инспекторът отвори задната врата на колата, бутна решително Лив вътре и затвори след нея.

Лив вдигна поглед точно когато купето се изпълни със светлина от притиснат до прозореца фотоапарат. Рязко извърна глава.

— Съжалявам — каза Сюли, докато се настаняваше зад волана. — Направо да не повярваш колко бързо надушва пресата подобни неща.

Освободи ръчната спирачка и потегли. Лив погледна назад. Последното, което видя, бе мъртвият поглед на обектив, насочен право

КЪМ НЕЯ.

Катрин Ман посочи едно място на прашния бетонен под на склада и електрокарът направи грациозен пирует и спусна палетата точно там. Катрин се опитваше да нареди нещата така, че следващата пратка — земеделски продоволствия за един от проектите в Уганда — да не се окаже погребана и неоткриваема. Всяка палета имаше тънка алуминиева обвивка и беше с размерите на два големи хладилника. Приличаше на подреждането на голям триизмерен пъзел, но беше по-добре, отколкото да седи в офиса, да гледа новините с Оскар и да чака обаждането на Гейбриъл.

Електрокарът даде на заден, обърна и пое обратно към транспортния самолет. По-голямата част от азотния тор щеше да полети отново след няколко дни — ако имаха късмет.

Силно чукане я накара да се обърне. В края на тясната пътека между палетите видя Оскар — стоеше на прозореца и ѝ махаше да дойде. Лицето му бе навъсено.

Катрин подаде списъка на Беки и каза:

— Погрижи се тези да останат в предната част, нали?

— Гледай — каза Оскар веднага щом Катрин влезе в офиса, насочи дистанционното към телевизора на стената и усили звука.

— Разследването на смъртта на монаха — каза водещият с тон, обикновено запазен за кланета и обявяване на война, — прие мрачен обрат тази сутрин. Близки до полицията източници твърдят, че тялото му е изчезнало от градската морга...

Картината се смени и показа раздърпана окаляна жена, водена от някакъв цивилен към някакъв автомобил.

— Имате ли връзка с изчезването на монаха? — извика някаква репортерка. — Арестувана ли сте?

Жената вдигна очи, погледна право в обектива, после сведе глава и се скри зад завесата от мръсна коса.

— Това трябва да е тя — каза Оскар.

Катрин не го чу. Взираше се като хипнотизирана в цивилния полицаи до Лив. Гледаше го как я качва грубо на задната седалка.

Камерата се насочи към лицето му. Видя го как вдига луничавата си ръка, за да я отблъсне.

После се качи в колата и потегли.

73.

Атанасий замаяно вървеше към параклиса за молитва. Още се потеше от изтощителното мъкнене на трупове през сложната плетеница тунели, водещи към средновековните пещери в източната част. Сега отново се намираше в обитаемите райони на Цитаделата, но изпитанието още го мъчеше наред със слабата миризма на химикали от чувалите. Колкото и енергично да бе измил ръцете си с дъждовната вода в пералното помещение, не можеше да се отърве от нея.

Старите тъмници пазеха внушителни спомени за бурното минало на Църквата — ръждясали окови и страховити щипци с цвета на засъхнала кръв. Разбира се, той познаваше историята на Цитаделата, кръстоносните походи и гоненията през по-бруталните времена, когато силната вяра в Бог и в ученията на Църквата се изковавали чрез страха, но си бе мислил, че всичко това завинаги си е отишло. А ето че призракът на жестокото минало се бе вкопчил в настоящето подобно на миризмата на древна смърт, надигнала се от тъмницата, в която бе хвърлил трупове. Когато чу хрущенето на чупещите се кости, върху които паднаха телата, нещо в него също се прекърши, сякаш действията и вярата му бяха опънати толкова много, че накрая не издържаха. Докато трепереше сам в студената планина, двете зърнати в Еретическата библия фрази блестяха в мислите му подобно на свежи истини в мрака.

Спря пред параклиса. Боеше се да влезе заради срама, който носеше със себе си. Прокара разсеяно длан по голото си теме и отново надуши антисептичната миризма на чувала от ръкава си.

Имаше нужда да се помоли. Каква друга надежда му оставаше? Пое дълбоко дъх и се наведе, за да мине през ниския вход.

Параклисът бе осветен от свеци, примигващи около Т-образния кръст на отсрещната стена. Нямахше седалки, само постелки и тънки възглавнички, които да пазят старите кокалести колене от студения под.

Атанасий не беше забелязал запалената отвън свещ, но още щом влезе, видя, че параклисът вече е зает от богомолец. Едва не заплака от

облекчение, когато видя кой е.

— Скъпи братко... — Отец Тома стана и прегърна треперещия си приятел. — Какво те е разтревожило толкова?

Атанасий се мъчеше да се овладее. Озърна се назад към входа, после погледна загриженото лице на приятеля си. Замисли се дали да сподели тревогите си с него, или да премълчи в името на собствената си безопасност. Сякаш стоеше на ръба на пропаст и знаеше, че направи ли крачка напред, никога няма да може да се върне.

Погледна в изпълнените с любопитство и тревога очи на приятеля си и заговори. Разказа му за срещата с игумена в забранената зала, за Еретическата библия и за пророчеството в нея, за ужасната задача, която току-що бе изпълнил. Разказа му всичко.

Когато приключи, двамата дълго останаха да седят в мълчание. Атанасий знаеше, че с разказа си е изложил и двамата на опасност. Отец Тома вдигна очи, хвърли бърз поглед към вратата и се наведе към иконома.

— Какви бяха фразите, които видя в забранената книга? — попита с едва доловим шепот.

Вълна на облекчение заля Атанасий.

— Първата бе „Светлината Божия, заключена в мрак“ — прошепна той. — А втората: „Не свещена планина, а тъмница проклета“.

Дръпна се назад. Интелигентните очи на Тома се стрелкаха из тъмното помещение в синхрон с трескавите му мисли.

— Напоследък все по-силно усещам, че има нещо... неправилно... тук... — Отец Тома подбираше внимателно думите си. — Цялото това натрупано знание, продукт на най-добрите умове на човечеството, скрито в мрака на библиотеката, без да просветлява никого. Започнах работата си тук, за да защитя знанието, да го запазя, а не да го затварям... Когато приключих с подобренията в библиотеката и видях колко добре работят, се обърнах с молба към прелата да публикуваме чертежите, за да могат и други библиотеки да се възползват от системите, които използваме тук. Той отказа. Каза, че книгите и съдържащото се в тях знание са опасни оръжия в ръцете на непосветените. Каза, че колкото повече такива книги избледнеят и се разпаднат на прах в библиотеките отвъд тези стени, толкова по-добре. — Погледна Атанасий. Очите му отразяваха болката и

разочарованието, които бе крил толкова дълго. — Оказва се, че съм изградил система, която е от полза единствено на онези, които искат да държат затворен най-големия дар — знанието.

— „Светлината Божия, заключена в мрак“ — тихо цитира Атанасий.

— „Не свещена планина, а тъмница проклета“ — отвърна отец Тома.

Двамата отново потънаха в мълчание.

— Колко жалко и същевременно иронично, че гениалната ти система за сигурност не ни позволява да разберем какво друго се казва в забранената книга — промълви най-сетне Атанасий. Погледът му бе вперен в трептящото пламъче на една свещ.

Отец Тома продължи да го гледа известно време, след което рече:

— Може и да има начин. — Очите му блестяха убедено. — Трябва да изчакаме да мине вечерня, когато повечето братя се хранят или си лягат. Тогава в библиотеката е най-тихо и спокойно.

74.

Гейбриъл усети вибрирането на телефона в джоба си, извади го и погледна екрана.

— Да, майко?

— Къде си? — попита Катрин.

— Преследвах крадците на тялото. Върнаха монаха в Цитаделата. Сега двама от тях са в някакъв долнопробен вертеп в края на Изгубения квартал. Другият наглежда микробуса им.

— Какво правят?

— Нямам представа, но реших да ги държа под око. Предполагам, че момичето е в безопасност — докато е с Аркадиан.

— Там е работата — каза Катрин. — Не е в безопасност. Ама никак.

Кутлар седеше в задната стаичка на пълния с боклуци магазин. Корнилиъс беше от лявата му страна. Друг мъж седеше срещу него, зад бюро, по което се търкаляха вътрешности на компютри и мобилни телефони. Зили беше „техният човек“ за нелегални технологии. Столът му скърцаше всеки път, когато слагаше пачка пари от червената пластмасова кутия за готова храна в банкнотоброячната машина. Дългата му черна коса висеше изпод бейзболна шапка с емблемата на вече несъществуваща фирма за трактори. Кутлар знаеше, че шапката крие плешивина, която никой не биваше да вижда.

Хавайската риза на Зили беше най-яркото нещо на това място, което приличаше на типична вехтошарница в долнопробен квартал, но служеше и като параван за всичко, от изкупуване на крадено имущество до пласиране на оръжие, дрога, а понякога дори и на хора. Именно Зили бе препоръчал на Кутлар „Клиниката за кучки“ като добро място за огнестрелни рани.

Зили гледаше как последните банкноти минават през брояча със същия поглед, с който наркоманът гледа приготвянето на дозата. После бръкна под бюрото, без да сваля очи от Корнилиъс. Малък вентилатор

бръмчеше в тишината и охлаждаше дънната платка на изкормен компютър.

Болката отново прониза крака на Кутлар, когато Зили извади нещо матово и метално и го насочи към Корнилиъс. Корнилиъс дори не трепна.

— За мен беше удоволствие да работим заедно — каза Зили и на лицето му цъфна крива усмивка, разкриваща изненадващо здрави зъби. — Всеки приятел на Кутлар...

Избута пачките банкноти настрана, постави в центъра на бюрото нещо като лаптоп и го отвори. Екранът оживя и показа карта на света с празна колона отдясно, под две полета за търсене.

— Китайска технология — обясни Зили, сякаш им продаваше часовник. — Връзва се безпроблемно към всяка телекомуникационна мрежа на света. Просто вкарвате номера и получавате пълен отчет на всички входящи и изходящи обаждания — час, продължителност, дори подробности за сметката и регистрирани адреси.

Корнилиъс го изгледа безизразно и извади листа, който бе пъхнат в плика от игумена. На него имаше две имена и два номера. Първият беше на Лив. Корнилиъс го въведе в полето за търсене. На екрана се появи икона на пясъчен часовник и програмата се зае с ровенето из базите данни. След няколко секунди в колоната под полето за търсене се появи нов номер.

— Намери мрежата — каза Зили. — Това е единственото обаждане от или към този номер за последните дванайсет часа. Дванайсет часа е стойността по подразбиране. Може да се промени в настройките, но не ви го препоръчвам, защото ще получите номерата на всяка пицария на планетата и още куп други боклуци. А сега вижте това...

Премести курсора върху новия номер. Появи се диалогова кутия, показваща гласовата поща. Имаше и адрес в Пало Алто, Калифорния.

— Това е доставчикът. Ако номерът е на частен абонат, научавате адреса му.

Корнилиъс продължи да наблюдава как устройството се рови из телефонните мрежи и се опитва да засече апарата на Лив. Кутлар хвърли поглед към Зили с надеждата, че той ще погледне към него. Но Зили не го направи. Просто продължаваше да се взира в екрана. Накрая се появи ново съобщение: **НОМЕРЪТ НЕ Е ОТКРИТ.**

Корнилиъс погледна Зили и вдигна вежди.

— Добре... значи положението е следното... — Зили се облегна назад и столът му отново изскърца. — Системата работи само когато търсеният апарат е включен. Мобилните телефони изпращат сигнал на всеки няколко минути, за да се регистрират към най-близкия предавател. Ако телефонът е изключен, няма сигнал — и няма и следи. Въведете номер, за който знаете, че е активен. Ще видите какво имам предвид.

Вентилаторът увеличи оборотите и болката отново изгори крака на Кутлар.

Корнилиъс въведе в полето за търсене собствения си номер. Дръпна козирката на шапката над очите си и сплете пръсти на тила си. Лицето му бе безизразно като маска.

Нужни бяха само десетина секунди. Картата, изпълваща основния екран, стана по-детайлна, образът се увеличаваше, сякаш идваше от камера, падаща свободно от космоса право към центъра на Руин. Появиха се очертанията на сгради, после образът внезапно спря над плетеница улици. Стрелка посочи средната част на улица „Св. Троица“.

— Виждате ли! — Зили беше толкова сигурен в резултата, че дори не си направи труда да погледне екрана. — Системата има и способности за сателитна навигация и може да установи местоположението на активен сигнал с точност метър и половина. Освен това е в състояние да следи два номера едновременно и да показва на какво разстояние са един от друг. С други думи, можете да проследите нечий телефон спрямо вашия собствен и програмата ще ви начертае най-краткия път до него. Просто апаратите трябва да са включени.

Корнилиъс затвори лаптопа.

— Благодаря ви за помощта.

— За нищо.

Корнилиъс погледна Кутлар, който стана и закуцука с благодарност към изхода. Корнилиъс се обърна и го последва.

— Трябва ли ви кутийката за обяд? — извика Зили след тях и кимна към червената пластмасова кутия на бюрото.

— Задръжте я — отвърна Корнилиъс, без да се обръща.

75.

Лив застана под свирепата струя на душа и я нагласи толкова гореща, колкото можеше да издържа. Болката беше хубава. Пречистваща. Загледа как водата постепенно се избистря, докато измиваше тялото ѝ и се оттичаше в канала, отнасяйки със себе си мръсотията от изминалата нощ.

Прокара длан отстрани по гръдния си кош, намери кръстовидния белег, проследи очертанията му с върховете на пръстите си — отдаваше почит на онази част от себе си, която навремето я бе свързвала физически с брат ѝ. Дланта ѝ продължи нагоре към рамото и се спусна по ръката до мястото, където други белези нарушаваха гладката ѝ кожа — серия тънки линии, надраскани през детство, изтормозено от липсата на майка и усещането, че е чужд човек в собственото си семейство.

Болката, която усещаше под горещата вода, върна спомена за парещото ухапване на бръснача, което бе фокусирало тийнейджърския ѝ ум някъде извън хаоса на емоциите ѝ. Много ѝ се искаше баща ѝ да ѝ беше разказал онова, което сама бе открила на онази веранда в Парадайз, Западна Вирджиния. Сега разбираше, че тъгата в очите му не се е дължала на разочарованието му от нея. Той просто бе виждал жената, чието име носеше тя. Бе виждал любовта, която бе изгубил.

Горещата вода продължаваше да я облива и мислите ѝ се понесоха към собствените ѝ загуби — майка ѝ, после баща ѝ, а сега и брат ѝ. Завъртя крана до последно и нажежените иглички се забиха в плътта, отнасяйки сълзите ѝ. По-добре бе да изпитва болка, отколкото абсолютно нищо.

Помощник-инспектор Сюлейман Мантус крачеше напред-назад в коридора. Беше изпълнен с твърде много нервна енергия, за да седи. Усещането обаче беше добро — същото като на атлет в разгара на състезанието; като радостната тръпка на ловеца, приближаващ жертвата си.

Подшушването на пресата за кражбата в моргата бе само върхът на айсберга. Знаеше как стават тези неща. Управлението щеше да се опита да замаже нещата, защото откъдето и да погледнеш, ситуацията вонеше по-лошо и от пандизчийски клозет; а колкото повече се опитваха да потулят скандала, толкова по-настъргвени за информация щяха да стават журналистите. Никой не плащаше по-добре от тях, а тази история беше световна сензация, така че сега той смучеше солидни суми от големите новинарски мрежи наред с първоначалните поръчители, чийто интерес към случая ни най-малко не отслабваше.

Погледна по коридора. Две униформени ченгета стояха до вратата и си бърбеха. Чуваше мърморенето им, но не можеше да различи думите. Извади телефона си, прелисти указателя и набра номер, свърза се и каза:

— Имам нещо, което може би ще ви заинтересува.

Корнилиъс стоеше до микробуса и гледаше как Кутлар мъчително куцука към него. Ако положението му се влошеше още, можеше и да преразгледат мнението си относно ценността му. Йохан седеше зад волана и говореше по телефона с информатора. Записа си някакъв адрес, затвори и каза:

— Момичето е тук.

Корнилиъс взе листчето и погледна към улицата. Кутлар беше единственият от тримата, който я бе виждал, но Корнилиъс също си беше създал свой образ, още откакто игуменът ги бе запознал с мисията им. Докосна набръчканата кожа на бузата си, където не растеше брада. Спомни си една улица в покрайнините на Кабул и жалната фигура, държаща вързоп парцали, който можеше да е и малко дете.

Хубаво е да си представяш врага.

Помага ти да се съсредоточиш.

Затова за него тази жена сега бе жената, която бе помогнала за изстребването на целия му взвод, разрушителят на единственото семейство, което бе имал някога — докато Църквата не го прие в лоното си. Представяше си как тя застрашава новото му семейство и това му даваше сила и решимост. Този път щеше да я спре.

Когато Кутлар най-сетне стигна до тях, Йохан се измъкна иззад волана и отиде в задната част на микробуса.

— Качвай се — каза Корнилиъс.

Кутлар се подчини сляпо като куче, изпълняващо заповедите на господаря си, който го бие.

Йохан отново се появи с червения си анорак и мина покрай тях без нито дума; насочваше се натам, откъдето току-що беше дошъл Кутлар.

Корнилиъс се настани зад волана, подаде адреса на Кутлар и каза:

— Води.

Болката разкъсваше крака на Кутлар, докато микробусът се друсаше по евтиния асфалт, излят направо върху древния калдъръм. Той си помисли за хапчетата в джоба си, но знаеше, че не може да си позволи да глътне още едно. Вярно, убиваха болката, но също така го караха да се чувства така, сякаш всичко е наред, а той не можеше да си позволи подобно нещо.

Не и ако искаше да живее.

Йохан зави на ъгъла и продължи към вехтошарницата на Зили. Когато приближи, извади мобилния си телефон, а лявата му ръка напипа дръжката на пистолета в джоба му.

Зили се беше качил на един стол зад тезгяха и тъкмо слагаше червената пластмасова кутия на горната лавица между един празен шпиндел за дискове и някакъв стар „Сега Мегадрайв“.

— Разкодираш ли такива глупости? — Йохан му показва телефона си.

Зили се обърна и присви очи към апарата.

— Разбира се — каза доволно и слезе.

Взе телефона и затрака по клавиатурата на компютъра си, който въпреки древния си външен вид можеше да хакне всеки телефон, създаван на този свят.

Извика менюто и със закъснение осъзна, че телефонът всъщност е разкодиран.

Ароматът на печено кафе от машината в ъгъла изобщо не успяваше да маскира вонята на моргата. Аркадиан седеше зад безнадеждно отрупаното бюро на Рийс и чакаше източването на големия PDF файл. Отвън тропането и звуците откъм лабораториите показваха, че нещата се връщат към горе-долу нормалния си ход.

Файлът беше изпратен от архивния отдел на Вътрешна сигурност на Съединените щати в отговор на запитването за отпечатъците, които бяха снели от найлона. Бяха получили съответствие за по-малко от минута. Аркадиан чак не можеше да повярва. Естествено, в полицейските филми всичко беше фасулска работа — достатъчно е само да пуснеш отпечатъците в компютъра и след няколко секунди получаваш име, адрес и актуална снимка на търсения. В реалния свят обаче пръстовите отпечатъци почти не се използват за идентифициране на заподозрени; те бяха част от детайлна поредица доказателства, които свързваха заподозрения и престъплението след като извършителят е бил заловен с други, по-времеемки средства. Повечето отпечатъци просто липсваха в досиетата, за да бъдат сравнени.

Файлът най-сетне се източи и Аркадиан щракна върху него. Първата страница изпълни екрана и той разбра защо са намерили съответствието толкова бързо. Ставаше въпрос за служебно военно досие. Снемането на отпечатъци на мъжете и жените във въоръжените сили беше рутинна работа — така бе по-лесно да се идентифицират, ако загинат при изпълнение на воинския си дълг. До неотдавна повечето страни пазеха доста ревниво личните досиета на бившите си служители, но това бе преди 11/9. Сега като че ли данните бяха достъпни на всяка приятелска страна, която се интересуваше от тях.

Аркадиан прелисти първата страница и започна да чете.

Досието описваше подробно военната кариера на сержант Гейбриъл де ла Круз Ман (вече от запаса), служил в Пета група на Специалните части на Съединените щати. От снимката го гледаше униформен мъж с късо подстригана коса и пронизващи светлосини

очи. Аркадиан я сравни с разпечатката от записа на камерата. Косата беше пораснала, но човекът бе същият.

Прегледа всичко — минало, психологически портрет, проверки и т.н. Тридесет и две годишен, баща американец, майка наполовина бразилка и наполовина туркиня. Бащата бил археолог, майката работела, а после оглавявала международна благотворителна организация „Ортус“, така че ранните му години минали в обикаляне из света.

Често прекъсвано начално и средно образование в различни международни училища, след това Харвард, специализация в областта на модерно езикознание и икономика. Владее перфектно пет езика, сред които английски, турски и португалски, може да се оправя на пущу и дари след службата си в Афганистан.

Нещо в досието привлече вниманието му и Аркадиан заряза четенето по диагонал и се съсредоточи. В началото на последната година на младия Гейбриъл в Харвард се случило нещо, което несъмнено му се отразило разтърсващо. Докато обработвал важна находка от древни текстове, открити в иракската пустиня до някакво място на име Ал Хила, д-р Джон Ман бил убит заедно с неколцина колеги. Инцидентът сериозно разбунил духовете. Саддам Хюсеин, който по онова време още бил диктатор, обвинил кюрдските бунтовници. Световната общност пък подозирала, че убийството е дело на Саддам, който хвърлил вината върху кюрдите, за да сложи ръка върху безценната находка. Самите текстове изчезнали безследно.

От досието не ставаше ясно кого обвинява Гейбриъл за смъртта на баща си, но фактът, че бе напуснал университета и бе постъпил в армията малко преди войната в Ирак, предполагаше, че е имал известни подозрения. Записал се като редник — макар че образованието му можело да му гарантира офицерски чин — и минал основното обучение с толкова високи оценки, че незабавно бил приет в школа за десантчици.

Прекарал девет месеца във Форт Камбъл на границата между Кентъки и Тенеси, научил се да управлява самолети, да скача от тях и да убива хора по най-различни начини и с най-различни оръжия. С повишаването на секретността на мисиите досието ставаше по-лаконично, но беше ясно, че е служил като сержант на взвод в Афганистан по време на операцията „Трайна свобода“ и е награден два

пъти — за храброст по време на бой и за участие в тайна мисия по спасяване на заложници; той и взводът му спасили група отвлечени от талибаните хуманитарни работници. Напуснал армията преди четири години. Без да обяснява защо.

Към края на досието беше добавена допълнителна страница, описваща известната му дейност след уволнението. Работел като съветник по сигурността за „Ортус“ и пътувал много в Южна Америка, Европа и Африка.

Аркадиан потърси в Гугъл информация за „Ортус“. Началната страница на сайта им показваше злокобно познат образ — каменен паметник на брадат мъж с разперени ръце, статуята на Христос Спасителя, гледащ към Рио де Жанейро. „Ортус“ твърдеше, че е най-старата благотворителна организация на света, основана през единадесети век след разтурването на древния монашески орден Братството на мала, чиято история се губела някъде в зората на човечеството. Орденът бил принуден да се откаже от клетвите си, след като Църквата го обявила за еретически. Много от монасите били изгорени на клада заради вярата, че светът е богиня, а слънцето е бог и че целият живот е продукт на брака помежду им. Други успели да се спасят и по-късно се появили като членове на светска организация, посветили се на делата, които преди това вършели като духовници.

Аркадиан се спря върху сегашните им проекти, в които би могъл да има участие и Гейбриъл де ла Круз. Имаше голям проект в Бразилия за защита на големи площи джунгла от незаконни дървосекачи и златотърсачи, друг в Судан за възстановяване на унищожени по време на гражданската война земеделски земи, както и в Ирак за възстановяване на естествените блата, пресушавани от системното настъпване на промишлеността и годините война.

Аркадиан можеше само да си представя какво е да си съветник по сигурността на подобни места. Да защитаваш невъоръжени доброволци от партизани и бандити, докато се опитват да доставят храна и вода в най-бедните райони на света; да се опитваш да наложиш закон там, където закон не съществува. Който и да бе този тип, несъмнено беше светец — което правеше появата му в моргата тази сутрин още по-объркващо.

Върна се на началната страница и щракна върху връзката „За контакти“. Първият адрес в списъка бе в Рио де Жанейро. Това

обясняваше статуята. Имаше също адреси в Ню Йорк, Рим, Джакарта и един в Руин — улица „Екзегезис“ в Района на градините, непосредствено на изток от сградата на полицията.

Той записа адреса на гърба на снимката на Гейбриъл от камерата, сгъна я и я прибра в джоба на самото си.

78.

В облицованата с бели плочки съблекалня Лив бършеше почервенялата си кожа с тънка драскаща кърпа. Чуваше как някой плува в басейна отгътък душовете.

Малката купчинка спортно облекло в бяло и синьо, която ѝ бе дал помощник-инспекторът, направо блестеше в сравнение със старата ѝ блуза и джинсите. Обу долнището на анцуга и навлече бялата тениска. На гърдите и на гърба ѝ с големи черни букви беше изписано ПОЛИЦИЯ. Бръкна в джобовете на джинсите си, прехвърли няколкото долара и дребни в джоба на анцуга и избърса калта от телефона си. Натисна копчето и екранът светна. Апаратът потръпна леко в дланта ѝ — беше получила текстово съобщение. Номерът ѝ бе непознат.

Отвори го и отново я побиха тръпки.

НЕ СЕ ДОВЕРЯВАЙТЕ НА ПОЛИЦИЯТА.

Главните букви бяха повече от въздействащи.

ОБАДЕТЕ МИ СЕ И ЩЕ ОБЯСНЯ.

Помисли си за предупреждението, което бе получила снощи, преди засадата и стрелбата.

Остана да стои като закована. Чуваше шуртенето на душа, пляска на плуващия в басейна и бръмченето на климатичната инсталация, но това бяха единствените звуци. Нямаше приближаващи стъпки. Нямаше приглушени разговори в коридора. Изведнъж обаче изпита чувството, че в помещението има още някой, застанал зад стената между съблекалнята и изхода и слушащ всяко нейно движение.

Прибра телефона в джоба си и обу белите спортни чорапи.

„Мисля, че е най-добре да останете под наша закрила...“

Аркадиан ѝ бе казал това, преди да я отпрати с придружителя ѝ.

Полицейска закрила. Брат ѝ се беше възползвал доста добре от нея, нали?

Върза мърлявите си маратонки. Тъмносиньото горнище на анцуга правеше слабата ѝ фигура да изглежда окръглена. На него също беше изписано ПОЛИЦИЯ. Погледна още веднъж към вратата, прибра

изпонадраскания вестник и тръгна в обратната посока, покрай все още капещите души и към басейна.

Въздухът тук бе топъл и влажен. Задраска гърлото ѝ с хлорни пръсти, докато вървеше покрай басейна към пожарния изход. Сноп слънчева светлина някак бе успял да проникне през струпалите се сгради и светлосинята вода искреше под него.

Дръпна резето. В сградата пронизително зави сирена. Лив бързо излезе, дръпна вратата и алармата спря толкова внезапно, колкото се бе включила. Плуващият изобщо не обърна внимание, а продължи бавните си тегели. Слънчевите зайчета танцуваха по белите плочки на стените.

Сюли говореше по телефона с един новинарски продуцент. Алармата прозвуча само за секунди, но моментално привлече вниманието му.

— Налага се да затварям — прошепна той. — Ще ви се обадя след малко.

Отиде до вратата на женската съблекалня. Подметките му скърцаха по блестящия линолеум на пода. „Жени. Господи!“ Беше вътре от цяла вечност. Заслуша се за шуртене на душ. Нищо. Почука леко.

— Госпожице Адамсен? — Бутна вратата, колкото да провере главата си в процепа.

Отговор не последва. Точно пред него имаше преграда, която му пречеше да вижда.

— Госпожице Адамсен? — повика отново той, този път малко по-силно. — Добре ли сте?

Пак нищо.

Надзърна зад преградата. Съблекалнята беше празна, ако не се броеше купчината мръсни дрехи и мократа кърпа. Сюли усети как плътта под ризата му пламва. Лицето му почервения.

— Госпожице Адамсен?!

Погледна наляво. Четирите клетки на тоалетните бяха отворени.

Изтича при душовете.

Празни.

Продължи напред и се озова в ярко осветеното миришещо на химикали помещение с басейна. Присви очи към трептящата светлина с надеждата, че човекът във водата е тя; видя къса черна коса и полицейски бански, каквито със сигурност не ѝ беше давал. Забеляза пожарния изход и гърлото му пресъхна. Затича тромаво към него. Веднага щом бутна вратата и чу алармата, разбра какво се е случило.

Отвън улицата беше пълна с хора с костюми и небрежно облечени туристи. Затърси тъмносин полицейски анцуг. Не видя нищо. Вратата се затвори зад него и алармата спря да пици. Телефонът завибрира в ръката му. Погледна го с опасението, че го търси Аркадиан за новини. Номерът беше скрит.

— Ало?

До него спря бял микробус.

— Аз съм — каза шофьорът.

79.

Лив бързаше по улицата. Нямахше представа накъде отива, но знаеше, че трябва да се покрива и да се отдалечи колкото може повече от полицейското управление. Вдигна качулката на новия си анцуг върху мократа си коса и тръгна в крак с някаква група жени, като се придържаше достатъчно близко, за да изглежда, че е една от тях.

Уличните продавачи енергично рекламираха стоките си, предимно традиционни медни джунджурии и навити килимчета. Докато минаваше покрай една вестникарска будка, Лив погледна първите страници на вестниците. Навсякъде се мъдреше снимката на брат й. Отново я заля вълна от чувства, но този път не мъка и вина, а по-скоро гняв и яд. Имаше твърде много въпросителни около смъртта му, за да си губи времето да се опитва да решава главоблъсканици с думи. Чувстваше се донякъде отговорна за трагичния път, по който бе поел Самюъл, но нещо друго го бе подтикнало да посегне на собствения си живот и тя бе длъжна пред паметта му да разбере какво е то.

Вдигна очи и видя Цитаделата да се издига високо над главите на туристите. Всички бавно се движеха към нея, привлечени от притегателната й сила подобно на листа, носещи се към водовъртеж. Тя също се чувстваше привлечена, макар и по съвсем различни причини, но засега това трябваше да почака. Беше прочела в пътеводителя, че входът в стария град е двадесет лири, а в момента разполагаше само с няколко долара.

Извади телефона си, отвори последното текстово съобщение и натисна бутона за набиране.

Микробусът бавно пъплеше по улицата. Сюли седеше до вратата, редом с някакъв тип, който се потеше, сякаш лятото беше в разгара си. Големият тип с брадата на туфи караше. И тримата наблюдаваха мълчаливо улицата.

Сюли не искаше да се замесва с тях. Продаването на информация беше едно, но прякото участие в нещо, което явно щеше да се окаже отвличане, напълно излизаше от рамките на предпочитанията му. Та това бе престъпление, дявол го взел. И излагаше на опасност всичко. Но едрият със стопеното лице бе твърде настоятелен. И тъй като никак не му се искаше да стои пред полицейското управление и да води тежки спорове, Сюли се качи в колата.

Търсеше в тълпата русата коса на момичето или белия надпис върху тъмносиния анцуг, като в същото време се надяваше, че няма да я види. В управлението щяха да му трият сол на главата, задето я беше изгубил, но можеше да се справи с това. Пък и конското беше за предпочитане пред това да я открие заедно с тези типове.

— Засякох я!

Потният на средната седалка обърна екрана на търсещото устройство към шофьора. Онзи го погледна за момент и се обърна напред, където улицата завиваше наляво и излизаше в обширна пешеходна зона зад преграда от бетонни стълбчета — там старите сгради бяха преустроени и превърнати в магазини. Беше пълно с хора, най-вече туристи.

— Ей там — каза потният.

Докато микробусът пълзеше към стълбовете, Сюли огледа района. В една от отдалечаващите се групи видя жена с тъмносин анцуг. На гърба на анцуга пишеше ПОЛИЦИЯ.

— Ще заобиколим от другата страна и ще ги изчакаме да излязат от пешеходната зона — каза шофьорът и спря до бордюра. — Слез да я хванеш.

Сюли усети как студената паника сграбчва сърцето му.

— И без това ти я изгуби — каза шофьорът. — Освен това те е виждала и е по-малко вероятно да побегне от теб.

Сюли отвори и затвори устата си като риба, погледът му заскача между студените сини очи на шофьора и белега от изгаряне по бузата му. С подобни типове не биваше да се спори, така че той дори не опита. Отвори вратата, смъкна се на паважа и тръгна в посоката, в която беше изчезнало момичето.

80.

Телефонът изщрака в ухото на Лив.

— Ало?

Позна гласа на жената, която ѝ беше оставила съобщение предишната нощ.

— Продължавате да ми изпращате съобщения — каза Лив. — Коя сте вие?

Последва съвсем кратка пауза. При други обстоятелства нямаше да я забележи, но сега моментално застана нащрек.

— Може все още да не знаеш, но сме приятели — отговори ѝ жената на „ти“. — Къде си?

Лив продължаваше да се движи с потока туристи, усещаше успокояващата близост на другите обикновени, открити човешки същества около себе си.

— Защо да ви казвам?

— Защото можем да те защитим. Защото точно в момента те търсят едни хора. Хора, които искат да те накарат да млъкнеш. Лив, няма лесен начин да се каже това. Тези хора искат да те убият...

Лив се поколеба, обезпокоена повече от това, че жената знае името ѝ, отколкото от новината, че някой иска смъртта ѝ.

— Кой иска да ме убие?

— Безжалостни, властни хора. Искат да те накарат да млъкнеш, защото си мислят, че брат ти е споделил с теб информация. Информация, с която не би трябвало да разполага никой.

Лив погледна буквите, изписани върху вестника в ръката ѝ, и каза:

— Нищо не знам.

— Това за тях е без значение. Ако мислят, че знаеш нещо, това е достатъчно. Рискуваха да те отвлекат на летището. Освен това откраднаха тялото на брат ти заради това и ще продължат да те търсят, докато не те открият. Те не поемат никакви рискове. — Замълча за момент, за да подчертае последните си думи, след което продължи по-

меко: — Ако ми кажеш къде си, мога да пратя човек да те заведе на сигурно място. Същият човек, когото изпратих да те пази снощи.

— Гейбриъл ли?

— Да — отвърна Катрин. — Той е един от нас. Беше изпратен да те пази. И го направи. Кажи ми къде си и ще го пратя при теб. Лив, той ми е син...

Лив искаше да ѝ повярва, но точно сега ѝ трябваше време да помисли, преди да си позволи да се доверява на когото и да било. Освен с чуждите дрехи на гърба си разполагаше единствено с няколко долара на монети, телефон с почти изтощена батерия и вчерашен брой на местен вестник. Отново погледна страницата. Видя лицето на брат си да се взира от нея сред ореол от надраскани букви и символи. И осъзна нещо. Обърна страницата, прочете малките букви от другата страна и каза:

— Ще ви се обадя след малко.

* * *

Момичето беше на по-малко от петнайсет метра пред него. Сюли разблъскваше бавно движещата се тълпа и постепенно скъсяваше разстоянието. Помисли си дали просто да не се обърне и да се върне в сградата на полицията. Но ако го направеше, онзи в микробуса щеше да го издъни; анонимно обаждане щеше да съобщи името на човека, който изнася информация. Щеше да предложи като доказателство копия от досиета. Сюли винаги грижливо прикриваше следите си, но рискът си оставаше. Ако успееш да свържат изчезването на тялото на монаха с него, щеше здравата да нагази в лайната — осуетяване на текущо разследване, заблуждаване на следствието, продаване на секретна информация. За такива неща се влизаше в затвора, а това бе най-големият кошмар за всяко ченге.

Затова продължи напред, като се спотайваше сред тълпата, в случай че Лив се обърне. Стандартно проследяване. Докато я приближаваше, си помисли дали просто да не ѝ каже да бяга, след което да изчезне, докато всичко не приключи.

Впи поглед в тъмносинята качулка и ускори крачка. Вече беше само на три метра от нея.

Метър и половина.

Почти я бе настигнал, когато видя как белият микробус спира в края на пешеходната зона. Беше хваната в капан като плъх във водосточна тръба. Вече нямаше начин да се измъкне. И двамата не можеха да се измъкнат. Трябваше да продължи.

Когато групата приближи микробуса, Сюли забави крачка — не искаше да я мъкне със себе си повече от необходимото. Видя как големият с брадата слиза и заобикаля микробуса, за да отвори задната врата. Вече се намираха само на три метра от колата. Сюли пристъпи напред и вдигна ръка. Пресегна се да я хване. Забеляза как потният тип в микробуса се намръщи на лаптопа, после вдигна очи и поклати глава.

Твърде късно.

Луничавата му ръка сграбчи рамото на младата жена и я завъртя.

Тя извика възмутено и се измъкна от хватката му.

Сюли зяпна смаяно лицето под синята качулка. Беше друго момиче.

— Извинете — каза Сюли и дръпна рязко ръката си, сякаш беше докоснал оголен проводник. — Помислих, че...

Посочи надписа ПОЛИЦИЯ.

— Откъде взехте това?

Момичето го гледаше свирепо. Сюли извади значката си и непознатата тутакси се укроти, посочи назад в тълпата и каза:

— Смених го с едно момиче.

Сюли проследи накъде сочи ръката ѝ, но видя само тълпа непознати.

— Преди колко време?

Момичето сви рамене.

— Преди няколко минути.

— Срещу какво го сменихте?

— Срещу друг анцуг.

— Какъв?

Момичето разпери ръце.

— Ами... Бял. По-скоро... избелял. Малко протъркан по ръкавите.

Заради топлото обедно слънце повечето хора по улицата се бяха отървали от палтата и якетата си; над половината носеха по нещо бяло. Сюли все още беше с гръб към микробуса и си позволи да се усмихне.

„Добър ход, госпожичке — помисли си. — Наистина добър ход.“

81.

Лив излезе от туристическото информационно бюро и тръгна срещу потока хора, което малко я изнервяше, обратно към сградата на полицията — което я изнервяше доста повече.

Направи справка с подарената ѝ карта и затърси различни пътища до улицата, отбелязана с черен флумастер. Можеше да заобиколи, но това щеше да ѝ отнеме време, а тя вече не разполагаше с време. Просто се налагаше да рискува. Извади телефона от джоба си и погледна екрана. Батерията беше изтощена. Въпреки това натисна бутона за набиране; молеше се да има достатъчно мощност за едно обаждане.

— Не беше тя — каза Кутлар, преди полицаят да успее да отвори уста. Искаше да напомни на Корнилиъс, че е полезен.

— Да, не беше — каза Сюли и опря ръка на отворения прозорец. — Сменила е горницето за някакво бяло. Момичето не можеше да каже в коя посока е продължила.

Корнилиъс запали двигателя и каза:

— Качвай се.

Полицаят се размърда колебливо и посочи с палец през рамо.

— Може би е по-добре да...

— Качвай се — повтори Корнилиъс.

Ченгето схвана.

Кутлар погледна екрана и леко се отпусна. Да знае къде се намира момичето май беше единственото, което му гарантираше живота. Присъствието на полицаия го изнервяше, защото той също знаеше как изглежда тя. Колкото по-скоро се отървяха от него, толкова по-добре.

Микробусът потегли по неравния път и болката отново пламна в крака му.

Кутлар натисна бутона и на екрана се появи пясъчен часовник — системата търсеше сигнала.

82.

Свърза се, докато минаваше покрай сергия, предлагаща дюнери. Силната пикантна миризма на печени подправки и лук ѝ напомни, че от доста време не е яла нищо. Слънцето обливаше с лъчите си настилката с цвят на кост и сградите, които до една приличаха на църкви.

— Къде беше, по дяволите? — извика познат глас. Ролс Бейкър, собственикът и главен редактор на „Ню Джърси Инкуайърър“, не беше от тихите. — Веднага ми прати материала за раждането. Имам такава дупка в лайфстайл рубриката, че камион можеш да прекараш през нея.

— Виж, Ролс, аз...

— Не искам извинения. Искам материала.

— Ролс, не съм го написала.

Последва кратка пауза.

— По-добре сядай да го пишеш веднага, защото...

— Какъв е материалът на първа страница на днешния „Инкуайърър“? — попита тя, преди редакторът да се е разпенил съвсем с конското.

— Какво общо има това, мамка му?

— Просто отговори на въпроса ми.

— Монахът. Както във всеки друг вестник.

— Той ми беше брат.

За миг настана тишина. После Ролс възкликна:

— Ебаваш се!

— В момента съм в Руин. Тук става нещо странно. Не знам какво е, но работата е дебела. Във въртележката съм и имам нужда от помощта ти.

Отново последва мълчание. Лив си го представи как седи в кабинета си, гледа към реката и изчислява каква печалба ще донесе ексклузивният материал. В ухото ѝ прозвуча остър тон и за момент Лив си помисли, че връзката е прекъснала. После гласът на Ролс избоботи:

— Какво ти трябва?

— Вървя към редакцията на един местен вестник — „Итаат Еден Кимсе“. Искам да им се обадиш и да ги помолиш да ми осигурят малко пари в брой, бележник и нещо за писане. И евентуално да ми отстъпят едно бюро за няколко часа.

— Няма проблем. — Лив чу скърцане на писалка. — Само не им снасяй нищо съществено. Не забравяй кой ги плаща заплатата. Кажим, че пишеш туристически материал или нещо такова.

— Добре — каза тя. Сигналът за изтощена батерия прозвуча отново. — Телефонът ми всеки момент ще изключи. Можеш ли да ги помолиш да ми осигурят и зарядно? — Каза марката и модела на апарата, но от другата страна цареше мълчание.

Екранът бе угаснал. Лив прибра телефона в джоба си. Погледна назад по улицата. Видя приближаващ микробус.

83.

— Ето там... — Без да откъсва очи от екрана, Кутлар посочи група хора, нагъващи дюнери до една сергия.

Корнилиъс се обърна към тях. Вратата на Сюли се отвори още преди да спрат.

— Аз ще огледам — каза той и докато я затръшваше, в купето нахлу пикантен аромат на подправки и лук. Кутлар вдигна очи от екрана и загледа как полицаят повдига панталоните си и оглежда тълпата.

— Виждаш ли я? — попита Корнилиъс.

Кутлар огледа лицата от двете страни на улицата.

— Не. — От миризмата на храна започна да му се гади.

Корнилиъс взе лаптопа. Картата на улицата беше замръзнала, стрелката в центъра посочваше мястото, където бяха паркирали. Страничната колона показваше последния номер, с който бе разговаряла, а иконата на пясъчния часовник до него се въртеше бавно, докато системата го издирваше из мрежите.

Кутлар погледна в страничното огледало. Ченгето говореше с продавача и нагъваше дюнер. Стомахът му запротестира и Кутлар се обърна. Заради проклетото еднопосочно движение им трябваша пет минути, за да се доберат дотук. Би могъл да го направи и за половината време, но джипиесът ги беше насочил по оживените главни улици, а той нямаше желание да възразява. Колкото по-дълго я търсеха, толкова по-голям шанс имаше да се измъкне от тази ситуация.

Имаше и друг важен въпрос — не толкова наложителен като инстинкта му за оцеляване, но все пак достатъчно силен. Той включваше мъжа, който го бе прострелял в крака и го бе принудил да остави братовчед си да лежи мъртъв на шосето. По принцип не беше особено близък със Серко, но все пак той беше роднина. Реши, че ако тези типове намерят момичето, може би ще издирят и убиеца на братовчед му. Наистина се надяваше онзи да се опита да им се изпречи на пътя.

Пясъчният часовник изчезна и се смени с диалогова кутия с име и адрес. Корнилиъс копира информацията в текстово съобщение.

— Продавачът каза, че е видял преди пет минути момиче, което прилича на нашето. — Полицаят се беше навел през отворения прозорец и дъвчеше последната хапка дюнер. Кутлар се сви от дъха на чесън. — Май се качила в такси.

Корнилиъс натисна ИЗПРАТИ и зачака съобщението да замине.

— Вижте, ако е в кола, вече може да е навсякъде — каза Сюлейман. — Имам предвид, ще я засечете веднага щом отново си включи телефона. Но аз наистина вече трябва да се връщам в управлението. Поех голям риск, за да ви осигуря преднина... и ако не се върна и не обявя момичето за изчезнало, ще стане гадно.

Корнилиъс изчака на екрана да се появи „Съобщението е изпратено“ и присви очи към уличното движение. Всяка втора кола беше такси.

— Разбира се — каза най-сетне. — Скачай, ще те хвърлим.

Сюлейман за момент се поколеба, но се качи.

Кутлар се дръпна колкото се може по-далеч от него. Вонята на чесън и пот от полицая едва не го задушаваше.

84.

В Ню Йорк беше студено — по-студено, отколкото си спомняше Родригес. Сложи си червения мушамен анорак веднага щом слезе от самолета. Докато вървеше през залата за пристигащи, телефонът завибрира в джоба му. Погледна новата информация — някъде в Нюарк, домашен адрес, доколкото можеше да прецени.

Огледа се за вестникарска сергия или книжарница. Старият летателен център на „Транс Уърлд Еърлайнс“ беше целият заоблени ръбове и елегантни криви линии. Приличаше по-скоро на творение на гигантски буболечки, отколкото на бюрократи и работници. Забеляза книжарница „Барнс и Нобъл“.

Последният път, когато бе стъпвал тук, беше преди шест години. Тогава си мислеше, че напуска завинаги страната и стария си живот. А ето че сега отново бе тук и отново се готвеше да се заеме с нещо сходно с някогашните си занимания. Затвори съобщението и набра запомнен наизуст номер. Нямаше представа дали все още е валиден, нито дали човекът, с когото се опитва да се свърже, е мъртъв, или зад решетките. Телефонът се свърза, докато Родригес влизаше в книжарницата и минаваше покрай лавиците с готварски книги на знаменитости и книжлета с тъпи заглавия.

— Ало?

Гласът звучеше като шумолене на суха хартия. На заден фон се чуваше пуснат телевизор; някакви хора викаха гневно, други аплодираха възторжено.

— Госпожа Бароу? — Беше стигнал до лавицата с градските пътеводители.

— Кой се обажда? — Тонът беше предпазлив.

— Гилермо — каза той със стария си уличен акцент, който сега му прозвуча странно. — Гилермо Родригес. Обикновено ми викаха Гил. Стар приятел съм на Джей Джей, госпожо Б. Отсъствах известно време. Ще се радвам да се видя с него, ако още е наоколо.

Настъпи пауза, запълнена с още телевизионни аплодисменти и окуражителни викове. Май беше „Спрингър“ или „Рики Лейк“. Беше

забравил, че съществуват подобни предавания.

— Хлапето на Лорета! — ненадейно възкликна жената. — Живееше в онзи двустаен апартамент на Тули стрийт.

— Точно така, госпожо Б. Хлапето на Лорета.

— От доста време не съм я виждала.

Пред очите му проблесна картина. Опъната кожа върху крехки кости. Тръби, вкарващи лекарства в дупките на ръцете, през които обикновено влизаше дрогата.

— Тя умря, госпожо Бароу — каза той. — Преди седем години.

— О, няма? Много съжалявам, синко. Беше приятна дама, макар да имаше някои недостатъци.

— Благодаря — каза той. Знаеше какво има предвид.

Резките гласове от телевизора отново изпълниха тишината, докато Родригес не започна да се чуди дали не е забравила, че е на телефона.

— Виж какво, синко, дай ми номера си — каза тя. — Ще го предам на Джейсън. Ако иска да говори с теб, ще ти звънне.

Родригес се усмихна.

— Благодаря, госпожо Бароу. Много мило от ваша страна.

Даде ѝ номера си и тя затвори наред поредните му благодарности. Родригес грабна една карта на Нюарк и тръгна към касата. Телефонът му иззвъня, докато прибираще рестото. Благодарни на касиерката и излезе.

— Гил? Ти ли си, пич?

— Да, Джей Джей. Аз съм, мой човек.

— Жестоко! Гили Родригес. — В гласа се долавяше огромна усмивка. — Чух, че си се включил в Божията команда.

— Няма такива работи, човече. Просто ме хвана липсата за известно време...

Остави мълчанието да се проточи. В стария му живот „да те хване липсата“ обикновено означаваше да си в кафеза.

— И сега къде си се установил?

— В Куинс. Захванах се с това-онова, знаеш как са нещата. Просто трябва отново да вляза в играта.

— Така ли? — Тонът на Джей Джей стана предпазлив, точно като на баба му. — Какво ти трябва?

Гилермо си помисли за прочетеното по време на полета — как писанията на еретиците били пречистени в пламъците на *tabula rasa*.

— Можеш ли да ме уредиш с нещо по-така... специализирано?

— Мога да те уредя с каквото поискаш, стига да имаш мангизи.

— Да — каза Родригес, докато буташе вратата и излизаше в мразовитата нюйоркскa утрин. — Имам мангизи.

85.

Месинговата табела на стената оповестяваше, че в сградата се намират офисите на „Итаат Еден Кимсе“, преведено отдолу като „Руин Обзървър“. Шофьорът включи аварийните светлини и Лив му подаде телефона си и каза:

— Веднага ще пратя някого.

Най-старата рецепционистка на света я упъти към международната редакция на първия етаж. Веднага щом влезе в просторното помещение, Лив се почувства като у дома. Всяка редакция, в която бе влизала, изглеждаше точно като тази — ниски окачени тавани, разделени с прегради бюра, неонов лампи, които светеха ненатрапчиво и еднакво по всяко време на денонощието. Така и не бе спряла да се изумява на факта, че всички велики постижения на съвременната журналистика, всички политически клюки, награди „Пулицър“ и обогатяващи живота материали, които се изливаха ежедневно по вестникарските будки, се съставят в подобна безлична обстановка, която спокойно можеше да мине и за кантора на застрахователна компания.

Огледа безинтересното великолепието на офиса и се спря върху деловата жена с прическа от 40-те години на миналия век, която маршируваше към нея. Перфектно начервените ѝ устни бяха разтеглени в усмивка. Изглеждаше така изпълнена с енергия, че ако изведнъж запееше или се впуснеше в танц, Лив изобщо нямаше да се изненада.

— Госпожица Адамсен? — Жената изпъна безупречно поддържаната си ръка в подобие на нацистки поздрав.

Почти хипнотизирана, Лив кимна и също протегна ръка.

— Аз съм Ала — каза видението, стисна ръката ѝ, раздруса я и ѝ я върна като продупчен билет. — Офис мениджър. — Гласът ѝ бе изненадващо дълбок и гърлен и изобщо не съответстваше на порцелановата ѝ външност. — Тъкмо уреждах одобрение за парите — добави тя, обърна се и я поведе през помещението.

— О. — Споменаването на пари върна Лив в реалността. — Долу чака такси и държи телефона ми като залог. Може ли някой да го освободи? Нямам абсолютно никакви пари.

Свършените устни се свиха.

— Няма проблем — каза Ала с тон, който не оставяше съмнение, че има проблем. — За днес използвайте това. — Ръката с безупречен маникюр посочи едно празно бюро. — Но ако останете за по-дълго, ще трябва да го делите. Всички са дошли заради историята с Цитаделата. И вие ли?

— Ъ-ъ-ъ, не — отвърна Лив. — Подготвям... туристически материал.

— О! Добре, ето това, за което сте помолили. Ще ви донеса парите веднага щом намеря някой да подпише. Отивам... да платя таксито. — Завъртя се на елегантно токче. — А, да, шефът ви помоли да му се обадите — добави през рамо. — Наберете девет за външна линия.

Лив я загледа как се отдалечава, цялата енергия и целенасоченост. Ако беше филм, ролята ѝ можеше да се изиграе от младата Катрин Хепбърн.

Огледа отделеното ѝ бюро. Стандартен бежов компютър, телефон с много линии, кактус, измъчен до смърт от често поливане, и снимка в рамка на мъж на трийсет и няколко, наведен над жена, държаща на коляното си гърчещо се тригодишно момче. Хлапето беше миниатюрно копие на мъжа. Лив се запита чие ли е бюрото; най-вероятно на мъжа. Имаше доста сдържан вид. А който и да обитаваше това бюро, беше подозрително спретнат и прибран за журналист.

А може би пък Лив просто завиждаше.

Погледна замръзналата картина на радостния семеен живот. Долови пожара от емоции от снимката, свързващ тримата души с невидими, но неразрушими връзки. Беше като да прелистиш брошура за изумително красиво място за почивка, което сигурно никога няма да посетиш.

Откъсна поглед от снимката и взе бележника — от старомодните, с пружина в горната част. Отвори го и записа датата и местоположението си в началото на първата страница. В работата си често се сблъскваше с много неща едновременно и бе абсолютно

задължително да може да свърже записките си с конкретно време и място.

Очерта контурите на човешко тяло и нанесе по памет белезите, които бе видяла на снимките от аутопсията. Приключи и се загледа рисунката. Всяка линия бе запис на страданията на брат ѝ.

Обърна страницата и копира двойките букви и символите от семките, както и всяка дума, която бе успяла да получи дотук. Разгледа резултата и откри, че непрекъснато се спира върху две конкретни думи: SAM по очевидни причини и ASK^[1], защото се набиваше на очи. Беше един от малкото глаголи и ѝ приличаше на заповед.

Професорът от колежа ѝ бе казал, че цялата журналистика се свежда до тази дума. И че разликата между добрия и лошия репортер е просто в способността да зададеш правилния въпрос. Освен това я бе посъветвал, ако ѝ се случи да се оплете в някоя тема, да задава четирите К и единия З въпроси и да се съсредоточи върху липсващите отговори.

Обърна нова страница и записа:

Кой — Самюъл

Какво — Самоубийство

Кога — Вчера сутринта, около 8:30 местно време

Къде — Цитаделата, град Руин

Защо —

Последният въпрос чакаше отговора си. Защо го беше направил? При други обстоятелства щеше да издири и интервюира всеки, който е разговарял с жертвата преди смъртта ѝ, но Аркадиан бе казал, че това е невъзможно. От Цитаделата не разговаряха с никого. Мълчанието бе в центъра на всичко.

— Ето — внезапно я прекъсна секретарката. Носеше телефона на Лив и издут плик. — Взех двадесет лири, за да платя на таксито. Разписката е вътре. Подпишете, ако обичате... — Поднесе ѝ разписка с индиго между страниците.

Лив подписа и включи зарядното в контакта. Екранът светна и се появи иконата за зареждане.

— Кажете, с кого трябва да говоря, за да науча повече за миналото на Цитаделата?

— С доктор Аната. Но тя е много заета покрай историята с монаха. Може би твърде заета, за да говори за... туристически материал...

Лив пое дълбоко дъх и се усмихна пресилено.

— Защо все пак не ми дадете координатите ѝ? — Искаше ѝ се да бе измислила по-завързана история. — Нищо не пречи поне да опитам.

[1] Питай. — Б.пр. ↑

Родригес гледаше как старият му живот минава покрай прозореца на таксито. Нови строежи върху някога пусти терени и червеникавокафяви блокове за хора, които не можеха да си позволят жилище в Манхатън или дори в Бруклин, така че трябваше да се задоволят с Южен Бронкс. Колкото повече приближаваха Дистрикт 16, толкова по-позната ставаше гледката. Новите пари все още не бяха стигнали до тези части — или поне онези, които се вписваха в данъчните декларации. А когато таксито стигна Хънтс Пойнт, Родригес имаше чувството, че изобщо не е заминавал.

Шофьорът спря на Гарисън авеню и се обърна.

— Аз съм дотук, приятел — каза от бронираната си клетка.

До адреса, който му бе дал Джей Джей, имаше още три пресечки. Родригес не каза нищо, просто плати, слезе и продължи пеша.

Кварталът можеше и да си е останал същият, но през годините на отсъствието си Родригес се бе превърнал в нещо друго. Предишния път, когато беше тук, животът му бе помрачен от страх и подозрения. А сега бе обгърнат от топлината на Божията светлина. Усещаше я върху гърба си, докато вървеше по мръсните улици. Другите също я долавяха — личеше си по начина, по който го гледаха. Дори дилърите по ъглите и надрусаните курви не се опитаха да му досаждат. Беше станал като онези, които е по-добре да избегнеш, като минеш от другата страна на улицата. Целенасочен човек. Уверен. Безстрашен. Опасен.

Мина покрай една изкорубена кола на трупчета и магазин със следи от пожар и метални кепенци на витрината. Спомни си, че лично той го беше подпалил. По онова време тук имаше пицария. Беше напъхал парцали през един счупен прозорец, после ги запали и гледаше от сенките, докато някакви типове не дойдоха и не ги изгасиха. Винаги бе обичал да гледа как горят разни неща. А ето че вече беше намерил пламък, който никога не угасва. Чувстваше чистотата му вътре в себе си, той осветяваше пътя му в това място на постоянен мрак.

Къщата изглеждаше пуста, което важеше за цялата улица, но той усети погледи, докато изкачваше стъпалата. Вратата се отвори, преди да стигне до нея. Някакво хлапе със суитчър надникна навън, огледа улицата, а после и него. Не се отмести да му направи път. Някъде отвътре се чуваше стрелба.

— Джей Джей вътре ли е? — попита Родригес.

— Пусни човека да влезе — изкрещя глас сред експлозиите.

Хлапето бавно премигна и се дръпна настрана.

Вътре къщата беше съвсем различна. Късият коридор водеше към стая, обзаведена с чисто нови мебели и електроника. Едната стена се заемаше от огромен аквариум, а другата — от плосък телевизор с размерите на брачно ложе. Някаква военна игра със специални ефекти и съраунд звук беше в разгара си. Двама мъже бяха вперили погледи в екраните, натискаха бутони и дърпаха спусъци. Истинските им оръжия лежаха до пепелник и лула с крек. Единият вдигна очи за миг, после отново насочи вниманието си към виртуалната бойна зона и изкрещя наред клането:

— Гили Родригес! Леле, ама че си брадясал! Заприличал си на Исус с мушама.

И се разсмя на собственото си остроумие.

Родригес само се усмихна, докато оглеждаше стария си приятел и виждаше само сянка на онова, което можеше да стане от него. От последната им среща Джей Джей беше отслабнал поне с петнайсет килограма и кожата му бе със същия сивкав оттенък като кожата на майка му, когато беше нагазила твърде дълбоко и прекалено далеч в живота, за да ѝ пука. Имаше всички аксесоари на уличния успех — дрехи, банда и тъй нататък, но годините на улицата си бяха казали своето. Младостта му почти си беше отишла и светлината ѝ помръкваше. Родригес му даваше още две години. Може би по-малко.

— Радвам се да те видя — каза той. — Изглеждаш добре, човече. Джей Джей поклати тъжно глава.

— Не, трябва да си почина малко. Може би да си пусна брада, да се запозная с шивача ти. — Натисна паузата на контролера си и го подаде на хлапето до Родригес. — Поемай нататък — каза му. — Застреляй ми малко бели.

Надигна се от мекия кожен диван и застана пред Родригес.

— Човече — рече той и го изгледа отдолу. — Да не си пораснал?

Родригес поклати глава.

— Винаги съм си бил височък. Просто не си ме виждал от доста време.

Прегърнаха се, блъснаха се с рамене и се потупаха по гърбовете като в доброто старо време, после се дръпнаха и се заразглеждаха неловко един друг — защото доброто старо време вече го нямаше.

— Имаш ли нещо за мен? — попита Родригес.

Джей Джей бръкна в аквариума и извади мокра найлонова торба, скрита зад един висок корал.

— Доста екзотични вкусове имаш, приятел.

Родригес взе торбата и прегледа съдържанието ѝ — „Глок 34“, резервен пълнител, заглушител „Еволюшън-9“ и малка пластмасова кутия с пистолет с широко дуло и дванадесет къси патрона, подобни на патрони за пушка.

— За какво ти е това? — попита Джей Джей. — Да не те е страх от тъмното?

— От нищо не ме е страх — рече Родригес и му метна дебела пачка банкноти.

Загледа как Джей Джей брои парите и нервно търка носа си на всеки няколко банкноти, сякаш го мъчи упорит сърбеж. Майката на Родригес също го правеше. Чешеше си носа, докато не го разрани. Погледна другите двама, които се стреляха с оръжия играчки, докато истинските лежаха на масата. Джей Джей определено нямаше да изкара още две години, освен ако не видеше светлината, водеща към спасението. Щеше да е късметлия, ако доживееше до Рождество.

Д-р Мириам Аната седеше до машината за напитки в коридора на поредната местна телевизия. От джоба на самото ѝ (днес тъмносиво, но пак на райета — обичаше да мисли, че те са ѝ запазената марка) зазвучаха тенекиените звуци на „Ода на радостта“.

По принцип трябваше да е изключила телефона си, но твърде много хора я търсеха за интервюта, а определено нямаше никакво желание да им дава повод да се обадят на някой друг. Бръкна да отговори, но по погрешка натисна бутона за прекъсване на връзката. Огледа се да види дали някой не е забелязал.

Насочи отново вниманието си към машината и я натъпка с достатъчно монети за бутилка студен чай, която се изтъркала в паничката. Отвори я и пи жадно. Стоеше почти непрекъснато под горещите светлини на студията, откакто монахът беше полетял към смъртта си предишния ден. Не че имаше нещо против. Това бе чудесна възможност да увеличи продажбата на книгата ѝ. Още отрано беше научила, че най-важното е да оформя отговорите според някоя от публикациите си. Така продуцентите не можеха да я редактират.

„Одата на радостта“ прозвуча отново и тя вдигна, преди да е свършила встъпителната част.

— Доктор Аната?

Жена. Американка или може би канадка — така и не се бе научила да прави разлика, но и двете страни бяха голям пазар за книгите ѝ.

— Същата.

— Чудесно — продължи жената. — Вижте, знам, че сте заета, но наистина ми е нужна помощта ви за малко допълнителна информация.

— Това покана за интервю ли е?

— Ами... мисля, че да.

— За коя телевизия казахте, че работите?

Последва кратка пауза.

— Доктор Аната, не се обаждам от телевизия... Аз съм част от историята — каза Лив, преди да успее да си прехапе езика. — Аз... аз

съм сестра на монаха.

Мириам замря. Не беше сигурна, че е чула правилно — нито че може да ѝ повярва.

— Видях тялото му — продължи Лив. — Всъщност снимки. Изчезна, преди да успее да го видя с очите си. По него има някакви знаци, нещо като ритуални белези. Чудех се дали не бихте искали да ги видите и да ми кажете мнението си на експерт какво означават според вас.

При споменаването на белези главата на Мириам се замая.

— Разполагате ли със снимките? — прошепна тя.

— Не — каза Лив. — Но мога да ви покажа как изглеждат. Има и някои други неща. Неща, които може би са свързани с Тайнството.

Мириам се облегна тежко на машината.

— Какви неща?

— Може би ще е по-лесно да ви покажа.

— Разбира се.

— Кога сте свободна?

— В момента съм свободна. Намирам се в едно телевизионно студио недалеч от центъра. Вие къде сте?

Лив замълча. Не искаше да разкрива местоположението си на никого. Един приятел ченге навремето ѝ беше казал, че най-доброто място за криене е тълпата. Трябваше ѝ оживено публично място, някъде наблизко. Погледна вестника със снимката на Самюъл на върха на най-посещаваната древна атракция на света и каза:

— Да се срещнем при Цитаделата.

88.

Кутлар още надушваше миризмата на чесън и пот от празната съседна седалка. Примигна, когато микробусът излезе от тунела. Някакъв силует се движеше по алеята между паркингите към тях.

Отвори лаптопа и се загледа напрегнато в пясъчния часовник. Малките черни пиксели се въртяха в него, виртуалният пясък показваше колко бързо изтича собственото му време.

Йохан се върна и седна зад волана, а Корнилиъс се премести до Кутлар. Картата на екрана вече се сменяше. Една стрелка показваше местоположението на телефона на Лив. Пясъчният часовник отново се появи за момент, после картата се разшири, за да покаже втора стрелка, над и отляво на първата — тяхната позиция, проследена по сигнала на Корнилиъс.

Бяха близко.

Корнилиъс гледаше как стрелката в центъра се премести малко нагоре по улицата.

— Движи се.

Йохан обърна към кръговата улица.

При следващото опресняване на екрана втората стрелка също се движеше — кръжеше около първата като ястреб, дебнещ плячката си.

Тялото на брат Самюъл беше съблечено до кръста и положено с разперени ръце, подобно на формата, която се извисяваше от олтара в дъното на параклиса на Тайнството. Погледът на игумена се плъзна по обезобразената плът, която сякаш сияеше с восъчен оттенък на каменния под, разкъсана на много места от разтрошени кости и задържана в едно цяло от грубите шевове на патолога.

„Възможно ли е тези човешки останки наистина да се вдигнат отново и да изпълнят пророчеството?“

Забеляза тънкото пипало на кървавата лоза, увито около олтара. Проследи го с поглед и видя, че коренът му е в един от каналите в пода. Уви го около ръката си и задърпа, докато не го откъсна, после

отиде до една от големите факли и поднесе пипалото към пламъка. То засъска от жегата и от него остана само почерняла фибра и червено петно по дланта на игумена.

Пламъкът на факлата се разлюля — някой отвори вратата зад него. Игуменът се обърна, като търкаше дланта си в грубата вълна на расото — сокът на лозата започваше да дразни кожата му. На прага стоеше брат Септус, един от монасите, който бе помогнал за донасянето на Самюъл тук.

— Готови сме, братко игумене — каза монахът.

Игуменът кимна и го последва в друго помещение в горната част на Цитаделата, което бе тънало в мрак и тишина почти от времето на Инквизицията.

Вратата зад тях се затвори и брат Самюъл остана сам с Тайнството. Пламъците на свещите се разлюляха отново и светлината им затрептя меко по тялото му.

За момент изглеждаше, че то се раздвижва.

89.

Родригес също гледаше Самюъл, застанал на прочутия мост в Сентръл Парк и прегърнал през рамо момиче, което приличаше досущ на него. Снимката беше в евтина рамка като другите няколко, висящи на стената на апартамента.

Влизането се оказа лесно. Момичето живееше на партера на жилищна кооперация, нарочно построена достатъчно близо до центъра, за да привлича млади професионалисти. Сега всички те бяха на работа. Наложил му се само да скочи в малката градинка, чиято гъста растителност му осигури чудесно прикритие, да нагъне мушамения анорак на прозореца, за да заглуши шума, и да счупи стъклото. Братята му в Руин щяха да се погрижат за момичето. Той трябваше да се увери, че Лив не е оставила някакви насочващи следи след себе си.

Не беше познавал много добре Самюъл и да види предишния му живот запечатан на стената в дома на сестра му бе странно изживяване. Имаше и друга негова снимка, на която бе много по-млад и седеше в лодка със също така младолика версия на момичето. И двамата бяха присвили очи срещу яркото слънце. Имаше снимки и до телефона, частично скрити от филизите на едно от многобройните растения, които покриваха буквално всяка хоризонтална повърхност.

Родригес натисна примигващия бутон и изслуша записаните съобщения, докато събираше цялата хартия наоколо в средата на дневната. Имаше две обаждания; и двете като че ли бяха от шефа ѝ, който се пеняваше, че е напуснала града без разрешение.

Взе кувертюрата на разхвърляното легло и я добави към купчината. Спомни си един филм, който бе гледал като дете. Беше за някакъв тип, който бе побъркан на тема извънземни пришълци и трупаше в дома си купища подобни боклуци.

Самият той сега се чувстваше като извънземен.

Когато събра достатъчно запалим материал в дневната, обиколи другите помещения и плисна бензин върху леглото, килимите и дивана. Нямаше време да претърсва апартамента, така че трябваше да се погрижи всичко в него да бъде унищожено.

Върна се оттам, откъдето беше влязъл, хвърли запалена клечка през счупения прозорец и чу как другите прозорци изпукаха от налягането, когато бензиновите пари се запалиха. Не спря да гледа пожара, макар че страшно би му харесало. Трябваше да се отбие на още две места, преди да отлети завинаги оттук.

Вършеше Божие дело. Нямаше време за забавления.

90.

Лив не се нуждаеше от карта, за да намери Цитаделата. Достатъчно беше да тръгне към нея, докато основният поток туристи не я помъкне със себе си чак до будките за билети, през портата и нагоре по тесните улички към най-прочутата планина на света.

Никога не беше оценявала колко древен е всъщност градът, докато не се озова тук, в най-старата му част. Улиците бяха покрити с калдъръм, но най-силно въздействаха сградите от двете ѝ страни. Всички бяха мънички, с миниатюрни прозорци и ниски врати, построени за хора, хранили се лошо, живели трудно и рядко прехвърляли трийсетте. Постройките бяха изградени и поправяни с различни материали, събирани през дългата история на града. От средновековни стени стърчаха римски колони, а дупките помежду им бяха запълнени с дъбови греди и измазан с глина плет. Мина покрай открената врата с желязната ръка на Фатима в центъра ѝ, която напомняше за продължителното арабско присъствие в града по време на кръстоносните походи. Зад нея се виждаше малък двор с перистил, пълен със зеленина. Растенията пълзяха по покритите с мозайки стени. Следващата постройка приличаше на градска италианска къща от осемнадесети век; а онази до нея — наполовина на старогръцка вила, наполовина на форт от времето на Наполеон. От време на време между разнородните къщи имаше пролуки, през които се виждаха модерните сгради долу в равното — продължаваха чак в далечината до червените назъбени подножия на планините, обкръжаващи града от всички страни.

По тясната уличка подушна ветреца и донесе топъл въздух и миризмата на храна, която я накара да си спомни колко е гладна. Продължи нагоре към сергията виновник за изкусителните аромати. Тя предлагаше дюнери и сосове — поредното напомняне как градът е възприел различните влияния през вековете. От цялата кървава история, разигравала се около Цитаделата, от всички религиозни войни, водени в нейната сянка, сега единствените останки от онези изгубени империи бяха творенията на архитектурата и добрата храна.

Лив извади банкнота от мижавото пликче и я размени за триъгълно хлебче с някакви семенца и паничка бабагануш^[1]. Загреба гъстата паста и я напъха в устата си. Миришеше на пушек и чесън, смес от сусамово масло, печен патладжан, кимион и някакви други подправки на заден план. Никога през живота си не бе яла по-вкусно нещо. Отново топна хляба в паничката и тъкмо тогава телефонът ѝ иззвъня. Лив отхапа залък и извади апарата от джоба си.

— Ало — каза с пълна уста.

— Къде беше, по дяволите? — викна ѝ Ролс. — Току-що те видях по Си Ен Ен как те пъхат в някаква полицейска кола. Какво става там?

— Не се безпокой — отвърна Лив, като продължаваше да дъвче.
— Добре съм.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Тогава защо не ми се обади? Казах на момичето в редакцията да ти предаде да ми звънеш.

— Сигурно е забравила. Стори ми се малко отнесена.

— Казвай какво става.

Точно този разговор се надяваше да избегне.

— Просто се опитвам да разбера какво е станало с брат ми — рече тя. — Добре съм. Не се безпокой за мен.

— Струваш ми се задъхана.

— И наистина съм задъхана. Катеря се по доста стръмен склон.

— Да бе. И да беше така, пак нямаше да пуфтиш толкова. Трябва да се грижиш за себе си. Зарежи тия цигари.

Лив си даде сметка, че въпреки силния стрес от часове не е и помисляла за цигара.

— Май ги отказах — каза тя.

— Добре. Много добре. Виж, искам да направя нещо за мен.

Дойдохме си на думата значи. Лив бе сигурна, че не ѝ се обажда от загриженост за здравето ѝ.

— Запиши си този номер — каза той.

— Момент. — Лив извади химикалката и надраска номера върху дланта си. — Кой е това?

— Пътното ченге, дето го гледаше как ражда оная вечер.

— Бони ли?

— Да, Бони. Виж, знам, че моментът наистина е неподходящ, но историята ми трябва за този уикенд. Още имам дупка в лайфстайл рубриката, така че искам да ѝ се обадиш и да я придумаш да се съгласи някой друг да се заеме с материала, става ли?

— Ще ѝ звънна веднага. Нещо друго?

— Не, това е всичко. Само внимавай. И си води много бележки.

Лив се усмихна и каза:

— Винаги внимавам. — И затвори.

* * *

Ролс прибра телефона си и затвори външната врата. Закъсняваше за едно благотворително тържество в Сити Хол, а искаше да се срещне с мъжа, когото всички сочеха за следващ кмет. Винаги си струва да се навърташ около бъдещия крал.

Пъхна се зад волана на своя „Форд Мустанг“, който нямаше абсолютно нищо общо с кризата на средната възраст, и тъкмо се канеше да завърти ключа, когато някой почука по прозореца. Обърна се и видя зейнало дуло, насочено към него. Мъжът с оръжието му направи знак да свали стъклото. Беше облечен в някаква червена мушама и имаше брада, която изглеждаше не на място на слабото му младежко лице.

Ролс вдигна ръце и изпълни каквото му бе наредено. Когато прозорецът се смъкна наполовина, непознатият пъхна през процепа голяма бутилка минерална вода и каза:

— Дръж.

Ролс я взе.

— Какво искаш? — Усети странната миризма от бутилката и осъзна, че съдържанието ѝ изобщо не е вода.

— Да мълчиш — отвърна мъжът и стреля.

Горящият магнезий улучи бутилката терпентин и гърдите на Ролс Бейкър.

[1] Разновидност на къпоолу. — Б.пр. ↑

91.

Телефонният секретар на Бони се включи точно докато Лив минаваше под голямата каменна арка, водеща към площада с църквата. Да слушаш мекия провинциален глас, който те кани да оставиш съобщение, докато стоиш пред масивното готическо великолепие на храма, беше сюрреалистично изживяване.

— Здравей, Бони — каза тя, докато вървеше през площада с ордите туристи. — Обажда се Лив Адамсен от „Ню Джърси Инкуайърър“. Виж, надявам се всичко да е чудесно с теб, Майрън и близнаците и наистина, ама наистина съжалявам, че трябва да ти го кажа, но ми се наложи да замина за няколко дни. Въпреки това вашата история е невероятна, така че скоро ще ти се обади някой колега, който да поеме нещата след мен. Знам, че от редакцията още искат да публикуват материала в неделния брой, ако нямаш нищо против. Ще ти се обадя, когато се върна. Пази се.

Затвори и мина под втора арка.

Излезе от сянката, присви очи от яркото слънце — и се закова на място. Пред нея, издигаща се като стена от мрак, беше Цитаделата. Толкова отблизо гледката бе едновременно ужасяваща и бъдеща благоговение. Погледът на Лив се плъзна до върха, после бавно се спусна надолу, следвайки падането на брат й. Когато стигна дъното, видя голяма тълпа, събрала се до ниска каменна стена. Някаква жена с дълга руса коса и дълга рокля стоеше с разперени настрани ръце. По кожата на Лив пробягаха ледени тръпки. За един ужасен момент си помисли, че там долу стои духът на брат й. Туристите се бутаха в нея и я побутваха към групата и след малко тя видя в центъра на тълпата ярки цветове. Същинско море от цветя, оставени от непознати. Изглеждаха така, сякаш растат през разбитите плочи на настилката и цъфтят в мълчалива почит към мъжа, който ги беше напукал. Докато ги гледаше, Лив разчиташе скритото значение в цветовете и формите — жълти нарциси в знак на уважение, тъмночервени рози за скръб, розмарин за памет и кокичета за надежда. Тук-там стърчаха картички, подобни на платната на полупотопени в плитко море ветроходи. Лив

кликна, взе една и сякаш студен пръст пробяга по гръбнака ѝ, когато видя какво е написано на нея. Две думи — Mala Martyr^[1], а над тях, запълващо горната част на картичката, имаше голямо Т.

— Госпожице Адамсен?

Лив рязко извъртя глава и инстинктивно се дръпна от гласа.

Над нея стоеше стилна жена на средна възраст, облечена в тъмносив костюм на райета, с няколко нюанса по-тъмен от прецизно подстриганата ѝ коса. Погледът ѝ се премести от Лив към цветята зад нея и се върна обратно.

— Доктор Аната? — отвърна Лив и се изправи да я поздрави. Жената се усмихна и протегна ръка. Здрависаха се. — Но как разбрахте, че съм аз?

— Идвам от телевизионно студио — отвърна жената и се наведе заговорнически към нея. — А вие, скъпа, сте новина номер едно.

Лив нервно се огледа към тълпата. В момента вниманието на туристите бе разделено между планината и мълчаливото представление на жената с разперените ръце. Никой не гледаше към нея.

— Какво ще кажете да идем на някое по-спокойно местенце? — предложи д-р Аната и посочи покрай вала, където от няколко кафенета се изсипваше малка армия пластмасови маси.

Лив погледна импровизираното светилище, бележещо мястото, където бе умрял брат ѝ, кимна и тръгна след Мириам.

Микробусът спря до стената на стария град, недалеч от Южната порта. Корнилиъс погледна към екрана. Стрелката беше неподвижна и сочеше едно място до пресушения ров и стария вал. През последните няколко минути момичето не беше помръднало.

Слезе след Йохан от лявата врата и отвори дясната. Кутлар затвори лаптопа, подаде му го и сковано се плъзна по седалката, за да стъпи до него. Стъпалото на микробуса не беше високо, но в мига, когато кракът му докосна паважа, изпита чувството, че някой отново го е прострелял в крака. Стисна зъби, твърдо решен да не издава болката и да не показва слабостта си; усети как потта избива под ризата му. Хвана се за вратата, за да запази равновесие, и наведе глава, докато заповядваше на крака си да поеме тежестта му. С периферното си

зрение виждаше обувките на Корнилиъс, обърнати с върховете към него. Чакаше го.

Кутлар бръкна в джоба си и извади шишенцето с хапчетата, от които се беше въздържал през последните няколко часа, свали капачката и изсипа няколко желатинови капсули в потната си длан. На етикета пишеше, че трябва да взема по една на всеки четири часа. Лапна две и едва не се задави, докато ги преглъщаше.

Погледна покрай Корнилиъс към Южната порта. Момичето беше някъде в стария град. Той беше единственият, който знаеше как изглежда, а тъй като велосипедите бяха единствените превозни средства, които се допускаха по стръмните древни улици, трябваше да продължат пеша. Прибра хапчетата в джоба си, пушна вратата на микробуса и закуцука към будките за билети при входа. Когато преполови разстоянието, кракът му вече беше безчувствен.

[1] Мъченик мала. — Б.пр. ↑

92.

Макар да се намираще доста встрани от вала и основния поток туристи, кафенето беше пълно. Не беше така популярно като другите заведения, тъй като не предлагаше изглед към Цитаделата, но Лив въпреки това усещаше присъствието ѝ през каменната сграда, която я скриваше. Беше като придобила плътност сянка или като приближаваща буря. Седна срещу руиноложката, далеч от тълпите и с лице към стената. Веднага пристигна енергичен млад сервитьор с бяла престилка и черна жилетка, взе поръчките им, откъсна бележката и я пъкна под пепелника.

— Е — каза Мириам веднага щом сервитьорът се отдалечи, — как мога да ви помогна?

Лив постави бележника си на масата. Картичката още беше в ръката ѝ. Обърна я и отново прочете думите:

Т

MALA
MARTYR

— Ще ми обясните ли какво означава това? — попита тя и плъзна картичката по масата.

— Добре — отвърна Мириам. — Но първо трябва да ми кажете нещо. — Посочи буквата Т. — Споменахте, че върху тялото на брат ви е имало знаци. Този сред тях ли беше?

Лив отвори първата страница на бележника и го обърна, за да покаже грубата си рисунка на тялото на Самюъл.

— Беше жигосан на ръката му.

Мириам впери поглед в мрежата белези, хипнотизирана от дивашката им красота. Бързо затвори бележника, когато сервитьорът се появи отново и постави питиетата им на масата.

— Нарича се Тау — каза тя веднага щом сервитьорът се махна. — Това е много силен и много древен знак, стар като тази земя, която е взела името му.

Лив се намръщи. Не ѝ беше ясно как думата „Тау“ може да се превърне в „Турция“.

— Говоря за земята, в която се издига Цитаделата — поясни д-р Аната, явно усетила объркването ѝ. Кимна към далечните върхове, които едва се виждаха между сградите. Неравните им очертания бяха като зъби на фона на небето. — Царството на Тау.

Лив проследи погледа ѝ и си спомни картата от пътеводителя и планинския масив, който се виеше около града и продължаваше през страната като гръбнак.

— Планините Таурус — промълви тя. Този път първата част на името бе изпълнена със смисъл.

Д-р Аната кимна.

— За да разберете правилно значението на Тау и какво означава то за това място, трябва да познавате донякъде историята. — Тя се наведе напред и дългите ѝ пръсти със сребърни пръстени направиха шпиц върху безупречно бялата покривка. — Най-ранните сведения за човешко присъствие в този район описват враждата между две племена, борещи се помежду си за контрол върху земята. Едното се наричало яхве. Те живеели в пещери по склоновете на планината и се смятало, че защитават някаква свещена реликва, която им давала огромна сила. Дори през онези праисторически времена другите племена ги почитали или най-малкото се страхували от тях до такава степен, че отивали на поклонничество в планината и носели дарове за боговете, които според тях живеели там.

— След време градчето около планината започнало да процъфтява благодарение на поклонниците, идващи при планината да принесат жертвите си и да пият от чудодейните води, които извирали от земните недра и за които се вярвало, че даряват здраве и дълъг живот. Появила се църква, която да се грижи за мирските интереси на Цитаделата и да проповядва Божието слово, предавано от планината в писмена форма. В тези писания името на Бог се изписвало като УНУН, което се превежда като Йехова или Яхве — също като името на племето. В тях се разказвало как бил създаден светът и как бил заселен от хората. Всеки, който се усъмнявал в официалната версия,

бил обявяван за еретик и преследван от безжалостните воини жреци, препускащи под знаме със символа на божествената власт на Цитаделата. — Д-р Аната посочи символа Т. — Тау. Единственият истински кръст. Символът на реликвата, която им дала власт над другите. Символът на Тайнството.

Корнилиъс спря до голямата каменна арка и отвори лаптопа да провери сигнала. Неговата стрелка се беше придвижила, а тази на момичето си оставаше на място.

Погледна надолу по стръмната улица към Кутлар. Беше изостанал на пет-шест метра и се изкачваше с мъка. Ризата му беше подгизнала от пот, всяка измъчена стъпка бе ритмична братовчедка на предишната — раненият крак бавно се изнасяше напред и стъпваше предпазливо на земята, а здравият бързо го следваше, за да поеме колкото се може повече тежест върху себе си.

Корнилиъс смяташе да го застреля с безшумния си пистолет веднага щом му покаже момичето, а после да го остави на някоя от пейките покрай вала. Надяваше се, че това ще шокира момичето и то послушно ще го последва само, макар че за всеки случай имаше в джоба си спринцовка халдол. Гледаше клатушкация се като метроном Кутлар, изчака го почти да се изравни с него и погледна екрана. Момичето още не се беше преместило. Затвори лаптопа, пъхна го под мишница и пристъпи в сянката на арката.

93.

Лив погледна символа Г — Гау. Беше чела много за Тайнството по време на пътуването дотук, но нито за миг не ѝ бе минавало през ума, че то може да бъде свързано по някакъв начин със смъртта на брат ѝ.

— Фактът, че брат ви има този знак върху ръката си, означава, че той е знаел какво представлява Тайнството — продължи руиноложката. — Може би се е опитвал да сподели това познание.

Лив си спомни какво беше казал Аркадиан — разрешиш ли загадката на Тайнството, ще разрешиш загадката около смъртта на Самюъл. Погледна д-р Аната и попита:

— Сигурно сте стигнали до свое заключение относно това какво представлява Тайнството.

Руиноложката поклати глава.

— Всеки път, когато си мисля, че съм на път да разбера, отговорът винаги ми се изплъзва. Мога да ви кажа какво не е. Не е кръстът на Христос, както смятат някои. В сравнение с религиозния орден, живеещ в тази планина, Христос е кажи-речи новодошъл. Това означава, че трябва да се изключат също тръненият венец, копието, пронизало хълбока му, и чашата, от която е пил. Всички те са митове, подклаждани от Цитаделата през годините с цел да се скрие истинската същност на Тайнството.

— Тогава откъде можем да знаем, че там изобщо съществува нещо? — попита Лив. — Щом никой не го е виждал...

— Не можеш да изградиш най-голямата религия на света само върху някакъв слух.

— Нима? Помислете си само. Имаме две враждуващи праисторически племена. За да надделее, едното се заравя в планината и твърди, че притежава божествено оръжие. Може да е имало суша или затъмнение и те да са заявили, че е тяхно дело. Хората започват да вярват, че племето наистина има някаква сила, и започват да се отнасят към членовете му като към богове. На тях им харесва, естествено, така че продължават да поддържат лъжата. И тя ще продължи да си действа,

стига някой да не разбере, че вътре всъщност няма нищо. Превъртаме хиляди години напред и виждаме, че хората продължават да вярват, само дето върху лъжата вече е налице световна религия. — Помисли си за разделящия се с нея Самюъл. За думите му, че иска да се приближи до Бог. — И ако брат ми е открил, че след всичко, през което е минал, единственото, което му е давало сили да продължи напред, вярата му, всъщност е изградена върху... нищо...

Очите на Лив се наляха със сълзи.

— Там обаче има нещо. Нещо могъщо — каза Мириам. Взе бутилката вода и погледна изображението върху етикета. — Нека ви попитам следното... — Наля вода в чашата си и сребърните пръстени звъннаха при допира със стъклото. — Какво искате от живота? Какво искаме всички ние? Здраве, щастие, дълголетие, нали така? Същото, за което сме мечтаели винаги. Най-древните ни прадеди, които запалили първия огън и заострили пръчки, за да се пазят от дивите зверове, са искали абсолютно същите неща — а планината е съществувала още тогава, заедно със светите мъже в нея. И онези прости хора, които просто желаели да живеят мъничко по-дълго и да не се разболяват, са почитали тези мъже не заради някаква хитроумна лъжа, а защото те са живеели дълго, много дълго време и болестта не ги е докосвала. Кажете ми: когато си помислите за Бог, какъв образ си представяте?

Лив сви рамене.

— Старец с дълга бяла брада.

— Откъде според вас идва този образ? — Д-р Аната завъртя бутилката и посочи изображението на Цитаделата върху етикета. — Най-ранните хора са гледали към тази планина и от време на време зървали боговете, живеещи там — мъже с дълги коси и дълги бели бради. Стари, много стари мъже в епоха, когато се е смятало за истинско щастие да надхвърлиш трийсетте.

— Тази вода се изнася по цял свят още от времето на римляните, когато императорите научили за нея — продължи Мириам. — Нали не мислите, че са я карали чак до Рим само защото има добър вкус? Те са желаели онова, към което се стремят всички хора и най-вече владетелите — дълъг живот. Дори днес средната продължителност на живота в Руин е със седем години по-голяма от тази във всеки друг голям град и хората продължават да пристигат тук с хиляди и да се

лекуват от какво ли не. Тези неща не са слух и лъжа. А факт. Още ли мислите, че там няма нищо?

Погледът на Лив се спря върху пепелника. След пристигането ѝ в Руин десетгодишната ѝ пристрастеност към никотина сякаш беше изчезнала. Мириам беше права — тук определено имаше нещо. Самюъл не би я забъркал във всичко това, ако беше безсмислено. И нямаше да надраска онези букви върху семките, освен ако те не сочеха към нещо. Въпросът бе към какво?

Обърна на страницата, върху която бе копирала буквите. Погледна ги отново. И подобно на слънчев лъч, пробил си път през облаците, видя в тях нещо ново.

94.

Корнилиъс стоеше под яркото следобедно слънце и оглеждаше тълпите туристи, изпълващи широкия вал — хора, позиращи за снимки, скупчени около екскурзоводите или взиращи се нагоре в Цитаделата, унесени в мислите си. Имаше много млади жени и всяка от тях можеше да е момичето. Докосна неравната кожа на бузата си и си представи врага. Докато лежеше в болницата и се възстановяваше от изгарянията си, унесен от морфина, често си мислеше за нея. Все я виждаше как се появява от нищото, протегнала напред вързопа парцали, облечена в бурка, която я скриваше от глава до пети без очите и дланите. Понякога в ръцете ѝ имаше пакет вестници като онзи, в който го увила майка му, преди да го остави пред прага на дома за сираци и да вземе експреса за Ливърпул. Не си спомняше и нейното лице. Но нямаше нужда да познава лицата им, за да знае какви са те. Предателки. До една.

Тежкото дишане и неравномерните стъпки зад него оповестиха пристигането на Кутлар като някакъв прокажен, измъкващ се от пещерата си. Корнилиъс пхна ръка в джоба си и хвана дръжката на пистолета.

— Коя от всички е тя?

Лив се взираше в буквите, които бе копирала от семките по групи:

<u>I</u>	a	M	+	k
<u>?</u>	s	A	a	l

Сравни ги с картичката, която бе намерила сред цветята:

MALA
MARTYR

Взе химикалката и записа в бележника си Mala, като зачеркваше буквите, срещащи се и на двете места.

Ако се приемеше, че T е Tau, оставаха само три букви — s, k и A, както и два символа — + и ?. Загледа се в тях, записа още една дума и последните два символа, после прочете резултата:

T + ?
Ask Mala

Разположението на подчертаните букви изглеждаше правилно. Същото се отнасяше и за главните букви в началото на всяка дума. Това ли беше съобщението, което пращаше брат й? Имаше някакъв смисъл в него. T беше Tau, символът на Тайнството, а знакът плюс можеше да е кръст. Въпросителният знак символизираше загадката, а последните две думи приличаха на инструкция — „Попитай мала“. Погледна руиноложката и попита:

— Кой са мала?

Мириам вдигна поглед от бележника с написаните думи и обясни:

— Казах ви, че в началото имало две племена. Едното било яхве, хората от планината. Другото било племе на прокудени, които смятали, че яхве са откраднали Тайнството и със затварянето му са нарушили естествения ред на нещата. Те вярвали, че Тайнството трябва да бъде открито и освободено. Това племе се наричало мала. Мала били преследвани от яхве, били преследвани и избивани заради вижданията си. Обаче запазили вярата си жива и тайната им църква се развивала дори в сянката на планината. По времето, когато се договорили с римляните да „подсилят“ държавната религия, яхве вече били излели отровната си омраза към племето в езика — на латински mala означава

„злини“. Но макар че демонизирала тези хора, изгаряла параклисите им, конфискувала и унищожавала свещените им текстове, Цитаделата не успяла да унищожи духа им.

Лив изтръпна.

— Те още ли съществуват?

Мириам отвори уста да отговори, но погледът ѝ внезапно се премести нагоре. Лив се обърна и видя едър мъж, открояващ се като силует на фона на небето. Въпреки силната светлина зад него чертите му започнаха да се оформят в тъмните му очертания. Първо бяха очите — светлосини, гледащи право към Лив. Обхвана я нервен трепет, когато осъзна кой е.

— Да — каза Гейбриъл. — Да, съществуваме.

95.

От мястото си Кутлар виждаше целия вал покрай основата на планината, чак до редицата каменни сгради, които обещаваха всякакви спа процедури за изцеление и съживяване.

— Няма я тук — каза той.

Корнилиъс пусна дръжката на пистолета. Кутлар го мотаеше, сигурен беше. Отвори лаптопа и погледна картата. Двете стрелки почти се припокриваха в центъра и сочеха точно мястото, на което стояха, близо до струпаните цветя.

— Тук е — каза той, извади телефона си и бързо набра номера на Лив, като гледаше от полето за търсене.

Пристъпи напред, натисна бутона за свързване и свали ръката си, за да може да чуе звъненето на другия телефон. Чу нещо пред себе си.

Наклони глава и се заслуша. Звукът се чу отново долу на земята, сред цветята, и погледът му долови слабо движение. Приличаше на бръмчене на земна пчела. Корнилиъс клекна и бръкна сред меките цветчета. Пръстите му докоснаха пластмасата на телефон. Той завибрира отново, докато го вдигаше. От собствения си телефон чу механичен глас, подканваш го да остави съобщение. Прекъсна и отвори менюто на телефона на Лив, за да провери списъка на разговорите, телефонния указател и текстовите съобщения. Всички те бяха празни.

Някой бе изтрил паметта на телефона и го беше зарязал.

Мириам гледаше как брадатият мъж бързо се отдалечава. Видя го да спира до отсрещната стена, да разговаря с друг мъж и да гледа в нещо като малък лаптоп. Гейбриъл беше прав. Наистина следяха телефонния сигнал на момичето.

Бръкна в джоба си и извади собствения си телефон. Тръгна към редицата спа центрове, по-далеч от мъжете с лаптопа. Изключи телефона си, замисли се дали да не го изхвърли в някое кошче покрай стената на рова, но го прибра и реши вместо това да се махне от града

за няколко дни. Винаги можеше да се отърве от апарата — в зависимост от това как се развият нещата. Поне момичето вече беше в безопасност. Това бе най-важното.

Моторът ръмжеше по тесните улички. Лив нямаше шлем и вятърът развяваше косата ѝ, докато седеше на задната седалка, вкопчила се в Гейбриъл. Усещаше здравето му тяло под дрехите и краката ѝ неволно се стягаха около него на всеки завой и неравност. Ароматът, който бе усетила така силно при първата им среща преди по-малко от денонощие, отново я обгърна в потока топъл следобеден въздух. Сега, докато се съпротивляваше на желанието да отпусне глава върху широките му рамене, Лив осъзна, че това не е одеколон, а естествената му миризма. Беше превъзходна.

Нямаше представа накъде отиват, как може да се свърже с когото и да било без телефон, не знаеше нищо за мъжа, в когото се притискаше. Въпреки това се чувстваше странно сигурно за първи път от дни. Нещо в настоящата му енергичност я завладяваше и ѝ заповядваше да тръгне с него. Караше я да се чувства така, сякаш всичко, което искаше от нея, бе за самата нея, а не за него. Сякаш единствената му грижа бе *нейната* безопасност. Освен това той бе един от мала. И ако онова, за което бяха говорили с руиноложката, бе вярно, най-малкото, което можеше да направи, бе да се отдаде на вярата и да тръгне в посоката, която ѝ бе показал брат ѝ.

„Пък и — помисли си тя, докато минаваха през Западната порта и се вляха в трафика по вътрешния кръг, преди да се насочат към покрайнините на града, — какво друго ми остава?“

Аркадиан седеше до шофьора в патрулната кола, взираше се в колоната спрели пред тях автомобили и чакаше дежурният да вдигне.

— Полицейско управление Руин — чу най-последно в ухото си.

— Ако обичате, свържете ме с помощник-инспектор Сюли Мантус — каза Аркадиан.

— Кой се обажда?

— Инспектор Аркадиан.

„Четири сезона“ на Вивалди зазвучаха в слушалката, отброявайки секундите. Когато дежурният се обади отново, бяха успели да се придвижат цяла кола напред.

— Съжалявам, номерът му не отговаря.

— Добре, ще ме свържете ли с мобилния му?

Този път обаждането се прехвърли направо на гласова поща. „Къде ли се е запилял, по дяволите?“

— Обажда се Аркадиан — каза той малко раздражено. — Обади ми се незабавно.

Затвори и отново се загледа в задръстената улица. Звънеше на Сюли, откакто беше научил за журналистическата засада при моргата. Беше видял по телевизията как Сюли буквално замъкна Лив покрай камерите и я набута в полицейската кола, все едно беше арестувана. Смяташе да му разпори задника, когато се добере до него. Може би Сюли подозираше подобно нещо и затова не отговаряше на повикванията. В същия миг телефонът в ръката му изчурулика и той рязко го отвори.

— Сюли?

— Не, Рийс съм. Имам новини за теб.

Аркадиан изпуктя раздражено към прозореца.

— Добри ли са?

— Ами... интригуващи. Току-що се промъкнах в лабораторията и погледнах ДНК пробите, за да видя как вървят нещата. Сравних пробата на момичето с тази на монаха. Бяха по средата на

електрофорезата, но въпреки това ги обработих с флуор, за да видя как се разделят нишките.

— Изобщо не разбирам какви ги говориш. Кажи ми едно — съответстват ли си?

— Има още време, преди да се обработят напълно, но засега оставам с впечатление, че не само си съответстват, ами са идентични. Което е странно.

— Защо? Това подкрепя историята ѝ.

— Да, така е. Очаквах обаче резултатите да покажат, че момичето *не е* сестра на монаха.

— Как така?

— Защото при всички описани случаи на сиамски близнаци няма нито един, в който те да са от различни полове. Генетично полът трябва да е един и същи, защото на практика те са едно същество.

— Значи е невъзможно?

Рийс замълча за момент, после каза:

— Поне е много малко вероятно от медицинска гледна точка.

— Но не и невъзможно?

— Не. Има много описани случаи на двуполови характеристики — хермафродити и тъй нататък. И като се има предвид религиозната страна в цялата история, ако вярваш в непорочното зачатие, това оставя вратата отворена за всевъзможни...

— Чудеса?

— Смятах да използвам „необясними феномени“.

— Не е ли едно и също?

Рийс премълча.

— Значи въз основа на данните смяташ, че момичето казва истината ли?

Рийс отново се поколеба, сдържан от естествения скептицизъм на учения.

— Да — каза най-сетне. — Мисля, че казва истината. Не вярвах, докато не видях резултатите от ДНК пробите, но не можеш да фалшифицираш подобно нещо.

Аркадиан се усмихна. Беше му приятно, че доверието, с което бе приел версията на момичето, се оказа основателно. Вече беше напълно убеден, че тя е ключът към цялата загадка.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита той. — Би ли добавил всичко това в досието? Ще го прегледам, като дойда в службата.

— Разбира се. Няма проблем. Къде си сега?

Аркадиан погледна задръстването по тесните улици, водещи към Района на градините.

— Още търся мъртвия монах. Макар че в момента и мъртвец би се движил по-бързо от мен. Как са нещата при теб? На журналистите не им ли омръзна вече?

— Стига майтапи, отвън са се събрали стотици. Обзалагам се, че с нетърпение очакваш вечерните новини.

— И още как — отвърна Аркадиан и си помисли за неизбежните заглавия ТЯЛОТО НА МОНАХА ОТМЪКНАТО ПОД НОСА НА ЧЕНГЕТАТА. — Чао, Рийс.

Затвори преди патологът да успее да каже още нещо и се обърна към цивилния полицаи, който караше мълчаливо.

— Май ще се поразходя — каза и откопча предпазния колан. — Имаш адреса. Ще се срещнем там.

Слезе от колата и тръгна по улицата, като лъкатушеше между бавните коли, и си спечели продължително бибипкане на клаксон и среден пръст от някакъв шофьор на микробус. Ходенето му се отразяваше добре. Донякъде помагаше да се освободи от чувството за безсилие, но мълчанието на Сюли продължаваше да го тормози. Прелисти списъка получени обаждания, намери номера на Лив, натисна бутона за свързване и се огледа. В далечината видя знак с надпис „Екзегезис“ — танцуваше в маранята и издигащите се отработени газове.

Тръгна натам, заслушан в механичния глас, който му съобщаваше, че няма връзка с търсения номер. Намръщи се. При предишното обаждане записаният глас беше на Лив. Набра отново и отново чу автоматичния оператор. Номерът определено беше нейният, просто записът липсваше. Прекъсна връзката, без да остави съобщение.

Улица „Екзегезис“ беше много по-широка от онази, по която идваше, и от двете ѝ страни се издигаха великолепни някога къщи, превърнали се в разнебитени офис сгради, почернели от трафика и времето. Тръгна по сенчестата страна, като броеше постройките,

докато не намери номер 38, изсечен дълбоко в каменния стълб до широката врата. Под него имаше месингова табела с надпис *Ортус* над емблемата — четирилистна детелина със земното кълбо в центъра ѝ. Прибра телефона в джоба си и изкачи трите стъпала, водещи към тежката стъклена врата, която изглеждаше неуместно модерна в каменния вход. Бутна я и влезе.

Сюли бавно дойде на себе си. Сякаш се издигаше бавно от дълбините на някаква тъмна гъста течност. Още преди да отвори очи разбра, че нещо не е наред. Където и да се намираше, мястото миришеше на влага, пушек и... мрак. Опита се да отвори очи, но те само се завъртяха под тежките клепачи, които отказваха да помръднат. Главата му пулсираше като след запой в края на седмицата, но той знаеше, че от доста време не е пил нито капка. Пое дълбоко дъх, изпълвайки носа и дробовете си с усойната и тъмна миризма, изсумтя като тежкоатлет и съсредоточи всичките си сили, за да отвори лявото си око. За краткия миг, преди клепачът да се затвори отново, видя къде се намира. В нещо като пещера.

Отпусна се за момент, изтощен от усилието, опита се да проясни ума си и да намери някакъв смисъл във видяното. Заслуша се за някакви звуци, които биха могли да му помогнат. Чу единствено съскането на кръвта в ушите си, подобно на вълни, разбиващи се на чакълен бряг. Равномерният ритъм го унесе, дишането му стана дълбоко и той отново потъна в упойващите дълбини на безсъзнанието, а замъгленият му ум продължаваше да се чуди как така се е озовал в пещера до морето.

В следващото надигане от черните дълбини на съня нямаше нищо леко и приятно. Този път сякаш го дръпнаха с кука, закачена за малкия му мозък. Опита се да извика, но от гърлото му се откъсна само задавено скимтене. Опита се да отдръпне главата си от болката, но тя не помръдваше. Тежките му клепачи се мъчеха да се повдигнат, очите се завъртяха мудно и видяха източника на агонията. Зърна неравни каменни стени, осветени от танцуващи пламъци. Видя очертанията на зловещи на вид уреди в тъмнината. Не можеше да види причината за болката и това го изпълни с ужас, който го свести побързо и от кофа ледена вода.

Накрая болката започна да се отдръпва и от мъглата се появи спомен. Спомни си как се качва в микробуса, обръща се да вземе предпазния колан и усеща остра болка в десния си крак. Спомни си шока при вида на спринцовката и как се помъчи да посегне към нея с ръце, които внезапно бяха отказали да му се подчиняват. И това беше всичко.

Съсредоточи се върху мястото, където се беше забила иглата, опита се да го докосне, но ръцете му не помръдваха. Помъчи се да погледне надолу, но главата му също остана неподвижна. Завъртя очи надолу, доколкото можеше. Видя, че ръцете му са завързани за облегалките на някакъв стол. Видя и нещо друго, нещо абсолютно изненадващо и неуместно в мрачната пещера. Отдясно имаше малка маса с лаптоп и мобилен телефон, свързан с него чрез къс кабел. За момент помисли, че бълнува, но болката в главата и тънката топла струйка по врата му бяха съвсем реални. Опита да раздвижи крака, но те също бяха здраво завързани за стола. Напрягна се, опъвайки вървите, но острата болка в тила внезапно се появи отново и натисна ужасяващо напред. Опита се да се дръпне, но ремъците през челото и гърлото му го държаха на място. Не можеше да помръдне. Не можеше да диша. Натискът продължи, докато болката не стана толкова силна, че имаше чувството, че вратът му ще се счупи. За няколко мига остана на върха на страданието, след което натискът постепенно отслабна, носейки му кратко, но благословено облекчение.

През съскането на кръвта в ушите си чу тътрене на крака по земята някъде зад себе си.

— Кой е? — изграчи Сюли, без да може да скрие страха в гласа си.

Нещо задърпа дясната му ръка и после тя се освободи. Опита се да я вдигне и да разтърка тила си, но се чу дрънчене и движението спря. Дебела кожена гривна стягаше китката му, а за нея бе закачена къса верига, закрепена за стола. Отпусна ръката си с дрънчене на метал и отново се заслуша.

— Аз съм полицай — извика в мрака, използвайки думите като талисман.

Внезапната близост на гласа до лявото му ухо го накара да изхленчи от изненада.

— Имаш цвета на предател — каза гласът. — Нима Юда не е бил червенокос?

Сюли завъртя очи наляво. Не видя нищо освен тъмни стени и трептяща светлина.

— Седиш на стол удушвач — продължи дълбокият и спокоен глас от тъмнината наблизко. — Едно от основните оръжия, използвано за заличаване на тумора на ереста от Инквизицията. В него има чистота, която съм сигурен, че ще оцениш. В облегалката, точно под черепа ти, има широк метален винт. Ако го завъртя в едната посока... — Сюли усети как шипът отново се забива в тила му и изпъшка, — винтът се навива и изпитваш болка. Ако го завъртя в другата посока... — пронизващият натиск отслабна, — ще усетиш облекчение. И тъй — каза гласът, този път още по-близо, — кое от двете да бъде?

— Какво искате? — попита Сюли мрака. — Мога да ви дам пари. Това ли искате?

— Искам единствено лоялността ти — прозвуча отговорът. — И малко информация. Искам да разбереш, че озоваването ти тук не е удоволствие, а необходимост, породена от собствените ти действия. Ние поискахме твоята лоялност. Ти избра да не ни я дадеш. Предаде Църквата, а това е грях. — Гласът се приближи толкова, че Сюли усети дъха в ухото си. — Искаш ли да изповядаш греха си сега?

Главата на Сюли бръмчеше, измъчвана от болка и колебание. Да признае ли, че е продавал информацията на други, или да отрича? Ако отречеше, можеше да го подложат на мъчения и пак да признае. Не искаше болката да се връща.

— Съжалявам — бързо каза той. — Направих грешка. Ако това е грях, тогава... моля ви, простете ми.

— Вдигни дясната си ръка — нареди гласът.

Сюли вдигна ръката си колкото може, преди веригата да я спре.

— Веригата се нарича mea culpa — каза гласът от мрака. — Тя позволява на еретика да подпише признанието си в края на разпита. Mea culpa означава „вината е моя“. Признанието е първата стъпка към опрощението. Знаеш ли каква е втората?

— Не — изкряка Сюли с глас, разпъван между страх и болка.

— Изкуплението. Трябва да извършиш добро дело и да изкупиш греха си.

Сюли се мъчеше да овладее заливащата го паника. Познаваше кога му предлагат сделка.

— Добре — каза той. — Какво искате да направя?

Аркадиан показва значката си на рецепцията и каза с обезоръжаваща усмивка:

— Търся Гейбриъл Ман. Той работи тук, нали?

— О — изненада се рецепционистката и погледна значката, после него с обърканото, виновно изражение на истински невинните.
— Да. Всъщност... не, обикновено не. Искам да кажа, обикновено е на едно или друго място, но наистина работи за организацията. Сега ще проверя къде е.

Набра вътрешен номер и заговори тихо в слушалката. Зад нея се виеше елегантно дървено стълбище, от което долитаха звуците от офисите на горните етажи. Рецепционистката натисна някакъв бутон и го погледна.

— В момента е в Судан. Няма да се върне най-малко още месец.

Аркадиан кимна. Мислеше си за отпечатъците, които Гейбриъл бе оставил в градската морга преди по-малко от два часа.

— Мога да проверя как да се свържете с него, ако желаете — предложи рецепционистката. — Обикновено в базата имат телефон или сателитна връзка. Опитвах се да се свържа с майка му и да проверя дали не е разговаряла с него. Тя ръководи организацията.

— Имате ли *нейния* номер? — попита Аркадиан. — Или някаква представа кога ще се върне?

— Разбира се — отвърна жената, взе химикалка и преписа върху едно листче номер от указателя. — Това е мобилният ѝ телефон. Очаквах вече да се е върнала от летището. Мога да ѝ предам да ви се обади...

— Не, няма нужда — каза Аркадиан, взе листчето и прочете името и номера. — Аз ще я потърся. От кое летище трябва да се върне?

— От градското. Там излитат и кацат всички товарни самолети.

Аркадиан кимна и се усмихна отново.

— Благодаря ви за помощта.

Обърна се и излезе през тежката стъклена врата на улицата. Полицейската кола вече го чакаше отпред.

99.

Игуменът гледаше как треперещата ръка на информатора се пресяга към лаптопа. Късата верига подрънкваше, докато онзи вкарваше поредицата пароли за отдалечен достъп. Интернет връзката през телефона бе бавна и бяха нужни няколко дълги минути, преди най-сетне да успее да отвори досието на монаха.

— Вътре съм — съобщи той на мрака. Въпреки мразовития въздух в пещерата от върха на носа му капеше пот.

— Нещо добавяно ли е? — попита игуменът и се наведе към екрана.

Веригата се опъна и отпусна, луничавата ръка вкара още няколко пароли и отвори имейл приложение, прелисти входящата поща и щракна върху съобщение, изпратено от някой си GARGOILE. То съдържаше само една дума: „Червено“.

— Трябва да се търси текст, маркиран в червено — обясни с треперещ глас информаторът. — Това е новото.

Изтри съобщението, отвори досието на монаха и започна да го прелиства. Игуменът гледаше как през екрана прелитат страници, пълни с подробности за неща, които никой извън Цитаделата не биваше да научава. Призляваше му при мисълта за всички жадни погледи, които бяха пълзели по тези страници и жадно бяха щипвали информация подобно на мравки, оголващи кокал. Червена ивица светна наред страницата, обагряйки в алено гледащите екрана лица. Луничавата ръка замря. Игуменът зачете. Беше кратко резюме на разговора на Лив с Аркадиан относно странните обстоятелства около раждането ѝ и защо има различно име и рождена дата от брат си. Игуменът кимна замислено. Това решаваше загадката защо сестрата не е била открита по време на проверките при влизането на Самюъл в Цитаделата.

— Продължи нататък — каза той.

Червеният текст изчезна и дълго време през екрана прелитаха само бели страници. Едва в самия край, в секцията „Патология“, новата добавка хвърли кървавото си сияние в пещерата.

Текстът беше в две части. Първата представляваше бележка, че пробата от черния дроб на монаха е маркирана като замърсена, тъй като клетките регенерирани. Игуменът се запита дали това не е свидетелство, че брат Самюъл се съживява, както се казваше в пророчеството, или е просто латентен ефект от близостта му до Тайнството. Докато четеше втората част обаче му хрумна нова интерпретация и сърцето му заби по-бързо. Това бе кратка бележка от някой си д-р Рийс относно резултатите от сравнението на ДНК пробите, взети от падналия монах и момичето.

Игуменът се взираше в червения екран, омагьосан от откритията и изводите на патолога. Пробите бяха абсолютно еднакви. Брат Самюъл не само имаше сестра — тя бе негов *идентичен* близък.

Това обясняваше всичко. Пророчеството бе вярно. Самюъл наистина е бил кръстът. Но той бе паднал, а сега момичето се бе издигнало на неговото място — плът от плътта му, кост от костта му. Същата като него.

Сега *тя* беше кръстът.

Тя бе инструментът, който щеше да убие Тайнството и да освободи света от неговата ерес. Тя бе ключът към всичко.

— Унищожих досието — нареди игуменът. — Копирай всичко в лаптопа и после го заличи от полицейската база данни.

Информаторът се поколеба — явно не искаше да извърши подобен явен акт на вандализъм. Игуменът докосна леко затягащия винт, шипът потръпна и предаде вибрацията на гръбначния стълб. Това бе достатъчно веригата да задрънчи трескаво. Информаторът побърза да се подчини и прикачи към оригиналното досие в базата данни вирус, който щеше да унищожих съдържанието му, директорията, а накрая и себе си.

Игуменът погледна свързания към лаптопа мобилен телефон. Беше като замаян от новата информация. Трябваше да предупреди Корнилиъс да се погрижи момичето да бъде доведено колкото се може по-бързо и невредимо. Така можеше да я използва за изпълняването на пророчеството и даденото преди хилядолетия обещание на Бог. Осъзна, че това е била съдбата му — бил е роден именно с тази цел. Помисли си за прелата, който лежеше в мрака и се тревожеше за Божието мнение за делото на собствения му живот, и изпита съжаление към него. Игуменът нямаше да завърши дните си в тормоз

заради пропуснатите възможности. Макар прелатът да го бе посъветвал да не прави нищо, той бе проявил смелостта да послуша сърцето си и да действа според обстоятелствата. И резултатът бе налице.

Представи си реакцията на прелата при последната им среща, как мършавата му ръка махна, отказвайки молбата му да действа. Той беше слаб, но упорит, а упоритостта му едва не им костваше тази възможност за спасение.

Но той все още си оставаше главният.

Игуменът обмисли това. Слабостта на прелата и нежеланието му да действа все още можеха да му попречат да изпълни онова, за което бе предопределен. Действието против волята на прелата извън планината бе едно нещо, но вътре влиянието му бе много по-силно — хората бяха верни на поста, ако не на човека. Прелатът можеше да го спре. Даже по-лошо — можеше да го отстрани и да заеме мястото му. Можеше да се надигне от леглото си и да изпълни пророчеството — последното действие на човек, отчаяно желаещ да увенчае дългия си празен живот с нещо наистина смислено. А когато пророчеството се изпълни, какво следва? Дали щяха да приемат силата на Тайнството, както твърдяха мнозина богослови? Дали щяха да се сдобият с истинско безсмъртие, а не само с намек за такова? Ако станеше така, прелатът никога нямаше да умре и игуменът завинаги щеше да остане негов подчинен.

Вдигна очи, внезапно усетил настъпилата тишина. Броячът на екрана стигна до сто процента и изчезна.

— Всичко ли е изтрито?

— Да — отвърна информаторът. — Всичко.

— Добре — каза игуменът и хвана с две ръце затягащия винт.

Прелатът беше проблем. Още можеше да съсипе всичко.

— *Tabula rasa* — прошепна той.

И започна да върти.

V

Врачка да не се оставя жива.

Изход 22:18

100.

Когато моторът тръгна от пропускателния пункт и продължи покрай редицата смълчани складове към тумбестия товарен самолет до хангар 12, ранният пролетен здрач вече започваше да потъмнява краищата на следобедното небе.

Гейбриъл вдигна ръка и махна на пазача, който току-що го беше пуснал. Лив не можеше да повярва, че я беше вкарал без никаква проверка. Охраната на летищата в Щатите съвсем не бе рехавя като тази — или най-малкото тя се надяваше да е така. Гейбриъл беше казал на пазача, че отива да остави нещо в хангара, и я представи за своя приятелка. Тя не възрази. Всъщност донякъде ѝ хареса.

Минаха под крилото на самолета и продължиха през отворената врата на хангара. В затвореното пространство ревът на двигателя изведнъж стана оглушителен. Помещението бе пълно със сребристи контейнери, проходите между тях бяха широки колкото за мотора. Тръгнаха по един към дъното на сградата, където от прозореца на някакъв офис се лееше топла светлина. Гейбриъл спря мотора, изключи двигателя и обяви:

— Последна спирка.

Лив го пусна и слезе от седалката. Тъкмо приглаждаше разрошената си коса, когато вратата на офиса се отвори и излезе красива елегантна жена, следвана от весел старец с пилотски комбинезон. Жената почти не погледна Лив, а отиде при Гейбриъл, който спускаше стъпенката на мотора. Прегърна го със затворени очи, черната ѝ копринена коса се надипли по гърдите му от силната прегръдка. Лив се сконфузи и за своя изненада изпита ревност. Извърна се и се озова лице в лице със стареца, който я гледаше вежливо.

— Казвам се Оскар де ла Круз — представи се той и прекрачи прага на офиса. Приветливият му глас беше като от карамел. — Моля, влезте.

Лив хвърли още един поглед към дългата прегръдка между Гейбриъл и елегантната жена и влезе. Офисът беше топъл след

мразовитото пътуване с мотора, а ароматът на кафе и успокояващото мърморене на телевизора правеха мястото почти уютно.

— Ще желаете ли кафе? — попита Оскар и тъмните му очи проблеснаха на силно загорялото му лице. — Или... може би нещо по-силно? — Хвърли поглед към входа. — Между нас да си остане, имам скътано уиски в якето.

— Кафе, благодаря — отвърна Лив и се настани на един стол до бюрото, върху което имаше купчина документи и компютър.

Леко се извърна, когато Гейбриъл влезе в помещението. Беше прегърнал красивата жена през раменете и бе свел глава. Говореше тихо и бързо, със съсредоточена физиономия. Когато свърши, жената затвори вратата, погледна Лив, заобиколи бюрото и седна срещу нея. Усмивката смекчи лицето ѝ.

— Радвам се, че сте в безопасност при нас — каза тя. — Аз съм Катрин. Аз ви пуснах предупрежденията. Синът ми тъкмо ми разказваше какво се е случило.

Погледът на Лив се стрелна от нея към Гейбриъл и обратно.

Неин син?!

Гейбриъл придърпа два стола от другото бюро и седна на единия, остави черния сак на пода и почна да го отваря. Като ги гледаше един до друг, Лив наистина видя силната прилика между двамата, макар жената да не изглеждаше достатъчно възрастна, че да му е майка. Гейбриъл извади нещо от сака и ѝ го подаде. Беше мешката ѝ. Лив се усмихна, изпълнена с благодарност от този прост, но същевременно тактичен жест. Сякаш отново се събираше с частица нормалност. Намери плика във външния джоб, отвори го и погледна снимката си със Самюъл.

— Много съжалявам за вашата загуба — продължи Катрин. — И за изпитанията, през които преминахте, откакто разбрахте за смъртта на брат си. Не бих ви избрала да се озовете в разгара на древната ни борба, но явно плановете на съдбата са други.

Оскар сложи пред Лив чаша кафе, след което се настани на свободния стол. Когато лицето му се нареди до другите две, Лив забеляза, че и той прилича на тях.

— Брат ви беше член на древно монашеско братство — каза той и се наведе напред в стола си. — Единствената им цел е да защитават Тайнството. Смятаме, че смъртта на брат ви бе акт на върховна

саможертва, с която той изпрати послание, разкриващо същността на Тайнството. — Светлите му очи се спряха върху Лив, дълбоките бръчици около тях подсказваха за живот, прекаран в смях. — Смятаме, че съобщението е било изпратено до вас.

Лив продължи да го гледа за момент, после бавно извади бележника си и го постави на бюрото. Обърна на втората страница, където бе преписала символите от семките.

— Ето какво ми изпрати той — каза тя и плъзна бележника към тях. — Подреждах ги по всевъзможни начини, мъчех се да открия някакъв смисъл. После се срещнах с доктор Аната и намерих това на мястото, където е паднал брат ми.

Извади пъхнатата между страниците картичка и им показа загадъчното съобщение:

Т

MALA
MARTYR

— Благодарение на това успях да подредя буквите по следния начин... — Посочи последното, което беше написала:

T + ?
Ask Mala

— Точно тогава пристигнахте вие. — Лив хвърли поглед към Гейбриъл. Той ѝ се усмихна и усмивката стигна чак до очите му. Лив извърна поглед и усети, че се изчервява. — Така — продължи тя и погледна стареца. — Вие сте мала. Предполагам, че трябва да питам вас какво представлява това Т?

Оскар я погледна. Очите му изведнъж бяха станали уморени и тъжни.

— Някога е било наше и е било наричано Мала Т. Но колкото до това какво представлява... боя се, че не зная.

Лив впери поглед в него. Не можеше да повярва на ушите си.

— Но вие трябва да знаете — възрази тя. — Брат ми е заложил живота си на това. Защо иначе би ме пратил да ви търся, ако не е смятал, че ще можете да помогнете?

Оскар поклати глава.

— Може би не това е посланието.

Лив се загледа във фразата в края на страницата. Беше извадила всички комбинации, които бе успяла да открие. Това беше единственото, което имаше някакъв смисъл. Взе бележника и прелисти на първата страница.

— Вижте — каза тя и посочи грубата рисунка на тялото с изгореното Т на ръката. — Същото нещо е било жигосано на ръката му, наред с тези други белези. Може би посланието е в тях!

— Белезите не са послание — каза Оскар и започна да съблича горницето на пилотския си костюм. — А просто знаци за чин. Те са част от ритуала, свързан с Тайнството, но не разкриват какво представлява то.

Измъкна ръцете си от ръкавите, смъкна комбинезона до кръста си, после свали бялото си поло. Лив зяпна тялото му. Беше с цвят на махагон и покрито с тъмните издути линии на стари белези. Погледът ѝ проследи познатите форми. Напълно точни. Нанесени преднамерено. Идентични с белезите, които бе видяла върху тялото на мъртвия си брат.

След вечерня почти всички обитатели на планината отиваха в трапезариите и отец Тома не очакваше да намери много хора в библиотеката.

Мина през въздушния шлюз и втората врата се плъзна и го пусна в преддверието. Той погледна към малкото кръгове светлина в мрака с тъмната фигура на монах във всеки, подобна на готова да се излюпи попова лъжичка. Повечето бяха с черни раса — библиотекарите, дошли да оправят безпорядъка, оставен от изследователите. После забеляза главния библиотекар седнал до входа на основната зала. Брат Малахия вдигна поглед към него и незабавно се изправи. Тома очакваше да го открие тук, но въпреки това крилете на страха запърхаха в гърдите му, докато го гледаше как върви към него. Тома не беше свикнал да пази тайни. Не му понасяха.

— Отец Тома — каза Малахия и се наведе заговорнически към него, — взех свитъците и табличките от праисторическата секция, както пожела.

— А, добре — отвърна Тома и усети напрежението в гласа си.

— Мога ли да попитам каква е целта на изваждането им?

— Да, разбира се — каза Тома, като се мъчеше да говори спокойно, дори небрежно. — Сензорите регистрираха някакви необичайни пикове във влагата в онази част на пещерата. Изолирах я в определен район и се нуждая от свободен достъп до лавиците, за да проверя резервоарите и да пусна диагностика на климатичната система. Просто предпазна мярка.

Очите на Малахия проблеснаха. Лично за него въвеждането на печатната преса беше върхът на технологичния напредък. Всичко покъсно само го озадачаваше.

— Разбирам — рече библиотекарят. — Уведоми ме, когато приключиш, за да се погрижа за връщането на текстовете.

— Разбира се — отвърна Тома. — Няма да отнеме много време. Ще пусна диагностиката веднага.

Поклони се, обърна се и тръгна небрежно — доколкото му позволяваше бясно препускащото сърце — към малката врата срещу входа. Отвори я и се вмъкна вътре.

Зад вратата имаше малко помещение с бюро, терминал и мъж с червеникавокафявото расо на страж.

— Добра вечер, братко — жизнерадостно поздрави Тома и продължи покрай него към вратата в отсрещната стена. — Някакви проблеми?

Стражът бавно поклати глава. Дъвчеше парче хляб, донесено му от някоя състрадателна душа.

— Добре — каза Тома и въведе код в контролното табло до вратата. — Ще пусна някои тестове на осветлението. Някои от проследяващите светлини изостават. Терминалът ти може да се изключи за кратко — добави той и посочи компютъра на бюрото. — Няма да отнеме много време.

Завъртя дръжката и изчезна в следващата стая, преди стражът да успее да отговори.

Тук въздухът беше прохладен и изпълнен с постоянното бръмчене на електроника, сякаш помещението бе пълно с насекоми. Всяка стена бе запълнена с лавици, съдържащи изкуствения мозък на системите за осветление, сигурност и климатична инсталация. Тома тръгна по коридора между проводници и охладени платки към работната станция в средата на дясната стена.

Влезе в системата, въведе администраторска парола и на плоския екран се появи план на библиотеката. Затрептяха малки точки, носещи се като тичинки на черния фон. Всяка отговаряше на някой от хората в библиотеката. Премести курсора на мишката върху една от тях и до нея се появи прозорец, който я идентифицира като брат Варава, един от библиотекарите. Отец Тома повтори процедурата с останалите точки, докато не откри нужната му. Светлинката блуждаеше из централната част на залата с римските текстове. Тома погледна нервно към вратата, макар да знаеше, че стражът не знае кода за достъп. След като се увери, че е сам, натисна едновременно три клавиша, отвори командна конзола и стартира малка програма, която бе написал на един отдалечен терминал. Екранът замръзна за момент, след което всички светлини оживяха отново и се понесоха на черния фон както преди.

Свърши се.

Тома усети как потта избива по челото му въпреки хладния въздух в помещението. Пое дълбоко дъх няколко пъти, затвори командния модул и излезе.

— Всичко е наред, нали? — попита той и примижа към екрана на терминала.

Стражът кимна — устата му бе пълна с хляб и сирене и не можеше да говори.

— Добре — рече Тома, обърна се и побърза да излезе в преддверието, за да избегне нежелани разговори и въпроси.

Видя Атанасий да стои до коридора, водещ към по-старите текстове. Консултиреше се с окачения на стената план, пръстът му проследяваше лабиринта от зали, гладкото му чело бе набръчкано от съсредоточаване. Отец Тома застана до него и също си даде вид, че разглежда картата.

— Намира се в римския отдел — каза тихо, обърна се и се отдалечи.

Атанасий изчака няколко секунди и го последва, без да сваля поглед от кръга светлина на приятеля си, навлизащ в безбрежния мрак на голямата библиотека на Руин.

Лив се взираше в мрежата белези върху тъмната кожа на стареца. Погледна го в очите и се намръщи неразбиращо.

— Живях четири години в Цитаделата — обясни Оскар. — Предстоеше да бъда ръкоположен за sanctus, когато бях... разкрит.

Лив поклати глава, спомняйки си прочетеното за Руин.

— Но аз си мислех, че никой никога не е напуснал Цитаделата.

— О, напускали са я. Но не за много дълго. Винаги са били безжалостно преследвани и принуждавани да млъкнат завинаги. Виждате пред себе си мъртвец — каза той с усмивка, докато внимателно сгъваше полото си. Сложи го в скута си и го приглади с длан. — Знаете историята за троянския кон, нали?

Лив кимна.

— Класическият пример как да проникнеш в крепостта.

— Точно така. Точно като отчаяните гърци пред портите на Троя, нашите хора решиха да прибегнат до коварство вместо до сила, да опитат да проникнат в непристъпното и да върнат божествения мандат на Тайнството. И създадоха свой собствен троянски кон.

— Вас!

— Да. Откриха ме в един дом за сираци в началото на двадесети век. Без родители. Без братя или сестри. Без абсолютно никакви роднини. Идеалното минало за всеки желаещ да бъде приет в братството. Влязох в Цитаделата на четиринадесетгодишна възраст с тайната безсрочна мисия да открия какво представлява Тайнството и да се измъкна от планината с тази информация.

— Трябваша ми три години да се доближа поне мъничко до целта си. През повечето време работех с огромната колекция книги, които пазят в библиотеката си, подреждах новопостъпилите придобивки. Един ден, две години след постъпването ми, пристигна сандък с находки от археологически разкопки в древна Ниневия. В съпътстващата документация се казваше, че съдържанието е част от забранена книга, вероятно свързана с Тайнството. Вътре имаше стотици фрагменти от каменни плочи. Отмъкнах едно от по-големите

парчета, преди главният библиотекар да разбере какво съдържа сандъкът и да ме прати някъде другаде. Разгледах фрагмента, но надписът беше на абсолютно непознат за мен език, така че започнах да уча. Помагах на по-възрастните монаси в библиотеката, трупях умения и знания с надеждата, че ще успея да разчета текста, като същевременно продължавах да претърсвам всяка нова придобивка за нещо, което би ми помогнало да разкрия загадката на Тайнството. Накрая съдбата ме насочи по по-пряк път. Стремешът ми към знания бе забелязан от старшите монаси и бях направен послушник на най-висшия орден в Цитаделата — *sanctus custodis deus specialis*, пазителите на Светата Божия тайна, единствените, които знаят какво представлява Тайнството.

Лив погледна белезите. Бяха същите като по тялото на брат й.

— Какво представляват тези белези?

— В хода на подготовката има церемония, изпълнявана всеки месец в едно преддверие в горната част на планината, където малцина имат право да ходят. Всеки послушник получава дървено Тау с жертвена кама, скрита в него. От нас се очакваше да режем дълбоко — каза той със затворени очи и прокара пръст по белега на лявото си рамо, спомняйки си какво го е причинило. — Дълбоки разрези. Символ на дълбока отдаденост. Редовен акт на вяра, винаги награждаван с чудо. — Пръстът му докосна гърдите и продължи бавно по линиите на някогашните страдания. — Защото без значение колко дълбоко режихме плътта си, раните ни заздравяваха бързо, почти моментално. — Отново отвори очи. — Близостта до Тайнството се награждава с невероятно изцеление и дълголетие. Аз съм почти на сто и шест години, а съм по-здрав от хора, които са с четиридесет години по-млади от мен. Ако беше останал жив, брат ти също щеше да се радва на дълги години, защото е бил подготвян за ръкополагане също като мен.

Чукна клавиатурата на компютъра и скрийнсейвърът изчезна и се смени с позната картина. Беше една от снимките от аутопсията, показваща издутата плът на лявата ръка на Самюъл — знакът на Тау.

— Брат ти е отишъл по-далеч от мен. Той носи символа на Тайнството. А както виждаш, аз го нямам — каза Оскар и се обърна, за да покаже голата си ръка. — Само напълно посветените носят този знак. Той е знаел тайната.

Очите на Лив се напълниха със сълзи и всичко пред нея се размаза.

— И какво стана? — попита тя. — Как така не стигнахте до целта си?

— Оказа се, че не сме единствените, които четат собствената си история — отвърна Оскар, докато навличаше полото си. — Sancti също бяха внедрили свой човек сред нас и научиха за съществуването ми — за щастие, не и самоличността ми. — Той пригладя дрехата си и нагласи яката, за да скрие напълно белезите. — В Цитаделата се проведе истински лов на вещици, целящ да ме открие. Монасите започнаха да се обвиняват един друг, често само за да си уредят стари сметки. Беше непоносимо. Знаех, че времето ми изтича, и започнах да рискувам. Станах непредпазлив. Един друг послушник, Тиберий, ме видя да прибирам фрагмент от една плоча. Когато тръгна да излиза от библиотеката, разбрах, че ще ме предаде, въпреки че беше мой приятел. Затова запалих огън в библиотеката и използвах пушека и хаоса, за да прикрия бягството си. Спуснах се до най-долната част на планината, хвърлих пейка през един прозорец и полетях след нея в нощта. Паднах от сто стъпки височина в рова и го преплувах. По онова време бушуваше война. Беше юли осемнадесета година. След мен беше оставена фалшива следа, водеща чак до окопите в Белгия, а самоличността ми беше сменена с тази на един нещастник, разкъсан на парчета от снаряд. Рицарите на Тайнството, sagmina, тръгнаха по следата, намериха останките и се върнаха убедени, че съм успял да избягам от Цитаделата направо в преградките на смъртта. Междувременно аз бях прехвърлен в Бразилия. И оттогава живея тайно там.

— Тогава защо се връщате? — попита Лив. — Какво толкова важно има в смъртта на брат ми, та да ви накара да излезете от скривалището си, а други хора да се опитват да ме убият?

— Защото при бягството си взех със себе си онзи откраднат фрагмент и знанието как да го превода. Върху плочата са записани първите няколко реда на пророчество за времето, когато Тайнството ще бъде разкрито и редът ще бъде възстановен. *Кръстът ще падне/Кръстът ще се издигне/За да разкрие Тайнството/И да донесе новия век.*

— Това ни даде надежда. А преди двадесет години бе открита друга част от пророчеството. Човекът, който го намери, се наричаше Джон Ман. — Оскар погледна Катрин, чиито ярки очи сякаш помръкнаха при споменаването на името. — Съпругът на дъщеря ми. Бащата на Гейбриъл. Находката беше фрагменти от книга. От малкото оцелели части Джон стигна до заключението, че става въпрос за алтернативна версия на историята за Сътворението от Битие. Новината за откритието обаче стигна до Цитаделата. Те имат информатори навсякъде. Разкопките бяха на затънтено място. Нападението било брутално — не знаем със сигурност кой го е направил, но можем да предполагаме. Така и не намерихме тялото, нито находките.

Оскар примигна и сведе очи. Мълчанието му бе по-красноречиво от всякакви думи. В помещението се възцари тишина, всеки се унесе в собствените си спомени; единственото, което се движеше, бе трептящата картина на телевизора.

— Баща ми умря, търсейки истината — рече Гейбриъл. — И не всички намерени от него фрагменти са били изгубени. Той взел предпазни мерки. Най-важната плочка останала непокътната. Сравнихме написаното с текста от фрагмента на дядо и получихме по-пълна версия на пророчеството:

Истинският кръст ще се яви на земята
Всички ще го видят едновременно — всички ще се
дивят
Кръстът ще падне
Кръстът ще се издигне
За да разкрие Тайнството
И да донесе новия век.

Лив слушаше. Видя брат си, застанал на върха на планината и направил знака Тау с тялото си. После полетя напред. И надолу.

Кръстът ще падне.

Погледна рисунката в бележника си и очите ѝ грейнаха при вида на друг паднал кръст — онзи, който бележеше мястото, където някога двамата са били свързани. Ръката ѝ се вдигна до мястото на нейния белег.

Кръстът ще се издигне.

Погледна Оскар и каза:

— Има нещо, което трябва да знаете за мен и брат ми.

Стана и започна да съблича блузата си.

103.

Атанасий и отец Тома влязоха в римския отдел на библиотеката и за момент спряха и се взряха в тъмнината за други посетители. Тишината беше мъртвешка.

Римският отдел беше един от най-големите и наред с останалите съкровища съдържаше всички апостолически документи, влезли в първата библия. Индивидуалните ореоли светлина, които ги съпътстваха в мрака, сега бяха с цвета на излъскана мед. Единствената друга светлина идваше от тънката редица водещи лампи в каменния под. Залата изглеждаше пуста.

Атанасий кимна на отец Тома и тръгна покрай първия ред лавици. Докато бързаше в тесния проход, дишането му стана по-честено, сухият въздух изсмукваше влагата от устата му и тя сякаш стана суха като свитъците около него. Той стигна края на прохода и се озова на пресечка. Друг коридор тръгваше надясно покрай стената, успоредно на централния. Атанасий спря и погледна назад. В края на прохода видя възоранжевия кръг на отец Тома, трептящ като далечна свещ в тъмнината. Без да откъсва поглед от него, Атанасий тръгна бавно по новия коридор. Подмина един шкаф и видя светлината да се появява отново в далечината. При срещата им в параклиса Тома бе предположил, че по този начин ще могат да видят силуета на всичко, намиращо се в проходите помежду им. С повече късмет това можеше да ускори издирването.

Продължиха бавно напред, всеки ред свитъци, пергаменти и таблички се разкриваше и бързо изчезваше в мрака, а светлината на Тома примигваше като някакъв далечен фар. С всеки ритмичен проблясък тя ставаше все по-слаба и скоро Атанасий трябваше да примижава, за да види ореола на приятеля си. Отслабващата светлина създаваше и илюзията, че Тома се отдалечава, от което сърцето на Атанасий се свиваше уплашено. Мразеше библиотеката и в най-добрите случаи, а този далеч не беше такъв. Безпокойството му растеше и заплашваше да замъгли ума му с ирационален страх, когато подмина ръба на поредния шкаф и го видя — опърпана човешка

фигура, очертана на фона на далечната светлина на Тома, горе-долу в средата на прохода.

Атанасий спря. Впери поглед във фигурата. Опита се да разбере дали се движи. Тома явно също я беше видял, защото светлината му остана неподвижна в другия край. Атанасий пое няколко пъти дъх, за да успокои нервите си, и бавно запристъпва напред. Видя как оранжевата светлина се раздвижи и започна да се увеличава — Тома също бе тръгнал в прохода.

— Брат Понти! — възкликна Тома достатъчно високо, та Атанасий да го чуе. — Ти си бил значи.

Прегърбената фигура на слепия уредник се появи на няколко крачки пред Атанасий, осветена от ореола на Тома.

— Че кой друг? — изхриптя Понти с глас, изсъхнал от прах и тъмнина.

Дори на топлата оранжева светлина всичко у Понти изглеждаше бяло и безкръвно като паяците и другите бледи създания, които някак успяваха да живеят в постоянния мрак на планината.

— Не бях сигурен — дружелюбно продължи Тома. — Бях пуснал рутинна проверка и следата ти остана неидентифицирана. Системата като че ли не те разпознава. Регистрира ли се както трябва?

— Както всеки друг път — отвърна Понти и вдигна костеливата си ръка пред млечнобелите си очи.

Атанасий се примъкна още повече, стъпваше внимателно, за да не вдига шум. Гледаше как ръбът на собствения му кръг светлина пълзи към призрачната форма на уредника, докато не мина върху него и не се озова толкова близо, че можеше да го докосне.

В този момент инсталираната от отец Томас програма се задейства. Всеки, който гледаше основния екран с плана на библиотеката, щеше да види трите точки, събрали се в римската зала, но нямаше да забележи в това нищо необичайно. Програмата на отец Тома всъщност само бе разменила идентичността на две от точките, така че основната система за сигурност сега приемаше Атанасий за Понти — и обратно.

Атанасий стоеше абсолютно неподвижно, затаил дъх. Не казваше нищо и не вдигаше шум, но Понти все пак усети нещо, обърна се и се загледа право през него с бледите си незрящи очи. Вдигна глава като

плъх, подуши въздуха и понечи да направи крачка напред, но отец Тома го хвана за ръката.

— Моля те, направи ми една услуга — каза той и го задърпа любезно по прохода. — Ще бъдеш ли така добър отново да минеш през сензора на входа? Сигурен съм, че системата ще те открие и ще се коригира.

Отначало Понти продължаваше да се взира сляпо в Атанасий, но после се обърна и послушно се затътри към изхода.

Вълна на облекчение заля Атанасий, докато гледаше отдалечаващата се фигура, но това не продължи дълго. Гледаше как топлата оранжева светлина се отдалечава по тесния проход с Тома и Понти в центъра ѝ. Успокояващите им гласове заглъхнаха и скоро станаха съвсем неразличими в странната акустика на това място. Светлината се смляваше все повече и повече, докато не изчезна в основния коридор, и изведнъж Атанасий се озова самичък в смълчания мрак на библиотеката.

За втори път този ден Лив разказа странните обстоятелства около раждането си и зачака реакция. Тримата срещу нея се взираха в кръстния знак на гърдния ѝ кош.

— Кръстът ще се издигне, за да разкрие Тайнството — прошепна Оскар.

Погледът му срещна нейния. В очите му се четеше нещо като почуда и възхищение.

— Кръстът си ти — рече той.

Лив дръпна блузата си надолу. Изведнъж се почувства гола и засрамена.

— Възможно е — рече тя. — Само че нямам представа какво представлява Тайнството, така че не виждам как бих могла да го разкрия.

Седна, обърна на страницата, където беше преписала буквите, и препрочете посланието, което бе намерила в тях. Докато ги беше записвала, си мислеше, че е попаднала на нещо. А ето че то се оказа поредната задънена улица. Мала имаха толкова представа какво представлява Тайнството, колкото и самата тя. Внезапно се почувства непоносимо изтощена, сякаш някой бе отворил шлюз и я бе залял с умора.

— Буквите върху кожа ли бяха написани? Като телефонния номер? — попита Гейбриъл.

— Не — отвърна тя, докато разтъркваше очите си с ръце. — Върху семки. — Свали ръце и установи, че всички са я зяпнали.

— Семки? — повтори Оскар.

Лив кимна. Тялото на стареца сякаш се сви от дълбокото съсредоточаване, после той издиша и се пресегна през бюрото да придърпа клавиатурата към себе си.

— По време на престоя ми в Цитаделата — каза той, докато отваряше браузъра, — успях да науча някои от тайните им.

Написа нещо в полето за търсене. На екрана се появи образ — зелени и сиви петна, както и големи райони в сиво. Образът стана по-

рязък и се оказа, че е сателитна снимка на Западна Анатолия и Егейско море. Оскар щракна с мишката. Образът се уголеми върху една част от Южна Турция, докато не се появи гъста мрежа улици, тръгващи радиално от нещо голямо и тъмно в центъра.

— Това е сателитен образ на Руин от осемдесетте години на миналия век. Преди това на всички самолети беше забранено да летят над града — обясни Оскар. Образът продължаваше да се изчиства. Накрая цялото изображение се зареди и Лив се наведе към екрана. — След като НАСА публикува снимката, забраната беше вдигната. Дори юрисдикцията на Цитаделата все още не е стигнала до космоса.

Лив се загледа в зеленото петно.

— Какво е това? — попита тя. — Езеро ли?

— Не — отвърна Оскар и увеличи максимално изображението.
— Градина.

105.

Атанасий пъплеше през смълчаната библиотека, ръцете му опипваха за невидими препятствия, погледът му не се откъсваше от тънката линия светлини в каменния под. Подобно на всички обитатели на планината беше свикнал с тъмнината, но не в такива обстоятелства. В периферното му зрение сякаш танцуваше лек бял шум, подобно на безмълвен рояк пчели, който изчезваше в мига, в който се опитваше да го погледне.

Погледна нервно през рамо за светлината на някой друг посетител, навлязъл дълбоко в библиотеката. Не видя нищо — само трептенето в периферното зрение и тънката нишка светлина, минаваща като пукнатина в мрака. Обърна се и продължи; сърцето му биеше толкова силно, че не чуваше нищо друго, дори собствените си приглушени стъпки по камъка. По-нататък светлините в пода завиваха надясно и изчезваха. Там започваше последният коридор, водещ до забранената зала. Мина по него, като стъпваше само по тънката драскотина светлина по пода подобно на въжеиграч, който знае, че една стъпка настрани ще го запрати надолу в бездната. Стигна до началото на коридора. Спря.

Пред него тънката светлина продължаваше в лъкатушеща линия, която след десетина метра изчезваше. Атанасий тръгна напред, като броеше крачките си, привлечен от ужасния мрак в края на светлинната пътека. Преброи до двадесет и осем, стигна края на светлината и се върна — двадесет и осем крачки до началото на коридора. Докато броеше, си спомни настойчивостта, с която отец Томас му обясняваше как може да заобиколи собствената му система за сигурност. Не можеше обаче да направи нищо след като Атанасий влезе в забранената зала. Прекрачеше ли прага, беззвучната аларма щеше да се включи и той щеше да има най-много две минути преди пристигането на охраната.

Атанасий вървеше напред-назад по коридора, броеше крачките до и от залата, държеше ръцете си разперени настрани, за да пази равновесие в тъмното. Когато се увери, че пътят му за бягство е чист,

застана още веднъж на мястото, където свършваше светлината и започваше мракът. Чувстваше се като човек, застанал на ръба на отвесна скала и готвещ се да скочи.

Представи си помещението пред себе си — каменната стойка за книги в средата, дванайсетте ниши в стената зад нея, във всяка от които имаше черна кутия, съдържаща ревниво пазените тайни на техния орден. Реши, че ще му е нужна минута да върне всичко на мястото му и да се измъкне по коридора. Това означаваше, че разполага с шейсет секунди да намери книгата. Припомни си къде я беше оставил игуменът предишния ден — три хоризонтално, две надолу. Мислено повтори действията, които трябваше да изпълни вътре. Шейсет секунди не бяха достатъчно време — но разполагаше само с толкова.

Впери поглед в мрака, а белите рояци продължаваха да се въртят из периферното му зрение. Пое дълбоко дъх. Издиша бавно. Започна да брои обратно от шейсет.

И пристъпи напред.

Щом се разнесе тънкият писък на алармата, стражът скочи от стола си и се хвърли да отключи бюрото. Атанасий още не беше успял да стигне до отсрещната стена на забранената зала.

В шкафа на охраната имаше „Берета“, два резервни пълнителя и уред за нощно виждане с телескопичен обектив по средата. Стражът грабна всичко това и пъкна първия пълнител, докато изскачаше в преддверието.

Отец Малахия се надигна от мястото си. Лицето му се превърна в загрижена маска, когато видя стражът да върви към него с пистолет в едната ръка и уреда за нощно виждане в другата.

— Дай ми една минута — каза стражът, скри оръжието в ръкава си и тръгна към прохода, водещ към основната зала.

Атанасий опипваше стената и броеше. Три хоризонтално. Две надолу. Пъкна ръце в студената ниша. Напипа гладка кутия.

Извади я и я постави на пода. Пръстите му затърсиха пипнешком ключалките по ръбовете.

Намери ги.

Отвори кутията.

Напипа студения гладък правоъгълник. Пръстите му се плъзнаха по повърхността. Проследиха релефните очертания на Тау, после продължиха към ръба и отвориха книгата.

В библиотеката не се чу никаква аларма, но всички разбраха какво се е случило, когато видяха червеникавокафявото расо на охраната. Стражът вървеше бързо по проходите, скрил едната си ръка в ръкава си.

Стандартната процедура бе всички да излязат в преддверието и да изчакат някой да обяви край на тревогата. Учените вдигнаха глави, затвориха автоматично книгите си и загледаха как светлинният ореол на стража помръква, докато той навлизаше все по-дълбоко в огромната тъмна библиотека. Отец Тома беше сред наблюдателите. Стоеше до Понти и собственият му кръг светлина маскираше факта, че слепият уредник също е осветен. Гледаше мълчаливо как стражът пресича средновековния отдел и влиза в залата със свещените текстове, водещи към праисторията.

— Проблем ли има? — попита Понти. Беше усетил напрежението, както кучето усеща призраци.

— Да се надяваме, че не — отвърна отец Тома.

Видя в далечината как стражът вдига ръка и си слага уреда за нощно виждане. Направи още две крачки и когато влезе в залата на апостолите, ореолът му угасна.

Лив се взираше в зърнестия зелен кръг на монитора. Разделителната способност бе твърде малка, за да се виждат подробности, но тя си представи очертанията на дървета и храсти в леките вариации на цвета.

Гласът на Оскар избоботи в смълчаното помещение:

— Една от големите исторически загадки на Цитаделата е как е успявала да издържи години обсада без храна. През първата си година бях чирак на градинарите — чистех плевели, засаждах нови лехи, помагах за събиране на плодовете. Едно от задълженията ми бе напояването. Вземахме вода от големите резервоари, които събираха дъждовна и отходна вода от вътрешността на планината. Понякога минералите в каменните канали я правеха червена и имахме чувството, че поливаме земята с кръв.

— Каквото и да имаше във водата, то правеше почвата невероятно плодородна. Всичко растеше на нея, макар че градината е разположена в кратер и почти през цялото време се намира в сянка. Веднъж, докато разчиствах избуяла трева, намерих стара дръжка от гребло. От нея бяха започнали да излизат зелени филизи. — Оскар вдигна очи и отново посегна към клавиатурата. — Тази градина е изхранвала Цитаделата през цялата история — каза той, докато пишеше в полето за търсене. — Зелените раса на *sancti* отразяват това наред с името еденити или едемити, с което са били известни. — Свърши с писането, сателитната снимка изчезна и започна да се отваря нова страница. — Някои мислят, че името се отнася за възрастта на ордена, чиято история започва от зората на човечеството. Други обаче смятат, че то има по-буквално значение и че Тау изобщо не е кръст.

Страницата се зареди. Лив впери поглед в екрана. Образът, който го изпълваше, силно подчертаваше думите на Оскар.

Беше стилизирана рисунка на дърво, тънкото стебло се издигаше право нагоре и се разделяше на два натежали от плод клона, образуващи познатата форма Т. По стеблото се виеше змия, а от двете

страни на дървото стояха мъж и жена. Лив погледна Оскар. Не можеше да повярва на онова, което намекваше.

— Ти каза, че буквите са надраскани върху семки — каза той. — Знаеш ли какви точно?

Лив впери поглед в черните му очи и си помисли за всички изображения, които бе виждала през живота си, показващи Адам и Ева пред дървото на познанието, като един от тях винаги държеше тежкия плод на изкушението.

— Ябълка — отвърна тя. — Бяха надраскани върху семки от ябълка.

107.

Огромните пещерни зали на библиотеката сияеха в зелено и всички детайли се виждаха ясно. Стражът ускори крачка и извади пистолета от ръкава си. Въртеше глава наляво и надясно и търсеше по-светли петна, издаващи нечие присъствие. Не видя нито едно. Ослепително ярко блестяха единствено тънките водещи светлини, които продължаваха напред като фосфоресциращо изпарение и водеха към забранената зала.

Отне му по-малко от минута да стигне там.

Когато приближи началото на последния коридор, забави крачка, леко приклепна и спря. Облегна се на стената до входа. Подаде предпазливо глава. Погледна към залата.

Подовите светлини сияеха и ярката зелена линия сочеше към края на коридора. Той напрегна очи и затърси някакво движение в тъмното оттагък светлините.

Не видя нищо.

Тръгна към залата. Държеше пистолета в протегнатата си напред ръка. Главата му бе абсолютно неподвижна като на котка, дебнеща мишка.

Атанасий видя как водещите светлини помръкват само на някакви си шест стъпки от него. Беше се сврял в лавицата, опразнена по-рано по нареждане на отец Тома. Беше ниско до пода, срещу входа, с лице към залата.

Гледаше как тъмното петно се отдалечава. Положението на лавицата беше такова, че всеки вървящ по коридора към залата не можеше да го види; но всеки, който се движеше в обратната посока, щеше да го забележи моментално. Трябваше да се махне оттук, преди стражът да е погледнал назад.

Бавно се измъкна навън; ушите му усилваха всеки най-малък звук, погледът му не се откъсваше нито за миг от малкото тъмно петно,

което продължаваше да пълзи бавно по тънката ивица светлина по пода.

Надигна се на колене. Изправи се. Направи крачка в безформения мрак към изхода, като стъпваше на пръсти като балетист, изпълнен с ужас, че и най-незначителното тътрене на сандал върху камък ще предупреди стража и ще му донесе внезапна и сигурна смърт.

Ръцете му продължаваха да шарят напред в тъмнината и търсеха ръба на прохода, който щеше да го изведе от коридора капан.

Направи втора крачка.

Трета.

Четвърта.

На петата ръката му докосна гладкия студен камък на стената. Едва не изпъшка от облекчение. После замръзна. Тъмното петно беше спряло в самия край на светлините. Атанасий плъзна длан по студения камък и чу изнервящо силното стържене на сухата си кожа. Представи си стража. В дъното на коридора. С оръжие в ръка. Взиращ се в залата. Колко време щеше да му е нужно да се обърне, след като се увери, че вътре няма жива душа? Докато въпросът се оформяше в главата му, дланта му намери ръба на стената. Пръстите му се свиха около него и го издърпаха през входа в залата със свещените текстове.

Всяка фибра от тялото му крещеше да си плюе на петите, но Атанасий знаеше, че залата, в която се намира, е дълга цели двадесет стъпки. Всеки звук тук щеше да стигне до коридора, от който току-що се беше измъкнал. Трябваше да се движи безшумно. Пристъпваше колкото се може по-бързо и тихо, наясно, че някъде в мрака зад него стои човек с оръжие, който може да вижда в тъмното.

Ударите на сърцето му отмерваха ритъма на крачките, докато бързаше през черната зала към изхода. Погледът му бе прикован към светлините на пода и той беше така погълнат от мисли за онова, което беше зад него, че забеляза приближаващото сияние чак в последния момент.

Стигна края на залата и го видя — слаба светлина по пода и стената на прохода, в който се канеше да се шмугне. Замръзна на място. Някой идваше. Сиянието се засилваше.

Нямаше време да се скрие.

Нямаше къде да се скрие.

Оставаше му само да стои и да гледа как носителят на ореола се показва на ъгъла и грейна като свръхнова на по-малко от три метра от него. Беше отец Малахия, който несъмнено бе тръгнал да провери какво става в забранената зала.

Атанасий понечи да вдигне ръце в знак, че се предава. Очакваше всеки миг библиотекарят да вдигне очи, да го види и да извика стража. Но не се случи нищо. Малахия продължи да се взира в земята, остро му лице бе напрегнато и замислено, а светлият му ореол изглеждаше като комета в пропитите с мрак очи на Атанасий. Малахия продължи през залата и изчезна в коридора, от който току-що се беше измъкнал Атанасий.

Вцепененият Атанасий продължи да се взира в него още няколко мига, а очите му отново привикваха към мрака, който току-що бе спасил живота му.

После се обърна. И побягна.

Лив се взираше в стилизираната рисунка на дървото. Няколко дълги секунди примигването на телевизора в ъгъла беше единственото движение в офиса, а тихият глас на водещия — единственият звук. Накрая Катрин наруши тишината.

— Тези семки ни трябва. Трябва да се доберем до тях и да ги изследваме.

Гейбриъл стана и се протегна, стройното му тяло отново се приготви за действие, а умът му започна да преценява ситуацията.

— Семките не се споменават в досието, така че от Цитаделата сигурно още не знаят за тях. Това означава, че имаме преднина. — Отиде до прозореца и се загледа над контейнерите към изхода на склада. — Пазят ги в шкафовете за веществени доказателства или вероятно в лабораторията. Това е проблем. Охраната ще е много по-бдителна след случилото се в моргата.

— Аз мога да ги взема — обади се Лив. — Мога да се обадя на Аркадиан. Ще му кажа, че сме разбрали какво означават буквите, но трябва да видя самите семки. После ще ги изпусна на пода или ще отвлека вниманието му по някакъв друг начин и ще отмъкна една от тях или ще я разменя с друга. — Погледна към Гейбриъл. — Нужна ви е само една семка, нали?

Гейбриъл за момент впери поглед в нея. На лицето му имаше тревожно и съсредоточено изражение, което след това се стопи в усмивка.

— Да — отвърна Оскар вместо него. — Една ни е достатъчна. Трябва да станеш нашата Ева и да грабнеш забранения плод. И ако семките се окажат нещо необичайно, представете си само какви неща можем да направим с тях.

Мислите на Лив запрепускаха. Намекът в думите му беше невероятен. Изпълни я тревога.

— Но ако семките наистина са от плода на... — Направо не можеше да го каже на глас. — Ако наистина са от дървото на познанието, то замесването с тях определено е... лоша идея.

Оскар продължаваше да я гледа. Широката му усмивка си оставаше все така широка въпреки загрижеността ѝ.

— Защо?

— Ами... Вижте какво е станало миналия път — отвърна тя.

— Имаш предвид падението на човека ли? Първородният грях? Пропъждането на човека от Едем, за да живее в постоянна болка и несгоди?

Лив кимна.

— Да, точно това имам предвид.

Усмивката на Оскар се смени със сухо кискане.

— И къде си чела за всичко това? — поинтересува се той.

Лив се замисли и разбра какво има предвид. Естествено. Беше го чела в Библията — книга, създадена от хората от планината, препис на първоизточник, който не е виждал никой друг. Какъв по-добър начин да накараш хората да престанат да търсят познание от това да ги подплашиш? Даваш им официална версия на божественото учение, като за начало започваш с най-ужасната история, в която яденето на забранения плод осъжда човечеството на проклетие.

— Знаем, че в Цитаделата има нещо — продължи Оскар. — Нещо... свръхестествено. Нещо толкова силно, че лечебната му сила се долавя дори извън планината. Пребиваването в близост до него несъмнено е опияняващо. Сигурно ги кара да се чувстват повече богове, отколкото хора. Представи си обаче какво би било, ако тази чиста жизнена сила бъде освободена от планината и разпространена по целия свят. Представи си, че вече няма да е нужно да се изсипват тонове изкуствени торове в сухата земя — каза той и посочи към контейнерите в склада. — Само една засята семка може да направи цели райони плодородни като сенчестата градина в центъра на Цитаделата. Цели пустини могат да се превърнат в градини. Опустошените земи да се покрият с гори. Това означава прераждане за бавно умиращата ни планета.

Лив беше потресена. *Това* определено бе нещо, за което брат ѝ би жертвал живота си. При последната им среща ѝ беше казал, че според него е бил пощаден неслучайно. Може би *наистина* беше умрял само за да могат тези семки да стигнат до нея. Беше длъжна да провери дали са си заслужавали смъртта му. Бръкна в джоба си и затърси телефона, после си спомни, че се беше отървала от него.

— Номерът на Аркадиан беше в телефонния ми указател — каза тя, погледна Гейбриъл и откри, че той продължава да се взира в нея.

Гейбриъл се усмихна леко. Лив усети как се изчервява и се извърна.

— Координатите му са в края на досието — каза Катрин и отвори съответния документ.

Лив огледа офиса в търсене на телефон. Погледът ѝ попадна на телевизора и тя замръзна, когато видя снимката на усмихнат мъж над рамото на водещия.

— Хей — промълви изненадано и разтревожено. — Познавам този човек.

Погледите на всички се обърнаха към усмихващото се лице на Ролс Бейкър.

Когато стигна философската зала, Атанасий вече не тичаше. Още щом влезе, видя слабо сияние отляво и спря.

Загледа се за момент в светлината, разкриваща очертанието на един шкаф, после бързо и безшумно тръгна към нея. Стигна до ъгъла, пое дълбоко дъх и надникна.

Очите му до такава степен бяха свикнали с тъмното, че отначало не успя да различи кой стои в центъра на светлия кръг. Накрая, когато зрението му се пребори с ярката светлина, въздъхна с облекчение.

Отец Тома стоеше в прохода до Понти, който се беше навел над една маса за четене със зарязани върху нея книги. Количката до него бе пълна с четки за бърсане на прах. Уредникът си вършеше работата, без да подозира за необичайната светлина, в която се къпеше.

Атанасий тръгна покрай шкафовете към тях и прочисти гърлото си.

— Братко Понти! Отец Тома! — каза той и гласът му прозвуча неестествено високо след принудителното дълго мълчание. — Стори ми се, че чух нещо.

Понти вдигна глава и се загледа през него с белите си слепи очи. Тома се усмихна, облекчен, че вижда приятеля си.

В контролната стая до главния вход двете точки на компютърния екран се събраха и програмата тихомълком смени идентификацията си, след което се самоизтри.

— В момента тече тренировка на охраната — прозаично каза Тома. Гледаше как Атанасий тихо извади четири сгънати листа хартия от ръкава си. — Може би е по-добре да тръгнем към изхода, не мислите ли?

— Вие двамата вървете — отвърна Понти. — През половината време изобщо не ме забелязват. Ако някой ми нареди, ще изляза. Иначе просто ще продължа работата си.

Атанасий взе най-голямата отворена книга от масата, сложи листовите в нея и внимателно я затвори. После каза:

— Добре. Значи няма да споменаваме, че сме те виждали.

Двамата се обърнаха да си тръгнат и повлякоха светлината след себе си.

— Много мило от твоя страна, братко. Много мило — отвърна сухият глас на уредника и призрачната му фигура се стопи в мрака.

Атанасий погледна корицата на книгата. Беше „Тъй рече Заратустра“ от Ницше, на немски, първото издание. Сега между страниците ѝ се криеха восъчни отпечатъци на по-голямата част от съдържанието на Еретическата библия. Едва устояваше на изкушението да ги погледне на светло. Рискът обаче бе твърде голям. Стражът и отец Малахия можеха да се върнат всеки момент. Най-добре бе да изчакат отменянето на тревогата и отварянето на библиотеката. Тогава можеха да четат на спокойствие.

Тома тръгна напред, както се бяха уговорили, за да не ги видят да излизат заедно от дълбините на библиотеката. Атанасий изостана, като оглеждаше рафтовете и търсеше място, където да скрие книгата. Не смееше да рискува онзи, който изучаваше Ницше, да се върне и да види какво има между страниците на книгата. Стигна до края на реда и видя стена от еднакви книги, изпълващи нисък шкаф. Погледна над него. Между книгите и задната част на шкафа имаше празно място. Атанасий бързо скри книгата там, после се дръпна назад, оправи томове и прочете едно от заглавията. Тук бяха пълните съчинения на Съорен Киркегор. Ницше беше напълно засенчен от датския си колега.

Удовлетворен, Атанасий се изправи и тръгна към изхода, отделен от мрака от кръга светлина, чиято яркост бързо се засилваше.

Колата спря пред самата бариера, на нивото на прозореца на кабинката на охраната. Пазачът вдигна нос от вестника и плъзна стъкленото прозорче настрани. Фуражката му беше на гишето пред него. На официално изглеждащата табелка на гърдите му се четеше „Охрана на летището“.

— Да? — каза той, докато оглеждаше мъжете в колата.

— Гейбриъл Ман да е идвал днес? — попита глас от мястото до шофьора.

— Може би. Кой се интересува?

Аркадиан отвори кожения си портфейл и се наведе да му го покаже. Пазачът надникна над гишето и внимателно разгледа златната значка на инспектора. Натисна един бутон и бариерата започна да се вдига.

— Дойде преди около половин час с приятелката си — каза пазачът.

— Как изглеждаше приятелката? — бързо попита Аркадиан.

Пазачът сви рамене.

— Млада. Руса. Красива.

Не беше точно словесен портрет, но Аркадиан имаше доста добра представа за кого става дума. От Сюли още нямаше нито вест. От Лив също.

— Къде мога да ги намеря?

— Следвайте жълтата линия. — Пазачът се наведе през прозореца и посочи дебелия линия по настилката, която завиваше и продължаваше успоредно на оградата. — Ще ви отведе покрай складовете. Те са в хангар 12, на около триста метра отляво. Отпред има спрян един стар товарен самолет.

— Благодаря — каза Аркадиан. — И моля да не им се обаждате, че идваме. Визитата е неофициална.

— Разбрано, господине.

Колата се плъзна под бариерата и светлината на фаровете последва ярката жълта линия към редицата дълги сиви постройки.

Повечето тънеха в мрак и тишина. Точеха се покрай отворените прозорци на автомобила като надгробни камъни.

Пред хангара беше спрян дундест самолет, с опашка към голямата плъзгаща се врата. Тя беше наполовина отворена и от нея в сгъстяващия се здрач се изливаше оранжева светлина.

— Угаси светлините — каза Аркадиан на шофьора, докато гледаше отвора и се мъчеше да види какво има от другата страна. — И приближи внимателно, искам да погледна.

Фаровете угаснаха и пътят пред тях потъна в мрак. Шофьорът изключи от скорост и продължи по инерция. Без светлините Аркадиан виждаше първите звезди по черното като мастило небе зад хангара, докато се плъзгаха напред със съскане на гуми върху изстиващата настилка.

Когато стигнаха на петнайсетина метра, Аркадиан вдигна ръка и шофьорът спря колата с ръчната спирачка, за да не задейства стоповете. Аркадиан надникна през отворения прозорец и се заслуша за гласове или някакъв друг шум отвътре. Не чу нищо освен пукането на бързо изстиващия двигател на автомобила.

Откопча предпазния колан, бръкна под самото си и извади пистолета от кобура. Шофьорът го погледна.

— Да дойда с вас?

Беше сержант, постъпил наскоро в управлението. Въпреки цивилните дрехи миризмата на патрулен полицаи още витаеше около него.

— Не, всичко ще е наред. Нека първо надникна. Ще ти махна, ако имам нужда от подкрепление.

Аркадиан изключи осветлението на купето, за да не светне при отварянето на вратата, и се измъкна в нощта.

111.

Катрин грабна дистанционното и натисна бутона за увеличаване на звука. Водещият разказваше подробностите.

— ... току-що получаваме сведения, че тялото на световноизвестния журналист и издател Ролс Бейкър е намерено изгорено зад волана на колата му.

— Боже мой! — промълви Лив. — Това е шефът ми.

На екрана се появи улица, задръстена от пожарни и линейки. Жълти полицейски ленти трептяха на преден план и държаха любопитните настрани, а в далечината около димящия скелет на кола се бяха струпали пожарникари, ченгета и парамедици.

— Звъня ли му по телефона? — попита Гейбриъл.

Лив кимна.

— Кога?

Тя поклати глава и се опита да си спомни.

— През деня.

— Обаждала ли си се на някой друг?

Лив се замисли, прехвърляйки събитията от сутринта. Не се беше обаждала на никого, докато не се измъкна от ченгетата. После се беше обадила на шефа си и...

Погледна към Катрин.

— Звънях на вас.

Гейбриъл веднага скочи и тръгна към майка си.

— Дай ми телефона си.

Катрин го извади от джоба си и му го подаде. Гейбриъл провери списъка и си отбеляза часа на обаждането. Изключи апарата и се обърна към Лив.

— Трябва да се махаме оттук. Изглежда, следят не само твоя телефон, но и обажданията ти. Всеки, с когото си разговаряла, е в опасност.

Лив погледна към телевизора. На екрана се появи друга снимка на Ролс. Стоеше пред редакцията на „Инкуайърър“, ухилен до уши. Не можеше да повярва, че е мъртъв само защото се беше чула с него. Не

можеше дори да си спомни за какво разговаряха. После сведе поглед, видя размазания телефонен номер на дланта си и си спомни с кого още се беше опитала да се свърже.

Бони беше на горния етаж и тъкмо слагаше близнаците да спят. На входната врата се почука, но тя изобщо не помисли да слезе да отвори. Майрън беше долу и приготвяше обяда. Щеше да я извика, ако търсеха нея.

Усмихна се на двете мънички личица, надничачи от меките бели одеяла и памучни шапчици, и натисна бутона на пластмасовата кутия, закрепена за двойното им креватче. Въртележката се задвижи и черно-бели фигурки затанцуваха над тях под звуците на чайки и плясък на вълни. Едната мъничка устица се изви в усмивка и Бони грейна, като я видя — да вървят по дяволите онези, които твърдят, че на майките просто им се привижда.

Мобилният ѝ телефон иззвъня в съседната стая и прекъсна мига. Звънеше почти непрекъснато, откакто Майрън пусна групово съобщение за появата на Ела (два килограма осемстотин тридесет и три грама) и брат ѝ Нейтън, с петдесет и седем грама по-тежък и една минута по-малък. Погледна още веднъж бебетата и тихо излезе от стаята, като намали осветлението.

Влезе в спалнята и тръгна предпазливо към телефона си, който се зареждаше на нощното шкафче. Още не се беше възстановила от дългите напъвания и тежкото раждане. Взе апарата и погледна екрана. Номерът беше скрит. Канеше се да остави обаждания се на гласова поща, но си спомни съобщението на Лив. Може би я търсеше друг журналист за историята. Беше разказала почти на всички познати, че бебетата ще се появят във вестника, и нямаше никакво намерение да я изкарват лъжкия. Натисна копчето за отговор.

— Ало?

— Бони! — Гласът беше тревожен и напрегнат.

— Кой се обажда?

— Лив... Лив Адамсен. Журналистката от „Инкуайърър“. Виж, трябва да вземеш Майрън и децата и веднага да се махнеш от къщата.

— Какви ги говориш, скъпа? — попита Бони с отработено професионално спокойствие. Изведнъж чу някакъв звук долу. Сякаш в

дневната беше паднало нещо меко и тежко. — Майтапиш ли се?

— Не! — почти изкрещя Лив. — Махнете се веднага! Имаш ли пистолет?

Въпросът беше толкова неочакван, че Бони замръзна. Отдолу се чуха още звуци. Тихо щракване на врата. Влачене на нещо по пода. Не се чуваше разговор. Не чу и Майрън да влиза в кухнята. Усети как ужасът я обзема, докато се вслушваше в тишината.

После се чу друг звук. Много по-близо, от съседната стая. Тънкият глас на плачещо бебе.

— Трябва да затворям — каза безизразно тя.

И прекъсна връзката.

Лив чу сигнала свободно и трескаво затърси из менюто как да набере номера отново. Не успя, вдигна треперещата си длан със записания телефон и започна да го въвежда ръчно.

— Остави телефона, ако обичаш.

Гласът беше познат, но абсолютно неочакван.

Лив вдигна очи и видя стоящия на вратата Аркадиан. Със значка в едната ръка и пистолет в другата. Насочен към Гейбриъл.

— Не — отсече тя и натисна последните два бутона. — По-добре направо ме застреляй.

Допря телефона до ухото си и изглежда решително инспектора.

113.

Бони стоеше в стаята, напрегнала слух.

Плачът на бебето я придърпваше като невидимо въже, но тя се застави да го пренебрегне и да се вслушва в другите шумове в къщата. Претърси тишината. Не чу нищо. Абсолютно нищо.

Пристъпи към гардероба — обутите ѝ в пантофи крака стъпваха абсолютно безшумно по дебелия кремав килим — и внимателно го отвори. И тогава го чу. Бавното скърцане на кухненската врата. Така и не бяха намерили време да оправят пантите ѝ. Долу имаше човек. Може би Майрън бе влязъл да приключи с готвенето. Но тогава защо не се бе качил? Не чуваше ли, че бебето плаче?

Бръкна под окачените в гардероба дрехи към малкия сейф в задната стена. Беше накарала Майрън да го взиде там веднага щом разбра, че е бременна. Найлоновият калъф на полицейската униформа зашумоля, докато ръката ѝ мина покрай нея към циферблата на малката стоманена врата. Въведе рождената си дата и отвори сейфа. Вътре бяха полицейската ѝ значка, кутия 9-мм патрони, два заредени пълнителя и служебното ѝ оръжие.

Взе пистолета и един пълнител, заслушана в плача и притихналата къща. Пъхна пълнителя и натисна, докато не се чу тихо прещракване — като от счупена костичка.

Плачът от съседната стая се засили, стана по-отчаян и Бони усети стягане зад зърната — природата започна да реагира. Тихо пристъпи до вратата, приклепна и погледна през процепа в коридора.

Нямаше никого.

Гладният плач продължи и тя усети мокри петна по сутиена си. Пръстите ѝ около дръжката на пистолета леко се отпуснаха. Може би хормоните бяха виновни и просто си беше въобразила всичко това. Бе уморена, спор нямаше, и сетивата ѝ вероятно се бяха претоварили. Заслуша се отново. Чувстваше се все по-глупаво и по-глупаво. И тъкмо се канеше да стане, когато го чу.

Тихо скърцане на стъпка върху третото стъпало на стълбите.

После още едно на петото.

Майрън винаги се беше шегувал, че никого не можеш да издебнеш в тази къща.

„Майрън!

Господи, къде е Майрън?“

Приблужи още повече до процепа, мъчеше се да види стълбите. Надяваше се да се появи Майрън и да тръгне спокойно към детската. Вместо това другото бебе също се разрева, до ноздрите ѝ достигна слаба миризма на изгоряла храна... а после пред нея изникна видение от ада.

Беше мъж. Висок. Брадат. Беше облечен с червен мушамен анорак, качулката плътно обрамчваше лицето му. Държеше пистолет, противно дълъг от закрепения за цевта заглушител. Погледът му се стрелна между стаята с плачещите бебета и притворената врата на спалнята.

Бони не откъсваше поглед от него. Усети как топлата влага се стича по гърдите ѝ, сякаш са я простреляли. Приблужи късата цев на пистолета ниско при процепа, като го насочи възможно най-точно към непознатия. Беше минала тренировките за боравене с оръжие в академията. Знаеше как да прочиства сгради в търсене на враждебни цели. Упражняваше се на всеки две седмици, за да поддържа форма. Но нищо не я беше подготвило за подобно нещо. Пръстите ѝ се стегнаха около дръжката, докато го гледаше как накланя глава настрани и се вслушва през бебешкия плач, както беше правила и самата тя допреди миг.

Телефонът в спалнята иззвъня, стресна Бони и накара демона да се понесе към нея с ужасяваща скорост. Червеното изпълни полезрението ѝ, докато клечеше до откренатата врата. Непознатият вдигна пистолета си, докато надзърташе вътре.

Бони погледна нагоре. Насочи оръжието си. Видя как главата му се свежда. Погледите им се срещнаха.

Изстреля три куршума един след друг със затворени очи, за да се предпази от полетелите в лицето ѝ трески.

Отвори очи. Площадката беше празна. Скочи панически, ужасена, че може да се е втурнал в детската. Шевовете ѝ едва не се скъсаха от напрежението, но умът ѝ изобщо не регистрира болката. Излетя навън, по лицето ѝ се стичаха сълзи от ярост и ужас, ушите ѝ

още пицяха от стрелбата. Погледна надясно и се втурна към площадката с готов за стрелба пистолет.

И тогава го видя да лежи по гръб в долната част на стълбището, където го бяха запратили два от куршумите ѝ.

Близнаците пицяха в детската.

Кръв беше изпръскала стените и светлата пътека по стълбите, бележейки полета на мъжа надолу. Пистолетът му беше спрял на ръба на едно стъпало в средата, подобно на счупен черен кръст. Бони слезе няколко стъпала да го вземе, като през цялото време държеше оръжието си насочено към проснатата червена фигура долу. Видя дупка от куршум отстрани на гръдния му кош и друга в главата. Очите му бяха отворени и неподвижни. Единственото движение бе на пълзящата черна кръв, която се разливаше под него като дупка, която се отваря да го погълне обратно в ада. Приблужи още. Приклепна да вземе пистолета. Видя нещо по-нататък във вестибюла — маратонка, обува на неподвижен крак.

Чак сега наистина осъзна какво се е случило. И тогава изригна собственият ѝ писък, отчаян и ужасен, заглушаващ плача на осиротелите ѝ деца.

Микробусът спря в сгъстяващия се мрак достатъчно далече от хангар 12 и Йохан изключи двигателя. Корнилиъс погледна през прозореца към необозначената полицейска кола, хангара и самолета пред него. Вратата на хангара беше наполовина отворена, отвътре се лееше светлина. Кутлар не каза нищо. Беше свел глава и гледаше двете стрелки на екрана. Едната сочеше телефона на Корнилиъс, а другата — последния засечен сигнал от Катрин Ман. Двете почти се припокриваха.

От джоба на Корнилиъс се чу тихо бръмчене и той извади телефона си. Текстово съобщение. Намръщи се. Показа го на Йохан. Щом го прочете, той кимна, отвори вратата и се измъкна навън, като взе и ключовете. Кутлар усети как микробусът леко се олюлява, когато задната врата се отвори, и чу приглушени звуци — Йохан местеше някакви неща отзад. Въздействието на морфина беше започнало да отслабва и болката вече се трупаше в съсипания му крак. Изкачването по стръмните улици на стария град беше разкъсало повечето вътрешни шевове и той имаше чувството, че превръзката и крачолът на панталона са единствените неща, които държат крака му цял. Опита се да скрие раната, като сгъна якето в скута си, но продължаваше да усеща миризмата на кръв, която насищаше въздуха с ръждивия си аромат.

Микробусът отново се разлюля, задната врата се затвори и Йохан се появи отново и бавно тръгна към товарния самолет. Червеният анорак прилепваше плътно по тялото му; беше праметнал небрежно сак през рамо. В сумрака приличаше на човек от наземния персонал.

Най-сетне някой вдигна телефона. На заден план се чуваше бебешки плач.

— Бони?

— Той уби Майрън. — Гласът на Бони беше дрезгав. — Застреля го.

— Кой го е застрелял? Къде е сега той?

— Във вестибюла. Вече няма да нарани бебетата ми.

Лив хвърли поглед към Аркадиан, който продължаваше да я гледа, насочил пистолет към Гейбриъл.

— Чуй ме, Бони — каза тя. — Искам да вземеш децата и да се махнеш оттам, разбра ли? Искам да се обадиш в управлението на хора, на които имаш доверие. Нека отведат тебе и семейството ти на сигурно място, където никой не може да те намери. Ще го направиш ли, скъпа?

— Никой няма да нарани бебетата ми — повтори Бони отпаднало.

— Да, Бони, никой няма да ги нарани. А сега ще се обадиш в управлението, нали? — Погледна отново Аркадиан. Искаше ѝ се сама да звънне в полицията, но знаеше, че не бива да предизвиква съдбата.

Приглушеният плач на бебетата се усили — явно Бони влизаше при тях. Лив си помисли как ще растат, без да познават баща си. И всичко това заради едно телефонно обаждане — заради нея.

Корнилиъс гледаше как Йохан приближава полицейската кола. Текстовото съобщение от игумена беше променило нещата. Не обичаше мисията му да се променя в движение. Това го изнервяше. От една страна, новите заповеди правеха нещата по-прости. Беше много по-лесно просто да пипнат момичето и да се върнат в Цитаделата, отколкото да елиминират и всички възможни свидетели. Обучението обаче му пречеше просто да се откаже от първоначалните задачи. Може би все пак щеше да му се удаде възможност да изпълни и двете.

Когато Йохан преполови разстоянието, той отвори вратата и също се измъкна навън, като нареди на Кутлар:

— Стой тук.

Кутлар го гледаше как върви към оградата зад постройките. Стигна задната част на склада и изчезна зад ъгъла в посока към хангара, към който вървеше и Йохан. Кутлар остави лаптопа на съседната седалка и вдигна сгънатото яке от крака си. Черната влага заблестя, отразявайки слабата светлина на нощното небе. Кракът му изглеждаше като потопен в петрол. От това, че го гледаше, болката сякаш се усили още повече. Той бръкна в джоба на якето си и напипа шишенцето с капсулите морфин — моментално облекчение само на няколко сантиметра от него. Извади го и погледна към хангара. Топла светлина се лееше от отворената врата върху настилката. Момичето беше вътре. Пазачът им го беше казал. И веднага щом се озвеше в ръцете им или я убиеха, щяха да приключат и с него. Най-вероятно щяха да го направят още тук и да го оставят в склада при другите трупове.

Погледът му се стрелна към Йохан, който небрежно вървеше към колата. Видя го как се навежда. И как купето се озари за миг от стрелбата.

Сградата на терминала сияеше като мираж в далечината. Разстоянието бе твърде голямо. Най-добрият избор бе да се опита да стигне до кабината на охраната. Там сигурно имаше скрито оръжие и радиостанция, по която да извика помощ. Спомни си изненаданата

физиономия на пазача, когато вдигна очи от вестника и се озова срещу дулото със заглушител на Йохан. Не беше оказал никаква съпротива. Просто отговори на въпросите на Корнилиъс. Каза им, че момичето е вътре заедно с още някой. Някой, който според него беше мъжът, с когото се бе сблъскал на пътя предишната нощ. Мъжът, който беше застрелял братовчед му Серко и бе виновен за болката в крака му.

Отново погледна към Йохан, който вече тичаше приведен към хангара, като се държеше встрани от светлината. Стигна до вратата, а Корнилиъс се появи иззад ъгъла и се присъедини към него. Двамата приклегнаха отвън — два демона в тъмното, проверяващи оръжията си. И в момент на откровение Кутлар осъзна, че това е неговият момент. Примъкна се до мястото на шофьора; болката го пронизваше при всяко движение. Развъртя капачката на шишенцето и лапна само една капсула — достатъчно да успокои болката, без обаче да притъпи желанието му да оцелее.

Помисли си за мъжа вътре, който не подозираше, че онзи, по когото бе стрелял, е тук, отвън, а други двама дебнат при входа с оръжие в ръка. Ако не се намесеше, след няколко минути онзи мъж вероятно щеше да е мъртъв. Но после убийците щяха да се върнат за него. И макар страшно да жадуваше да отмъсти за Серко, жаждата за живот бе още по-силна. Кутлар се извини тихо в тъмното с надеждата, че Серко ще го чуе, където и да се намира. После се загледа в Корнилиъс и Йохан, които дебнеха, разчитайки на изненадата. И зачака.

— Трябва да се махаме оттук — каза Гейбриъл в мига, в който Лив остави слушалката.

Аркадиан не помръдна. Пистолетът му също.

— Какво направихте в моргата? — попита той.

Гейбриъл въздъхна и поклати уморено глава.

— Нямам време да ви обяснявам. Ако ще ме арестувате, арестувайте ме — но трябва да оставите тези хора да се махнат. И то вед...

Внезапният рев на клаксон го прекъсна. Главата му инстинктивно се завъртя към посоката на звука — точно навреме, за да види как някаква фигура се промъква през отворената врата в другия край на хангара — напрегната, вдигаща оръжие право към него.

— Залегни! — извика той и се метна напред, като повлече със себе си Оскар и Катрин.

В следващия миг светът около тях започна да се разпада.

Аркадиан също видя стрелеца, извъртя пистолета си точно когато прозорецът до него се пръсна и изпълни въздуха с мънички кристали и изстреля два куршума към далечната фигура преди нещо да го удари в рамото, да избие оръжието от ръката му и да го просне на пода.

Гейбриъл беше приклепнал до жената и вадеше пистолет от черния сак на пода. Зад него, в отсрещния край на офиса, Лив беше намерила убежище зад някаква копирна машина. Прикри глава с ръце, когато телевизорът над нея се пръсна, прекъсвайки новините и обсипвайки я с искри.

Проехтяха още изстрели — Гейбриъл отвърщаше на огъня.

Аркадиан се опита да изпъзни встрани от отворената врата. Претърколи се на една страна, стиснал зъби от болка, после нечии ръце го сграбчиха за дрехата и го повлякоха настрани. Аркадиан зарита с крака, за да помогне, и видя напрегнатото лице на чернокосата жена.

Плъзна се по блестящия под точно когато от касата на вратата се разлетяха трески.

Жената го пусна, пресегна се над него и взе изпуснатия му пистолет.

Изведнъж настъпи тишина.

Когато прозвуча клаксонът, Корнилиъс вече беше заел позиция зад един контейнер, но Йохан все още влизаше през вратата. Рухна тежко на бетонния под и Корнилиъс разбра, че са го улучили лошо. Измъкна го на безопасно място, обърна го по гръб и го огледа.

В горната част на дясната му ръка имаше голяма рана. Кървеше, но кръвта не излизаше на тласъци. После видя още кръв, бликаща от рана във врата. Йохан го погледна объркано, вдигна ръка и усети нещо топло и влажно по дланта си. Загледа се тъпо в лепкавата червена течност. Корнилиъс натисна силно раната, за да спре кръвотечението, но осъзна, че е безполезно. Йохан също го знаеше. Извъртя се, за да се освободи от натиска, бръкна в падналия до него сак и извади две малки тъмнозелени гранати. Приличаха на странни стоманени плодове.

— Върви — успя да изпъшка.

Корнилиъс погледна гранатите, после отново в очите на Йохан. Видя как бавно помръкват. Клаксонът беше ликвидирал елемента на изненада. Трябваше да застреля Кутлар вместо да го оставя сам в микробуса. И сега Йохан умираше заради грешката му. При първа възможност щеше да го убие. Пресегна се и бързо направи знака на Тау на челото на Йохан, пръстите му оставиха кървава следа по кожата.

— Погрижете се за тях, но не наранявайте момичето — повтори на глас съобщението на игумена. Махна празния пълнител и сложи пълен. Погледна Йохан за последен път, кимна му, после вдигна пистолета над контейнера и започна да стреля бързо, докато отстъпваше по бетонния под към отворената врата.

Ушите на Аркадиан още пищяха от стрелбата, рамото го болеше ужасно, но въпреки това умът му беше бистър. Притисна раната с длан. Усети мократа дупка в сакото си, там където беше минал куршумът. Дръпна ръка и огледа дланта си. Кръвта беше тъмна, не яркочервена. Не идваше от артерия. Раната не кървеше много. Погледна към Гейбриъл, който беше приклепнал при прозореца и оглеждаше смълчания склад и за най-малкото движение.

— Как си? — попита жената.

Аркадиан се обърна към нея. Беше клекнала до отворена кутия патрони и сръчно пълнеше пълнителя на пистолета му, черната ѝ коса се бе разпиляла пред лицето ѝ като копирена вълна.

— Ще оживея — отвърна той.

Жената го погледна, после кимна към ъгъла и каза:

— По-добре я виж как е. Това не е твоя битка. Нито пък нейна.

Аркадиан проследи погледа ѝ до Лив, която все още се свиваше зад копирната машина. От това място видя и нещо друго. Под разбития телевизор имаше врата с надпис АВАРИЕН ИЗХОД, изписан с дебели зелени букви.

— Не бих го направил — каза старецът, сякаш прочел мислите му. — Сто на сто знаят, че има заден изход. Всеки, който излезе от онази врата, ще попадне в капан.

Катрин сложи последния патрон в пълнителя и го пхна в дръжката на пистолета.

— Дръж под око изхода и не си показвай главата — каза и подаде пистолета на Аркадиан с дръжката напред. — Имаш ли телефон?

Аркадиан кимна и моментално съжали, защото болката отново го жегна в рамото.

— Тогава се обади за подкрепления. Ще реагират много по-бързо на загазил полицаи.

Аркадиан я погледна за момент в очите, после взе пистолета, напипа с палец предпазителя и откри, че вече е свален.

Йохан знаеше, че стените на офиса ще поемат силата на взрива. Трябваше да се приближи или да изчака онези да излязат. Предположи, че момичето ще остане вътре. Вероятно щеше да е зашеметена от експлозиите, дори ранена от шрапнел, но щеше да оцелее. Усещаше как студът и вцепенението се плъзгат по върховете на пръстите на ръцете и краката му.

От отсрещния край на склада се чуваше хрущенето на стъкло и предпазливо тътрене на крака. Погледът му се спря върху пистолета, лежащ на боядисания бетонен под. Той се пресегна и го взе. Стори му се нелепо тежък. Лош знак. Бавно свали заглушителя, за да го направи по-лек. Остави го на пода до себе си и усети как студът стига до коленете му, а топлината продължаваше да излиза от врата му.

Времето му изтичаше.

Взе първата от двете гранати.

118.

Гейбриъл леко се понадигна и огледа склада през назъбения долен ръб на прозореца. След последния залп нямаше никакво движение. Това означаваше едно от две неща. Или нападателят се беше оттеглил (и несъмнено можеше да се върне с повече хора), или все още беше вътре и дебнеше. И в двата случая не можеха просто да чакат и да се надяват на най-доброто. Налагаше се да поемат нещата в свои ръце.

Някакво хрущене привлече вниманието му и той погледна към инспектора, който се тътреше на колене по покрития с натрошено стъкло под към Лив, все така свита зад копирната машина. Държеше мобилен телефон в зъбите си и притискаше ранената си ръка към гръдния си кош. В другата му ръка имаше пистолет. Гейбриъл не искаше да чака, докато полицаят извика подкрепление. След посещенията му в моргата щяха със сигурност да го арестуват, а да се озове зад решетките за няколко дни нямаше да е от полза за никого. Инспекторът стигна до Лив, наведе се и й прошепна нещо. Тя погледна към Гейбриъл и се усмихна. Гейбриъл ѝ се усмихна в отговор и се обърна, когато отново се чу хрущене на стъкло. Катрин и Оскар заемаха позиция при вратата. Гейбриъл вдигна оръжието си и пак огледа смълчания склад за движение между контейнерите.

Пак нищо. Само сенки и въздух.

Погледна към майка си и дядо си, присвити до стената до отворената врата. Майка му беше почти до нея, готова за действие. Държеше глока на мъжа, който сега бе на дъното на кариерата. Лицето ѝ бе съсредоточено. Гейбриъл вдигна лявата си ръка така, че Катрин да може да я вижда. Пое си дъх. И я спусна.

В същия миг вдигна пистолета през счупения прозорец с дясната си ръка и откри огън в посоката, където за последен път бе видял падащия мъж. Изстреля осем куршума. Три бързи, за да накара евентуалните неприятели да залегнат, останалите пет малко по-бавно, за да ги задържи приковани към земята.

Огледа склада през облака синкав дим. Не видя нищо. Надзърна през прозореца. Майка му вече беше отвън, облегнала гръб на един контейнер, готова за действие.

Йохан чу как куршумите профучават над главата му и се отплесват от стоманената врата зад него. Един перна сандъка, зад който се беше скрил, и го посипа с трески и парченца алуминий, преди да рикошира с вой надясно. През цялото време Йохан притискаше с длан врата си, за да намали кръвотечението и да си спечели още малко време. Преброи изстрелите и взе предвид честотата им. Три бързи, пет бавни — класически прикриващ огън. Сменяха позицията си. Това означаваше, че идват за него. Усмихна се и другата му ръка легна върху гранатите в скута му. Беше му студено и му се dospиваше.

„Още малко остава“ — помисли си.

Мислено започна да реди една от молитвите за бдение.

Умираще, вършейки Божие дело, а Бог винаги прибираше своите.

Гейбриъл стигна до отворената врата и зае позицията, освободена преди малко от майка му. Три бързи изстрела разкъсаха тишината и той беше отвън, преди да последва първият от по-бавните.

Йохан преброи трите бързи изстрела и смени позицията си; оставяше кървави следи по студения бетонен под.

Всяко движение бе мъчително, но не можеше да чака повече.

ЧЕТИРИ.

Пръстите му се затвориха около първата граната.

ПЕТ.

Дръпна халката, замахна и метна гранатата над контейнера към офиса в дъното на склада.

ШЕСТ.

Претърколи се през собствената си кървава следа. Дръпна халката на втората граната. Запрати я към прохода от другата страна.

СЕДЕМ.

Грабна пистолета от пода и се надигна.

ОСЕМ.

Изправи се зад контейнера. Вдигна пистолета. И започна да стреля.

Гейбриъл видя червената фигура да се надига. Пистолетът също се надигаше и се насочваше към мястото, където беше майка му. Видя как дулото изплю пламък и куршумът откъсна парче дърво от сандъка между двамата. Гърмежът отекна в склада, пистолетът отскочи назад, след което се насочи право към целта си.

Проехтя втори изстрел, този път от пистолета на Гейбриъл.

Облаче червена мъгла цъфна зад главата на стрелеца и тя рязко полетя назад, сякаш някой я беше ритнал. Мъжът залитна. Гейбриъл го гледаше как рухва, докато гърмежът отекваше в просторния хангар. Едва когато утихна, се чу металното дрънчене на нещо друго, което се търкаляше по бетона към тях. Той насочи пистолета към звука и го проследи, докато предметът подскачаше в тесния проход между сандъците. Осъзна какво е миг преди да се покаже точно до мястото, където беше приклепнала майка му.

Катрин се обърна към него, но той вече бе скочил, краката му се отгласкваша от бетона. Блъсна я с цялата си тежест и я понесе напред със себе си, възможно по-далече, преди гранатата да се е взривила.

И точно когато главата му мина над рамото ѝ и тялото му се удари в нейното, видя втората граната да се търкаля между контейнерите точно към мястото, към което се носеха.

От позицията си до вратата на офиса Оскар ясно виждаше прохода между контейнерите. И видя гранатата още щом полетя към него. Реакцията му бе инстинктивна. Изскочи навън, вдигнал предупредително ръце, и викна на Гейбриъл и Катрин. А когато ги видя как се носят неудържимо към него, изпита момент на божествено просветление и всичко сякаш замря.

Погледът му отново се насочи към гранатата, която се въртеше бавно във въздуха, вече на сантиметри от земята. Отскочи от бетона със звука на стоварващ се върху камък чук и продължи да се търкаля към него.

„Деветдесет години... — помисли си той. — Избягвах вражеските стрели и копия деветдесет години...“

Гранатата се блъсна в стената на офиса, отскочи и спря точно пред Оскар.

„Не е зле за един мъртвец.“

Полетя напред и се просна по корем върху гранатата.

Гейбриъл видя как Оскар скача и осъзна какво прави. Пресегна се, докато инерцията ги доближаваше към него, и пръстите му успяха да сграбчат гърба на пилотския му костюм.

И тогава първата граната експлодира зад него.

Ударната вълна го запрати над проснатото тяло на Оскар и в стената на склада. Улучи я с глава и тежко рухна на пода. Усети как губи съзнание. Опита се да изкрещи, за да се събуди. Но тогава Катрин се стовари отгоре му и блъсна главата му в бетонния под, довършвайки започнатото от стената.

Последното, което усети, преди да изгуби съзнание, бе как земята под него потръпна, след което се чу приглушеният взрив на втората граната.

120.

Аркадиан тъкмо се бе понадигнал и гледаше дали телефонът му има обхват. Ударната вълна от първата експлозия го запрати към аварийния изход, вратата се отвори и го изплю в нощта. Телефонът и пистолетът му отлетяха нанякъде. Той стисна зъби, за да не завие от болка, и се претърколи настрани, далеч от болката, поемайки дълбоко дъх, за да я потуши, докато оглеждаше района за евентуална опасност.

Видя Лив просната през прага на отворената врата, наполовина в склада и наполовина навън. Телефонът му лежеше на чакъла между тях и екранът му светеше със студена синя светлина. Той посегна към него точно когато втората експлозия разтrese земята. Сграбчи телефона и продължи да се оглежда за пистолета. Видя някакво движение. Погледна към вратата, която бавно се затваряше. И видя стоящия зад нея мъж.

Лив по-скоро усети, отколкото чу втората експлозия. Тя избоботи през земята като гръм и я изтръгна от замайването ѝ. Вдигна очи и видя Аркадиан проснат отвън. Тъкмо вдигаше телефона си. После погледът му се насочи някъде покрай и над нея и очите му се разшириха от ужас.

В ризата му цъфнаха две дупки. Куршумите го отхвърлиха назад и Лив видя на земята — точно там, където беше седял преди малко, пистолета му.

Хвърли се към оръжието, ръцете ѝ задраскаха по земята. Не погледна назад. Цялото ѝ внимание бе насочено към пистолета. Беше с дръжката към нея. Със свален предпазител.

Пръстите ѝ стиснаха дръжката, нокътят ѝ задра земята, докато показалецът се свиваше около спусъка. Лив понечи да се извърти и... нещо тежко я удари в тила и всичко изчезна.

121.

Кутлар куцаше към будката на охраната. Потта пареше в очите му. Усещаше прохладния вечерен въздух върху влажната си кожа, но той по никакъв начин не можеше да угаси кипналата вътре в него жегга. Раните му бяха инфектирани, нямаше съмнение. Освен това беше изгубил прекалено много кръв. Трябваше да намери помощ колкото се може по-скоро, или щеше да умре. Не можеше да позволи подобно нещо. Не и сега. Сякаш бяха минали часове, откакто бе натиснал клаксона и бе избягал от микробуса, но в действителност сигурно бяха минали само няколко минути.

Беше чул приглушената престрелка през бесните удари на сърцето си и тишината след двете експлозии. Може би всички бяха мъртви. Дори онзи тип, който беше убил Серко. При липсата на свидетели все още имаше възможност да се измъкне. Просто трябваше да стигне до охраната и да извика помощ.

Фаровете го осветиха отзад, когато беше само на десет метра от будката. Кръвта пулсираше в ушите му толкова силно, че дори не чу двигателя. Паниката стегна гърлото му. Опита се да се затича. Препъна се. Усети как остатъците от шевовете се опъват и се късат вътре в крака му.

Светлините станаха по-ярки и осветиха будката на охраната само на шест метра от него. Вече виждаше червените пръски по стената. Пазачът не беше посегнал за оръжие, но все трябваше да има пистолет някъде. Ако успееше да се добере до него, може би имаше някакъв шанс.

Вече чуваше двигателя през ударите на сърцето си. Закуцука с последни сили. Оставаха по-малко от пет метра.

Още десет мъчителни крачки.

... Още осем...

... Седем.

Корнилиъс мина право през Кутлар, сякаш го нямаше на пътя. Усети сблъсъка, когато полицейската кола удари двата му крака и на предното стъкло се появи паяжина — там, където го улучи главата при полета му над автомобила.

Погледна в огледалото. Видя как тялото пада по глава върху бетона, ръцете се разпериха безжизнено, краката се извъртяха под неестествени ъгли. Наби спирачките. Превключи на задна. Не искаше да оставя нищо на случайността. Не искаше и да оставя труп пред очите на всички.

Натисна газта, двигателят изрева и безформената купчина плът и дрехи започна да се увеличава в огледалото. Той спря на метър от нея, отвори багажника и слезе от колата с пистолет в ръка. Заобиколи, като донякъде се надяваше да намери Кутлар все още жив. Допаднаше му идеята да го остави да прекара остатъка от живота си като инвалид, да пие през сламка и да сере в памперси. Вместо това обаче беше посрещнат от неподвижен празен поглед и бе почти разочарован.

Наведе се и бързо вдигна тялото. Усети как счупените кости хрущят в подутата плът на краката, докато го натикваше в тесния багажник до тялото на шофьора. Трябваше да натисне с цялата си тежест капака, за да го затвори. Огледа се. Не видя никакво движение. Не чу никакви сирени. Искаше му се да се върне, да претърси склада и да довърши нещата, но му беше дадена заповед, а и основната цел на мисията му беше постигната.

Качи се зад волана и погледна назад към лежащата в безсъзнание Лив. Ръцете ѝ бяха закопчани отпред с белезници, свързани с верига към халката в пода.

Гледаше как гърдите ѝ се повдигат и спускат. Надяваше се, че пукнатата глава ще я държи в безсъзнание достатъчно дълго, за да я откара без проблеми до където трябва.

VI

Заклинам ви, братя мои, останете верни на земята и недейте вярва на ония, които ви говорят за свръхземни упования!

Фридрих Ницше,
„Тъй рече Заратустра“^[1]

— Оставете ни! — каза игуменът.

Аптекарите вдигнаха глави, изненадани от заповедта на човек, различен от господаря им, та бил той и игуменът. Станаха неуверено, като поглеждаха ту към прелата, ту към животоподдържащите машини, ту към властно застаналия на прага игумен.

— Аз съм господарят тук — засушна сухият глас на прелата някъде от гнездото бели завивки. — Не го забравяй.

— Прости ми, отче — каза игуменът, — но имам спешни новини... относно Тайнството.

Аптекарите продължаваха да чакат.

— Излезте — каза им прелатът.

Игуменът ги гледаше, докато проверяваха апаратите и как после излизат.

— Приближи се — чу се гласът на прелата от тъмното. — Искам да видя лицето ти.

Игуменът тръгна към леглото и спря до изоставените от привиденията машини.

— Съжалявам, че идвам без предупреждение — каза той и намали звука на животоподдържащия монитор, — но с Тайнството се случва нещо. Нещо необичайно.

Застана до леглото на прелата и моментално бе пронизан от острите му черни очи.

— И това има ли нещо общо с тримата carmina, които не могат да бъдат открити в планината?

Игуменът се усмихна и каза спокойно:

— А, това ли?

— Да, това. — Зад гнева на прелата кипеше изненадваща енергия.

— Точно това бих искал да обсъдим.

Игуменът го погледна. Прелатът се беше състарил още повече през няколкото часа, откакто го беше видял за последен път.

Жизнената му сила бе почти свършила, способността да се възстановява — почти изчерпана.

— Току-що получих вест, че са открили сестрата на брат Самюъл — каза той, наблюдаваше реакцията на прелата. — Наредих да я докарат тук, в Цитаделата. При мен.

Съвсем слаб намек за руменина докосна ледената кожа на лицето на стареца.

— Подобаващо е да изчакаш да станеш прелат, преди да започнеш да се държиш като такъв.

— Прости ми — каза игуменът и се пресегна, сякаш искаше внимателно да махне кичур коса от очите на прелата. — Но понякога човек трябва да действа като лидер, за да стане лидер.

Взе една възглавница и я притисна с голямата си длан върху лицето на прелата. С другата си ръка стисна китките му, за да не могат ноктестите пръсти да го одраскат. Чу зад себе си слабата аларма на един от мониторите, регистрирал опасна промяна в жизнените показатели на стареца. Игуменът погледна към вратата и се заслуша за приближаващи стъпки. Всичко беше спокойно. Продължи да държи прелата, докато кокалестите му ръце не се отпуснаха, след което махна възглавницата. Очите на стареца се взираха към мрака над главата му, долната челюст беше провиснала. Игуменът отиде до животоподдържащата машина и увеличи звука. Алармата нададе вой.

— Помощ! Бързо! — извика игуменът и се завтече към леглото.

От площадката се чуха забързани стъпки, вратата се отвори и аптекарите се изсипаха в стаята. Един се втурна към машините, останалите се насочиха към прелата.

— Започна да се задушава — каза игуменът и отстъпи назад. — Добре ли е?

Алармата продължи да вие и аптекарите при леглото започнаха сърдечен масаж на стареца, един извади дефибрилатор.

— Направете каквото трябва — каза игуменът. — Ще ида да доведа помощ.

Излезе в празния коридор и тръгна не за помощ, а към долните зали на планината. Нямаше да има разследване, тъй като сега тъкмо той, игуменът, бе поел функциите на прелата и нямаше да нареди да се проведе разследване. Освен това тъжната смърт на стареца щеше да бъде засенчена от онова, което предстоеше.

Беше премахнал последното препятствие. И вече можеше да изпълни предначертанието си.

[1] Превод М. Белчева. — Б.пр. ↑

123.

Гейбриъл бавно идваше на себе си.

Отначало очите му отказваха да се отворят и той можеше само да вдишва въздух, наситен с миризмата на експлозив, изгорено дърво — и още нещо. За последен път се бе сблъсквал с тази миризма в Судан, след като партизаните бяха нападнали един от камионите с хуманитарни помощи. Когато отиде да провери на място с правителствените войски, същата миризма се стелеше над земята като мазен облак. Едва когато видя почернялото тяло на шофьора, стопено върху волана, осъзна на какво мирише. Очите му рязко се отвориха, когато направи връзката и си спомни какво се бе случило.

Огледа се. Лежеше на пода до стената на склада, майка му се беше проснала върху него. Плесна я два-три пъти по лицето. Разтревожено постави пръсти отстрани на шията ѝ и затърси пулс. Беше силен и ритмичен.

Хвана я за раменете и внимателно я отмести от себе си. Главата му запулсира. Заслуша се през болезненото туптене за някакво движение в склада. Не чу нищо.

Пистолетът му лежеше на пода там, където го беше изпуснал. Взе го и дръпна затвора, за да провери дали оръжието е годно за употреба. Измъкна се предпазливо между контейнерите. Не погледна към офиса. Не искаше да вижда онова, което знаеше, че ще види — не и преди да се увери, че районът е чист и че кучият син, който бе направил всичко това, е мъртъв.

Шмугна се в прохода между контейнерите и бързо тръгна към предната част на склада, вървеше снишен. Нямаше представа колко време е бил в безсъзнание, а това беше проблем. Когато бе започнала стрелбата, инспекторът се обаждаше за подкрепления. Патрулът на охраната на летището също минаваше на всеки двадесет минути. Ако попаднеш в ръцете им, щеше да бъде изваден от играта и това само щеше да е от полза за Цитаделата. Опипа цицината на тила си, на мястото, където главата му се беше ударила в стената. Косата около нея беше лепкава от кръв. Погледна пръстите си. Кръвта беше

яркочервена, не тъмна, не прекалено гъста — още не беше започнала да се съсирва. Явно не беше лежал в безсъзнание дълго, което бе добре, но въпреки това трябваше да действа бързо.

Стигна края на прохода и приклепна. Надзърна иззад ръба на последния контейнер — бързо, *навън и навътре*, оръжието следваше посоката на погледа му, готово да стреля. Един мъж лежеше проснат между отворената врата на хангара и първата редица контейнери. Очите му бяха отворени и неподвижни. Задната част на главата му липсваше. Гейбриъл мина покрай него, като се оглеждаше за някакво движение, докато вървеше към изхода.

Отвън всичко беше тихо — нямаше ги нито полицейските коли, нито охраната на летището. До един съседен склад беше паркиран бял микробус. Гейбриъл бе сигурен, че е същата кола, която беше преследвал. Тогава вътре имаше трима души. Засега беше намерил само един. Дръпна ръба на вратата и я затвори, после се върна при мъртвия.

Куршумът, който го беше убил, бе влязъл точно в центъра на нарисувания с кръв върху челото му знак Тау. Около раната нямаше кръв. Смъртта бе настъпила моментално. Жалко.

Приклепна и претърси мъртвеца, като избягваше лепкавите петна около яката на червения анорак. Поне беше страдал, преди да умре.

Намери ключовете за микробуса и пластмасов правоъгълник с размерите на кредитна карта. Спомни си как микробусът беше спрял при стената на стария град. Тогава шофьорът беше използвал карта, вероятно тази. Прибра я в джоба си заедно с ключовете и взе оръжието на убития. До лежащия наблизко сак видя заглушител. Взе черния метален цилиндър и повдигна с него капака на сака.

Вътре имаше четири пълнителя с 9-милиметрови патрони, две гранати и пластмасова кутия със заредени хиподермични спринцовки като онези, които войниците носеха със себе си по време на сражение. Имаше и две ампули с прозрачна течност. Той погледна етикетите. Кетамин — силен транквилизатор, използван обикновено от ветеринарите за упояване на коне. Прибра пистолета и заглушителя в сака, метна го през рамо и тръгна между контейнерите към офиса.

В края на прохода надуши горчивата миризма на експлозивни и видя нацепената външна стена на офиса. На пода пред нея имаше почернял кръг, показващ мястото на взрива. На стоманения таван над

него се виждаше втори. Явно якият бетон на пода бе насочил по-голямата част от експлозията нагоре и това беше спасило живота му. Гейбриъл стигна края на пътеката, пое дълбоко дъх, за да потисне надигащия се в гърдите му гняв, и пристъпи напред.

Онова, което беше останало от Оскар, лежеше до входа на офиса.

Гейбриъл бе виждал много паднали на бойното поле, раздрани и разкъсани на парчета от зъбите и ноктите на съвременните оръжия — но никога близък човек. Тръгна към дядо си, като се опитваше да сподави мъката си, да не гледа кървавата пихтия, в която се бе превърнало тялото му. Вместо това се съсредоточи върху лицето, което като по чудо бе останало недокоснато. Оскар лежеше по корем, главата му бе извъртяна настрана, очите му бяха затворени, сякаш спеше. Изглеждаше спокоен, дори доволен. Ярко кърваво петно изпъкваше на тъмния махагон на бузата му. Гейбриъл нежно го избърса с пръст. Кожата беше все още топла. Гейбриъл се наведе и го целуна по челото, после се изправи и се огледа за нещо, с което да го завие, преди мъката да го е надвила докрай. Все още не беше обезопасил района и не бе намерил Лив. Смъкна найлона от един сандък, внимателно покри тялото на Оскар и влезе в офиса.

Щом видя отворената врата на аварийния изход, разбра, че нещо не е наред. Вдигна пистолета, клекна и надникна навън. Инспекторът лежеше на земята. Лив не се виждаше никаква.

Излезе, огледа се, хвана инспектора под мишниците, понечи да го вкара вътре и едва не го изпусна, когато той изстена и се закашля.

Гейбриъл го замъкна в офиса, затвори вратата и потърси пулс на врата му. Напипа го и се намръщи към двете дупки от куршуми в гърдите му. Бяха съвсем близо една до друга и от тях не течеше кръв. Бръкна с пръст в едната и напипа още топло топче метал. Задърпа към втората дупка, разкъсвайки плата. Отдолу се показва черна бронезилетка с два сплескани куршума на мястото, където би трябвало да е сърцето.

— Ей — каза Гейбриъл и го зашлеви по бузата. — Хайде, събуждай се. Нищо ти няма.

Зашлеви го и по другата буза и главата на Аркадиан най-сетне помръдна и очите му се отвориха. Инспекторът погледна Гейбриъл, очите му се фокусираха и той се опита да се изправи.

— Полека — каза Гейбриъл и го натисна към пода. — Ако станеш, може отново да изгубиш съзнание. Кажи ми само едно: с кола ли дойде тук?

— Да — изхриптя Аркадиан.

— Няма я — каза Гейбриъл, докато бъркаше в джоба си за телефона. — Онзи, който я е взел, вероятно е същият, който е стрелял по теб и те е оставил да умреш. Искам да се обадиш и да я обявиш за открадната. В момента би трябвало да е някъде по пътя към Цитаделата. Предупреди ги обаче да внимават. Момичето е с него.

Аркадиан погледна телефона, спомни си за полицая, който го беше докарал, и попита:

— А шофьорът?

Гейбриъл го погледна безизразно. После каза:

— Би трябвало да е с тях.

Аркадиан кимна и лицето му помръкна. Взе телефона със здравата си ръка и започна да набира номера на централата, но успя да въведе само първите три числа, преди и двамата да замръзнат, защото усетиха някакво движение в склада.

Гейбриъл се хвърли към отворената врата и клекна до нея. Звукът се чу отново. Приличаше на статичен шум... или шумоленето на дебел найлон. Осъзна какво е миг преди да погледне навън и ужасен писък да разцепи въздуха — отчаян плач, пълен с болка и мъка.

Майка му стоеше между контейнерите с найлона в ръка и се взираше в онова, което беше останало от тялото на баща ѝ.

125.

Корнилиъс успя да мине по целия южен булевард до вътрешния околоръстен път, преди Аркадиан да успее да обяви колата за открадната. Когато диспечерът обяви автомобила за издирване, вече караше към Квартала на сенките. Туристическите автобуси и колите се бяха разкарали, решетката бе спусната за през нощта и кварталът беше на практика пуст. Корнилиъс зави в алеята и спря колата пред стоманената врата. Написа по телефона съобщение, в което обясняваше къде е и кой е в колата с него.

После зачака.

След безкрайно проточила се минута от другата страна се чу дълбок звън и вратата започна да се вдига. Фаровете осветиха гладкия бетон на черния тунел и Корнилиъс подкара напред, заслушан в успокояващото трополене на гумите по неравния под. Даде си сметка, че това вероятно е последното му шофиране и излизане от Цитаделата. Това беше добре. Не изпитваше привързаност към модерния свят и хората, които го обитаваха. Беше видял достатъчно ад на земята през годините в армията. Спасението беше пред него, далеч от света, високо в планината — по-близо до Бог.

Колата се заизкачва към залата в края на тунела. Фаровете осветиха двама души, застанали като привидения в центъра ѝ. Корнилиъс зави надясно от тях и спря. Изключи двигателя, но остави светлините. Двамата — и двамата със зелените раса на *sancti* — тръгнаха към колата. Корнилиъс отвори вратата, слезе и се озова в мечешката прегръдка на две яки ръце.

— Добре дошъл — каза игуменът, пусна го и го изгледа като баща, посрещаш от давна изгубения си син. — Ранен ли си?

Корнилиъс поклати глава.

— Тогава бързо се преоблечи и ела с нас.

Прегърна го през раменете и го поведе към вратата. Щом минаха през нея, Корнилиъс спря и се втренчи в това, което го чакаше на пода. Игуменът се усмихна и му направи знак да го вземе. Корнилиъс усети

как сълзите опариха очите му, докато се навеждаше към дървения кръст, поставен върху тъмнозеленото расо на изцяло посветен sanctus.

Телефонът млъкна и Аркадиан погледна дисплея. Сигналът беше изчезнал. Намръщи се — отчасти от досада, отчасти заради онова, което току-що му беше казала дежурната. Погледна окървавеното си рамо. Трябваше да иде в болница и да се обади и на жена си, за да не научава за всичко това от втора ръка, но успя единствено да съобщи за откраднатата кола. Откъм склада отново проехтя скръбен стон и той си даде сметка, че не е единственият, който се нуждае от лекарски грижи. Отиде до вратата и погледна навън.

Сцената, пред която се озова, сякаш бе взета от ренесансова картина на библейска мъка. Обезобразеното тяло на стареца лежеше на пода, покрито с дебел найлон, който блестеше като коприна под меката светлина на лампите. Гейбриъл беше коленичил до него, прегърнал майка си, която беше опряла глава на гърдите му. Катрин плачеше. Гейбриъл вдигна глава, погледна Аркадиан и попита с пресекнат от мъка глас:

— Колата?

— Знаят къде е — отвърна Аркадиан. — Всички полицейски коли имат предавател, за да могат да ги открият бързо, ако радиовръзката прекъсне. Дежурната каза, че предавателят на тази явно е повреден. Сякаш се движел по права линия през сградите и улиците на стария град, а после спрял. Право в средата на Цитаделата.

— Значи сме закъснели — каза Гейбриъл унило.

— Не — разнесе се задавен глас. Катрин вдигна глава и погледна Аркадиан. — Семките, които е погълнал монахът! Трябва да се погрижите да са на сигурно място.

Аркадиан се намръщи. Никой не би трябвало да знае за семките. Катрин като че ли усети смущението му и обясни:

— Смятаме, че те може би са Тайнството.

Аркадиан поклати глава.

— Но те са най-обикновени ябълкови семки. Анализирахме ги.

След думите му се възцари тежко мълчание. Дълги секунди никой не помръдна. Накрая Гейбриъл нежно целуна майка си по

темето и се изправи.

— Щом не са семките, значи е момичето — каза той, докато минаваше покрай Аркадиан към офиса. — Тя е ключът към всичко. Още от самото начало. Смятам да я върна.

Наведе се, вдигна черния сак от пода и го сложи на най-близкото бюро.

— Нека аз се оправя с това — каза Аркадиан и погледна телефона, който вече имаше една чертичка. Натисна копчето за повторно набиране. — Ако е отвлечена и откарана в Цитаделата, не могат просто да го отрекат. Можем да се обърнем към специалния пълномощник и да упражним политически натиск. Да ги принудим да съдействат на разследването.

— Ще отрекат всичко — каза Гейбриъл, отвори сака и затършува вътре. — А и ще отнеме твърде много време. Тя ще е мъртва, преди някой политик да си размърда задника. Каза, че колата се движела, когато си говорил с диспечера. Това означава, че имат само двацет минути преднина. Трябва да стигнем възможно най-бързо там и да я измъкнем.

— И как ще го направим?

Гейбриъл рязко се завъртя и нещо фрасна Аркадиан по ръката.

— Не ние — каза Гейбриъл.

Аркадиан погледна надолу. Видя спринцовката, стърчаща там, където го беше ударил Гейбриъл. Ахна смаяно и залитна назад, докато се мъчеше да махне спринцовката. Ръката му вече беше натежала. Блъсна се в стената и усети как краката му се подгъват. Гейбриъл пристъпи напред, хвана го и внимателно го сложи да седне на пода. Аркадиан се опита да заговори, но езикът му не се подчиняваше.

— Съжалявам — каза Гейбриъл.

Последната мисъл на Аркадиан бе, че раната в рамото вече не го боли.

Корнилиъс никога не бе стъпвал в тази част на планината. Каменното стълбище бе тясно и покрито с прах. Стражът водеше, оранжевият пламък на факлата му осветяваше грубите стени и отпуснатата Лив, която носеше на рамо като убита сърна. Тишината се нарушаваше единствено от тежките им стъпки.

Изкачваха се почти двадесет минути и накрая спряха в малка пещера. Корнилиъс бе целият потен под новото си зелено расо. Свещите по стените хвърляха достатъчно светлина, за да разкрият няколко започващи от пещерата тунела, всичките тесни и грубо изсечени. В един от тях мъждукаше слаба светлина и стражът sanctus тръгна към нея с все така твърда крачка, въпреки че беше пренесъл момичето през почти цялата планина. Корнилиъс го последва заедно с игумена. Трябваше да се наведе — проходът бе направен преди хиляди години от хора, рядко пораствали по-високи от дивата трева, расла тогава в равнините около планината. Продължи напред с наведена глава — подобаваща проява на почит към онова, което знаеше, че го чака. Напред беше *Capelli Deus Specialis*, Параклисът на Светата Божия тайна, мястото, където се пазеше Тайнството.

Сиянието се засили и освети по-добре стените и тавана. Оказа се, че стените не са грубо изсечени, както си беше помислил Корнилиъс, а са покрити със стотици изображения. Погледът му улавяше отделни образи — змия, увиваща се около натежало от плод дърво; друго дърво във формата на Тау с мъж в сянката на разперените му клони. Имаше и жени в различни състояния на агония — една беше разпъната на диба, друга пицеше на клада, трета я насичаха мъже с мечове и брадви. Всички му изглеждаха еднакви. Приличаха на жената в бурката и мъките им му носеха известен покой. Картините му напомняха за времето, няколко дни преди да изгуби взвода си, когато се бяха натъкнали на останките от древен храм в пустинята недалеч от главния път за Кабул. Рушащите се стени бяха покрити с подобни рисунки, почти заличени от времето и стихииите, рисунки, изобразяващи стари брутални постъпки, отдавна забравени и превърнали се на прах.

Изображенията по стените ставаха все по-смътни, сякаш хилядолетията ги заличаваха като древни спомени, докато накрая не се стопиха в скалата. Проходът стана по-широк и излязоха в по-голямо помещение. Корнилиъс се изправи и присви очи от яркото червено сияние, идващо от малка ковашка пещ в отсрещната стена. Пред нея бяха подредени четири кръгли точила в дървени рамки, осветени от кървавата светлина, а зад тях на стената имаше кръгъл камък, малко по-малък от човешки ръст. Приличаше на воденичен камък с четири дървени пръта, стърчащи от него на равни разстояния един от друг. В центъра му беше изваян знакът Тау. За момент Корнилиъс го взе за Тайнството, но после забеляза дълбоките жлеbove в скалата над и под него.

Това беше врата.

Истинското Тайнство се намираше зад нея.

Под тъмните тунели, в долната част на планината, библиотеката започна да се осветява от светлините на връщащите се монаси. Един от ореолите бе на Атанасий. На стражите им отне близо час да претърсят всичко, преди да обявят, че става въпрос за фалшива тревога, и да отворят отново вратите.

Преддверието бе необичайно светло от съчетаното сияние на всички монаси, които се бяха събрали тук да разменят клюки и предположения. Атанасий видя намръщения отец Тома да излиза от контролната стая, следван от отец Малахия, който креташе подире му като подплашена гъска, и побърза да се извърне от страх, че погледите им могат да се срещнат и общата им тайна да проблесне между тях като волтова дъга. Притисна папките към гърдите си и се загледа решително към мрака отвъд арката към главната част на библиотеката и забраненото знание, което бе скрил там.

Катрин домъкна последната туба бензин до отворената задна врата на белия микробус. Беше потна и мускулите на ръцете и краката ѝ горяха от усилието, но нямаше нищо против. Работата ѝ помагаше да се разсее от по-дълбоката болка на загубата.

Гейбриъл взе тубата и я плъзна към голямата купчина, която бяха събрали от склада — чували със захар, одеяла, полипропиленови тръби и пластмасови покривала — все леснозапалими неща, които отделяха много пушек. Всичко това бе натъпкано около няколко бели найлонови чувала с надпис KNO_3 . В тях имаше калиев нитрат, богат на азот тор, който трябваше да замине за Судан. Сега щяха да послужат на каузата по различен начин.

Гейбриъл нагласи тубата до купчината, обърна се и погледна измъченото лице на майка си. Точно така изглеждаше и след смъртта на баща му — мъка, смесена с гняв и страх.

— Не е нужно да го правиш — каза ѝ.

— И ти също.

Той я погледна внимателно и осъзна, че болката в очите ѝ не се дължи само на вече случилото се, но и на онова, което може да се случи. Скочи на земята и каза:

— Не можем просто да я оставим. Ако пророчеството е вярно и тя е кръстът, значи тя може да промени всичко. Но ако ние не направим нищо, нищо няма да се промени и всичко станало тук ще е напразно. И ще прекараме остатъка от живота си в непрекъснато оглеждане, защото те ще я измъчват. Ще я измъчват, ще открият с кого е разговаряла, после ще я убият и ще започнат да търсят нас. Не искам да прекарам остатъка от живота си в криене. Трябва да приключим с това още сега.

Катрин го погледна с черните си, пълни със сълзи очи.

— Първо убиха баща ти. А сега ми отнеха моя. — Погали го по бузата. — Няма да им позволя да ми отнемат и теб.

— Няма да го направят — каза той и изтри една сълза от бузата ѝ. — Това не е самоубийствена мисия. След смъртта на татко станах войник и мога да се бия с тях по техните начини. Академичните

спорове няма да променят нищо, а протестите пред катедралите не сриват стените им. — Кимна към каросерията на микробуса. — Ние обаче ще го направим.

Катрин го погледна. И видя в очите му баща му. И дядо му. Както и самата себе си. Знаеше, че е безсмислено да спори с него. Пък и нямаше време.

— Добре — въздъхна тя. — Да го направим.

Той се наведе и я целуна нежно по челото — достатъчно дълго, за да го забележи, но не толкова, че да го вземе за последно сбогом.

— Добре — каза и посегна към черния сак. — Слушай сега какво искам да направиш.

Стражът пусна Лив пред пещта и свали тънък метален прът от една кука на стената. Сложи го в огъня и започна да помпа духалото. Помещението се изпълни с ритмичния рев на пламъците. Пещта заблестя по-ярко и хвърли жълта светлина върху точилата. Игуменът отиде до най-близкото, смъкна расото си и го остави да падне на пода. Корнилиъс впери поглед в мрежата белези по тялото му.

— Готов ли си да получиш познанието за Тайнството? — попита игуменът.

Корнилиъс кимна.

— Тогава прави, каквото правя аз.

Изтегли церемониалната кама от дървения си кръст и натисна педала, който задвижваше точилото. Нагласи ръба на камата върху камъка и започна да я точи, без да я изпуска от поглед. Гейбриъл също смъкна расото си и усети горещината от огъня върху кожата си. Извади камата от кръста и завъртя своето точило.

— Преди да влезеш в параклиса, трябва да получиш свещените знаци на нашия орден — избоботи гласът на игумена през съскането на духалото и стърженето на метала по точилата. — Тези знаци, изрязани в собствената ни плът, ни напомнят за неспособността ни да изпълним обета, даден от нашите предци пред Бог. — Вдигна камата от точилото и огледа острието ѝ на светлината. — Тази нощ, благодарение на чудесната ти служба, обетът най-сетне ще бъде изпълнен.

Обърна се към Корнилиъс и вдигна върха на камата, докато той не опря горния край на дебелия изпъкнал белег, минаващ през средата на тялото му.

— Първата — каза високо, заби острието в плътта си и го прекара надолу към корема. — Тази кръв ни свързва чрез болка с Тайнството. Както страда то, така трябва да страдаме и ние, докато цялото страдание не свърши.

Корнилиъс гледаше как острието разрязва белега и кръвта руква по тялото на игумена, как капе по каменния под. Вдигна своята кама.

Опря я в плътта си. Прониза кожата с върха. Прокара ножа надолу, като изключи ума си за болката и заповяда на ръката си да се подчинява. След секунди първият разрез беше готов и горещата кръв потече обилно. Игуменът отново вдигна камата си и направи втори разрез там, където лявата ръка се срещаше с тялото му. Корнилиъс повтаряше движенията му точно, копираше всеки разрез, докато тялото му не се сдоби с всички знаци на братството, от което вече бе част.

Игуменът завърши последния разрез, вдигна окървавената кама към челото си, прокара я с плоската страна нагоре, после я обърна и я прокара настрани, като очерта червено Тау. Корнилиъс направи същото. Докато го правеше, си спомни за Йохан и по бледата му обезобразена буза потекоха сълзи. Йохан бе умрял доблестно, за да може мисията им да успее. И поради тази негова саможертва сега Корнилиъс щеше да бъде благословен с познанието за Тайнството. Гледаше как игуменът прибира камата си в дървената ножница на кръста си и пристъпва към пещта. Вдигна металния прът от въглените и пристъпи към Корнилиъс.

— Не се безпокой, братко — каза игуменът, който явно бе разтълкувал сълзите му погрешно. — Всичките ти рани скоро ще заздравеят.

Вдигна сияещия връх на желязото и Корнилиъс усети сухата жега да приближава кожата на рамото му. Извърна глава и си спомни експлозията, която го бе изгорила навремето. Испита изпепеляваща агония, когато желязото го жигоса. Стисна зъби, за да спре писъка, и си заповяда да издържи. Миризмата на изгоряла плът изпълваше въздуха.

Желязото се махна, но болката остана и Корнилиъс бе принуден да погледне, за да се увери, че всичко е свършило. Дишаше задъхано, докато се взираше в овъглената, покрита с мехури плът, която вече го бележеше като един от избраните. После видя как плътта започна да се втвърдява, да се затваря, да заздравява.

В танцуващия мрак се чу стържене. Стражът беше запънал крака и буташе дървените пръти на огромния кръгъл камък, отместваше го в изгладените през хилядолетията жлеbove, за да разкрие помещението зад него.

На пръв поглед то изглеждаше празно. После, когато очите на Корнилиъс свикнаха с мрака, той видя потрепващите пламъчета на свещите.

— Ела — каза игуменът, хвана го за ръка и го поведе нагам. —
Ела и виж. Вече си един от нас.

130.

Атанасий се взираше в мрака на философската зала, напрягаше очи да види извън границите на собствения си кръг светлина и търсеше други такива.

Нямаше никого.

Забърза към шкафа в средата на помещението, стигна до събраните трудове на Киркегор и пръстите му напипаха тънкото томче на Ницше. Извади го и го скри в ръкава си. Не смееше да го погледне, докато бързаше към най-тихите и уединени ъгълчета на залата. Избра си маса до стената, свряна между най-непознатите и непопулярни заглавия. Отново огледа мрака, после внимателно постави книгата върху масата.

Впери поглед в нея, сякаш беше капан, който всеки момент ще се задейства. Изглеждаше подозрително изолирана на голата маса, затова той отиде до най-близкия рафт, свали няколко тома и ги постави до нея, като отвори някои напосоки. Удовлетворен от импровизирания камуфлаж, отвори книгата там, където бяха сгънатите листове. Взе първия, разгъна го внимателно и го постави на масата.

Листът беше празен.

Атанасий бръкна в джоба на расото си и извади парче въглен, което беше откъсвал от камината на игумена. Стри го, докато не получи купчинка фин черен прах, после много внимателно топна пръст в него и започна да търка мазната повърхност на листа. Прахът намери вдлъбнатините във восъка и започнаха да се появяват малки черни символи, докато страницата не се запълни от две гъсто изписани колони.

Атанасий обърна листа и погледна разкритото от въглена. Никога не бе виждал толкова дълъг текст на забранения език на мала. Зачете, като мърдаше беззвучно устни.

В началото бе Светът,
и Светът беше Бог,
и Светът бе добро.

И Светът бе съпругата на Слънцето
и създателят на всичко.
В началото Светът бе див,
градина, изпълнена с живот.
И появи се създание, въплъщение на Земята,
което да въведе ред в градината.
И там, където ходеше Едната, земята разцъфваше,
растения поникваха там, където преди ги нямаше,
тварите гнездяха и благоденстваха,
и всяка получи име от Едната.
И вземаха те, каквото им трябваше от Земята,
но не повече.
И всяка твар се връщаше отново в Земята,
когато животът ѝ приключваше.
И тъй бе по времето на грамадните папрати,
и по времето на великанските гущери,
дори в началото на първата епоха на леда.
Но един ден се появи човекът, най-великото от
всички животни.
Подобен на Бог, но не достатъчно близко до Него.
И започна човекът да вижда не великите дарове, що
притежаваше,
а само онези, които му липсваха.
Започна да жадува за онова, що не бе негово.
И това създаде празнина в него.
И колкото повече копнееше за онова, което нямаше,
толкова по-голяма ставаше празнината.
Опита се да я запълни с нещата, които можеше да
притежава —
земя, вещи, власт над животните, власт над другите.
Видя другите човеци и възжела повече, отколкото му
се полагаше,
желаеше повече храна, повече вода, повече подслони.
Но никое от тези неща не можеше да запълни
огромната празнота.
А най-много от всичко желаше повече живот.
Не искаше времето му на Земята

да се измерва с изгрева и залеза на слънцето,
а с издигането и рухването на планини.
Искаше времето му да е неизмеримо.
Искаше да бъде безсмъртен.
И видя Едната, що вървеше по Земята.
Без да старее. Без да изнемощява.
И човекът ѝ завидя.

131.

Гейбриъл влезе в кабината на товарния самолет и погледна през предното стъкло. В далечината стоповете на микробуса светнаха, когато колата мина покрай кабината на охраната и излезе на пътя. Пресметна, че на майка му ще са й нужни около тридесет минути да стигне до Цитаделата и да заеме позиция. След като излетеше, на него щяха да са му нужни по-малко от десет.

Седна в лявото пилотско кресло и огледа уредите. Няколко пъти беше летял като втори пилот, но отдавна не го беше правил и никога не бе управлявал машината сам. С-123 не беше проектиран за едночленен екипаж. Натоварен догоре, самолетът тежеше почти тридесет тона и се нуждаеше от двама силни мъже да дърпат лостовете, за да маневрира във въздуха. Кацането пък беше най-трудната част, особено с пълен товарен отсек и насрещен вятър. Е, поне това нямаше да е проблем.

Направи проверка на системите, като изрови от паметта си процедурите, запечатани в главата му по време на военното обучение, после размърда елероните и руля, за да си припомни тежестта им. Бяха по-тежки, отколкото си ги спомняше. Задейства спирачката, наpomпа гориво и натисна бутона на стартера. Лостът затрепери в ръката му, когато десният двигател се закашля, затрепери и оживя с рев. Левият двигател го последва с опашка черен пушек и Гейбриъл усети удържаната сила на витлата в лоста, сила, изгаряща от желание да понесе самолета напред. Намали малко газта, сложи си слушалките, включи радиото и се обади на кулата. Даде позивната и местоназначението си и поиска разрешение за незабавно излитане.

После зачака.

Летището имаше само две писти. За щастие товарните самолети излитаха и кацаха предимно на втората писта, по-близката до хангара. Ако обаче вятърът беше неблагоприятен, трябваше да рулира чак до другата. Секундите изтичаха.

Видя движение отдясно — две сини светлини, които се въртяха мързеливо над подскачащите лъчи на приближаващи фарове. Беше

патрулна кола, носеше се по асфалтовата алея успоредно на оградата. Движеше се към кабината на охраната. После забави ход.

Време беше да тръгва.

Гейбриъл бутна двата лоста на газта напред, отпусна спирачката и двете витла поеха студения нощен въздух и понесоха самолета по настилката. Отляво имаше голям пътнически самолет, чакащ в края на основната писта. Беше обърнат в същата посока като неговата. Това означаваше, че вятърът е попътен, така че ако му се наложеше да излети без разрешение, най-малкото щеше да се насочи в същата посока като останалия трафик.

Самолетът подскачаше, набираше скорост и се носеше към началото на втората писта. Патрулната кола вече беше спряла и някакъв човек в униформа слизаше от мястото на шофьора.

В слушалките се разнесе глас:

— Ромео-девет-осем-едно-нула-Квебек. Имате разрешение за излитане, писта номер две. Заемете позиция и чакайте. Край.

Гейбриъл потвърди инструкцията и намали газта.

Отляво пътническият самолет започна да набира скорост по основната писта. Той щеше да е следващият. Беше оставил инспектора да лежи при входа на склада със значка на гърдите. Бързо щяха да го открият и да се обадят на медиците. Нямаше представа колко кетамин му беше бил. Може би твърде много. Последното, което искаше, бе смъртта на полицая да тежи на съвестта му.

Пътническият самолет вече се издигаше.

Металическият глас отново изпраця в слушалките.

— Ромео-девет-осем-едно-нула-Квебек. Имате разрешение за незабавно излитане. Край.

— Разбрано — отвърна Гейбриъл, отпусна спирачките и даде пълна газ. Внезапното ускорение го притисна в седалката, после носът се вдигна и колесниците се отделиха от пистата след силно раздрусване. Той посегна да ги прибере, но размисли и реши да ги остави спуснати. Вече беше във въздуха и щеше да стигне до Цитаделата много преди майка си, така че малко допълнително съпротивление щеше да намали скоростта му.

Прелетя над оградата и зави наляво. Видя в далечината издигащия се над равнината Таурус. Отразеното от облаците сияние му показваше къде се намира Руин. Продължи да се издига, като описа

широк кръг, който го отведе над планината, докато не започна да приближава древния град от север. Държеше самолета по курса, като устояваше на издигащите се въздушни потоци от планинските върхове, докато те не останаха назад. Вече беше над плитката котловина на града и линията на големия северен булевард, сочещ право към неравното петно мрак в центъра. Въведе в автопилота курса, по който самолетът щеше да прелети точно над Цитаделата и да продължи към брега. Имаше гориво за четиридесет и пет минути — напълно достатъчно, за да навлезе в открито море, преди да падне.

Провери за последен път курса, включи автопилота и пусна лоста, когато призрачните ръце поеха управлението и нагласиха елероните, газта и руля. Остави автопилота да управлява няколко минути, като гледаше как петното мрак приближава, докато не изчезна под носа на самолета. Най-сетне, удовлетворен, че всичко е наред, разкопча колана, стана от пилотското място и отиде в багажния отсек да се приготви.

Корнилиъс прекрачи каменния праг и влезе в параклиса на Тайнството.

След ревящото сияние на пещта тук цареше неестествен мрак, сякаш полепнал по тайните, пазени в това помещение. Няколкото трептящи до входа свещи едва осветяваха лавицата, върху която бяха поставени. Пламъчетата им се разлюляха, когато стражът мина покрай тях и тръгна в тъмното към отсрещния край на помещението. Корнилиъс напрегна очи в мрака и различи нещо на пода в центъра на параклиса. Стражът забави крачка и сложи момичето на земята. Нещото на пода се оказа тялото на брат Самюъл, с обърнати към тъмния край на помещението крака и разперени ръце, образуващи знака Тау.

Стражът се наведе, хвана Самюъл за ръцете, извлочи го до стената, пусна го безцеремонно и се върна при Лив. Завъртя я така, че краката ѝ да сочат към мрака, после разпери ръцете ѝ и я нагласи в същата поза като на брат ѝ преди малко.

— Благодаря, Септус — каза игуменът. — Сега ни остави сами. Но не се отдалечавай.

Монахът кимна. Пламъчетата на свещите отново се разлюляха, докато излизаше от параклиса.

Игуменът хвана Корнилиъс за ръка и го поведе напред.

Корнилиъс го последва, без да откъсва поглед от мястото зад Лив, където мракът започваше да приема форма. Направи още една крачка и усети как раните започват да го сърбят, сякаш по разрязаните краища на плътта му пълзяха мравки. Погледна и видя как кожата се затваря, сякаш беше от разтопен и изстиващ сега восък. Отново се взря напред, в нещото в мрака в дъното на помещението. То с всяка крачка приемаше все по-отчетлива форма, позната и същевременно чужда. После видя нещо друго, нещо така неочаквано, че потресено отстъпи назад.

Игуменът стисна лакътя му по-здраво и се наведе към него.

— Да — прошепна. — Сега виждаш. Тайнството. Най-голямата тайна на нашия орден. И най-големият ни срам. И тази нощ ще станеш свидетел на неговия край.

133.

Катрин зави в алеята и ярките фарове осветиха сивата бетонна стена на многоетажния паркинг. В отсрещния ѝ край се виждаше издигащата се над съвременните сгради средновековна стена, бележеща границата на стария град.

Тя спря до тежката стоманена врата, подаде ръка през отворения прозорец и прекара през четеца електронната карта, която Гейбриъл беше взел от мъртвия монах. Зачака, заслушана в ниското ръмжене на двигателя. Нищо не се случи.

Вдигна глава и погледна към тънкия правоъгълник небе между високите стени. Синът ѝ беше някъде горе и се носеше насам. В съзнанието ѝ проблесна образът на обезобразеното тяло на Оскар и Катрин затвори очи, за да го пропъди. Сега не беше време за оплакване. Знаеше, че е в шок. Знаеше също, че в един момент всичко преживяно ще се стовари отгоре ѝ — но не сега. Сега трябваше да е силна заради сина си. Действията ѝ можеха да му помогнат да остане жив. Той трябваше да живее. Не можеше да изгуби и него.

Подскочи, когато зад вратата се чу силно дрънчене и тя започна да се вдига бавно, подобно на отворена паст на гроб. Стигна горния ръб на входа и спря.

Катрин погледна за последен път тъмното небе, превключи на скорост и вкара микробуса в тунела.

134.

Празният товарен отсек на самолета се тресеше така, сякаш се мъчеше да се разпадне на парчета. Гейбриъл стигна до мястото, където подът започваше да се надига, закачи десния си крак и дясната ръка в товарната мрежа покрай фюзелажа, намери опора и натисна червения бутон, спускащ рампата.

Глухото дрънчене се чу през рева на двигателите и в задната част на самолета се появи тънък хоризонтален процеп, който засмука въздуха от отсека. Гейбриъл се вкопчи в мрежата, а виещият вятър задържа парашутисткия му костюм. Второ дрънчене и силно изтракване оповести пълното отваряне на рампата. Гейбриъл си сложи парашутистките очила и запълзя към ръба. Надникна в ледения вятър. На три километра под него лежеше Руин, четирите прави линии на булевардите се събираха като линиите на оптичен мерник в центъра на града.

Беше скачал от този самолет, но никога през нощта и от такава височина. Скачането с парашут бе удобен начин да заобиколиш бариерите, когато правителствата се запъваха с издаването на визи, докато хората на земята отчаяно се нуждаеха от помощ.

Освободи крака си от мрежата и се завъртя, докато не се озова легнал в средата на рампата с крака към виещата нощ. Направи последна проверка на раниците на гърдите и гърба си и се плъзна към края на рампата, като се държеше за мрежата, за да не го поеме въздушният поток.

Краката му стигнаха до ръба и Гейбриъл ги спусна в ледения въздух, плъзна се още малко и остана да се държи единствено на ръцете си. Вече беше напълно във въздуха, тялото му беше опънато хоризонтално в ревящия нощен въздух. Стискаше здраво и гледаше как тъмното петно пълзи все по-близо. Насочи лявото си око към него и затвори дясното, сякаш се прицелваше с карабина.

И се пусна.

Веднага щом излезе от турбуленцията, разпери ръце и крака, освободи мембраните между тях и те се надуха от вятъра.

Комбинацията от скоростта и формата на костюма създадоха моментална подемна сила и Гейбриъл усети как се издига нагоре. Започна да маневрира, като местеше ръце, без нито за миг да изпуска от поглед тъмната мишена, към която се носеше.

Тренировките с костюма крило бяха последният курс, който бе завършил, преди да напусне армията. Костюмите бяха най-новата разработка на скоковете от голяма височина с ниска видимост, които бяха в основата на секретните операции. Според теорията при скачането от голяма височина самолетът можеше да остане извън обсега на ракетите земя-въздух, а отварянето на парашута в последния момент свеждаше до минимум риска десантчиците да бъдат забелязани. Освен това човек в състояние на свободно падане беше твърде малък, за да се засече от радар. Това бе идеалният начин за бързо и тайно вкарване на добре обучени войници във вражеска територия. Както и идеалният начин да влезеш в планинска крепост, която никой не е успявал да превземе.

Погледна алтиметъра на китката си. Вече се намираше на височина под хиляда и двеста метра и падаше със скорост двадесет и четири метра в секунда. Наведе се и се завъртя в тесен кръг, гледаше как тъмното петно расте, докато се носеше по спирала надолу и търсеше в черния му център градината, за която знаеше, че е там.

Катрин видя светлината отпред и пръстите на лявата ѝ ръка стиснаха нервно волана. Дясната посегна към черния сак на съседната седалка и извади пистолета.

Помисли си за забавянето в алеята, между използването на картата и отварянето на вратата. Може би я очакваха. Може би отиваше право в засадата. Ако беше така, нямаше смисъл да спира. Тунелът беше твърде тесен за обръщане, а движението на задна щеше да е прекалено трудно. Пък и бягството нямаше да помогне на Гейбриъл. Така че тя натисна газта и загледа светлините напред — ставаха все по-ярки. Вдигна пистолета над таблото точно когато микробусът изкачи наклона. Светлините на фаровете прорязаха мрака и осветиха пещера и автомобил. С включени светлини. Празно купе. И отворени врати.

Тя рязко завъртя волана и зави точно преди да закачи задната броня на полицейския автомобил. Наби спирачки, при което микробусът подскочи и спря. Катрин завъртя пистолета и огледа пещерата, като търсеше и най-малкото движение. В стената пред нея имаше затворена метална врата. Самата зала беше пуста.

Изключи двигателя, но остави фаровете да светят. Внезапната тишина беше потискаща. Катрин грабна черния сак от седалката, отвори вратата, слезе и заобиколи колата с насочено напред оръжие, за да провери дали някой не се е скрил зад нея. Пак не видя никого. Отиде до багажното отделение на микробуса и отвори вратата.

Съдържанието се беше поразместило по време на пътуването, но купчината тор, захар и димящите запалителни материали бяха повече или по-малко непокътнати.

„Гигантска димна бомба — беше ѝ казал Гейбриъл. — Достатъчно мощна, за да избие всяка врата в долната част на планината.“

Внимателно остави черния сак на металния под до голяма картонена кутия, натикана до задния калник. В нея имаше ветроупорен фенер и два от тънките като чаршафи спални чували, които използваша

в по-топлите страни. Извади фенера, остави го на пода, върза спалните чували един за друг и ги изпъна като дълго бяло памучно въже. Остави единия край в кутията и затегли другия към резервоара.

Докато заобикаляше микробуса, забеляза камерата, монтирана високо на черната стена. Лещите ѝ светеха в червено. Катрин пъкна ключа в капачката на резервоара, отвори го, обърна гръб на камерата и внимателно напъкна в него края на въжето. Върна се при багажника, взе ветроупорния фенер и отвори резервоара. Напои въжето с газ, като изля най-много по средата.

„Това е фитилът ти“ — беше ѝ обяснил Гейбриъл.

Изля останалата газ в картонената кутия, бръкна в сака и извади две гранати. Тъмнозеленият метал беше скрит под разноцветни ивици — беше използвала всички лепенки, които успя да намери в склада. Постави внимателно гранатите в центъра на мократа от газта кутия.

„Това са детонаторите — беше казал Гейбриъл. — Активирай ги в последния момент.“

Катрин пъкна пръст в халката на първата граната, но спря. Избързваше. Остави гранатата и посегна към последното нещо, което Гейбриъл беше натоварил в микробуса, преди да я изпрати насам.

Олекотеният мотоциклет отскочи от каменния под. Шлемът беше закачен на кормилото, но тя го остави там — не беше забравила камерата и бързо отминаващото време.

Подпря мотоциклета на вратата и взе отново гранатата. Халката се отдели с лек звън. Катрин внимателно остави гранатата на дъното на полятата с газ кутия.

„Ако пуснеш дръжката, след като си извадила халката, разполагаш с шейсет секунди да се махнеш.“

Така ѝ бе казал Гейбриъл.

Погледът ѝ се заби в металната дръжка на запалката, докато бавно отпускате пръстите си.

Лостчето не помръдна. Лепенките го държаха на място.

Издиша с облекчение, взе втората граната и дръпна халката, преди да изгуби кураж. Постави я до първата, после избута кутията колкото се може по-навътре в микробуса, докато не опря тубите с бензин и чувалите с тор. Извади от сака голяма кутия кибрит — последната част от бомбата.

Яхна мотора, бръкна в джоба си за картата и я стисна между зъбите си. Драсна една клечка и я хвърли в локвата газ. Ярките жълти пламъци се стрелнаха по намокреното въже към резервоара и гранатите.

„След запалването на фитила ще имаш около една минута да се махнеш — беше й казал Гейбриъл. — А може би и по-малко.“

Катрин обърна предното колело на мотора към тунела, завъртя газта и натисна рязко стартера.

Нищо.

Жълтата светлина на пламъците стана още по-ярка. Катрин помпаше да вкара повече гориво в двигателя. Отново опита да запали.

Пак нищо.

Отпусна газта, за да не задави двигателя, чу рева на огъня зад себе си и забута с крака към тъмния тунел. Въздухът зашепна в ушите й, докато моторът набираше скорост. Включи фара и видя, че наклонът свършва след три метра. Това беше последният й шанс.

Завъртя амбреажа и натисна педала да превключи на втора скорост. Краят на наклона приближаваше. Моторът подскочи под нея, двигателят се закашля и се запали от набраната инерция. Задави се за миг, но след това изръмжа. Катрин даде газ и отпусна амбреажа. Веригата захапа и моторът полетя по неравния каменен под, далеч от горящия микробус.

Тъмното петно на Цитаделата продължаваше да расте под Гейбриъл, разширяваше се като локва мастило над светлините на града.

Покрай краищата му вече различаваше отделните лампи по пустите улици на стария град — затворени заведения, магазини за сувенири и люлеещи се табели. А също и подробности от тъмната планина. Видя най-високия връх, от който бе паднал Самюъл — отвесен от едната страна и спускащ се стръмно от другата. Върхът опираше в хребет, който се спускаше по спирала по долната част на планината, извивайки се като примка около непрогледния мрак в средата. Все още не можеше да види градината.

Спускаше се надолу, прицелил се в центъра на мрака към мястото, където беше градината според сателитната снимка. Когато то изпълни полезрението му, рязко дръпна шнура. Усети лекото дърпане на водещия парашут, последвано от рязко намаляване на скоростта. Парашутът се отвори над него като огромен надуваем дюшек. Гейбриъл пъкна ръце в примките на въжетата за управление и се спусна през мрака.

След като свистенето на въздуха утихна, можеше да чуе звуците на града — съскането на трафика по околоръстното шосе, музика от баровете покрай южната стена, смесена с разговори и смях. После звуците внезапно замлъкнаха, изчезна и по-голямата част от светлината. Беше се озовал под нивото на хребета и се спускаше в тъмния кратер в сърцето на планината.

Веднага щом се озова на тъмно, Гейбриъл затвори лявото си око и отвори дясното, което не беше повлияно от светлината. Моментално различи цепнатините в отвесните скали и заоблените очертания, издигащи се на групички в обширната площ под него. Изглеждаха някак... по-леки. Това беше градината. Много по-близо, отколкото предполагаше. И се приближаваше стремително.

Той дръпна рязко насочващите въжета. Усети раздрусване и стомахът му леко подскочи, когато парашутът го дръпна нагоре.

Вдигна крака да не закачи върха на едно дърво, изникнало внезапно от мрака. Кубинките му задраха тънките клонки. Дръпна рязко дясното въже, за да избегне сблъсъка. Кракът му се закачи за някакъв по-дебел клон. Успя да се освободи и погледна нагоре точно когато следващото дърво се втурна към него от мрака.

Монахът вдигна глава от камината и се заслуша.

Стана и отиде до вратата, червеното му расо беше единственият цвят в унилия вестибюл на личните покои на прелата. Долепи ухо до вратата към градината и го чу отново — този път по-тихо. Сякаш някаква огромна птица се движеше между дърветата или пък човек си проправяше път през храсти. Намръщи се. Никой нямаше право да стъпва в градината след мръкване. Бръкна в ръкава си за пистолета, изгаси светлините и отвори вратата.

До изгрева на луната имаше още часове и очите му не можеха да видят нищо в дълбокия мрак на градината. Пристъпи навън, като затвори тихо след себе си, огледа тъмнината, като обръщаше глава като бухал и се вслушваше за някакво движение.

Рязко изпукване разцепи тишината и монахът рязко завъртя глава в посоката на звука. Напрегна още повече слух. Чу едва доловимо шумолене, сякаш от разлюлял се клон, после отново се възцари тишина. Звуците идваха от оwoцната градина. Монахът се спусна по каменните стъпала до алеята, стъпи от чакъла на тревата, която заглушаваше стъпките му, и тръгна към дърветата с насочен напред пистолет. Очите му започнаха да свикват с тъмнината и в мрака постепенно се очертаваха сенки.

Вече различаваше дърветата и нещо друго близо до центъра на градината, по-светло от царящата нощ и движещо се като призрак в тъмното. Насочи пистолета към него и тръгна натам, като се стараеше стволовете на дърветата да са между него и привидението. Когато приближи, забеляза висящите от ръба му въжета, а после и празните ремъци, които се влачеха по земята. Осъзна с потрес какво вижда в мига, когато внезапна бяла светкавица го заслепи и чу оглушителен трясък. Опита да се обърне и да насочи пистолета към онзи, който го бе сграбчил, но връзката между главата и тялото му вече беше прекъсната със счупването на врата. Монахът рухна на земята, усети

плътния влажен аромат на черната почва, смесен с миризмата на гниеци листа. Усети, че някой развързва въжения му колан и дърпа расото му. После мракът го погълна.

137.

Фарът на мотоциклета осветяваше неравните стени на тунела, който се издигаше и завиваше към стоманената преграда на входа.

Плътната врата изникна отпред и Катрин рязко натисна спирачката, колелата се плъзнаха по бетонния под, предното се удари в метала и мотоциклетът спря. Катрин грабна картата и се пресегна да я прокара през ключалката. Мотоциклетът падна на земята и двигателят му замлъкна. Отзад се чуваше пукането на огъня, отекващо в тунела. Катрин легна на пода до мотоциклета, готова да се пъхне под вратата веднага щом тя започне да се вдига.

Нищо не се случи.

Погледна към картата, която беше леко огъната там, където я беше захапала, изправи я и отново я прекара през четеца.

Пак нищо.

Огледа се за друга ключалка или някакъв начин за измъкване и видя охранителна камера, кацнала като гарван високо в ъгъла, вперила в нея голямото си стъкло око. Червената светлинка ѝ намигна и Катрин с надигаща се паника осъзна, че вратата няма да се отвори.

Беше попаднала в капан.

Докато увиваше съблеченото тяло на монаха в парашута и го влачеше през мократа трева към купчината натрошени клони, Гейбриъл стискаше зъби от болка. Беше си ударил лошо лявата ръка при приземяването и сега, когато адреналинът от свободното падане отшумяваше, болката заявяваше за себе си. Едва движеше пръстите си и почти не можеше да хване нещо достатъчно здраво. Имаше чувството, че я е счупил.

Прибра я до тялото си и със здравата си дясна ръка придърпа малко клони върху пашкула с монаха, после тръгна към ябълката, под която бе скрил раницата си. Над себе си чуваше тихото шумолене на листата и далечното бръмчене на града, но земята под краката му така

и не трепереше от приглушен взрив. Може би нещо не беше станало според плана.

Бръкна в раницата и включи джобния си компютър. Затвори дясното си око, за да го предпази от светлината, наведе глава към отвора и надникна вътре.

Бялата точка пулсираше в горната част на екрана. Нямаше друга информация. Схематичните очертания на улиците на града бяха изчезнали. Намираще се извън картата. При липса на отправни точки можеше да използва устройството като прост търсач на посока, следващ сигнала от предавателя в тялото на Самюъл. Сигурен беше, че ще отведат Лив там, където се намира и брат й.

Затвори раницата и стисна зъби от болка, докато вдигаше качулката на тъмночервеното расо. Между дърветата виждаше слаба светлина от прозорец, изсечен високо в стената. Гледаше го, докато бъркаше в раницата да извади пистолета и джобния компютър, като в същото време се ослушваше за експлозия. Бомбата вече трябваше да се е задействала. Гейбриъл се надяваше, че взривът и пушекът ще създадат достатъчно суматоха, за да може без проблеми да проникне в планината. Не можеше обаче да чака безкрайно. Някой можеше да забележи липсата на убития преди малко монах и да дойде да го търси или да вдигне по тревога цялата планина. Не можеше да си позволи подобно нещо, не и ако искаше да измъкне Лив жива. Мислите му се завъртяха около майка му и какво ли е станало с нея, но побърза да ги прогони. С голи предположения нямаше да свърши нищо.

Изчака още няколко секунди, като раздвижваше лявата си ръка, за да я изпробва. Болеше ужасно, но трябваше да търпи. Светлината в прозореца леко се раздвижи, когато някой мина пред нея. Гейбриъл се изправи със скрити в ръкавите на расото ръце — здравата държеше пистолета, а другата се мъчеше да не изпусне джобния компютър — и закри по тревата към пътеката, която би трябвало да го отведе до някаква врата и в Цитаделата.

Паниката се надигаше в Катрин като свистяща пара.

Нямаше представа колко й остава, преди микробусът да се взриви. Трескаво огледа прохода за някакъв изход, цялото й същество отчаяно жадуваше да оцелее.

„Мисли, по дяволите!“

Тунелът правеше завой. Възможно бе това да я защити от директния взрив. Представи си как ударната вълна минава по тясното пространство и я блъска в стоманената врата като чук върху наковалня. Трябваше да залегне, да се слее със стената и да изложи колкото се може по-малко площ от тялото си на взрива. Прескочи мотора и залегна, забеляза закачения на кормилото шлем, грабна го и го нахлузи, докато се търкаляше наляво, където кривината на тунела можеше да отрази част от ударната вълна. Стигна до гладката стена и се свря във вдлъбнатината между нея и пода, като в същото време трескаво мислеше какво друго може да направи. Заради затворения шлем собственото ѝ дишане беше оглушително.

Пое бързо дъх.

Запуши нос.

И се напъна с всички сили да издиша.

138.

Взривът отекна през планината като гръм, освобождаващ се изпод земята. В мрака на голямата библиотека от лавиците изпадаха книги и от тавана се посипа прах. Атанасий вдигна слисано глава. Сякаш самата планина беше надничала над рамото му и бе потръпнала от прочетеното.

Бързо сгъна восьмичните страници, пхна ги обратно в томчето на Ницше и стана. Трябваше да разбере дали онова, което беше открил в размазаните думи на мъртвия език, е истина. Вярата му зависеше от това. Вярата на всеки зависеше от това. Тръгна към централния коридор, като стъпваше върху паднали книги, без да обръща внимание на хаоса наоколо и на тревожните гласове, които изпълваха мрака, докато приближаваше изхода. Чувстваше се откъснат от самия себе си, сякаш се бе превърнал в чист дух, независим от ограниченията на материалното тяло. Влезе в преддверието и тръгна към въздушния шлюз, без да обръща внимание на виещите библиотекари, които си скубеха косите при вида на съсипаната библиотека.

Миризмата на пушек го блъсна веднага щом излезе от шлюза в коридора. Беше остър и парлив като сярата и се смесваше с уплашените викове от долните коридори. Двама монаси с кафяви раса изтичаха покрай него надолу, към източника на дима. Атанасий си ги представи как бързат към някаква цепнатина в скалата, от която излизаше димът — цепнатина, пълна със сярата и огън.

Обърна се и тръгна в противоположната посока, към горната част на планината и към собственото си откровение. Знаеше, че този път е забранен и най-вероятно ще го отведе до смъртта му, но това никак не го плашеше. Не можеше да живее в студената сянка, хвърлена от току-що прочетените думи. Предпочиташе да умре, докато се опитва да открие дали са верни, отколкото да живее и да подозира, че са.

Шмугна се в едно тясно стълбище и се заизкачва към горната площадка. Там зави по тесен коридор, от който тръгваха няколко други. В края му до вратата, водеща към горната част на планината,

стоеше страж в червено расо. Атанасий нямаше представа как ще мине през него, но дълбоко в сърцето си беше уверен, че все някак ще го направи.

Осъзна, че все още държи книгата с откраднатите страници от Еретическата библия, и я вдигна към гърдите си като талисман. Направи две крачки към стража и го видя да поглежда в неговата посока точно когато в средата на площадката се отвори друга врата. В тесния коридор се появи втори страж, нахлупил качулката ниско над лицето си.

И тогава светлините угаснаха и потопиха коридора в непрогледен мрак.

139.

Лив се свести с мисълта за гръмотевици.

Отвори очи.

Стотици точки светлина трептяха пред нея в течния мрак. Съсредоточи се. Почувства как студената твърда земя потръпва и утихва под нея. Видя как пламъчетата на свещите, отразени от редицата полирани като огледало остриета, отново се успокоиха на фона на тъмната каменна стена. После видя нещо друго да лежи на пода. Тяло, голо от кръста нагоре. Познатите черти на лицето изпъкваха гордо и гротескно на слабо светещата кожа.

Протегна се към него, без да обръща внимание на болката в главата, която дойде с движението. Протегнатата ѝ ръка докосна студеното като самата планина лице и го обърна към себе си. От гърдите ѝ се изтръгна нисък животински стон. Въпреки жестоката си смърт и бруталната намеса на патолозите Самюъл изглеждаше спокоен. Лив запълзя по пода към него и се надигна да го целуне, горещите сълзи опариха очите ѝ. Докосна с устни студената му кожа и почувства как нещо в нея се раздвижи. После всичко внезапно политна, защото я сграбчиха и грубо я дръпнаха от брат ѝ.

Гейбриъл забеляза стража миг преди светлината да изгасне.

Просна се на пода във внезапния мрак, като удари наранената си ръка. Болката прониза цялото му тяло. Стисна зъби и се застави да продължи тихомълком през черния коридор към отсрещната стена, като протягаше напред здравата си ръка, но същевременно внимаваше да не трака с пистолета по камъка. Лявата му ръка остана прибрана в ръкава, пулсираща от болка, но все така стискаща джобния компютър. Беше успял да го погледне точно преди да влезе в коридора. Сигналът от преподавателя идваше някъде отвъд вратата в дъното — същата, до която стоеше стражът.

Ръката му докосна студената каменна стена и Гейбриъл се долепи до пода и насочи пистолета към мястото, където бе видял стража. Зад

него от дълбините на Цитаделата долитаха объркани гласове — някои викаха за осветление, други за помощ, трети — за маркучи, за да изгасят пожара някъде долу. Паниката беше съвсем осезаема. Нищо не плашеше хората повече от миризмата на пушек.

Задържа пистолета насочен, с другата си ръка протегна джобния компютър към средата на коридора и малко пред себе си. Болката го прониза, когато застави палеца си да потърси копчето за включването на екрана. Откри го. Натисна го. И студената светлина на екрана освети коридора, докато устройството падаше от ръката му. Стражът вече не беше до вратата. Беше коленичил отляво, с насочен към прохода пистолет. Стреля два пъти, като се целеше над източника на светлина — вероятно в главата на противника си. В тесния каменен коридор гърмежите бяха оглушителни.

Гейбриъл също стреля — пистолетът му беше със заглушител — и видя как стражът трепна и се свлече покрай вратата, а оръжието му изтрака върху камъка. Хвърли се напред, като използваше светлината на компютъра, и изрита пистолета по-далеч от ръката му. Пресегна се със здравата си ръка към врата му, за да провери дали е жив, като продължаваше да стиска пистолета, в случай че напипа пулс. Мъжът беше мъртъв. Ръката на Гейбриъл се плъзна по грубата повърхност на расото, усети топлата кръв на гърдите и накрая намери онова, което търсеше.

Върна се, взе джобния компютър и го нагласи в сгънатата си лява ръка, като насочи светлината към тежката обкована врата. Ключалката беше в центъра ѝ. Гейбриъл вкара взетия от стража ключ, завъртя го и натисна вратата. Тя се отвори и Гейбриъл видя стълбище, което водеше нагоре към мрака на планината.

Рязко я вдигнаха да се изправи и я завъртяха с лице към някаква гротескна фигура. Монах. Гледаше я със сивите си очи над гъстата брада, тялото му от кръста нагоре блестеше от кръвта, течаща от разрезите, които изглеждаха едновременно нови и познати.

— Знаците на нашата отдаденост — каза игуменът, когато проследи погледа ѝ. — Брат ти също ги носеше, но не успя да понесе тайната ни.

Кимна към по-тъмната част на помещението и същите груби ръце пак така рязко я обърнаха към мрака. Тя завъртя глава надясно с надежда да зърне брат си. Силна ръка я сграбчи за косата и я принуди да гледа нагоре.

— Потърси в тъмното — нареди ѝ игуменът. — Виж сама.

Лив погледна.

Видя единствено сенки. После сякаш през тялото ѝ повя ветрец, когато нещо придоби форма в мрака.

Беше във формата на Тау, високо горе-долу колкото нея. Докато очите ѝ продължаваха да различават все повече подробности, ветрецът се засили и донесе със себе си шумолене, подобно на шепота на листа. Усецаше как минава през нея и нежно премахва болката ѝ.

— Това е великата тайна на нашия орден — каза гласът зад нея. — Погубителят на всички хора.

Ръцете я побутнаха напред и се появиха още подробности. Стволът беше с дебелината на малко дърво, макар че повърхността му бе по-плоска и направена от някакъв по-тъмен материал. В основата му имаше груба решетка, от която нещо се стичаше в изсечените в каменния под канали. Напомняше ѝ на сока на умиращото дърво пред болницата в Нюарк. Там, където течеше лепкавата течност, бяха прораснали малки лози, чиито филизи се виеха нагоре по странната неравна повърхност на Тау. Погледът ѝ ги проследи нагоре покрай сглобките на повърхността, където бяха споени грубите плочи от ковано желязо, образуващи централния стълб. Вятърът се засили още и вече носеше със себе си топлия успокояващ аромат на изгорена от

слънцето трева. Погледът ѝ стигна до мястото, където стволът се срещаше с по-тънките рамене на хоризонталната част. А после Лив видя нещо друго — нещо вътре — и остана без дъх от ужас.

— Виж — прошепна игуменът, който явно беше усетил откритието ѝ.

Лив се взираше в тясната цепнатина, прорязана в матовата метална повърхност на Тау — и в светлите зелени очи, които се взираха в нея.

— Тайната на нашия орден. Най-големият престъпник на човечеството. Осъден на смърт за престъпленията срещу човека, но невъзможен за убиване. До днешния ден.

Игуменът излезе в полезрението ѝ и посочи към мястото, където лежеше захвърленото тяло на Самюъл.

— *Кръстът ще падне* — каза той, след което посочи към Лив. — *Кръстът ще се издигне* — ръката му се насочи към Тау, — *за да разкрие Тайнството и да донесе новия век чрез милостивата си смърт.*

Освободи някаква закопчалка отстрани на кръста и в помещението отекна остро метално дрънчене.

— Онази, която някога лиши човека от неговата божественост, сега ще я възстанови.

Освободи още закопчалки и предната част на съоръжението помръдна и бавно се отвори. Жената вътре нададе мъчителен животински писък.

Тау не беше кръст, а метален ковчег, пълен с шипове, които блестяха тъмно от същата течност, която Лив бе помислила за дървесен сок. Сега обаче видя ужасната истина. Не беше сок, а кръв, течаща от стотиците равномерно разположени дупки по крехкото голо тяло на жената. Тя беше млада. Повече момиче, отколкото жена, но дългата ѝ коса сияеше бяла в мрака, полепваше на дебели кичури по тялото, омазано с кръв от безбройните ритуални рани — ужасни и познати.

— Белезите, които носим, са напомняне за нашата неспособност да освободим света от злото — занарежда игуменът, сякаш повтаряше молитва. — Ритуалите, които изпълняваме, го държат безкръвно и слабо, докато най-сетне не бъде въздадена справедливост.

Лив погледна в очите ѝ. Зелени като езеро, широки като на дете и в същото време бездънни и изпълнени с болка. Въпреки уродливостта на ситуацията изпита порив на съчувствие и близост, сякаш параклисът бе най-обикновена стая, а момичето пред нея бе изгубена приятелка от детството. Сякаш виждаше копие на самата себе си, подобно на отражение, което я гледа от дъното на дълбок кладенец. Лекият ветреца, който вееше от нея и донасяше аромата на трева, като че ли ги свързваше по някакъв начин. Зелените очи се взираха дълбоко в нея и Лив се почувства гола и приета, виждана, но не и съдена. И, подобно на прозорец, те позволяваха и на Лив да вижда. И тя видя всичко в нея и нея във всичко. Тя бе мъката на всяка жена, която е искала да бъде майка, но не е станала. Беше майката на самата Лив, крещяща от болка, докато жертваше собствения си живот за живота на двете си деца. Беше всички разбити сърца и всички пролети сълзи. Тя беше жена и жената беше тя. Тяхната болка беше нейна болка, а болката ѝ бе невъобразима. И Лив видя всичко това и изпита копнеж просто да се пресегне и да ѝ предложи простата утеха на докосването, сякаш тя беше майката, а измъченото дете, приковано в отворотелния кръст, бе нейното, изгубено в безкраен кошмар. Но невидимият мъж я държеше прекалено здраво и Лив не можеше да движи ръцете си, така че опита само с онова, на което бяха способни думите.

— Няма нищо — рече тя и примигна, за да махне неканените сълзи, които се стичаха по бузите ѝ. — Ш-ш-ш. Няма нищо.

Прозрачните зелени очи сякаш за момент трепнаха, после жената се усмихна едва-едва и въздъхна, сякаш се бе освободила от тежък товар. Лив усети как поставят нещо в ръката ѝ. Погледна надолу. Видя тънкото острие на кама, стърчащо от ръката ѝ в мрака.

— Изпълни съдбата си — каза игуменът, като стискаше здраво ръката ѝ. — Освободи човечеството от най-големия му предател.

Лив впери поглед в тънкото острие и внезапно с ужас видя върху студения му връх причината, поради която я бяха довели тук. Опита се да пусне камата с отвращение, помъчи се да я насочи настрани, но ръцете, които я държаха, бяха твърде силни. Думите на Самюъл зазвучаха в трескавия ѝ ум, докато се съпротивляваше на мъжете.

Ако други умират заради теб, то Бог те е пощадил ненапразно.

Често се бе питала какво е предназначението на живота ѝ, но знаеше, че не е това. Тази изящна измъчена жена не биваше да умре.

Не и от нейната ръка. Погледна бледото елфическо лице, усети ветреца, миризмата на трева се засили, а звукът се промени, стана някак течен, подобно на плискащи се в брега вълни, които сякаш минаваха през нея и ѝ носеха странна утеха и прилив на спомени.

Видя се да стои до езерото със Самюъл в изгорялата от слънцето трева и да слуша разказите на баба им от тяхното скандинавско минало.

„Не е било замислено да е очевидно за всеки — беше казал Аркадиан за надрасканото върху семките послание. — Било е предназначено за вас.“

Ароматите и събудените от тях спомени изведнъж разкриха всичко с ужасяваща яснота. Ask не беше напътствие. А беше свързано с легендата за Аск и Ембла — първите човешки същества. Съобщението, което ѝ бе пратил Самюъл, беше:

ASK + ?

MALA T

Тау и въпросителният знак бяха подчертани, защото означаваха едно и също. Кръстът на мала — Тау — беше Ембла. Тайнството бе Ева.

141.

Когато видя зелените очи, виращи се в него от процепа, Корнилиъс за момент с ужас си помисли, че това е жената в бурката, оказала се незнайно как на това място. Едва когато игуменът разкри коя е, осъзна истинското чудо на Тайнството. Тя не беше просто жената в бурката или майката, която го бе изоставила като новородено — тя беше изворът на цялото женско коварство.

Ева трябваше да умре за престъпленията, които бе извършила срещу човека и срещу Бог; това бе единственият начин светът да се освободи от отровата ѝ, а по някакъв начин гърчещото се в ръцете му момиче бе ключът за това. Усети я как се съпротивлява, видя камата в ръката ѝ да се обръща настрани от символа на омразата му, прикован в кръста, и без да мисли за действията си, запрати Лив с цялата си сила напред към Ева.

Лив изпъшка от сблъсъка и вдиша древния аромат, подобен на аромата на плодородна почва и приближаващ дъжд. Това бе миризмата на Ева и тя я успокояваше. Усещаше камата между телата им, задържана от прегръдката им. Изпитваше обаче и изгаряща болка в гърлото и в дясното рамо. Беше блъсната с такава сила, че двете бяха приковани за шиповете на Тау.

Чу зад себе си гневни думи и я дръпнаха назад толкова бързо, колкото я бяха бутнали напред. Ахна, когато невероятната болка я прониза цялата, усети топлото бликане от шията си надолу по гърдите, после краката ѝ се подкосиха и тя се свлече на каменния под.

Игуменът я гледаше как пада и видя как мечтите му рухват заедно с нея.

Хвърли убийствен поглед към Корнилиъс и посегна към камата в кръста си. Но някакъв звук го накара да спре.

Беше тих, подобен на плясък на вълни върху мидени черупки. Идваше откъм Ева. Игуменът се обърна към нея. Тя хлипаше. Бездънните зелени очи гледаха строполилката се на пода Лив и тънките ѝ рамене се тресяха. Игуменът видя как една сълза капна в мрака и изчезна в бавно разпълзяващата се локва кръв на момичето.

После друг звук раздра мрака на параклиса — писък, толкова силен, че игуменът и Корнилиъс неволно запушиха ушите си с длани.

Беше като разцепване на вековно дърво или като трясък на раздвижил се ледник. Беше песен на сирена, изпълнена с мъка и гняв.

Игуменът се бе втренчил в Ева и отказваше да се огъне пред яростта ѝ.

А после ужасният вой започна да утихва и от раните ѝ потече кръв. Отначало на тънки струйки, но скоро потокът стана по-бърз. Кръвта се лееше от всяка дупка на кожата ѝ и от дълбоките церемониални разрези по ръцете и краката. Игуменът гледаше като омагьосан как се стича бързо като вода по тялото ѝ и попада в каналите по пода, където течеше и кръвта на Лив.

„Тя умира“ — помисли си ликуващо той.

И тогава Ева проговори с глас, който бе повече въздух, отколкото звук.

— KuShikaam — прошепна успокояващо. — KuShikaam.

Лив отвори очи и я погледна като дете, гледащо майка си. После се усмихна и очите ѝ се затвориха спокойно — като очите на Ева.

Щом ужасният писък разцепи мрака, Гейбриъл затича по слабо осветения тунел. Болката в ръката вече бе станала почти непоносима и започваше да му призлява.

Стигна края на тунела точно когато писъкът спря. Долепи се до стената. Надникна иззад ъгъла. Видя горящата пещ в дъното на помещението, точилата пред нея и големия кръгъл камък на стената с изваяния върху него знак Тау. До камъка стоеше монах и се взираше в чернотата отвъд отворената наполовина врата. Писъкът вероятно бе дошъл оттам. Значи Лив беше там, Тайнството също. Гейбриъл пристъпи напред.

Монахът се обърна, видя го, извади ръка от ръкава на расото и понечи да вдигне оръжието си, но така и не успя. Двата куршума го улучиха в гърдите и го запратиха върху голямата каменна врата. Пръстът му се сви конвулсивно и пистолетът стреля, но улучи само скала.

Беше мъртъв още преди да падне на земята.

Игуменът и Корнилиъс се сепнаха от изненадващата стрелба. Беше съвсем близо. От другата страна на вратата.

— Иди виж какво става — каза игуменът и отново се обърна към Ева, която бе толкова бледа, че почти сияеше, докато вечната ѝ жизнена сила я напускаше. Колкото по-слаба ставаше тя, толкова по-силен се чувстваше той. Пророчеството все пак беше изпълнено. Сега той щеше да е безсмъртен. Като беше убил божество, самият той бе станал бог. Но още докато душата му се изпълваше с екстаз при тази мисъл, игуменът усети необичайни бодежи в различни части на тялото си. Погледна дълбоките церемониални рани около лявото си рамо и видя как неотдавна затворилата се тъкан бавно започва да се отваря. Притисна с длан разреза и усети как топлата кръв внезапно се надига под нея и протича между пръстите му. Погледна другите си белези — те се отваряха по същия начин — и за секунда ги зяпна като страничен

наблюдател, станал свидетел на нещо страховито, случващо се на някой друг. После го обхвана слабост, сякаш енергията и възторгът от неотдавнашния триумф се оттичаха заедно с кръвта, която вече капеше по пода. Пресегна се да се опре на нещо, ръката му докосна ръба на Тау... и за първи път през всичките години, прекарани в близост до Тайнството, той изпита страх.

Гейбриъл знаеше, че който и да се намира в съседното помещение, вече е предупреден от изстрелите. Значи трябваше да действа бързо и правилно. Пое дълбоко дъх, за да се успокои, и усети странен сърбеж под кожата на счупената си ръка. Раздвижи предпазливо пръсти, очаквайки нова пронизваща болка. Вместо това почувства болката дълбоко в костите си и досега безполезните му пръсти се затвориха в юмрук. Още болеше и хватката бе твърде слаба, за да е от полза, но вече не чувстваше ръката си като счупена, колкото и невероятно да изглеждаше това. Откритието така го разсея, че не видя проблесналото в мрака острие, докато то не го улучи високо в гърдите и не се плъзна с агонизираща болка по ребрата. Той инстинктивно се извъртя, обелвайки кожа и месо от кост, и вдигна лявата си ръка да избие ножа настрана. Болката го прониза отново и от гърлото му се изтръгна вик.

И тогава видя нападателя, гол до кръста и целият в кръв. Восъчно петно кожа на лицето му блестеше на светлината на огъня. Гейбриъл разпозна злото пред себе си. Спомни си писъка, който го беше довел тук, и разкъсаното тяло на дядо си на пода на склада. Демонът сякаш разбра състоянието му, докато гледеше как Гейбриъл придържа ръката си — гледеше го като хищник, преценяващ слабите страни на плячката си.

Ножът отново проблесна и Корнилиъс пристъпи напред и замахна към здравата му ръка. Гейбриъл залитна назад и вдигна пистолета, но кошмарното видение продължи да го притиска и замахна отново, като този път улучи не само мрак. Гейбриъл усети сблъсъка с ножа като удар в китката, но не изпита болка. Насочи пистолета към Корнилиъс. Видя очите на демона в мерника и дръпна спусъка.

Нищо. Забеляза потеклата от китката гъста кръв и в забавеното движение на битката осъзна съвсем ясно какво се е случило. Сниши се

и се измъкна настрана, когато демонът пак скочи към него. Падна върху каменния под и се претърколи, като притискаше пистолета към тялото си с наранената си ръка. Ножът беше срязал сухожилията му. И сега дясната му ръка бе безполезна също като лявата. Беше беззащитен.

Претърколи се отново, за да увеличи разстоянието помежду им, и спря непосредствено до пещта. Погледна нагоре и видя, че Корнилиъс вече стои над него. Държеше дебел метален прът, подобен на желязо за жигосване. Погледна надолу и се усмихна при вида на пистолета в безпомощните ръце на жертвата си. После нещо сякаш го разсея и той насочи вниманието си към собственото си тяло. Кръвта сякаш набъбваше в него, започна да се излива през разрезите в плътта. Гейбриъл се отгласна назад с крака и се плъзна по неравния под, спечелвайки няколко безценни стъпки, докато поставяше показалеца на счупената си ръка на спусъка.

Корнилиъс усети движението му, вдигна пръта високо над главата си, ухили се маниакално и пристъпи напред, извиси се над беззащитната си жертва. Гейбриъл стисна здраво дръжката на пистолета. Цялата болка внезапно беше изчезнала и силата му се бе върнала. Насочи оръжието към Корнилиъс и бързо изстреля три куршума.

За момент Корнилиъс остана като закован. После погледна появилите се в тялото му дупки. Гледаше как кръвта започва да тече от тях, как се смесва с пороя, който вече се лееше по тялото му. После погледна към Гейбриъл, направи крачка напред и рухна мъртъв на пода.

143.

Лив имаше чувството, че потъва в дълбока вода, топла и изпълнена със спомени, които се рееха пред нея — картини от живота ѝ, които проблясваха и избледняваха като сребристи рибки. Ветрецът, който бе чувствала през себе си, сега беше течение, носещо шепота на забравени гласове и фрагменти от далечни спомени. Потъваше все по-дълбоко и картините избледняваха, понасяха се нагоре и надалеч, а под нея се надигаше много по-ярка светлина.

„Това е смъртта“ — помисли си тя, докато гледаше как светлината се надига от мрака, за да я посрещне. Погълна я и зад клепачите ѝ се струпаха нови образи.

Имаше градина, зелена и тучна, и някакъв мъж вървеше през нея, а слънцето — или нещо като слънце — сияеше ярко в небето. После се издигна сянката на дърво и закри светлината, и тя изведнъж се озова в пещера, заобиколена от мъже с омраза в очите.

След това дойде болката.

Цяла вечност болка и мрак, докато плътта ѝ беше разкъсвана, рязана с ножове, горена с огън и врящо масло.

И миризмата на кръв.

И безкраен, отчаян копнеж по слънцето, жадуването да го усети по кожата си и да стъпва леко по прохладната земя.

Болката беше навсякъде, проблясваше от мрака, затваряше я и я пречупваше, отново и отново, вовеки веков.

После видя лице и очи, пълни с мъка и състрадание.

Лицето на Самюъл.

Не искаше тази картина да отлети като останалите и се съсредоточи върху нея, задържа я, докато тя не започна да се изпълва с още подробности.

Видя тялото му, голо от кръста нагоре, кървящо от дълбоките разрези. После пещера, пълна с други мъже, които като един започнаха да изрязват с остри ножове кървави линии по лявото си рамо. И чу звук. Отекващо припяване на ниски гласове, молитва или заклинание на древен език, който тя някак успяваше да разбере.

— Първата — казваха отново и отново те. — Първата. Първата.

И болката проблесна в мрака и избухна в лявата ѝ страна заедно със звука на раздирана плът. И тя чу да се извисява нов глас, изпълнен с мъка и болка.

— Къде е Бог в това? — извика Самюъл. — Къде е Бог в това?

Образите се разбягаха. За момент всичко потъна в тишина и мрак.

А после тя усети, че започва да се издига.

Очите на Лив се отвориха. Лежеше на мястото, където бе паднала. Над нея се бе навел Гейбриъл и ѝ се усмихваше, лицето му бе като топло слънце. Тя отвърна на усмивката му. Мислеше, че все още сънува, но той се пресегна, погали я по бузата с длан и Лив усети топлината му и осъзна, че той наистина е тук.

Погледна към Тау. Кръвта по шиповете беше единственият знак, че Ева е била там. Лив проследи потока до пода и каналите, където кръвта се смесваше с нейната. После видя някаква фигура да се надига зад железния кръст. Мъж, целият в кръв. Приличаше на демон. Той вдигна горящата факла, която държеше, и пламъците хвърлиха мъртвешка светлина по разкривеното му от омраза лице. Гейбриъл усети движението и започна да се обръща, но тежката факла вече описваше дъга надолу с ревящи пламъци, право към главата му. Внезапен гръм разтърси помещението и демонът отлетя назад към олтара.

Лив погледна към входа, откъдето беше дошъл изстрелът. На прага стоеше кльощав монах. Държеше пистолет, а гладкото му теме светеше като ореол на светлината на свещите.

Атанасий се взираше в кланицата пред себе си. Изстрелът беше отхвърлил игумена към гадните шипове от вътрешната страна на празния саркофаг. Той пристъпи напред, все още насочил оръжието към окървавената фигура на бившия си господар. Игуменът не помръдваше.

Погледна другите двама — мъж и жена. И двамата го гледаха уморено. Той свали пистолета и тръгна към тях. Мъжът носеше расо, но беше непознат. Имаше рани отстрани на гръдния кош и на ръката, ако се съдеше по кръвта и разрязания плат.

Жената беше в много по-тежко състояние. Имаше дълбока рана на шията и кръвта ѝ се стичаше на земята и в каналите по пода. Атанасий се наведе, за да огледа раната по-добре. И замръзна

безмълвен, когато пред очите му се случи чудо и плътта започна да се затваря. Само за секунди леещият се поток кръв се превърна в тънка струйка, която след миг секна. Той погледна лицето на жената, видя в очите ѝ нещо неподвластно на времето и си спомни думите, които беше прочел в Еретическата библия.

Светлината Божия, заключена в мрак.

Протегна ръка да докосне лицето ѝ, но някакъв шум откъм олтара накара всички да се извърнат.

Игуменът се беше размърдал. Тримата гледаха как главата му тежко се олюлява на раменете и се обръща към тях. Очите му се насочиха право към Атанасий. Факлата лежеше на пода, тлееше, задушена от расото, и го обгръщаше в дим.

— Защо? — попита той объркано и някак разочаровано. — Защо ме предаде? Защо предаде своя Бог?

Атанасий погледна зловещия отворен Тау и оковите за китки, увиснали в края на хоризонталните рамене.

Не свещена планина, а тъмница проклета.

Погледна отново към жената. Нежната ѝ шия вече беше напълно заздравяла, бездънните ѝ зелени очи горяха с живот.

— Не съм предал своя Бог — каза той и се усмихна на свръхестествената жена. — А току-що Я спасих.

VII

И видя Едната, що вървеше по Земята.

Без да старее. Без да изнемощява.

И човекът ѝ завидя.

Жадуваше за нейните сили и искаше да ги притежава,

реши, че ако успее да залови Едната,

ще научи тайната на вечния ѝ живот и ще я направи своя собствена.

И започна да разказва история срещу Едната, която нарече Ева,

лъжлива история как в началото имало мъж.

Мъж, който бил равен на нея — дори по-велик,

мъж на име Адам.

Адам вървял като бог из земната градина

и карал живота да процъфтява, също като Ева.

И разказваше историята как Ева му завидяла.

Мразела грубото му тяло и космите по него,

смятала го за по-близък до зверовете, отколкото до божественото.

Затова създаде странно дърво

и го убедила да яде от плода му

с обещанието, че ще се сдобие с велико и могъщо познание.

Но плодът бил отрова и направил мъжа слаб,

лишил го от божествените му способности

и изпълнил главата му с гняв и страх.

Историята била разказвана и преразказвана,

докато всички завистливи мъже не повярвали,

че Ева е техен враг

и че смъртта ѝ е единственият път обратно към божественото.

Един ден Ева приближила пещерите, където живеели
мъжете,
и чула оттам звяр, ревящ от болка.
Последвала звука дълбоко в студеното сърце на
планината
и открила диво куче, завързано за пода,
посечено, цялото в кръв и виещо от болка.
Когато Ева пристъпила към него, племето изникнало
от мрака.
Удряли я със сопи и я рязали с ножове,
но тя не умираше.
Вместо това животът се вливал в нея от Майката
земя,
лекувал я и ѝ връщал силите.
В страха си мъжете запалили огън и блъснали Ева в
него,
но от мехурите ѝ потекла кръв и угасила пламъците,
и отново тялото ѝ станало цяло.
Някои мъже тръгнали по света
да събират отровите на земята.
Принудили я да ги погълне,
но тя пак не умираше.
Затова я държали слаба.
Светлината Божия, заключена в мрак,
защото не смеели да я пуснат от страх какво ще
последва,
нито пък можели да я убият, защото не знаели как.
И докато времето минавало, мъжете станали
пленници
на собствената си вина
и техният дом се превърнал в крепост,
съдържаща единственото познание за делото, което
извършили —
не свещена планина, а тъмница проклета.
И Ева в плен ще остане,
свещена тайна — Тайнство,

докато не дойде времето, когато мъките ѝ ще
свършат.

Истинският кръст ще се яви на земята,
всички ще го видят едновременно — всички ще се
дивят.

Кръстът ще падне,
кръстът ще се издигне,
за да разкрие Тайнството
и да донесе новия век
чрез милостивата си смърт.

Нова книга Битие от Еретическата библия,
превод брат Марк Атанасий

145.

Далечни звуци започнаха да проникват през безчувствената мъгла в главата на Аркадиан — приглушени развълнувани гласове, скърцане на гумени подметки по твърд под. Опита се да отвори очи и не успя — клепачите му бяха твърде тежки и не можеше да ги повдигне. Затова остана да лежи и да слуша. Тъпата болка в гърдите и рамото постепенно се изостряше.

Пое дълбоко дъх и съсредоточи всичките си сили върху отварянето на очите. Клепачите му се разделиха за част от секундата и той побърза да ги затвори.

Беше светло. Болезнено светло. Видяното сякаш бе прогорило ретината му — шахматните шарки по окачения таван, корниз от едната страна с висяща от него завеса. Осъзна, че е в болница.

После си спомни защо.

Надигна се, опита се да седне, но нечия твърда ръка го задържа.

— Леко, леко... — разнесе се мъжки глас. — Спокойно. Просто ви преглеждам раната. Какво се е случило с вас?

Аркадиан се напрегна да си спомни. Раздвижи сухия си език в устата.

— Биха... — успя да каже той най-сетне.

— Чак пък да са ви били!

— Не. — Поклати глава и моментално съжали. Пое още няколко пъти дъх, докато леглото не спря да се люлее под него. — Биха ми... нещо... Не зная какво...

— Добре. Ще вземем кръвни проби. Може да се наложи да ви упоим отново, преди да ви закърпим.

— Не! — Аркадиан отново поклати глава. Този път световъртежът не бе така силен. — Трябва да се обадя. — Отново принуди очите си да се отворят и примижа срещу ослепителната светлина на спешното отделение. — Трябва да ги предупредя.

Завесата се дръпна, някаква дребна жена с бяла престилка се приближи и взе прикрепения към носилката картон.

— Спящата красавица се събуди — каза тя и кичурите на пепеляворусата ѝ коса се разпиляха около лицето ѝ, докато четеше бележките на парамедика. Табелката на гърдите ѝ я представяше като доктор Кулин. Тя погледна раната. — Какво е положението?

— Чиста е — отвърна медикът. — Още кърви, но няма засегнати важни органи. Куршумът е излязъл.

— Добре. — Доктор Кулин остави картоната. — Превържете го и го изкарайте. Спешното ще ни трябва в най-скоро време.

— Защо? — попита Аркадиан.

Тя го погледна озадачено.

— Защо трябва да ви превързваме ли? Защото сте прострелян.

— Не, защо ви е нужно спешното?

Доктор Кулин погледна значката, затъкната в колана на Аркадиан от парамедиците. Това беше стандартната процедура. Така, когато при някой сблъсък имаше жертви от двете страни, добрите се ползваха с предимство в болницата.

— Имало е експлозия. Пристигат много ранени. И от онова, което чух, инспекторе, раните им са много по-сериозни от вашата.

— Къде? — попита Аркадиан, макар че вече знаеше отговора.

Някаква суматоха отвън привлече вниманието на докторката.

— При стената на стария град — каза тя, докато дърпаше отново завесата. — Недалеч от Цитаделата.

Аркадиан зърна бързо минаваща покрай него носилка на колела. На нея имаше мъж, целият окървавен, облечен точно като онзи, когото бе оглеждал в моргата преди два дни.

Затвори очи и вдиша миризмата на кръв и дезинфектанти. Изведнъж се почувства ужасно уморен. Онова, което се бе надявал да предотврати, вече се бе случило. Прииска му се да може да поговори с жена си и да слуша нежния ѝ глас вместо набиращия сила хаос наоколо. Искаше да ѝ каже колко я обича и да чуе тя да му казва същото. Искаше да ѝ каже, че е добре, че не бива да се тревожи и че скоро ще се прибере у дома. После си помисли за Лив Адамсен, за Гейбриъл и за жената в склада — и се запита дали някой от тях е все още жив.

146.

Доктор Кулин последва първата количка зад завесата за преглед и се спря като закована. Работеше в спешното отделение повече от десет години, но никога не бе виждала подобно нещо. Тялото на мъжа беше покрито с разрези, очевидно нанесени нарочно, които пропиваха с кръв зелената материя на набързо разрязаното расо. Кръвта беше толкова много, че сякаш го бяха потопили в нея.

Обърна се към парамедика, който го беше докарал.

— Не ставаше ли дума за експлозия?

— Да. Взривът е пробил дупка в основата на планината. Този тип е от *вътрешността* на Цитаделата.

— Майтапиш се!

— Лично го измъкнах навън.

Доктор Кулин се наведе предпазливо и освети с фенерче окото на монаха.

— Чувате ли ме?

Главата му се люшна от една страна на друга, при което дълбокият разрез на шията се отвори и затвори противно, сякаш дишаше.

— Можете ли да ми кажете името си?

Той прошепна нещо, но тя не успя да го разбере. Наведе се още и усети дъха му в ухото си, когато той прошепна отново, нещо като „Ego sanctus...“^[1]. Нещастникът определено беше в делириум.

— Направихте ли нещо за спиране на кръвенето? — попита тя, докато се изправяше.

— Затворихме раните и вливахме плазма, за да не се обезводни съвсем. Просто не спира.

— Кръвно?

— Шейсет и две на четиридесет и спада.

„Не е опасно ниско, но приближава границата.“

Сестрата прикрепи електроди към гърдите на пациента и сърдечният монитор оживя. Пулсът също изглеждаше твърде бавен. Доктор Кулин погледна отново раните. Нямахше признаци за съсирване.

Може би беше болен от хемофилия. Суматохата покрай другите постъпващи я принуди да вземе бързо решение.

— Петстотин единици протромбин и двеста милиграма витамин К. И го защитете по-живо, за да можем да започнем кръвопреливане. Ще му изтече цялата кръв, ако не побързаме.

Излезе в коридора. Парамедиците бутаха носилки с още трима монаси към дъното на отделението. И тримата губеха зашеметяващи количества кръв от рани, идентични с онези, които бе видяла току-що.

— Къде да оставим този пациент?

Гласът на парамедика я накара да се обърне. Погледна надолу и с облекчение видя, че на носилката не лежи монах.

— Ето тук — каза тя и посочи стената на коридора. Отделенията за преглед се пълнеха бързо, а тази жена като че ли нямаше кръвоизливи. Парамедикът спря носилката и я застопори.

— Какво имаме? — попита доктор Кулин, докато отваряше напукания почернял визьор на мотоциклетния шлем и насочваше лъча на фенерчето към дясното око на жената.

— Намерихме я в тунела — каза парамедикът. — Жизнените показатели са силни, но беше в безсъзнание и не дойде на себе си през целия път дотук.

Доктор Кулин освети лявото око. Зеницата се сви малко по-малко от тази на дясното.

— Направете ѝ рентген — нареди тя. — Вероятна черепна фрактура. Не махайте шлема, докато не разберем с какво си имаме работа.

Докато откарваха носилката, входната врата се отвори и вкараха още двама окървавени монаси — със същите рани и същата огромна загуба на кръв.

„Какво става, по дяволите?“

Доктор Кулин отиде зад първата завеса, направи бърза преценка и подписа същата доза кръвосъсирващ агент. Чу друг доктор да вика по коридора за пет литра нулева положителна. Тръгна замаяно към следващата завеса и я дръпна. Очакваше я поредната изненада. Отново монах, който обаче не кървеше; стоеше до носилката, на която лежеше млада жена, държеше я за ръката и спореше със сестрата.

— Няма да я оставя!

По расото му имаше много кръв, макар и не колкото при другите монаси. Жената беше цялата окървавена, явно от голяма рана на шията. Доктор Кулин пристъпи към нея и дръпна яката на тениската ѝ. Отдолу кожата беше изпоцапана с аленочервена кръв, но не се виждаха никакви рани.

— Състояние? — попита тя, докато търсеше източника на кръвотечението.

— Жизнените показатели са ниски, но стабилни — отвърна сестрата. — Кръвно осемдесет на петдесет.

Доктор Кулин се намръщи. Беше достатъчно ниско, за да говори за значителна загуба на кръв, но така и не можеше да види рана. Може би кръвта не беше нейна.

— Сложете я на система и следете кръвното. — Усмихна се на жената. Едва сега я разгледа по-добре. — Иначе изглеждаш наред.

За момент остана като хипнотизирана от почти неземно ярките ѝ зелени очи, които се вираха в нея, после се овладя и се обърна към монаха.

— Добре съм... — почна той.

— Е, значи няма да имате нищо против да погледна.

Дръпна окървавените краища на разкъсания ръкав на расото и погледна окървавената плът. Източникът на неговото кървене беше ясен — гаден разрез на китката, несъмнено доста дълбок. Раната изглеждаше на няколко дни, ако можеше да се съди по степента на заздравяване, но въпреки това кръвта изглеждаше прясна.

— Какво се е случило? — попита доктор Кулин.

— Малко изгубих съзнание — отвърна монахът. — Ще оживея. Моля ви, имам въпрос. Да са докарвали една жена? Изглежда на около четиридесет. Черна коса, около метър шейсет и пет?

Доктор Кулин се сети за жената с мотоциклетния шлем и каза:

— Пратих я на рентген. — Някъде зад нея тревожно запищя монитор. — И тя малко е изгубила съзнание. Но не се безпокойте — мисля, че ще се оправи.

[1] Аз съм светец (лат.). — Б.пр. ↑

Лив чу сред какофонията забързаното скърцане на обувките на докторката, която тръгна нанякъде. Чуваше и хиляди други звуци.

Откакто Гейбриъл я бе изнесъл от Цитаделата, всеки цвят, всеки звук и аромат ѝ се струваха като живи същества, сякаш изживяваше всичко за първи път.

Когато излязоха в нощта от безкрайните пълни с дим тунели и Гейбриъл я положи нежно на носилката, тя бе зърнала сърпа на новата луна в небето. И беше извикала: толкова прекрасен и крехък ѝ се стори — и така свободен. Сълзите ѝ обаче носеха и нещо друго покрай изпълващата я радост. Болка. Пареха от загубата. Беше търсила брат си и макар споменът за това какво точно беше намерила в онова помещение да ѝ убягваше, знаеше, че всичко е свършило и че Самюъл си е отишъл завинаги.

Сега се намираше в това ярко осветено и шумно място, толкова познато и същевременно така странно. Чуваше звука на смъртта в неравномерното дишане на хората наоколо, чуваше капещата им кръв.

Почувства как Гейбриъл я прегръща — беше усетил тревогата ѝ. Цитрусовият му аромат я обгърна, пропъди антисептичната воня на спешното отделение, металическия привкус на кръв и страха. Тя затвори очи и се потопи в този аромат, съсредоточена изцяло върху него и в успокояващия ритъм на биещото му сърце сред безбройните други звуци, докато накрая не остана само той. Това сърце биеше само за нея. И сълзите отново започнаха да напират, защото това беше прекрасно също като луната.

После се появи нов звук, нисък и настоятелен, пълзящ по периферията на съзнанието ѝ.

Тя отвори очи.

На шкафчето, сред термометри и щепсели, лежеше букет люляк, увит в целофан — забравен подарък за някой предишен обитател на леглото. Люляк... цветето на Ню Джърси. Помисли си за дома и живота, който бе живяла само допреди няколко дни. Колко странен ѝ се струваше сега. Звукът се върна и Лив долови движение сред

листенцата. Една пчела изпълзя от кадифените дълбини на един цвят, увисна за момент във въздуха и изчезна в друг.

— Какво става? — попита Гейбриъл и тя усети гласа му и през ръката му, която бе стиснала нейната.

— Не зная — отвърна тя, възхитена от звученето на собствения си глас.

Задържа въпроса му в ума си, съсредоточи се върху него, докато не прелетя друг спомен, накъсан и непълен. Спомни си страха в мрака, тънката кама и отвращението си от онова, за което е предназначено оръжието. Спомни си зелените очи, които сезираха в дълбините на душата ѝ и разкриваха същността и предназначението ѝ. И докато прелиташе, споменът донесе още нещо, предавано през кръвта на мъжа, който вече я прегръщаше, нещо шепнещо в ухото ѝ, нещо успокояващо, също като силата на ръцете му, която я караше да се чувства в безопасност.

Ku... Shi... kaamm...

Шепотът се понесе през нея, раждаше други древни думи, които се носеха и пулсираха в такт със сърцето на Гейбриъл.

KuShikaaM...

Clavis...

Namzäqu...

κλῶξ...

KuShikaaM...

Clavis...

Namzäqu...

И макар да не можеше да каже на какви езици са тези думи, тя ги разбираше всичките, сякаш беше родена с това знание, сякаш всяка дума бе частица от самата нея.

Прегърна още по-силно Гейбриъл, докато звуците и думите изпълваха главата ѝ и заглушаваха дори туптенето на сърцето му. Събираха се в едно, образуваха в ума ѝ картина, която най-сетне ѝ показва коя е и какво е.

KuShikaaM... — беше ѝ казало Тайнството.

KuShikaam...
Ключът...

Издание:

Автор: Саймън Тойн

Заглавие: Sanctus

Преводач: Венцислав Божилов

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: английска

Излязла от печат: 14.03.2011

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-202-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5206>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.